

РАЗПЛАТА

ЛЕКСИ БЛЕЙК

ЛЕКСИ БЛЕЙК РАЗПЛАТА

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Братята Дрю, Райли, Бран и сестра им Мия са единствените оцелели членове на семейство Лолес. Преди двадесет години родителите им са жестоко убити, а домът им — опожарен. Полицията хвърля вината за трагедията върху баща им, но и четиримата знаят, че това е дело на неговите съдружници, затова се заклеват да посветят живота си на отмъщението.

След тежко детство, прекарано по сиропиталища и приемни семейства, вече порасналите членове на фамилията Лолес са подготвили всяка стъпка от плана си за възмездие. Всеки един от братята трябва да проникне в компаниите на виновниците и да ги съсипе отвътре.

Мисията на Бран е да получи информация, която ще помогне да бъде изчистено името на баща им. Но дори и в името на тази цел, той не е готов да престъпи принципите си, затова решава да действа открито и да помоли за помощ личната асистентка на един от враговете им — красивата и невинна Карли Фишър. Привлечен от лъчезарната ѝ усмивка и завладяваща интелигентност, Бран знае, че може да ѝ се довери и да я посвети в плана за отмъщение на семейство Лолес.

Неочаквано, заради хазартни дългове на бившия ѝ съпруг, Карли се оказва изнудвана и застрашена от безскрупулни мафиоти, а Брандън е единственият, който може да ѝ помогне. Сега залогът в неговата мисия е на живот и смърт — животът на Карли. Брандън разбира, че сърцето му е в плен на една забележителна жена и знае, че планът му трябва да успее, защото на карта са заложени не само отмъщението, но и любовта, която ни спохожда само веднъж в живота...

„Едно неразкрито убийство, заплетени интриги и страстна любовна история — увлекателна смес, която ще ви държи в напрежение до последната страница.“

Гилти Плежърс Бук Ривю

ПРОЛОГ

Лос Анджелис, Калифорния

Карли се облегна назад и пое дълбоко дъх. Всичко бе свършило. Почти. Само още едно последно нещо и тогава ще може да се прибере у дома и да помисли какво точно ще прави с остатъка от живота си.

Можеше да продаде колата. Това беше единствената ценна вещ, която притежаваше. Къщата много скоро щеше да стане собственост на банката. Мисълта ѝ причиняваше болка. Тя бе превърнала тази малка градска къща в красив дом. Щеше да има късмет, ако намери апартамент, чийто наем ще ѝ бъде по джоба. Най-вероятно ще свърши като продавачка в някой магазин или сервитьорка в закусвалня. Всичко, за което бе работила, се бе превърнало в една голяма димяща купчина боклуци.

Това се случваше, когато едно момиче се влюбеше в мазен мошеник и крадец.

Тя бе изгубила съпруга си. В най-скоро време щеше да изгуби работата си и съгласно правилото на доминото щеше да последва и всичко останало — къща, положение в обществото, кола. Повече нямаше да има красиви обувки за Карли. Щеше да е късметлийка, ако имаше пари да си купува обувки втора употреба. Повече нямаше да може да става и дума за модели на „Маноло Бланик“ и „Прада“, каквито бе свикнала да носи през последните години, защото шефката ѝ настояваше, че тя е част от дясната ръка на Патриша Кейн. Много бързо бе научила, че дясната ръка на Патриша Кейн носеше доста скъпи неща. Но това важеше и за лявата и ръка, глезен, коляно и всяка останала част от нея.

Щеше да изгуби работа, за която милиони жени биха убили. Слава на Бога.

Карли разчисти бюрото си и се подготви за предстоящото стълкновение. Откакто полицаите бяха отвели Роджър с белезници, тя го очакваше. Младата жена обходи с поглед коридора. Жалко, че всичко това не се бе случило, докато бяха в Сан Агустин, където поне

нямаше да се налага да се прибира у дома, но Лос Анджелис бе не по-лошо място от всички други, за да проведе последната си битка.

Вратата на офиса се отвори и очите на Емили блеснаха, когато видя празното бюро на Карли.

— Кайл от счетоводството каза, че си тук. Не му повярвах. Какво правиш?

Карли реши да се държи смело, вирна брадичка и изпъна рамене.

— Чакам да говоря с Патриша.

— Защото смяташ да я убиеш? — Емили остави вратата да се затръшне след нея. — О, Боже, наистина ще го направиш, нали? Всички говорят, че някой ден асистентката ѝ ще я застреля. Знаех си, че ти ще бъдеш тази. Ти не си злобна овца като нас останалите.

— Няма да я застрелям — отвърна Карли, макар че много често си го бе мислила.

Емили ѝ хвърли съчувствен поглед.

— Заради нея арестуваха съпруга ти. Никой не би те обвинил.

— Полицията ще го направи. Както и прокурорът. Вероятно и съдебните заседатели. Роджър е откраднал един милион долара от „Кейн Корпорейшън“. Той заслужава да отиде в затвора. — Тя вярваше на всяко едно от обвиненията, повдигнати срещу бъдещия ѝ бивш съпруг. Можеше да добави и още няколко. Измами. Лъжи. Хазарт. Изпразване на кредитните ѝ карти, за които много скоро нямаше да може да плаща. И всичко това за две години. Тя бе тази, която го бе уредила на работа тук, откъдето той бе успял да отмъкне всички онези пари и да ги похарчи само един Бог знаеше за какво.

И сега бе дошло време да се разплати с гайдарите^[1]. Или в случая — с правосъдието. Патриша Кейн никога не би свирила на гайда. Беше под достойнството ѝ.

Емили работеше като редактор в списанието на компанията. Тя беше мило момиче и двете с Карли винаги обядваха заедно, когато бяха в Лос Анджелис.

— Сериозно, би трябвало да си тръгнеш. Тя ще излее цялата си злоба върху теб.

И какво значение имаше това?

— Смятам да ѝ връча оставката си и да си тръгна достойно.

Най-евтиният билет, който успя да намери, вече бе в чантата ѝ. В осем часа довечера щеше да излети от лосанджелиското летище за

Джаксънвил. Щеше да си купи от най-евтиното вино и да удави мъката си.

И донякъде да празнува, защото никога повече нямаше да се налага да види изваяното от естетичната хирургия лице на Патриша Кейн. Нямаше да ѝ се налага да оправя кашите на тази жена. Напускаше в момента, когато Кралицата на домашното блаженство планираше собствената си сватба, за да се омъжи за отвратителен милиардер, чийто най-голям талант, изглежда, беше да се заглежда похотливо по жени на половината на годините му без капчица свян.

Свобода. Това бе единственото хубаво нещо, което Роджър бе сторил за нея. Тя щеше да бъде свободна.

Това, което тя никога не бе събрала смелост да стори, той го бе направил. Тя бе работила за Патриша Кейн три ужасни години и през цялото време си бе повтаряла, че е само въпрос на време, за да бъде възнаградена за всички нощи, през които бе работила, за всички унижителни задачи, които бе изпълнявала. Щеше да натрупа опит, да завърже връзки, а след това да продължи напред. Всички знаеха, че асистентките на Патриша не се задържаха на поста си повече от пет години, след което тя ги преместваше на работа в голямата мрежа от телевизия, издателство и компания за производство на стоки за дома и обзавеждането, откъдето ѝ плащаха солидни комисиони. Нова блестяща секретарка щеше да се появи, а предишната биваше изхвърлена, защото вече беше прекалено стара, за да заема длъжността.

Карли нямаше да може да издържи толкова дълго. Още две години работа за кучката щяха да я убият, независимо какво я очакваше в края на дъгата. Някои неща просто не заслужаваха цената, която се налагаше да плати.

Сега всичко бе приключило и тя можеше да започне нов живот, далеч от Патриша Кейн и Роджър. Беше напълно фалирала, без никакви надежди за бъдещето, но тази перспектива внезапно ѝ се стори дяволски привлекателна.

Вратата се отвори и Патриша влезе. Беше облечена в делови костюм на „Шанел“, бляскавата ѝ като лед руса коса бе прибрана в стегнат кок. Когато снимаше високорейтинговото си шоу „Раят на Патриша“, тя носеше дънки и дори тениски, косата ѝ се стелеше свободно по раменете, а гримът ѝ бе почти незабележим. Тя беше

лицето на съвременната американска домакиня. Елегантна, но непринудена. Подканваща.

Сега пред нея беше истинската Патриша. Акула в марков костюм. Тя извърна студените си очи към Емили.

— Вън.

Емили се изнесе, без да промълви нито дума, и Карли остана сама.

Нямаше друг начин, освен по-бързо да приключи с това. Прекалено дълго се бе страхувала от тази жена.

— Госпожице Кейн, изчаках, защото исках лично да ви дам това. — Подаде ѝ добре обмислената си молба за напускане.

Патриша погледна листа, сякаш беше нещо заразно.

— Не, благодаря. Мисля, че трябва да проведем тази дискусия в офиса ми. Къде ми е кафето?

Тя започваше деня с дълго кафе лате с ванилия, без пяна, без захар. Всеки ден през последните три години, без изключение, Карли я очакваше с приготвеното кафе. Но не и днес.

— Това е молбата ми за напускане, госпожице Кейн. Вече не съм ваша асистентка. Ще трябва да си намерите някой друг да ви приготвя кафето. Оставям молбата си в писмена форма, но съм изпратила и копие по имейла. Късмет с новата асистентка.

Патриша Кейн не се нуждаеше от късмет. Щом се разчуеше новината за напускането на Карли, щеше да има километрична опашка от кандидатки за длъжността. След новините снощи, вече навярно се бе оформила. Арестът на Роджър беше централната новина във всички вечерни емисии, затова несъмнено хората си шушукаха.

Вечните клевети и клюки — нищо от това нямаше да ѝ липсва.

Патриша се втренчи в нея, студените ѝ змийски очи бездушно я преценяваха.

— Мисля, че трябва да дойдеш в офиса ми, Карли. Трябва да ти изясня някои неща. Правни въпроси.

Младата жена сериозно се замисли дали да не хукне през вратата, без да поглежда назад. Нямаше да е трудно, след като Патриша се обърна и закрачи към офиса си, високите ѝ токчета потропваха по елегантния дървен под. Но нещо в начина, по който шефката ѝ бе произнесла думата „правни“, я накара да я последва.

Карли бе подписала договор, когато бе назначена за асистентка на Патриша. Младата жена се зае бясно да прехвърля наум всичко, с което се бе съгласила в замяна на полуприлична заплата, маркови дрехи с намаление и командировъчни. В замяна трябваше да продаде единствено душата си.

Имаше един куп клаузи за неразгласяване на лични и служебни тайни, което, имайки предвид някои методи и навици на шефката ѝ, беше дяволски добра идея. Нито една „откровена книга“ не можеше да бъде написана за Патриша Кейн от някоя от асистентките ѝ, без да бъде последвана от дълга правна битка. Карли трябваше за петнадесет минути да напусне имението на шефката си в Сан Агустин. Имаше още доста правни дрънканици, но тя не можеше да си спомни нещо конкретно при напускане, като например че трябва да даде предизвестие или в противен случай ще следват глоби. Беше почти сигурна, че това дори не бе законно. Патриша не можеше да я задържи тук, затова тя я последва.

Една последна битка.

— Затвори вратата зад себе си — нареди Патриша, без да се обръща.

Карли изпълни заповедта и застана пред диктаторката, която се отпускате в старинното кресло зад бюрото, което Карли беше почти сигурна, че някога е красяло залите на Версай.

— Имате ли нужда от нещо друго, освен от оставката ми? Бих могла да остана седмица или две, но след снощи, мислех, че ще искате незабавно да напусна.

Патриша се облегна назад и кръстоса един върху друг дългите си крака.

— Случилото се снощи се отнасяше за съпруга ти. Не за теб. Аз определено не смятам, че ти си достатъчно умна или смела, за да се опиташ да откраднеш от мен.

Да, това бяха остроумието и чаровното отношение, които толкова обичаше.

— Въпреки това бях достатъчно глупава, за да се омъжа за него и да го доведа в компанията. Смятам, че ще е най-добре да прекратя нашия договор. В момента се развеждам с него, но ще е нужно време, за да се оправя с последствията от ареста му.

— Да, времето е проблем, нали? Трябва да подготвя есенния старт на телевизионното шоу, а предстои и венчавката ми с Кенет. Ще е доста трудно новата асистентка да навлезе в работата.

Стомахът на Карли се сви на топка.

— Сигурна съм, че ще ми намерите подходяща заместничка.

— Но аз мисля, че ти се справяш много добре с работата. Виждаш ли, има нещо, което не ти е известно, скъпа моя. Нещо, за което моите адвокати не подозират и аз ще продължа да ги държа в неведение. Съпругът ти открадна два милиона долара. Не един. Той беше доста интелигентен, но аз съм по-умна. Или по-точно, хората, на които плащам да следят за подобни неща, са по-умни. Искаш ли да знаеш на чие име е втората сметка?

Сега стомахът на Карли се бе стегнал в болезнен възел.

— Той не би го направил.

От устата на Патриша се разнесе зловещ смях.

— Не е на твое, скъпа. Това би било прекалено лесно. Не. Той е помолил сладката ти сестричка да открие сметката. Предполагам, че ѝ е казал, че иска да те изненада и да ти купи подарък за годишнината.

В гърдите ѝ избухна гняв. Щеше да убие Роджър. Почти се виждаше как го прави. Мери беше в колежа. Целият ѝ живот бе пред нея. На тази планета нямаше нищо, което Карли да обича повече от малката си сестричка, и тя лесно можеше да си представи как е била измамена Мери, мислейки, че прави нещо добро.

— Тя няма нищо общо с всичко това.

— О, обаче има. Парите са били на нейно име, преди съпругът ти да ги изтегли — изрече Патриша бавно. Въздъхна и се намести поудобно. — Обмислях това доста дълго и усилено. Виждаш ли, аз разбирам, че съм жена, с която е трудно да се работи. Обичам всичко да става по определен начин, а теб много те бива да изпълняваш заповеди. Освобождавах останалите си асистентки, защото се нуждаех от тях в други сфери на бизнеса. Те образуват нещо като мрежа.

— Те ви снабдяват с информация. — Какво общо имаше всичко това със сестра ѝ? Трябваше да си намери адвокат. Нямаше да стои със скръстени ръце, щеше да се бори. Нямаше начин да позволи сестра ѝ да стане жертва на алчността на Роджър.

— Да, те шпионират за мен. Те ми казват кой с кого се чука и кой се среща с конкурентите ми. Те се грижат за хората, за които аз имам

нужда да се погрижат. Около шест месеца след като ти постъпи на работа тук, вече знаех, че никога няма да те бива за подобна работа. Ти излъчваш невинност, от която човек направо го втриса.

Не, тя не би могла да шпионира колегите си. Веднага се виждаше, че е прекалено наивна.

— Още една много добра причина, за да приемете оставката ми. Но Мередит не се е докоснала до парите ви, госпожице Кейн.

— Да, както казах, знам това. Но това може да ми послужи като отлично средство. Уморих се от нови асистентки. Искam една, която да ми е напълно лоялна. Щом не мога да намеря такава, ще се задоволя с някоя, която толкова се страхува от това, което мога да й причиня, че ще е отлична за работата. Отдавна съм разбрала, че е по-добре да се страхуват от теб, отколкото да те обичат. Предполагам, че си чела Макиавели.

Беше напълно типично Патриша да й цитира философ от Ренесанса за това, как да се управляват селяндури като нея. В крайна сметка тази жена наистина вярваше, че е от онези кралици, които са завзели със сила короната.

— Разбира се.

— Е, в такъв случай разбираш моята гледна точка. Аз имам много шпиони. Нуждая се от послушна мишка, която ще изпълнява всичко, което й нареда. Разполагам с цялата документация и съпругът ти беше повече от съгласен да подпише декларация, че и сестра ти е била замесена. Накрая законът за давност ще влезе в сила, но мисля, че дотогава двете с теб отлично ще се разбираме.

— За какво е всичко това? — Едва ли тази жена изгаряше от желание да има служителка, която със сигурност я ненавижда.

Устните на Патриша се извиха в лека усмивка.

— Ти ще направиш изявление, че си ми дълбоко благодарна, задето съм ти позволила да запазиш работата си след ужасните неща, направени от съпруга ти. Аз ще платя на адвоката за развода ти. Ти ще разкажеш надълго и нашироко колко великодушен и добър човек съм и как си била сигурна, че ще бъдеш уволнена.

По дяволите. Всичко си идваше на мястото. Преди три седмици в „Ню Йорк Таймс“ бе публикувана статия, в която се твърдеше, че „Кейн Груп“ има фабрики в Третия свят, в които работничките се

трудят при отвратителни условия с мизерно заплащане, за да се произвеждат евтини стоки за домакинството.

— От компанията смятат, че имиджът ви е съсипан, и вие се опитвате да го възстановите.

— Те смятат, че се нуждая от излъскване, и ти ще го направиш. Както казах, ти излъчваш невинност. Точно това на първо място е привлякло съпруга ти към теб. Той е знаел, че може да те използва. Сега аз ще те използвам. Ще пуснем специално издание в едно от сутрешните ни шоута. Ще отлетим за Камбоджа, за да посетим жените, които са били най-безскрупулно използвани. Естествено, аз не съм знаела нищо за ужасните условия на труд. Отговорността наистина е моя, но аз съм искрено потресена. В крайна сметка аз правя всичко възможно, за да помогна на много жени да се издигнат.

И после да ги бутне от покрива.

— Няма да го направя. Вие отлично знаехте какво става в онези фабрики. Вие подписахте договорите, в които се определят мизерното заплащане и дълготното работно време.

— Нима? Съмнявам се, че ще можеш да докажеш подобно нещо. Не, аз съм постъпила глупаво и други са се възползвали от това. А сега трябва да решиш дали ще останеш да си вършиш работата, или предпочиташ сестра ти да се озове в затвора.

Ръцете ѝ трепереха. Наистина трепереха. Нито за миг не се съмняваше, че Патриша ще изпълни заканата си. Тя никога не блъфираше. Дяволът нямаше нужда да го прави. Дяволът винаги печелеше.

— Ще отида да ви донеса кафето.

— И, Карли?

Младата жена се обърна.

— Да, госпожице?

— Свали няколко килограма, преди да заминем за Камбоджа. Не мога да позволя да приличаш на крава на екрана.

Карли излезе, чудейки се дали някога ще се почувства отново цялостна.

---

[1] Английският идиом *pay the piper* означава да понесеш неприятните последици от действията си или наказание. — Б.пр. ↑

Две години по-късно

Сан Агустин, Флорида

Карли изви лице към слънцето и въздъхна. Цял следобед, разполагаше с един свободен следобед и тя правеше какво? Срещаше се в ресторант с някакъв абсурдно секси мъж, който щеше да ѝ хвърли един поглед, да се обърне и да побегне. Дрю. Казваше се Дрю и на снимката, която ѝ бяха изпратили от агенцията за запознанства, се виждаше рус мъж в средата на тридесетте, който навярно би трябвало да краси корицата на списание. Ако беше интернет сайт за запознанства, тя може би щеше да се чувства по-спокойна. Хората там слагаха възможно най-хубавите си снимки. Понякога на тях бяха с години по-млади и по-слаби. А понякога фотографиите си бяха чиста измама.

Но агенциите винаги лично правеха снимките. Никакви лъжи. Никакво забулване на истината. Той наистина беше секси.

Младата жена се поколеба, преди да влезе в заведението. Беше малък италиански ресторант в средата на стария град. Тя обичаше тази част на Сан Агустин, с калдъръмените улички и бродещите туристи. Морето не беше далече и Карли усещаше лекия полъх откъм Атлантика.

Но какво правеше тя? Защо изобщо опитваше?

От огромната ѝ чанта се разнесе звънът на мобилния ѝ телефон. Чантата трябваше да бъде огромна, защото бе принудена да носи всичко, от което Патриша можеше да се нуждае. Това беше тя — ходещото удобство на Антихриста в женски облик.

Който навярно се обаждаше, за да ѝ провали следобеда. Патриша рядко даваше нещо, но беше ужасно добра, когато ставаше дума за това, да го отнеме.

Сега беше единственият път, когато това можеше да ѝ е от полза. Карли грабна телефона и се намръщи, когато истинската причина да стои пред ресторанта, облечена в най-финото си оформящо бельо и

гримирана повече от обикновено, ѝ се усмихна от екрана. Тя плъзна пръст, за да приеме обаждането.

— Здравей, Мери. Мислех, че имаш занятия. — Понякога инстинктите на сестра ѝ бяха плашещо точни. — Аз съм пред ресторанта, но само за да му кажа, че размислих. Това беше грешка.

Мери изпъшка.

— Не, не е. Стига, Карли. Прочетох информацията за този тип. Той е много готин и секси.

— Как така си прочела информацията? — Не че би трябвало да е изненадана. Ведно с отличните си инстинкти, Мери притежаваше упоритостта на питбул, нахвърлил се върху апетитен кокал.

— Хвърлих му едно око миналата седмица, когато бях у вас.

— Това се нарича нахлуване в личното пространство — опита се да я смърми Карли с най-строгия си тон на голямата сестра.

Това ни най-малко не смути Мери.

— Да, това е любимото ми хоби! А този Дрю е суперсекси. Би трябвало да карат мъжете да се снимат без ризи.

— Ало, що за сексизъм? На какво ви учат в онова училище?

— Че мъжете от хиляди години са се отнасяли към жените като към неодушевени предмети или играчки, които нямат чувства, собствено мнение и права, и е крайно време ние да наваксае. Когато пристигне, попитай го дали има онези вдлъбнатини на таза. Това е супер яко.

— Няма да го моля да се съблича гол. Ще го помоля да си върви — призна тя. — Не съм готова за това. Дори и да бях, нямаше да е с него. Аз искам мил, обикновен мъж. Който не е мошеник. Това е изключително важно за мен.

— Не всички мъже на този свят са като Роджър — изтъкна Мери.

Не, не бяха, но изглежда, че онази грешка щеше вечно да я преследва. Карли се замисли за съобщението, което бе получила преди няколко дни. Съпругът ѝ дължал пари и те щяха да дойдат да си ги искат от нея. Тя се бе опитала да им каже, че двамата вече са разведени и тя не носи отговорност за някакъв дълг, който той е направил в затвора, но очевидно мафията не признаваше разводите.

Карли изпъди мисълта от главата си. Щеше да отиде в полицията. Това щеше да се уреди. Първо трябваше да се оправи с

проблема със сексапилния Дрю и напъните на сестра й да й намери любовник.

— Знам това. Но цялата история беше наистина много гадна и аз се нуждая от повече време.

Отсреща Мери въздъхна.

— Минаха две години. Женствеността ти ще изсъхне. Научих го в часовете по анатомия. Ако не я използваш, вагината ти ще хване паяжина.

Понякога сестра й имаше доста нецензурен език, но Карли се засмя.

— Е, ще се наложи да я почистя по друг начин, защото в миналото тя ми навлече големи неприятности. — Младата жена въздъхна, сестра й много й липсваше, откакто се прехвърли да учи в университета „Дюк“. — Ще се срещна с него и ще поговорим, но не очаквай нещо повече от това.

— Това е всичко, за което те моля — отвърна доста позитивно Мери. — Е, и да ме посветиш във всички мръсни подробности. Я ми кажи нещо. Мислила си да зарежеш Патриша Ужасната и да дойдеш да живееш тук с мен? Намерих работа в училище, която ще ти хареса.

Да бе, сякаш можеше. И тогава сестра й щеше да види как изглежда затворническата килия отвътре. Още две години. Имаше още две години, докато изтечеше срокът на давност и сестра й щеше да бъде свободна и чиста пред закона.

— Знаеш, че обичам работата си.

По линията се възцари кратка пауза.

— Знам, че постоянно го твърдиш. Но не съм сигурна доколко да ти вярвам. Добре. Обичам те. Обади ми се по-късно, за да ми разкажеш всичко, и престани да се мръщиш.

Връзката прекъсна и Карли пхна телефона обратно в чантата си. Не се мръщеше. Е, може би малко. Сервитьорката я отведе до една маса във вътрешния двор с изглед към улицата.

Тя щеше да се усмихне, да разтърси ръката му и те щяха да се посмеят на станалото недоразумение. От агенцията бяха допуснали потресаваща грешка, двамата никак не си подходяха.

Карли сведе поглед към менюто. Разбира се, той може би изобщо нямаше да се появи. Тя можеше да поседи тук на слънце, докато

похапна нещо вкусно, което не включва салата, да извади таблета си и да почете нещо. Това би било прекрасно. Лазаня и интересно четиво. Може би ще си поръча и чаша пино и порция чийзкейк. Съвсем сама.

Беше сигурна, че за някои хора щеше да прозвучи жалко, но за нея това беше един идеален следобед. Покой, тишина, самота. Без непоносими шефки и техните похотливи съпрузи. Ако онзи мъж само още веднъж случайно я докоснеше, нямаше да ѝ пука, че е на осемдесет и седем. Щеше да му даде да разбере какво е колоноскопия по трудния начин. Карли щеше да му набута онзи бастун право в ануса.

Младата жена се озърна и видя един мъж да върви по улицата. Леле. Ето, това беше мъж, когото можеше да гледа с дни. С тъмна коса, която се къдреше около ушите, той приличаше на кинозвезда. Забеляза, че две други жени спряха, за да го зяпат прехласнато, докато отминаваше.

Да не би да снимаха филм в града? Не. Патриша винаги беше информирана по тези въпроси. Щеше да се опита да вземе интервю от звездите за списанието си или да ги покани в шоуто си, за да им даде полезни съвети за обзавеждането на дома.

Макар че напоследък Патриша беше доста разсеяна. Откакто се върна от погребението на свой стар бизнес партньор, тя беше някак далечна и отчуждена, не приличаше съвсем на себе си. О, тя унижаваше Карли поне два пъти на ден, но липсваше обичайната ѝ енергичност и жизненост.

Карли започна да се пита дали Стивън Касталано не е бил единствената истинска любов, за която Патриша бе говорила през онази нощ, когато се напи, в деня преди сватбата си. Тогава се бе държала почти като човешко същество. През онази нощ тя бе видяла дявола да плаче.

Още пет минути и тя с чиста съвест можеше да се обяви за свободна. Може би трябваше да смени ресторанта, в случай че Дрю беше от мъжете, които се появяват с огромно закъснение на определената среща. „Колумбия“ не беше много далеч. Можеше да си поръча сангрия^[1] и кубинска храна.

Всичко, което бе нужно, за да се наслади на един следобед, посветен единствено на самата нея. Много скоро щяха да се върнат в Лос Анджелис и тя отново щеше да се озове в къщата за гости, която

обитавахе там. Беше близо до имението на Патриша в Санта Моника. Достатъчно близо, за да бъде при Патриша за по-малко от минута. Знаеше го, защото Патриша бе засякла времето и ѝ бе заявила да не закъснява повече от тази минута. Къщата за гости беше приятно място, но за Карли бе чужда и безлична. Липсваше ѝ нейното градско жилище.

Още две години. Само още две години.

Тя наблюдаваше невероятно сексапилния мъж, който вървеше към нея. Не конкретно към нея, разбира се, но в нейната посока. Всъщност май беше съвсем конкретно. Мъжът се приближи и лицето му се озари от широка усмивка.

Когато устните му се извиха нагоре, той се превърна от отегчен бог в ангел. Тъмен ангел, от онези падналите, който можеше да върши всякакви мръсни неща, защото вече не беше приклепчен на небесата.

Кога, по дяволите, се бе превърнала в толкова поетична личност?

Красавецът дръпна стола срещу Карли.

— Здравей, името ми е Брандън Лолес.

Тя се озърна. Това беше някаква шега. Нямахте друг начин. Или той здравата се бе объркал. Не изглеждаше пиян, но някои типове добре го прикриваха.

— Ъ, попаднали сте на погрешното момиче.

Мъжът се усмихна лъчезарно и дъхът ѝ секна.

— Съвсем не. Попаднах на правилното момиче. Карли, преди двадесет години твоята шефка е убила родителите ми. Искаш ли да ми помогнеш да въздам справедливост?

— Луд ли сте? — Тя отново се озърна. Сигурно някъде наблизо имаше скрита камера. Нямахте да се учуди, ако някоя телевизионна мрежа е убедила Патриша да си направи майтап с асистентката ѝ. Шефката ѝ щеше начаса да го направи, ако смяташе, че ще подобри имиджа ѝ.

— Ни най-малко. Аз съм съвсем сериозен.

Толкова хубав и толкова откачен.

— Вижте, аз имам среща и нямам време за празни приказки. — Изведнъж нещо в ума ѝ прещрака, когато си припомни думите му, изречени преди миг. — Откъде знаете името ми?

Той се облегна назад и впери поглед в нея.

— Знам всичко за теб.

По гръбнака ѝ плъзнаха ледени тръпки, когато осъзна кой може да е този човек.

— Кой ви изпраща?

Мъжът се намръщи, гримасата ни най-малко не помрачи красотата му.

— Да ме изпраща? Никой. Ти трябваше да се срещнеш с моя брат, но той щеше да оплеска нещата и да превърне цялата тази операция в една голяма шпионска игра. Нашата сестра се омъжи за един тип, който е нещо като шпионин. От време на време работи за ЦРУ. Мисля, че Дрю завижда на Кейс. Винаги е смятал, че от него ще излезе страхотен Джеймс Бонд. Но последната ни шпионска мисия жестоко се издъни, моята нова снаха бе арестувана и замалко да напусне Райли и... Май трябва да започна отначало. Първо, да си говорим на „ти“ и ме наричай Бран. Всички ми казват така. Не си падам много по Брандън.

Той говореше много бързо. Тя не разбираше повечето от казаното от него, но трябваше тутакси да му изясни главното.

— Кажи на Ди Лука, че хич не ме е грижа какво прави Роджър в затвора. Неговите дългове вече не са мои. Разберете, че сме в проклетия двадесет и първи век. Ние сме разведени. Наръгайте го с нож или нещо подобно. Не ми пука, но престанете да ме преследвате.

— Какво?

Тя понечи да избута стола си назад.

— Чу ме. Кажи на шефа си, че ще отида в полицията, ако той отново ми се обади.

Тя се изправи, за да си тръгне, но той беше по-бърз. Наведе се към нея, ръката му се стрелна и се обви около китката ѝ. От докосването му я заля гореща вълна. Той не стегна хватката си, нито се опита да я принуди да седне отново. Ръката му, сключена около нейната, беше нежна, а погледът му омекна.

— Загазила ли си, скъпа? Защото аз мога да ти помогна.

Карли почти му повярва.

— Можеш да ме пуснеш.

Ръката му тутакси се отдръпна, но той продължаваше да се извисява над нея. Тя не беше дребна, но този мъж я караше да се чувства като малко момиченце.

— Не мога. Моля те, позволи ми да ти обясня. Ще платя обяда и всичко, което е нужно. Аз не съм от хората на Ди Лука. Той не е мой шеф. Брат ми се мисли за мой шеф, но аз не съм съгласен с това. Той навярно дори ще се опита да ме уволни, задето прецаках плана ни, но човек не може да уволни по-малкия си брат.

Той беше прекалено близо, но тя не се чувстваше изплашена или застрашена от него. Думите му бяха почти нежни. Въпреки това Карли знаеше, че инстинктите ѝ често грешаха.

— Трябва да вървя. Не знам каква е тази история с брат ти, но това не е моя работа.

— Нека го превърна в твоя работа. Карли, аз те проучих и мисля, че си святна жена, попаднала в гадна ситуация. Преди двадесет години моите родители са били в твоето положение и Патриша Кейн ги е убила. Не искам това да се случи и с теб. Моля те, нека ти обясня. Ако ме погледнеш в очите и ми заявиш, че Патриша Кейн, за която работиш, не е способна на убийство, тогава ще се извиня, задето прекъснах следобеда ти и ще те оставя да си тръгнеш. Ако не можеш да го направиш, моля те да ми помогнеш. Аз не търся отмъщение. Търся справедливост. За моите родители.

В тона и поведението му нямаше абсолютно нищо, което да подсказва, че лъже. Този великолепен мъж молеше за помощта ѝ, а тя искаше да му обърне гръб. Годишната работа за онази жена и бракът ѝ с Роджър я бяха превърнали в студен и безчувствен човек към всички останали, с изключение на сестра ѝ. Това беше единственият начин, по който можеше да се защити. Трябваше да постъпи разумно и да си тръгне.

Карли отстъпи назад, ръката ѝ се отпусна върху облегалката на стола, за да седне. Той незабавно пристъпи и издърпа стола, докато ѝ помагаше да се настани обратно на масата.

Явно тя все още беше същата глупачка както преди години и внезапно мисълта ѝ поддейства някак си успокояващо. Не беше толкова корава, колкото си мислеше. В мига, в който изникна възможността да помогне на някого, тъпият ѝ задник седна и тя бе готова да постъпи правилно.

— Хей, добре ли си? — Той стоеше над нея, ръката му се спусна, палецът му се плъзна по бузата ѝ, за да изтрие сълзата, която тя не бе осъзнала, че е проляла. — Аз не искам да ти причиня болка.

Младата жена пое дълбоко въздух.

— Добре съм. Моля те, разкажи ми историята си, защото и двамата знаем, че тя е способна на всичко.

Това беше рисковано. Той можеше да е изпратен тук от самата Патриша, за да провери лоялността на асистентката си, макар че Карли се съмняваше. Патриша беше прекалено самовлюбена и егоцентрична, за да си помисли, че Карли би могла да я предаде.

Да, това беше рисковано, но може би щеше да си заслужава.

Той се настани срещу нея и взе менюто.

— Обядът е от мен. Историята е доста дълга. Мисля, че ще се нуждаем и от малко вино.

Тя кимна. Определено едно питие щеше да ѝ дойде добре.

* * *

Тя беше много по-красива отблизо, когато можеше да вижда нюансите в изразенията на лицето ѝ и начина, по който очите ѝ светнаха, когато ѝ сервираха виното. Той я наблюдаваше внимателно, попивайки всички малки подробности — потрепване на мускулчета или гримаса — които оформяха личността ѝ. Устните ѝ се извиха нагоре, докато отпиваше от гъстото и ароматно пино ноар, което бе избрала.

Бран я бе помолил тя да поръча, осъзнавайки, че това беше жена, която рядко вземаше решенията или контролираше ситуацията.

— Мисля, че ще ти хареса лазанята, която предлагат тук. Не знам как успяват да я приготвят, но винаги е пухкава и лека — каза тя.

— Сигурен съм, че е вкусна.

— Малцина са мъжете, които позволяват на жените да поръчват вместо тях.

— Малцина мъже са толкова страхотни като мен — отвърна той и се ухили, а тя му се усмихна широко в отговор.

— Ами ако не ти хареса?

Бран искаше да я накара да се отпусне. Доколкото знаеше, първият ѝ брак е бил малък кошмар. Знаеше се, че съпругът ѝ я е мамил, а криминалните му дела едва ли са го направили по-мил и привлекателен.

— Ще ми хареса. Първо, всеки, който не харесва лазаня, има сериозни проблеми. И второ, аз с удоволствие ще изям каквото и да сложат на масата пред мен, така че всичко е наред. Отдавна се научих да не се отказвам от храната, защото не ми харесва, което е странно, тъй като по-големите ми братя все ми повтарят, че когато съм бил малък, съм бил много придирчив и капризен по отношение на яденето.

— Какво се е променило?

— Изпратиха ме в приемни семейства.

Очите ѝ се изпълниха със съчувствие. Често му се случваше да го съжаляват.

— След като родителите ти са били убити? Не си имал роднини, които да се погрижат за теб?

— Не. Ние бяхме разделени, защото никой не искаше четири деца. По-големите ми братя отидоха в комуна за сираци, а аз и по-малката ми сестра бяхме поети от социалната система. След няколко месеца бяхме разделени, а тя беше осиновена. Опитаха се да осиновят и мен, но имаше някакви проблеми. — Бран винаги се бе питал какъв ли би бил животът му, ако бяха позволили на Данвърс да го осиновят.

— Това звучи ужасно.

Тя не знаеше дори половината и никога нямаше да го узнае.

— Някои от приемните родители бяха страхотни. Други не бяха чак толкова готини. Оцелях, но се научих да ценя храната, която ми дават, така че престани да се притесняваш, че няма да ми хареса. А и съм сигурен, че жената, която работи за един от най-първокласните готвачи на Америка, разбира от храна.

Тя сбърчи нос и изсумтя, но някак си това я направи още по-сладка.

— О, Патриша не яде. Нито пък е измислила всички онези рецепти. Тя има персонал.

— В това има смисъл. Би ми било омразно да знам, че някой толкова зъл може да създаде рецептата ѝ за шоколадова торта. Сестра ми я направи, преди да разбере от чие списание я е взела. Но бедата вече бе сторена, а аз не съм човек, който ще пренебрегне една вкусна торта. — Беше ял прекалено малко торти в живота си.

За него нямаше празненства за рождението му дни. Смътно си спомняше едно, когато майка му запали свещ и я сложи пред него.

Беше някаква огромна торта и той все още помнеше как тя се надвеси над нея, отпуснала ръка на рамото му.

Намисли си желание, мое малко бебче. Намисли си желание.

Искаше му се тя да не бе умряла. Искаше му се баща му все още да е тук. Искаше му се сега да е на среща с Карли Фишър, защото сам я е избрал и е искал да излезе с нея.

Съжаляваше, задето смяташе да я използва.

— И така, защото вярваш, че Патриша е убила родителите ти?

Бран забеляза, че в тона ѝ нямаше и сянка на съмнение.

Сега тя не седеше насреща му мислейки го за луд. Тя беше спокойна и хладнокръвно се опитваше да разбере какво става. Или възнамеряваше да събере сведения, които би могла да съобщи на шефката си.

Този последен глас в главата му прозвуча ужасяващо подобно на гласа на брат му. Бран беше сигурен, че Дрю и Хач седят някъде наблизо и го проклинат, задето бе изхвърлил слушалката си и нямаше микрофон.

Нека и Дрю да разбере какво означава да си безпомощен и зарязан.

Мамка му. Нямаше да нагазва в тези води. Това не беше никакво отмъщение към брат му. Искаше да играе много по-честно с Карли, отколкото бяха постъпили с Ели, сегашната му снаха.

— Баща ми беше инженер. Той е разработил кабелна връзка, която е ускорявала предаването на данни в зората на интернета. С помощта на двама прозорливи инвеститори основал компания. Когато им се предоставила възможност да продадат технологията, баща ми се оттеглил, защото смятал, че той може да използва откритието по-добре, отколкото някаква голяма корпорация. Баща ми бил малко мечтател.

— А това не се е харесало на инвеститорите, нали?

— Не, не се е харесало.

Очите ѝ се присвиха и се впиха проникателно в него.

— Патриша е натрупала първоначалния си капитал от някакви технологични инвестиции. Ти смяташ, че тя е убила баща ти, за да може компанията да продаде продукта.

— Точно така. Когато бях на осем, в дома ни избухна пожар. Вратите бяха заключени и залостени, за да не можем да излезем. Най-

големият ми брат успя да намери изход и ни изведе в задния двор, където за наш късмет се бяха скупчили съседите. Понякога се чудя дали някой не се е спотайвал в сенките, за да ни довърши. Питам се какво е могло да се случи, ако онези съседи не бяха там.

— Не мислиш ли, че пожарът е възникнал случайно? Не искам да бъда груба, но децата често си спомнят по-различно нещата от възрастните.

Да, той помнеше огъня като чудовище, заплашващо да го изяде жив. Понякога все още го сънуваше, сънуваше как Дрю го влачи, а когато се обръщаше, виждаше зейналата огнена паст, настъпваща към него. А после тя винаги се превръщаше в истинското чудовище, което бе срещнал, когато беше на шестнадесет. Истинските чудовища винаги бяха човешки същества.

— Разбирам колебанието ти. Ако прочетеш полицейските доклади, което очаквам да направиш, ще откриеш, че те смятат, че баща ми е убил майка ми, а след това се е самоубил, но чак след като е запалил пожара, за да е сигурен, че цялото му семейство ще загине.

Тя се наведе напред, любопитството бе ясно изписано върху лицето ѝ.

— Защо не е застрелял и вас?

— Добър въпрос, нали? Никой не е отговорил на него. Никога не е установен истински мотив за това престъпление, освен че навярно разсъдъкът му е бил помътен. Макар че той е преминал множество проверки на миналото му и няколко психологически теста само месец преди това. От време на време е изпълнявал задачи за правителството. Виж, Карли, това е истината. Баща ми обичаше семейството си. У него нямаше никаква жестокост и склонност към насилие, независимо какво се твърди в полицейските доклади. Моето реално доказателство за теб е, че три дни преди да избухне пожарът, твоята шефка е превела петдесет хиляди долара в банкова сметка в Швейцария, която ние успяхме да свържем с наемния убиец. Сумата, която навремето е поискал, е била двеста хиляди долара и другите двама основни притежатели на акции в компанията също са депозирали по петдесет хиляди долара в сметката. Някога чувала ли си имената Стратън и Касталано?

Очите ѝ се разшириха, доказвайки, че ги бе чувала.

— „Страткаст“. Патриша е била инвеститор в началото. Тя е използвала парите от ППП^[2], за да основе „Кейн Корпорейшън“. Стивън Касталано умря наскоро.

Да, този факт му беше добре известен.

— Но чак след като се опита да убие брат ми и снаха ми.

Събеседницата му леко пребледня и той напълни отново чашата й.

— Това звучи сериозно.

— И наистина е.

— Защо си дошъл при мен?

— Защото ти си приближена на Патриша. Никой не я познава така добре, както ти. — Бран забеляза, че ръцете й леко треперят, пресегна се и ги покри със своите. — Всичко е наред. Ако не искаш да помогнеш, няма да те насилвам. Никой от нас няма да те кара да направиш нещо, което не желаш. Обещавам ти.

Затова бе изхвърлил слушалката и бе привел в действие своя план. Не можеше да понесе мисълта, че тази жена ще премине през това, което бе преживяла Ели, не и след като нямаше никаква вероятност крайт да бъде същият. Никакъв рицар на бял кон нямаше да отведе Карли Фингър, така както Райли бе направил с Ели.

Всичко, което Бран можеше да й предложи, беше честност, може би приятелство.

А може би и секс, ако тя го пожелаеше. Определено секс.

Но той изпреварваше нещата.

Тя се изправи, но той забеляза, че не бе отместила ръцете си.

— Не знам с какво мога да помогна. Дори не съм сигурна, че е редно да го сторя. Какъв е вашият план?

Той се облегна назад, прекъсвайки контакта и остана изненадан колко неприятно му стана. Тя беше топла, ръцете й пасваха в неговите, сякаш бяха създадени да се сгушат там.

— Не мога да ти разкрия плана, освен ако не се съгласиш да участваш. Разбирам, че това може да не стане. Единствено те моля да не й издаваш нищо, ако решиш да се откажеш.

— Защо го правиш по този начин? Защо се сближаваш с мен чрез някаква агенция за запознанства? — попита Карли.

— Както казах, брат ми обича да играе сложни игри. Планът му беше да се срещне с теб, да те очарова. По този начин щеше да влезе в

живота ти, може би дори да си намери работа на снимачната площадка в шоуто на Кейн и да движи нещата оттам.

Устните ѝ се стиснаха в сурова линия и тя се намръщи.

— Е, можеш да му кажеш, че нямаше да се получи. Възнамерявах да кажа на този тип Дрю, че съм размислила.

Не беше ли интересно това?

— Не го намираш за привлекателен?

— Тъкмо обратното. Смятам, че е прекалено привлекателен. Абсурдно е, как някой е решил, че той е подходящ за мен. Знаех, че има нещо гнило още щом видях снимката му, но реших, че няма да е толкова грубо, ако лично му обясня, че вече не се интересувам от срещи.

— Наистина ли? Имаш нещо против самия Дрю или това включва всички мъже?

Внезапно чашата ѝ се стори много интересна.

— От самото начало беше грешка от моя страна да се регистрирам в агенция за запознанства. Направих го само защото сестра ми настоя. Още не съм готова да излизам по срещи. И може би никога няма да бъда. Първият ми брак беше доста неприятно преживяване.

Сега бе време да се върне към нещо, което тя бе казала още в началото. Той можеше да ѝ помогне да се измъкне от тези неприятности. Така щеше да бъде много по-добре. Танто за танто. Бран обичаше везната да е в равновесие.

— Явно бившият ти все още ти създава главоболия. Кой е Ди Лука?

Тя поклати глава.

— Това няма значение.

— Има, ако мога да помогна. Бихме могли взаимно да си помогнем.

— Какво търсиш? Дълбоко се съмнявам, че тя си води таен дневник, скрит някъде, в който описва своите заговори и пъклените си планове. Тя е внимателна. Не съм сигурна как мога да ти помогна.

Тази част беше доста неясна. Щеше му се да може да ѝ обясни точно от какво се нуждаеха, но не бяха напълно сигурни как се пазеше информацията.

— Тя е притежавала нещо уличаващо Касталано, някакво доказателство за случилото се. Доколкото знам, тримата са разполагали с него. Нещо като застраховка, че взаимно могат да се унищожат, в случай че някой от тях се опита да измами другия.

Карли кимна.

— Това звучи типично за Патриша. Тя трупа и съхранява информация. Винаги казва, че информацията е по-ценна от златото, защото със злато не можеш да купиш всичко. В нейния свят информацията е средство за постигане на целта. Тя пази файлове с данни за всички. Включително и за мен.

— Искам да видя тези файлове, Карли.

— Те са строго секретни. Аз нямам достъп до тях. Дори не са тук. Тя ги държи в Лос Анджелис.

— А след няколко седмици ти заминаваш за там.

Тя се намръщи, сякаш мислеше за нещо неприятно.

— Да, ще има голям благотворителен прием за набиране на средства и естествено, събитието ще бъде заснето. Но аз съм длъжна през цялото време, докато сме в Ел Ей, да бъда плътно до нея.

— Този прием ще се състои в къщата ѝ, нали?

— Разбира се — потвърди Карли и изпухтя нацупено. — Патриша трябва да покаже колко е красив домът ѝ. Но ако си мислиш, че мога да се промъкна в кабинета ѝ, значи си напълно откачен. Тя ще ме държи неотлъчно до себе си през цялата вечер, защото не може да помни имена. И за миг няма да ме изпусне от погледа си.

Той имаше план за това. Или по-точно Дрю имаше. Бран просто го бе заместил.

— Но твоето гадже навярно може да влезе незабелязано. Особено ако му намериш работа като охранител. Или ако можеш да я убедиш да наеме много по-приятна охранителна фирма. Тя обича да уволнява хората. Навярно бихме могли да уредим нещата така, че настоящата ѝ охранителна фирма вече да не ѝ е полезна и да я насочим към тази, в която работи моят зет.

— Някак си не ми се вярва, че тя ще го направи.

— Мисля, че ще го направи, когато осъзнае каква велика история може да излезе от това. Чувала ли си за филма „Любов след смъртта“?

Карли завъртя очи.

— Кой не го е чувал? И преди да започнеш да ми обясняваш какъв боклук е, трябва да знаеш, че съм го гледала пет пъти и той е невероятен.

Докачлива персона.

— Запозната ли си с историята, която е в основата на филма?

— Знам, че жената, написала книгата, се е омъжила за мъж, който е работил за охранителна фирма и е почерпила голяма част от вдъхновението си от техните преживявания. Четох статия за Мак някой си.

— „Маккей-Тагарт“. Моят зет е Кейс Тагарт. Той е бивш морски тюлен, награден за проявена храброст в битка. Представи си един истински герой да е начело на охраната на Патриша Кейн. Представи си какво бихме могли да постигнем ние с подобен достъп.

Това беше първоначалният план. Възнамерявах да използвам репутацията на „Маккей-Тагарт“, за да изкушат Кейн да им осигури достъп. Щом веднъж се внедряха в компанията ѝ, момчетата на „Маккей-Тагарт“ щяха да си свършат работата, при това много добре, а Дрю — своята.

— Това би могло да сработи — съгласи се Карли. — Тя винаги е жадна за публичност. Значи вие търсите някакъв файл, който ще докаже, че Патриша Кейн е наела убиец, за да убие родителите ви?

— Да. Освен това искаме да разберем кой е четвъртият съучастник. Не знаем името му. Той е останал скрит през последните двадесет години.

— Откъде си сигурен, че е „той“?

Не беше.

— Би могло да е жена, но обикновено, когато става дума за пари, мъжете са по-безмилостни.

Отново онова сладко изсумтяване.

— Ако прекараш повече време с Патриша, ще се отървеш от тази заблуда. Не знам. Ще трябва да си помисля за това.

Поне не го отрязваше веднага.

— Помисли си. Направи някои проучвания. А сега ми разкажи за Ди Лука и как мога да ти помогна.

— Не можеш, а и аз не се нуждаю от помощта ти.

Той седеше мълчаливо и я наблюдаваше, защото вече бе отправил искането си. Нямаше нужда да го прави втори път.

Естествено, много скоро Карли се почувства неловко от възцарилата се тишина.

— Е, добре. Той е някакъв тип, на който моят съпруг дължал пари. Дължи пари. Човек би си помислил, че след като е попаднал в затвора, ще престане да играе комар.

Бран не беше толкова сигурен за това. От информацията, която бе прочел за съпруга ѝ, Роджър Фишър беше от мъжете, които можеха да натрупат сериозен дълг.

— Защо не ми позволиш да проверя как стоят нещата? Така ще докажа, че мога да ти бъда полезен, Карли.

— А ако реша да не се правя на шпионин заради теб?

Брат му определено щеше да го убие и Бран повече нямаше да има нужда да се тревожи за този проблем.

— Пак ще ти помогна.

Той беше вечният наивник, който умираше да спасява девизи, изпаднали в беда.

— Добре. Името му е Томи ди Лука и ми изпраща гадни, заплашителни имейли, в които описва какво ще ми се случи, ако не платя дълга на Роджър. Освен това започна да ми пише и есемеси. Нямам представа как се е сдобил с телефонния ми номер.

Бран лесно и за нула време можеше да разбере всичко за Томи ди Лука, но щеше да го дава бавно, ще я остави да си мисли, че му е отнело няколко дни.

— Ще видя какво мога да открия. А ти би трябвало да размислиш. Имам предвид, пак да започнеш да ходиш по срещи.

Веждата над лявото ѝ око се изви нагоре.

— Наистина ли? След всичко случило се, ти мислиш, че отново би трябвало да опитам?

Тя беше толкова сладка, когато беше ядосана.

— Мисля, че никога не бива да спираш да опитваш. Ти си красива жена и някой ден ще намериш мъжа, който те заслужава.

Това нямаше да бъде той, но Бран можеше да успее за известно време да я направи щастлива.

— Смяташ, че ме познаваш толкова добре? Може би заслужавам да бъда сама.

— Не, не и ти. Я ми кажи нещо. Аз мисля за това от дни. Защо си останала да работиш при Патриша Кейн? Тя заплашила ли те е нещо

след ареста на съпруга ти?

Жената се втренчи за миг в него.

— Откъде знаеш за това?

— Аз съм добър в работата си. — Която беше да чете докладите от Дрю и Кейс. И може би малко да чете между редовете.

Последва кратко мълчание, докато тя очевидно обмисляше дали да говори, или не.

— Патриша трябваше да възстанови имиджа си, след като в едно списание публикуваха злостни нападки относно някои нейни бизнес практики.

— Не, злостни нападки означава, че статията по един или друг начин е била манипулирана. Уверявам те, че всяка дума в онази статия беше истина. Знам го, защото лично проведох разследването. Аз съм този, който даде онази история на журналиста. — Той и братята му винаги търсеха начини да стъжнят живота на онези, които бяха убили родителите им. Патриша Кейн ги бе улеснила и той бе получил възможност да я нарани, без да бъде замесено името му.

Сега младият мъж се питаше дали не бе наранил и Карли. Би го направил отново. Патриша Кейн наистина експлоатираше онези работнички. Изглежда, че независимо какво бе сторил, жената пред него беше невинна жертва. Трябваше да измисли начин да минимизира нанесените щети.

— Патриша заплаши да нарани сестра ми — обясни Карли с тих глас.

Тя имаше по-малка сестра, която учеше в колеж. Бран разбираше нуждата да защитаваш и да бъдеш защитен.

— Как би могла да го направи?

— Съпругът ми я е използвал в измамите си. Сестра ми е проявила голяма наивност и му е позволила да внесе някакви пари на нейно име.

Отличен начин да скрие нещо, което негодникът не е искал да бъде намерено. За зла участ на Карли, Кейн беше умна. Тя навярно е съзряла възможността и се е възползвала. Той бе гледал интервюто, в което Карли със сълзи на очи бе разказала на нацията колко добра и благородна с шефката ѝ, колко я е подкрепяла. Онова интервю много успешно бе излъскало имиджа на Кейн. Беше добро представление. И то продължаваше. Бран и братята му щяха да направят своя ход и Кейн

щеше да отвърне. Време беше да се сложи край на играта, време беше за мат.

— Колко още трябва да работиш за нея?

— Най-малко две години, макар че не съм сигурна, че дотогава тя няма да е измислила нещо друго, с което да ме задържи. Някак си не мога да си представя, че Патриша Кейн ще ми позволи да си тръгна. Тя използва хората, докато ги изсмуче докрай и чак тогава захвърля празната обвивка. А аз все още съм ѝ нужна.

— Не и ако тя се озове в затвора. — Той трябваше да направи предложението си колкото се може по-привлекателно. — Ако не го сториш в името на справедливостта, направи го, за да намалиш присъдата си. Тя те е натикала в затвор. Аз мога да те освободя.

— Не че без моята помощ няма да се справиш.

Това беше жена, която се нуждаеше да бъде необходима. Навярно през по-голямата част от времето оставаше невидима и в сянка. Ключът, за да я спечели, бе да ѝ покаже, че той я вижда. Кое то си беше самата истина. Бран виждаше красотата и издръжливостта ѝ, дори и тя да не ги осъзнаваше.

— Ти си липсващото парче в мозайката, Карли. Ние от години се опитваме да я унищожим, но не можем да го постигнем без теб. Ти си ни много нужна, затова те моля да ни станеш партньор в тази мисия.

Сервитьорката избра точно този момент, за да се върне, понесла поднос с нещо, което ухаеше божествено. Остави чинията пред него и той вдъхна аромата. Беше красив ден, той седеше с великолепна жена и щеше да хапне нещо изключително вкусно. Това беше победа. Нямаше да се тревожи предварително за неприятностите. Те щяха да дойдат, независимо дали Бран щеше да се наслади на този миг, или не. Отдавна го бе научил.

— Засега нека поседим заедно, да поговорим и да се насладим на следобеда. Повече никакви разговори за мисията, докато не вземеш решение. Разкажи ми за себе си.

Тя взе вилицата си.

— Не знам дали има много за разказване.

— О, сигурен съм, че можем да намерим тема за разговор. — Бран ѝ смигна и продължи да се радва на прекрасния ден.

Накрая Карли Фингър щеше да се съгласи. Щеше да каже „да“. Той просто го знаеше.

-
- [1] Испанска студена напитка с вино и плодове. — Б.пр. ↑
- [2] Първично публично предлагане на акции. — Б.пр. ↑

2

— Кажи ми, че си се представил за мен. — Очите на Дрю бяха присвити, гласът му се бе снижил до ниско ръмжене, когато два часа по-късно Бран влезе през вратата.

Той бе изненадан, че никой не го чакаше на паркинга, където бе паркирал пикапа си. Беше шофирал четиридесет минути при пълна тишина от Сан Агустин до апартамента в Палм Кост, където бяха устроили щабквартирата си. През цялото време обмисляше проблема с Карли Фишър.

Щеше да му е трудно да държи ръцете си далеч от нея. Тя беше толкова нежна, толкова безпомощна и наранена. Харесваше това у една жена. Пробуждаше всичките му инстинкти да я гушне и закриля.

Да я излекува. Както не бе успял да излекува Манди.

Пропъди мисълта, защото макар че го бяха оставили на мира преди няколко часа, сега Дрю изглеждаше готов и изпълнен с желание да се нахвърли отгоре му.

— Казах й кой съм. Тя не се нуждае от лъжи, а трябва да бъде член на отбора.

Главата на Дрю се отпусна назад и от гърдите му се разнесе въздишка на пълно отчаяние.

— Член на отбора? Мамка му, майтапиш ли се с мен? Мислех, че ти беше член на отбора.

— Аз съм. И съм последният със съвест.

— Ти си последният без нито една мозъчна клетка — процеди Хач, излизайки от кухнята с почервенияло от гняв лице. — Какво, по дяволите, си мислеше? Имаш ли някаква представа какво направи?

Важното беше да остане спокоен. Бран имаше проблеми с гнева, но щеше да докаже, че не изпитва нужда да цапардоса някого. Щеше да бъде спокоен и разумен.

— Спестих на всички ни доста време. Тя мрази шефката си. Всичко ще бъде наред. Ще разреши един неин проблем и тя ще ни помогне.

— Какъв проблем? — попита Дрю.

— Очевидно бившият ѝ съпруг е задлъжнял на някакви лоши момчета. Навярно мафията.

В очите на Дрю лумнаха гневни пламъци.

— Мамка му, продължаваш ли да се майтапиш с мен?

— Не е кой знае какво. Аз ще се оправя.

— И какво, дявол да го вземе, знаеш ти за мафията и как да се оправяш с нея? — Днес Хач бе с пълна сила в играта. Подаването му бе улучило точното място в мозъка на Бран, заплашвайки всеки миг да забули разума му с червената пелена на гнева. Той беше превключил на режим „побеснял татко“, сякаш бе заловил сина си тийнейджър да се измъква от къщи след разрешения час.

Или да се занаса с мафията.

— Може да не е мафията. Може да е някой некадърен букмейкър, който иска да докопа малко мангизи и си мисли, че може да заплаши бившата съпруга на клиент да му ги даде. Не знам. Ще трябва да проуча въпроса. — Той прекоси къта за хранене и се насочи към кухнята. Апартаментът представляваше голямо отворено пространство с редица прозорци, от които се откриваше великолепен изглед към Атлантика.

Е, ако Дрю реши да вдигне щорите.

Дрю пое дълбоко дъх и постави дланите на двете си ръце върху бара срещу кухнята, сякаш искаше да са там, за да не ги използва по предназначение. Брат му също имаше някои свои проблеми с гнева.

— Каж ми защо.

По обратния път за насам Бран дълго бе мислил за това.

— Тя не заслужава да бъде използвана.

Хач насочи показалец към Дрю.

— Казах ти. Казах ти го в мига, в който той се запъти към нея, че отново се е проявил синдромът му на „рицар на бял кон“. — Хач се извърна към Бран. — Тя не е благородната девица, изпаднала в беда. Тя работи за най-голямата злодейка, която някога съм срещал. Патриша Кейн може да сложи Сатаната в малкото си джобче. Наистина ли вярваш, че тя е наела някакъв ангел да работи за нея?

Бран вече знаеше за Карли много повече от тях. Сякаш им пукаше достатъчно, за да погледнат под повърхността. Точно заради това той бе постъпил така. Защото Дрю и Хач щяха да я използват и

никога дори нямаше да си направят труда да разберат дали тя го е заслужавала.

— Казах ви, тя мрази шефката си.

— Тогава би трябвало да напусне — отсече Дрю, сякаш светът беше едно просто място, където всеки избор бе лесен.

Бран знаеше по-добре.

— Кейн я е приклешила. Казах ви, че смятам, че я държи с нещо. Оказа се, че когато бившият съпруг на Карли бил заловен да бърка в кацата с меда, се опитал да завлече със себе си и сестра ѝ. Използвал я, за да скрие малко налични. Кейн разбрала и го е използвала като средство, за да принуди Карли да даде онова интервю.

Дрю въздъхна и се настани върху високия стол до бара.

— По дяволите. Интервюто, което е трябвало да стъкми, защото ние разкрихме азиатските ѝ далавери. Дай ми една бира. Изглежда, ще имам нужда.

— Бира? Ще имаме нужда от скоч. Сигурен съм, че Тагарт крие някъде святното питие. — Хач излезе, за да потърси твърд алкохол.

Бран грабна две бутилки бира.

— Той може да остане разочарован. Знам, че Тагарт ни даде ключовете за този апартамент, но той е собственост на партньора му. Маккей е много по-праволинеен и твърд по отношение на принципите си, отколкото Големия Таг. Като стана дума за Тагарт, Карли мисли, че при подходящи обстоятелства Кейн може да смени охранителната фирма. Склонна е да вярва, че шефката ѝ ще избере „Маккей-Тагарт“, тъй като са добили известност заради филма.

Бран отвори едната бутилка и я подаде на Дрю, задържайки другата за себе си. Въпреки че бе поръчал вино с Карли, не си падаше по виното. През последните десет години той бе посещавал най-добрите ресторанти, но така и не се бе превърнал в гастроном.

Приятно му беше да наблюдава как Карли се храни. Харесваше му как тя затваря очи, наслаждавайки се на всяка вкусна хапка. Беше се запитал дали се чука по същия начин, както се храни. С увлечение, отдаденост и жарка страст.

— Ти си разкрил нашия план? — Нямаше начин да пропусне раздразнената нотка в гласа на Дрю.

Бран не бе имал намерение да го прави, но тя се бе заинтересувала. Той сви рамене, сякаш не беше нещо важно.

— Трябваше да ѝ обясня в какво се забърква. Но не съм разкрил всички подробности. Очертах само общия план.

Бутилката на Дрю се стовари с трясък върху барплота.

— И нито за миг ли не ти хрумна, че тя може да изприпка право при шефката си и да ѝ снесе цялата информация за плановете ни? Чувал ли си някога термина *елемент на изненада*? Защото вече изгубихме това предимство.

— Не мисля така. — Бран запази спокойствие. Той беше там. Той се бе срещнал с Карли и я бе преценил. — Както казах, тя не питае нито капчица обич към Кейн.

— Или е добра актриса.

— Не, изобщо не е. — Можеше да се обзаложи, че е много лоша актриса.

Дрю се наклони напред, погледът му пронизваше като лазерен лъч.

— Бран, не можеш да спасяваш всяка жена, която срещнеш.

От отговора го избави Хач, който се върна с бутилка с кехлибарена течност в ръка. Очевидно Маккей не беше толкова отявлен трезвеник, колкото изглеждаше.

— Слава Богу. Този скок е достатъчно стар, за да гласува — рече Хач, отправи се към шкафа и извади чаша. — Ще трябва да решим какво, по дяволите, ще правим сега, след като Бран тотално издъни плана ни.

Ръката на Бран се стегна около бирената бутилка.

— Не съм го издънил. Аз го спасих. Тя възнамеряваше да каже на Дрю, че е размислила. Ако не бях отишъл при нея, пет минути по-късно тя щеше да си е тръгнала.

Дрю се намръщи.

— Защо ще ме разкарва? Тя се съгласи да се срещнем. Нима щеше да ме отсвири заради снимката? Но аз изглеждах добре на онази снимка. Мия помоли свой приятел фотограф да я направи. Носех напълно прилични дрехи. Ели ги избра.

— Аз го накарах да се изтупа и така нататък — саркастично подметна Хач и се ухили самодоволно.

Дрю размаха среден пръст към своя бизнес партньор, преди отново да насочи вниманието си към най-малкия си брат.

— Сериозно, аз изглеждах добре на онази снимка. Лицето ми беше симетрично. Светлината не беше силна. Усмивках се по онзи начин, както ми каза Райли, така че да не приличам на хищник.

Дрю винаги изглеждаше така, сякаш се кани да разкъса някого на части. В брат му имаше някакъв стаен мрак, който явно караше доста жени да си плюят на петите. Разбира се, привличаше по-авантюристичните. Доколкото Бран бе осведомен, сексуалният живот на Дрю включваше поредица от не особено чести свалки за една нощ и една дълга връзка, която можеше да бъде наречена само сексуална, заради студената си практичност. Той беше секси гений, който често се потапяше в света на програмирането и бизнеса.

Още една причина, за да не се получи с Карли. Тя щеше да усети неговия студ. Карли се нуждаеше от малко топлина в живота си.

— Тя мисли, че си твърде привлекателен за нея. — Ако не сложеше край на това, те щяха да започнат да обсъждат прическата на Дрю или позата му. Брат му щеше да анализира отхвърлянето до Второто пришествие и нямаше да стигнат до същността на въпроса.

— Това е доста обезсърчително. Обикновено не карам жените да побегнат, докато не си отворя устата. — Дрю направи заявлението без грам ирония. За брат му това беше просто факт.

— Тогава доста се разбягват — съгласи се Хач.

Дрю не му обърна внимание.

— Защо тя ще си мисли, че съм твърде привлекателен?

— Карли не смята, че двамата си подходите.

Дрю остана притихнал за секунда, като че ли се опитваше да проумее казаното.

— Технически, аз се уверих, че двамата си пасваме във всяко отношение. Всъщност ние бяхме една многообещаваща двойка. Имаме практичен подход към любовта и секса. Аз само промених някои факти за себе си. Казах, че се интересувам от архитектура, за да съм в тон с любовта ѝ към дизайна. Не излъгах. Наистина намирам архитектурата за очарователна, само че в областта на програмирането, не в строенето на сгради. Освен това казах, че се интересувам от нещо, наречено „находки от флий маркет“^[1]. Всъщност нямам понятие какво означава това, но то бе последното, което ни събра.

Брат му винаги търсеше логичното обяснение.

— Тя мисли, че не е достатъчно секси за теб.

Дрю се намръщи.

— Тя е много привлекателна. Съотношението между обиколката на талията и ханша ѝ е почти перфектно и има много хубав бюст. Намирам лицето ѝ за доста симетрично.

— Точно заради това жените бягат презглава, братко. — Според Бран, Дрю прекарваше прекалено много време в преследване на могъществото и властта и твърде недостатъчно в гонене на жени. А могъществото и властта не означаваха нищо без жените. — Тя е готина. Тя е секси. На жените не им харесва да ги наричат „симетрични“.

Дрю отвори уста, за да възрази.

Бран побърза да сложи край на тази полемика.

— Не желая да слушам лекция относно биологичните повели, които ни тласкат да се чифтосваме. Истината е, че Карли има чувствено тяло, но тя работи в индустрия, в която господстват нездравословни идеали. Тя никога няма да бъде плоска като дъска и това я прави несигурна, което именно е причината да те отсвири. Как щеше да се справиш със ситуацията?

— Не знам — призна Дрю. — Не бях взел предвид подобна вероятност. Затова първия път изпратих Райли. Райли е чаровникът в семейството. Не смяташ ли, че...

Бран изпъшка. Само на Дрю можеше да му хрумне подобно нещо.

— Не, не смятам, че съпругата на Райли ще иска той да се закача с мадами по интернет, за да можем да си отмъстим.

Но Дрю не се отказваше.

— Ели е много благоразумна. След два часа имам среща с нея. Бихме могли да поговорим за това.

— Някоя жена не е чак толкова благоразумна — изтъкна Хач. — Повярвай ми. Бран има право за това. Попитай Ели дали Райли може да флиртува с асистентката на Кейн, за да се докопа до нея, и тя начаса ще ти извие врата и ще ти откъсне топките. И дори не си и помисляй за Кейс. Мия няма да позволи на съпруга си да се занася наоколо, дори и в името на отмъщението.

— Виждаш ли, ето затова не съм се оженил. След сватбата нямаш право на мнение по никакви въпроси и очевидно топките ти са

вързани за чантата на жена ти или нещо подобно. — Дрю поклати глава.

— Няма да се обаждаме на никого. — Тези двамата слушаха ли го изобщо? Изглежда, винаги е било така. Той беше невидимият в семейството. Дрю беше геният. Райли беше чаровникът. Мия притежаваше устрем и решителност, а Бран... Бран винаги беше загубеният, след когото всички трябваше да разчистват. Не и този път. — Аз се справих с положението. Ще се оправя с Карли. Вече имам връзка с нея.

— Връзка? — Внезапно погледът на Дрю се изостри като на ястреб и той го впи в него.

— Имам предвид, че осъществих контакт и тя има телефонния ми номер.

Хач поклати глава.

— Не, нямаше предвид това. Ти вече си се забъркал емоционално с тази жена, а ние не знаем нищичко за нея.

— Знаем хиляди неща. Разполагаме с огромен файл с информация за нея. Тя не е лошото момиче.

— Фактът, че можеш да го заявиш, без да ти мигне окото, е достатъчен, за да те изпратят обратно в Остин още днес — изрече Дрю със свъсени вежди.

— Никъде няма да заминавам.

Очите на Дрю се присвиха.

— Ще заминеш, ако ти кажа.

Хач вдигна ръка.

— Престанете и двамата! Бран прецака плана, но може и да има право. Ти нямаше да знаеш как да се справиш с жена, която те отхвърля. Нямаше да проумееш причината и щеше да събудиш подозренията ѝ и да я накараш да застане нащрек. Бран, наистина ли вярваш, че тя няма да отиде право при Патриша и да ѝ разкаже всичко?

Той нямаше подобно усещане.

— Не смятам, че ще го направи.

Дрю завъртя очи.

— И това го казва тип, който вярва, че проститутките наистина са невинни млади жени, които се опитват да се издържат, докато следват в колежа.

— Хей — отново се намеси Хач. — Трябва ли да ви разтървавам? Държите се като петгодишни. Имаме промяна в ситуацията и трябва да се приспособим. Бран е този, който има връзка с набеязаната цел.

— Тя не е „набеязаната цел“. — Не му харесваше да слуша да говорят по този начин за нея.

— Виждаш ли? — процеди Дрю многозначително.

— Чудесно, тя е прекрасна млада жена, която се надяваме да работи за нас — заключи Хач, преди да съсипе изказването си със завъртане на очите. — Не ни остава нищо друго, освен да чакаме. Предполагам, че си й дал известно време, за да помисли върху предложението ни.

— Да, това е голямо решение. — Не можеше да я принуди веднага да каже „да“. След всичко, което бе преживяла, Карли беше предпазлива жена.

— Не тя трябва да взема решение. — Дрю остави шумно бутилката върху барплота. — Аз щях да я държа по-далеч от цялата история. Не съм никакво чудовище. Щях да измисля начин да ме приеме. Имам достатъчно мозък. И щях да постигна всичко това, без да се привързвам към нея. А сега само гледай. Той, както обикновено, ще надене блестящите доспехи на галантен рицар и всичко ще отиде по дяволите.

Преди Бран да успее да се защити, Дрю се отправи към спалните в задното крило.

— Остави го — рече Хач. — Освен това знаеш, че е прав за теб. Ти не мислиш разумно, когато става дума за жени.

— Е, затова пък Дрю изобщо не изпитва нищо към тях. — Понякога брат му приличаше повече на робот, отколкото на човек. — След това, което се случи с Ели, не бих могъл да понеса да стоя със скръстени ръце и да позволя историята да се повтори. Не е редно.

— Не знам за това, но разбирам твоята гледна точка. А сега и ти разбери неговата. Той вече беше принуден да наблюдава как единият му брат попада в опасна ситуация. Смяташе да се справи сам не защото те мисли за неспособен да изпълниш задачата. Направи го, защото не искаше ти да пострадаш.

— Съмнявам се в това. — Брат му често мислеше, че той е слабото звено.

— Това е твой проблем, не на Дрю. Той ти е възложил големи отговорности в компанията и ти има доверие. Ти си единственият, който смята, че не си достатъчно добър. Дрю се опитва да те защити. Не може да го направи, когато беше още хлапе, и сега прекалява. Такъв си е Дрю, това е начинът му да се справя с проблемите. Затова брат ти е разтревожен и разстроен, че ти си този, който ще влезе в леговището на лъва. Ако тя се обади.

— Ще се обади. — Господи, надяваше се да го направи.

— Откъде си толкова сигурен?

— Тя се интересува. Не само от историята. — Бран дяволски добре знаеше кога една жена се интересуваше от това, което би могъл да направи за нея. Имаше нещо в начина, по който го бе погледнала, беше се навела към него. Той бе прекарал години да изучава начина, по който жените откликваха в интимните моменти и в ежедневието. Това му подсказваше как може да им достави удоволствие, кое ги правеше щастливи и кое ги превръщаше в лед.

Карли Фишър може и да го отричаше, но тя искаше мъж, който да ѝ бъде истински партньор, който да ѝ помогне. Тя беше сама и мъжът, който я убедише, че не е нужно да продължава да е самотна, щеше да я спечели. Тя щеше да бъде лоялна към този мъж и да го последва навсякъде.

Той не можеше да бъде този мъж, но двамата можеха да постигнат взаимно удовлетворение. Той щеше да ѝ помогне. Тя щеше да му върне жеста, а после всеки щеше да поеме по своя път, доволен, че е опознал другия.

Поне на теория, това беше начинът да се получи. Това бе начинът, по който се бяха развили всичките му връзки. Бран се озоваваше в леглото с някоя мила дама, а сетне се опитваше да оправи нещата, за които тя се нуждаеше от помощта му. Бе измъкнал едно момиче от неприятна ситуация, като ѝ бе намерил работа в един от филиалите на „4Л“. Помогнал беше на жена с клиент, станал прекалено обсебен от работата ѝ като еротична танцьорка. Бе спасил и много други по различни начини, давайки им заеми или помагайки им да се преместят, но винаги успяваше да ги направи щастливи и ги оставяше доволни, че са го познавали.

Щеше да направи същото и за Карли. Щеше да я закриля. Щеше да ѝ помогне. Ако тя му позволеше, щеше да спи с нея и да ѝ даде

толкова удоволствие, колкото тя можеше да понесе. Щеше да ѝ покаже, че не всички мъже са негодници, а когато дойдеше времето да си тръгне, тя щеше да бъде готова да намери *единствения*.

За Бран нямаше *единствена*. Отдавна го бе разбрал.

— Ти честно ли си мислиш, че можеш да се справиш със ситуацията, без да хлътнеш по-надълбоко по онази жена? — попита Хач с неприкрит страх от отговора.

— Сигурен съм, че мога. Въпреки това, в което всички вярват, аз никога не се задълбочавам прекалено. Знам докъде да стигна. Животът ме е научил колко тежки могат да бъдат последствията в противен случай.

Хач кимна.

— Добре тогава. Предполагам, че трябва да чакаме.

Бран отпи щедра глътка от бирата и се помоли Карли да не ги накара да чакат твърде дълго.

* * *

Карли се втренчи в екрана на лаптопа, ненавиждайки начина, по който сърцето ѝ се сви при мисълта какво бе преживял онзи прекрасен мъж, когато като малко дете е бил завинаги откъснат от *единствения* дом, който бе познавал. Един ден Брандън Лолес е бил обичано дете, а на следващия — самотен и изоставен в един свят, който не е могъл да разбере. Самата тя не бе имала най-щастливото детство. Баща ѝ изневеряваше на майка ѝ и се ожени за колежка в работата си. Известно време се бе изживявал като татко за почивните дни, но после новата му съпруга му роди дете и посещенията станаха все по-редки. За последен път бе видяла баща си преди години. Но поне имаше сестра си. Брандън си е нямал никого.

Разбира се, всичко го имаше в интернет. Тя дори откри статия, в която имаше интервю с Патриша Кейн. Шефката ѝ окайваше загубата на Бенедикт Лолес и блестящия му ум. От думите ѝ ѝ се повдигна. Карли съвсем ясно си представи как Патриша внимателно ги бе подготвила.

Загубата на Бенедикт ще се отрази върху бъдещото развитие на технологиите. Геният му можеше да се сравни единствено с лудостта му. Ние трябваше да го забележим. Той е имал различни проблеми с гнева, но се боя, че всички го отдавахме на артистичния му темперамент. Никога не сме си представяли, че ще убие прекрасната си съпруга и ще се опита да погуби собствените си деца. И макар да скърбя за гения, който загубихме, душата ми не може да не е изпълнена с гняв заради стореното от него. Никога няма да си простя, задето не прозрях на какво е бил способен.

Празни приказки. На Патриша не ѝ пукаше достатъчно за хората, за да скърби истински за тях. С едно-единствено изключение. И никога досега не бе видяла тази жена да изпитва дори моментна вина или угризение на съвестта.

Карли бе прекарала следобеда, взряна в екрана на компютъра, питайки се дали наистина смята да се обади на номера от визитната картичка, която Бран ѝ бе оставил. Как изобщо можеше да го обмисля? Това беше пълен абсурд. Тя не беше никаква шпионка.

Младата жена се облегна назад и въздъхна. Най-умният ход беше да излежи присъдата си. Имаше още две години, преди сестра ѝ да бъде в безопасност. Защо трябваше да помага на някакво семейство, което не познаваше? От това, което бе узнала за семейството на Бран сега, те не се нуждаеха много от чужда помощ. Бяха безобразно богати, след като бяха основали една от най-големите софтуерни компании в света. Всички използваха тяхната софтуерна защитна система, понастоящем внедрена в почти всяка корпорация.

Тя се зачуди какво ли щеше да си помисли Патриша, ако знаеше, че децата на Лолес са станали толкова могъщи.

Това беше причината понастоящем да имат различни фамилии. Брандън Ланг беше официалното законно име на Бран. Тя бе сигурна, че ако някой попиташе, Бран щеше да каже, че са го направили, за да загърбят миналото. Но Карли смяташе, че са го направили по съвсем различна причина. Бяха го сторили, за да не се набиват на очи. Бяха постъпили по този начин, за да не могат враговете им, когато чуят името Лолес, да застанат нащрек.

Как трябваше да постъпи?

Погледът ѝ попадна върху мобилния ѝ телефон, не служебния, за който Патриша плащаше. Естествено, беше принудена да има два. Един за личните обаждания и един само за Патриша. Той беше последният писък на модата в мобилните технологии и непрекъснато звънеше. Това беше единствената вечер в месеца, когато мълчеше, защото Патриша я прекарваше със съпруга си. Ежемесечните им вечери бяха свещени и никой не биваше да ги безпокои. Една нощ за целия месец, която тя посвещаваше на своя любим. Да, доста красноречиво доказателство за горещите чувства помежду им.

Личният ѝ телефон беше сравнително евтин, тъй като и без това много не го използваше. Само двама души се обаждаха на него. Карли се стараеше през повечето време да го оставя у дома си и беше защитен с парола.

Освен сестра ѝ, имаше само още един човек, с когото тя редовно разговаряше, и никак нямаше да е разумно Патриша да узнае тази пикантна информация.

Шелби Гейтс, журналистка и активистка, която понастоящем пишеше биография на Патриша Кейн без нейно знание и одобрение.

Първите няколко пъти, когато тя ѝ се бе обадила, Карли бе отказала да ѝ помогне, а накрая само ѝ даде съвсем оскъдни насоки къде да търси, защото знаеше, че Патриша отново се бе върнала към старите си номера да експлоатира работничките от Третия свят, макар че този път го правеше много по-внимателно. Тя имаше удобно прикритие, тъй като използваше други компании, чрез които наемаше работна ръка. Фактът, че шефката ѝ все още успяваше да се измъкне необезпокоявана от всичко това, я накара да отговори на обаждането на Шелби и да ѝ даде името на един особено недоволен служител на „Кейн Корпорейшън“.

Още повече че Шелби възнамеряваше да даде всички приходи от книгата на фонд, който бе основала, за подпомагане на работниците, пострадали заради ужасните условия във фабриките, произвеждащи продуктите на „Кейн Корпорейшън“.

Книгата навярно щеше да донесе милиони на Шелби, но Карли вярваше, че тя щеше да ги дари. Шелби беше от жените, които не се интересуваха от пари или слава. Нейната цел в живота бе да направи този свят по-добро и различно място за живеене.

Шелби Гейтс знаеше почти всички най-важни неща за Патриша Кейн. Освен това бе станала близка приятелка на Карли. Дали тя не би могла да я осветли малко по въпроса?

Карли взе телефона и набра номера. На Западния бряг не беше толкова късно. Разбира се, навярно по това време на деня Шелби вечеряше. Щеше да остави телефонът да звънне три пъти и сетне да затвори. Това щеше да е знак да остави нещата такива, каквито са, а следващия път, когато се обади на Шелби, двете щяха да побъбрят за последните модни тенденции или какво са гледали по телевизията.

Шелби вдигна при първото позвъняване.

— Здравей, Карли.

Е, нали се бе помолила за знак.

— Моля те, кажи ми, че не си записала номера ми в телефона си.

— Не. Запомних го. Какво става? Много се радвам да те чуя.

Беше минало известно време от последния им разговор и Карли се чувстваше малко виновна за това.

— Извинявай, тук винаги е такава лудница. Макар че след няколко седмици пристигам в Ел Ей. Надявах се, че може да намерим малко време, за да се срещнем.

— Би било страхотно. — Шелби звучеше искрено зарадвана. — Ще намеря подходяща дегизировка. Мисля, че от мен ще излезе прилична бременна блондинка. Това навярно ще е най-близкият ми досег с истинската бременност. Май трябва да започна да излизам с мъже. Кажи как мина срещата със Секси Суперготин? Как беше името му? Дрю?

Оттук нататък нямаше да позволява на Мери да знае кои са приятелите ѝ.

— Сестра ми е взела името ти от този телефон, нали?

— Тя е много сладка. И се тревожеше за теб. Тя просто смята, че трябва повече да се забавляваш. Както и аз.

— Не ти се обадох, за да говорим за моята среща. Беше малко странна и аз не знам дали искам отново да се видя с него. — Това не беше вярно. Дяволски добре знаеше, че искаше да го види, но не бе сигурна дали трябва. — Обадох ти се за нещо друго.

— Кажи ми, че си напуснала кучката и искаш да дадеш публично интервю.

— Няма да я напусна.

По линията се разнесе въздишката на Шелби.

— Някога ще ми кажеш ли с какво те държи? Имам някои подозрения, но те смятам за моя приятелка и не съм се разровила по-надълбоко.

Благословена да е Вселената за малките ѝ дарове.

— Може би някой ден. Как мина интервюто с Луис?

Луис Смит организираше публичното представяне на продуктите на компанията на Патриша, преди тя да го уволни, задето не бе присъствал лично на едно събитие. Точно тогава съпругата му раждаше. Ако искаш да останеш да работиш за Патриша Кейн, не можеш да поставяш на първо място децата си.

— Той се оказа златна мина — отвърна Шелби през смях. — Наистина я накара да заприлича на Злата вещица от Запада^[2]. Имаш ли нещо друго за мен? Трябва да бъдеш много внимателна.

— Не, имам един въпрос. Какво знаеш за това, как Патриша е натрупала първоначалния си капитал?

— Доста. Защо?

— Любопитна съм.

— Ти никога не си любопитна, но си предпазлива, затова предполагам, че няма да ми кажеш. Аз ти дължа огромна услуга и както казах преди малко, ние сме приятелки. Така че можеш да ме питаш за всичко.

Макар че харесваше Шелби и вярваше, че е една от добрите, Карли не се доверяваше на никого, когато ставаше дума за Патриша. Вярваше на Шелби повече, отколкото на всеки друг, затова бе говорила с нея за работата си. През годините двете се бяха опознали и тя бе започнала високо да я цени.

— Искам да знам за първата ѝ компания. Става дума за събития отпреди двадесет години. Били са само няколко инвеститора, нали?

По линията се разнесе шумолене на листове и Карли си представи как Шелби седи на бюрото си и работи, докато вечеря. Това беше една от причините, поради които Карли ѝ помагаше. Двете много си приличаха.

— Да, били са петима инвеститори, но единият всъщност не е вложил много пари. Той е бил мозъкът зад компанията и е допринесъл най-вече с труда и познанията си. Бенедикт Лолес. Истински гений. Открих в списанията няколко статии за съдбата му. Очевидно

напрежението му се е отразило и той е превъртял. Убил съпругата си и подпалил дома им, точно преди компанията да стане публична. По дяволите, трябвало е да изчака, защото компанията е спечелила ужасно много пари.

— Той нямаше ли деца? — Карли не смяташе да споделя факта, че днес бе говорила с едно от тях. Имаше въпроси, които се нуждаеха от непредубедени отговори, но нямаше да издаде семейство Лолес.

— Четири деца. Три момчета и едно момиче.

— Те получили ли са дял от продажбата? В крайна сметка родителите им трябва да са притежавали акции от компанията? — Това беше парчето, което, според нея, не пасваше. Онези деца би трябвало да са били милионери.

— Дай ми секунда. Децата са били прецакани, но в момента не си спомням защо. Тук някъде имах проучване. Не съм прочела купищата информация за ранния бизнес. Първо се съсредоточих върху по-скандалните неща. Нали се сецаш, всичките й афери и фактът, че като тийнейджърка е била арестувана за пьянска свада. Открих няколко нейни снимки, на които прилича на истинска уличница. Обикновено не бих ги използвала, защото не обичам да вадя наяве кирливите ризи от личния живот на хората, но след статията й за упадъка на моралните ценности в нашата страна трудно мога да подмина една нейна снимка, на която е с миниполичка, едва прикриваща котенцето й. И нека ти кажа още нещо — младата Пати не си е падала по белъто. Почакай, ето го. — По линията настъпи продължителна пауза. — Това обяснява всичко. Мамка му. Какви шибани кучи синове. В договора е имало така наречената „морална клауза“.

Това звучеше типично за Патриша.

— Значи, ако Бенедикт е нарушил моралната клауза, извършвайки престъпление, неговите акции стават собственост на останалите акционери?

— Аха, последния път, когато проверих, убийството се считаше за престъпление. Те са откраднали акциите от онези деца. Успели са да го направят, защото те не са имали близки, които да ги защитят. Леле. Знаеш ли, никога не ми е хрумвало да ги интервюирам, защото се съмнявам, че те дори си я спомнят.

О, те много добре си спомнях Патриша Кейн.

— Сигурна съм, че са продължили напред с живота си.

— Ами, ако смяташ ставането на един от най-младите милионери за продължаване напред с живота, тогава — да, подозирам, че поне един от тях го е сторил. Не съм обърнала особено внимание на Андрю Лолес, защото честно казано не съм се замисляла през какво е преминал. Само си помисли. Останал е без нищо, но въпреки това си е проправил път до върха. Що за човек е способен на това? Той е нещо като загадка. Не дава интервюта, страни от медиите. Има само няколко негови снимки. Интересен мъж. Не знам какво е станало с другите двама братя и сестрата.

Андрю Лолес очевидно беше единственият, който бе запазил името си.

— Наистина изглежда интересен. Кой са останалите инвеститори?

— Хм, Стратън, Касталано, Кейн и Хачърд. Би трябвало да познаваш първите двама. Що се отнася до Бил Хачърд, навремето той е бил голяма работа. Бил е брилянтен, когато ставало дума за инвестиционна стратегия. Някои хора го наричат Мидас, защото всичко, до което се докоснел, се превръщало в купчини и купчини злато. Напуснал е публичната сцена два месеца след ППП^[3]. Според слуховете е бил дълбоко емоционално разтърсен от случилото се с Бенедикт Лолес, а навремето се е носел и един още по-отвратителен слух, че е бил любовник на Айрис Лолес. И така той за дълги години изчезнал от бизнеса, за да се появи отново драматично на сцената като изпълнителен директор на „4Л Софтуер“. Твърди се, че когато Дрю Лолес е искал да основе компанията си, не е могъл да намери инвеститори. Сега го разбирам, тъй като не е разполагал с никакви налични пари, за да гарантира успеха на начинанието. После се появява Хачърд, който успява да намери нужния капитал и както се казва, останалото е история. Самият той представлява интересна история. Ако изобщо някога успее да напише тази проклета книга, ще трябва да проуча и него. Бих искала да знам какво е правил през всичките тези изгубени години.

Карли бе сигурна, че историята му наистина е много интересна, но не беше тази, за която искаше да знае. Братята и сестрата Лолес определено смятаха, че Патриша Кейн е била един от конспираторите.

— Знаеш ли още нещо?

— Имам някакви бележки. Наследих тази история от друг журналист. В бележките му се споменава един любопитен факт, който той е открил в някои вътрешни документи, а именно че Бенедикт Лолес е бил силно против да се продава неговата технология. Според тези бележки е имало голяма разпрания между членовете на борда дали трябва, или не трябва компанията да стане публична. Лолес и съпругата му са искали да остане частна, за да могат да контролират използването на технологията. Той е бил донякъде мечтател и идеалист.

— Не ти ли се струва странно, че един мечтател и идеалист се е превърнал в убиец?

— Мъжете поначало са странни същества, приятелко. Разбира се, като се замислиш, спорът донякъде е бил уреден доста ловко и чисто. И под „чисто“ нямам предвид, че не е било кърваво, но битката е приключила. Не са останали Лолес, които да се борят с борда. Хей, не смяташ, че е било нагласено, нали?

Точно това възнамеряваше да попита по-деликатно.

— Не знам.

— Ужасно удобно, не мислиш ли? — Гласът на Шелби стана тих, сигурен знак, че усилено мисли.

— Като начало не разбирам защо изобщо са имали спор. Не са ли могли останалите инвеститори просто да обединят гласовете си срещу него? Той е контролирал само двадесет процента от компанията. — Това беше още нещо, което не й бе ясно.

— Ще трябва да погледна в договора, но мисля, че той е контролирал всичко, произведено извън компанията. Онази конкретна технологична разработка е била нещо, върху което той е работил още като тийнейджър, докато си е играл на компютъра на баща си в сервиза.

— В такъв случай патентът е трябвало да бъде наследен от децата му.

— Които не са разполагали с адвокат, който да защитава интересите им — изтъкна Шелби. — Онези деца незабавно са били погълнати от социалната система. Те просто са се опитвали да оцелеят. Не са знаели абсолютно нищо за договори или патенти. Договорът на Лолес бил железен, но някой е смятал, че е бил справедлив. Съмнявам се, че съпругата на Бенедикт Лолес би му позволила да го подпише,

ако е мислила, че не е. Тя е била юрист. Не била практикувала от години, но все пак сигурно е знаела как да тълкува един договор. Гадост. Сега ще се наложи да изчета цяла камара договори. Мразя да чета нещо, в което няма готина любовна сцена. Сещаш се какво имам предвид, нали?

— Знам, че понякога говориш като откачена — отвърна Карли, но не може да сдържи усмивката си.

— Нямах си и представа колко си права, сестро — съгласи се Шелби. — Но мисля, че си надушила нещо. Лолес са били готови за битка. Останалите инвеститори са искали парите си, а по този начин дори не се е наложило да ги делят. По дяволите. Това може да се окаже още по-голяма история, отколкото съм си представяла.

— Сложи спирачки на конспиративните теории. Аз просто се заинтригувах. Чух някой да споменава старите партньори на помена след погребението на Стивън Касталано, на който Патриша присъства. — Пълна лъжа. Карли не беше там, но имаше нужда от извинение, задето бе повдигнала темата. — Стана ми любопитно как е започнала бизнеса си. Когато заговори за това, тя винаги твърди, че била бизнес дама, озовала се в яростна надпревара за могъщество и богатство и основала „Кейн Корпорейшън“, за да се измъкне от този порочен кръг. Искях да знам дали е вярно.

— Всъщност нищо, което излиза от устата на тази жена, не е безспорен факт. „Кейн Корпорейшън“ представлява точно компания, която яростно се бори за могъщество и богатство. Не съм мислила наистина да се връщам в миналото и да се ровя в предишния ѝ бизнес. Винаги съм била фокусирана върху „Кейн Корпорейшън“. Сега виждам, че миналото може да крие голям потенциал. Подходила съм погрешно към цялата история. Търсех възможно най-сексапилния ъгъл.

— Сексапилен? — Нямахте нищо сексапилно в шефката ѝ.

— Това е думата, която използваме за история, която може да предизвика голям обществен интерес. Тъкмо заради това пиша тази неофициална биография. Патриша Кейн е голяма знаменитост, но и много противоречива личност. За някои тя е полезна съветница, законодателка на добрия вкус в домакинството, но други я смятат за грубиянка, опитваща се отново да завре жените в кухнята. Тя е въплъщение на домашния уют, така че да се докаже, че всъщност е

един нарцисист, е секси идея. Но я си представи, че е била нещо много по-лошо. Тази история с бизнеса ѝ си заслужава да се проучи. Не мога да я побера в една снимка или няколко параграфа, затова досега избягвах темата, но ти може да си попаднала на нещо.

— Нищо не знам за това.

— Тя е откраднала огромно богатство от четири бездомни деца, наскоро загубили родителите си. Онези инвеститори са работили заедно и въпреки това нито един от тях не се е намесил, за да помогне на осиротелите деца. Що за чудовища са били? Те са изградили бъдещето си, благодарение на Бенедикт Лолес и въпреки това не са отделили дори стотинка, която да вложат във фонд за децата.

Нещо в страстта в гласа на Шелби накара Карли да зададе въпроса, който винаги бе искала.

— Знаеш, аз никога не съм те питала защо си решила да се заемеш с този проект. Това лично ли е? Да не би тя по някакъв начин да те е наранила?

Шелби остана мълчалива за миг.

— Не мога да понасям безпardonните грубияни, а тя е отличен пример за такъв. Тя подтиква жените да се съревновават помежду си, при това не за нещо, което е важно. Тя ни кара да се чувстваме като някакви боклуци, защото домовете ни не са идеални, или защото една вечер в седмицата купуваме готова храна, тъй като се чувстваме твърде уморени, за да готвим. Тя винаги се възползва от нашата несигурност, за да се издигне и открои в очите на обществото. Патриша Кейн е като всяко пораснало зло и жестоко момиче, превърнало се в отделно, силно оръжие. Тя е олицетворение на смъртоносния женски вариант на Трансформър и аз мисля, че би било добре да я смъкнем от пиедестала ѝ.

Струваше ѝ се, че тук имаше нещо повече от обикновена социална справедливост, но Карли реши да не я притиска повече.

— Предполагам, че няма начин да ми разрешиш да хвърля един поглед на тези твои проучвания, отнасящи се до бизнеса на Патриша?

По линията настъпи мълчание.

— Имаш ли някаква представа какво голямо доверие ще ти окажа? Ако Кейн някога подочуе какво правя, ще се опита всячески да ми затвори устата.

Слава Богу. Тя се нуждаеше от повече информация, отколкото се бе сдобила. Трябваше да разбере какво се бе случило. Щеше да бъде много по-лесно да се откаже и просто да не се обади на Бран. След две години можеше да напусне и всеки да продължи по пътя си.

— Това няма да се случи.

Тогава защо не можеше да го направи? Защо седеше тук, гледаше снимките на една мъртва двойка и се питаше дали е нейна отговорността да помогне на децата им сега, когато вече са пораснали хора?

Дали защото Бран я бе накарал да пожелае отново да бъде онази жена, която беше преди да се омъжи, преди да започне да работи за Патриша Кейн? Онази Карли никога не би се поколебала. Онази Карли щеше да бъде кръстоносецът, опитващ се да поправи стореното зло.

— Добре, копие на файла е изпратено до личния ти имейл — каза Шелби след минута. — Знаеш ли, за жена, която твърди, че обича работата си, ти полагаш твърде много усилия, за да не открие нищо шефката ти за личния ти живот.

Като че ли изобщо имаше такъв.

— Просто съм много внимателна и не желая да рискувам или да допусна грешка. И много ти благодаря, Шелби. Ако открия някой друг, с когото да говориш, ще го свържа с теб.

— А аз ще поема по моята нова следа в разследването. Благодаря ти, задето ме накара да прочета договорите и патентите. Пфу.

Карли отново се усмихна. Шелби може и да предпочиташе попикантните подробности, но тя определено щеше да бъде много старателна в проучването си.

— Пак заповядай. Моля те, кажи ми, ако откриеш нещо. Знаеш ли, никога не съм те питала защо първият журналист се е отказал от историята. Направил е всички проучвания, а след това ти е предал материалите. Това не ми се струва много умно.

— Джон беше най-умният мъж, когото съм познавала. Той беше блестящ и не ми е предал проучването си. Аз го наследих. Той беше мой брат и загина при автомобил на катастрофа.

— Съжалявам. — Карли не знаеше какво би правила, ако нещо се случеше на Мери.

— Да, аз също — рече Шелби тихо. — Колата му катастрофира малко след като интервюирав Патриша Кейн. Той се

опитвал от месеци да установи личен контакт с нея, но в онзи ден тя благоволила да говори с него. Умрял един час по-късно.

По дяволите. Това беше причината на Шелби. Карли винаги бе подозирала, че съществува такава — скрита движеща сила, направляваща всички действия на приятелката ѝ.

— Ти мислиш, че Патриша е имала нещо общо с инцидента?

— Още не мога да го докажа, но някой ден ще успея. Бъди внимателна, Карли. Тя е способна на всичко.

Линията прекъсна.

Карли пое дълбоко дъх и се облегна назад, продължавайки да се пита какво да прави.

---

[1] Базар, където хората продават или разменят стари вещи. — Б.пр. ↑

[2] Измислен персонаж от романа „Вълшебникът от Оз“ на американския писател Лиман Ф. Баум. — Б.пр. ↑

[3] Първично публично предлагане на акции. — Б.пр. ↑

3

Два часа по-късно Карли все още се питаше. Беше почти единадесет и тя погледна през балкона. От дома си можеше да вижда залива и стария фар — историческа забележителност. Веднъж годишно правеха възстановка на нападението на сър Франсис Дрейк над някогашния Сан Агустин. Всички бяха облечени в дрехи от онова време и вземаха участие, а после наставаше шумна пианска веселба. Тя бе участвала само веднъж. Беше няколко месеца след като се бе преместила тук заради работата си и бе излязла с неколцина приятели. Беше си прекарала страхотно. До другата сутрин, след унищожителната и унищожителна критика, на която само Патриша Кейн бе способна да я подложи.

Карли обичаше този град. Въпреки някои отвратителни неща, които се бяха случили тук, той се бе превърнал в неин дом. Беше много различен от малкия град в Алабама, в който бе отраснала. Тук никой не знаеше, че баща ѝ бе изоставил майка ѝ. Никой не знаеше, че бе прекарала тийнейджърските си години в каравана, докато майка ѝ сменяше мъжете един след друг. Тук всичко беше чисто и подредено. Понякога си мислеше за онази очукана и вехта каравана, където делеше една стаичка със сестра си, която бе единствената причина, за да положи толкова усилия да постъпи на работа при Патриша. По онова време този свят ѝ изглеждаше толкова бляскав, а Патриша — приветливата кралица на всички прекрасни и желани неща.

Всичко беше само фасада. Само защото един дом беше красив, не означаваше, че тя бе добре дошла.

Но въпреки това Карли обичаше този град с калдъръмените му улички и туристическите обиколки с файтон. Просто ненавиждаше обстоятелството, че щом присвиеше очи, можеше да види в далечината имението на Патриша.

Какво ли правеше Бран тази вечер? Дали седеше в някоя хотелска стая, обмисляйки отмъщението си? Дали имаше бяла дъска върху стената със списък? Или се бяха приютили в някои таен

апартамент, превърнат в мъжко леговище на отмъщението им? Той приличаше на мъж, който, като всички, можеше да изпадне в мрачно настроение. Но когато се усмихваше, о, когато ѝ се усмихваше, сърцето ѝ замираще.

Време беше да признае, че привлекателността му беше една от пречките да се обади, макар да знаеше, че бе длъжна да го стори.

Къде се бе дянала съвестта ѝ? Може и да успееше след две години да се измъкне от тази бъркотия, ала какво значение щеше да има всичко това, ако в крайна сметка нямаше дори смътна прилика с момичето, което някога е била?

С дълбока въздишка младата жена се обърна и пристъпи в стаята, затваряйки вратата на терасата след себе си. Щеше да си легне, а на сутринта да изхвърли визитката, която Бран ѝ бе дал, и да продължи с живота си. Това беше най-умният ход, а тя вече беше умно момиче. Не беше глупачката, дошла от Алабама с книга с готварски рецепти и надеждата, че Патриша Кейн ще бъде нейната добра фея.

Повече нямаше да рискува. Ще остави всички Шелбита на този свят да се впускат презглава в опасни ситуации. Карли бе приключила с това.

Тогава защо не бе отишла да изхвърли визитката веднага?

Оставила я бе върху нощното шкафче до леглото. Щеше да преспи и на сутринта всичко щеше да е по-ясно. Беше много лесно да хвърли вината за странното си настроение върху свободния ден, който бе имала. Обикновено постоянно беше в движение, тичаше от една задача към следващата, винаги опитвайки се да угоди на кралицата. Нямаше никакво време да мисли за каквото и да било, освен за предстоящата работа. Събуждаше се преди изгрев-слънце и в мига, в който краката ѝ докоснеха пода хукваше, и след около четиринадесет часа по-късно се стоварваше напълно изтощена върху леглото, а на следващия ден всичко започваше отначало.

Две години отлетяха, следващите две също щяха да отлетят. Тя щеше да се освободи от Патриша Кейн и да започне живота си отначало.

Ами следващото момиче? Или ако Патриша реши, че ѝ харесва да има робиня наоколо и открие друг начин да я държи заключена в клетката? Откога бе започнала да си затваря очите и да се преструва, че всичко в проклетия ѝ живот е наред?

Имаше нужда от чаша чай, ако смяташе да изкара тази нощ. Лайка. Нещо, което да ѝ помогне да заспи. Не можеше да вземе хапче за сън. На сутринта щеше да е прекалено замаяна, а този следобед бе изпила достатъчно вино.

Слезе по стълбите и се запъти към кухнята, замислена за прекарания следобед с Бран.

Той беше толкова забавен и очарователен. Хубаво ѝ беше да го наблюдава. Галантен. Това говореше много добре за него. Издърпа стола ѝ, наля виното, след което я остави тя да поръча, дори за него.

Какъв ли щеше да бъде денят, ако той беше просто мъж, с когото бяха сметнали, че си подхождат, в сайт за запознанства? Дали щяха да се разходят из старата част на града, потънали в задушевен разговор през целия следобед и вечерта? Можеха да се отбият някъде, за да пият кафе, просто защото не искаха денят да свършва. И тя можеше съвсем неспринудено да го покани в дома си.

Колко време бе минало, откакто я бяха целували? Кога за последен път мъж се бе навел и бе притиснал устата си към нейната и целият свят бе престанал да съществува? Дълго преди бракът ѝ да приключи. Докато я ухажваше, Роджър не бе скъпил целувките, но след като се ожениха, изглежда все нямаше време за тях. Дори и преди това, сега вече го осъзнаваше, всеки негов ход е бил добре обмислен и предназначен да я манипулира, за да се озове на мястото, което той искаше да заеме. Той я бе набелязал заради работата ѝ. Знаел е, че може да измъкне с измама доста тлъста сума от шефката ѝ. Но беше станал прекалено алчен.

В нейната фантазия Бран не я желаше заради работата ѝ. Той не търсеше отмъщение. Искаше секс. Във въображението ѝ Бран я зърваше и тутакси решаваше, че ще бъде негова. Щеше да я преследва, без да мисли за нищо друго, освен за удоволствието, което тя можеше да му даде.

Беше прочела прекалено много любовни романи. Понякога ѝ се струваше, че те бяха единственото, заради което все още не бе загубила разсъдък си.

Докато завърташе ключа на лампата в кухнята, се опита да се отърси от всички абсурдни фантазии.

В следващия миг не можеше да мисли за нищо друго, освен за писъка, заседнал в гърлото ѝ.

Един мъж седеше край кухненската ѝ маса, огромното му тяло бе изцяло облечено в черно. Дори имаше черна шапка на главата си, която навярно се спускаше върху лицето му, когато не искаше да го видят.

Навярно беше лош знак, че Карли можеше да види цялото му, прорязано от белези, грубо лице. Както и пистолета, който държеше в ръка. Беше сребрист, а върху дулото му бе закрепена една от онези дълги тръби. Заглушител. Сърцето ѝ бясно запрепуска. Направо чуваше ударите му в гърдите си.

— Недей да крещиш, скъпа. Не искам да използвам това срещу теб. И недей да бягаш. Не съм сам.

Тя ахна, когато някой друг се приближи зад нея. Карли подскочи, опитвайки се да увеличи разстоянието помежду им. Сигурно така се чувстваше един заек, приклевен между два вълка. Два огромни и хищни вълка. Тя беше толкова уплашена. За какво бяха дошли? Младата жена се насили да говори, защото ако не го стореше, може би щеше да започне да плаче, а не искаше да им доставя това удоволствие.

— Какво правите в дома ми?

Ръцете ѝ трепереха, а гласът ѝ бе едва доловим шепот.

Мъжът край кухненската маса се облегна назад в стола, сякаш това не беше нищо повече от приятелско посещение. Дори прибра пистолета в кобура. И без това нямаше да има нужда от него. Карли не можеше нищо да направи. Тя беше напълно безпомощна.

— Тук съм от името на един общ приятел.

Стомахът ѝ заплашваше да се разбунтува. Тя пое дълбоко дъх, сякаш бе разбрала кого има предвид.

— Онзи мъж Ди Лука?

Неканеният посетител се усмихна, макар че изражението му далеч не беше приятно. Беше по-скоро оголване на отвратителни, остри зъби.

— Да, господин Ди Лука ме изпрати.

— Той не е мой приятел.

Главата му леко се поклати.

— Хайде сега, госпожо Фишър, това не е вярно. Господин Ди Лука е джентълмен и той с цялото си сърце предпочита този проблем да се разреши по приятелски. Ти си тази, която не приема обажданията му. Била си доста груба с него по телефона.

— Аз не съм госпожа Фишър. — Господи, трябваше да смени фамилията си. Просто все не й оставаше време. — Отдавна се разведох с Роджър. Преди две години, ако трябва да сме точни.

Мъжът отново поклати глава.

— Боя се, че господин Ди Лука е традиционалист. Той не вярва в развода. Когато Бог съедини един мъж и една жена, този съюз е до края на дните им. Този мъж и жена споделят всичко, включително дълговете си. Съпругът ти е бил лошо момче. Преди две години е откраднал пари от моя шеф и господин Ди Лука си ги иска обратно.

— Бившият ми съпруг влезе в затвора преди две години. — Какво, по дяволите, ставаше? Изглеждаше сюрреалистично да стои тук и да разговаря с този тип.

Главорезът с пистолета обаче явно не намираше нищо необичайно в разговора им.

— Станало е малко преди да има нещастieto да влезе в затвора. Той е натрупал доста солиден дълг на хазарт под чуждо име. Отне ни известно време, докато открием кой точно е той. Съпругът ти е бил доста ловък. Документът за самоличност, който предостави, беше много правдоподобен.

— Аз ли не го знам. — Не можеше да не признае това на Роджър. Той беше много сръчен и изобретателен в измамите и измъкването на пари от хората. Просто й се искаше той да внимаваше повече от кого краде пари.

— Когато най-после попаднахме на следите му, той вече бе опандизен, затова ние идваме при теб, неговата прекрасна съпруга.

— Каква сума ви дължи? — Щеше веднага да напише чек, ако това ще ги накара да се разкарат от жилището й. Ако това гарантираше живота й. Искеше да спори, но за съжаление не тя беше човекът с оръжието. Трябваше да ги накара да се махнат оттук, при това побързо. Тогава щеше да може да се справи както е редно с възникналата ситуация — като се обади на всеки полицаи в града.

— Навремето бяха десет хиляди — обясни мъжът. — Разбираш ли, той обичаше да залага на понита. За нещастие, не го биваше много в това.

Всъщност тя можеше да им плати десет хилядарки. Може би щеше да успее да се измъкне жива от това. Молеше се само да не поискат парите в брой. Това щеше да е доста по-трудно. Карли имаше

доста прилична спестовна сметка. Пък и за какво да харчи парите си? Не разполагаше със свободно време, а всичките й пътни разходи се покриваха от командировъчните.

— Десет хиляди долара.

— Десет хилядарки.

— Мога да събера толкова. — Гласът й все още трепереше, но усещаше как част от самообладанието й се завръща. Ако парите бяха всичко, което искаха, тя можеше да се справи. Най-важното беше да ги накара да напуснат дома й.

Главорезът въздъхна.

— О, да, но това беше тогава. Разбираш ли, ние начисляваме лихва. Естествено, всичко е бизнес. Изминаха две години и половина и макар че главницата е била десет хиляди, боя се, че с лихвите в момента общата сума вече възлиза на един милион.

Стомахът й се преобърна и напъпилото усещане за завръщащо се самообладание мигом повехна.

— Аз нямам един милион.

Раменете на гангстера нехайно се свиха.

— Предположих, че ги нямаш, но си помислих, че ще осъзнаеш какви са залозите. Ти си умна дама и работиш за някого, който дори няма да забележи липсата им.

О, тя щеше да забележи и още как.

— Роджър е в затвора, защото моята шефка го залови да краде. Той не бе взел предвид факта, че колко стриктно следи парите си. Не мога да взема нищо от нея, в противен случай ще се озова точно там, където е и той в момента.

— По-добре в затвора, отколкото в гроба. Или нещо още по-лошо. Не си мисли, че няма нищо по-лошо от смъртта, скъпа. Има, и аз често съм екскурзовод в това пътуване. Не желая да те настигне подобна участ. — Престъпникът се изправи и старателно плъзна стола на мястото му. — Виж, навярно можеш да вземеш заем или нещо подобно, но моят шеф е категоричен за това. Дългът се е прехвърлил на теб, след като съпругът ти не може да направи нищо през следващите десет или петнадесет години. Или ще намериш един милион долара до края на седмицата, или ще ти се случи някакво нещастие.

Щеше да го остави да си тръгне и след това ще се обади в полицията. Това не можеше да ѝ се случва наистина. Ченгетата щяха да се справят. Нали това им беше работата. Те защитаваха жените от престъпниците.

Той пристъпи към нея, извисявайки се застрашително. Когато Карли се опита да отстъпи назад, се блъсна в другия мъж и едва не примря от ужас.

— Не мога да открадна от шефката си. Няма да го направя и дълбоко се съмнявам, че някой ще ми даде един милион долара назаем. — Кражбата на Роджър я бе накиснала в тази каша. Тя нямаше да утежни още повече положението си.

— Аз не обичам да наранявам красиви жени, но ще свърша работата си — обеща бандитът. — И моят партньор там също ще си свърши своята.

— Аха, но на мен ще ми хареса — заяви другият мъж, без да откъсва поглед от нея. — Аз много се наслаждавам на тази част от работата си, а ти си точно моят тип. Всъщност още сега ще ти дам лек стимул.

Карли отлично съзнаваше, че не носи нищо друго, освен тънко потниче и долнище на пижама. Дори нямаше чехли. Отново бе напълно уязвима и беззащитна и не можеше да стори нищо, с което да се спаси.

— Отдръпни се, Монти. — Негодник номер едно метна свиреп поглед на партньора си, който леко отстъпи назад. — Сега разбираш ли срещу какво си изправена, госпожо Фишър?

Тя само кимна, защото нищо друго не ѝ оставаше.

— Радвам се, че се разбрахме. И не се обаждай на ченгетата. Ако го направиш, ще узная, защото повечето са на хранилка при господин Ди Лука. Той е много предпазлив човек. Може би ще попаднеш на честно ченге, което ще се опита да ти помогне. А може би не. Но мога да ти обеща, че всичко, което ще постигнеш, е да си спечелиш само още няколко дни и много по-болезнен край, защото те не могат вечно да те крият. Имат твърде много работа на главата и след като няколко дни не ти се случи нищо лошо, ще отслабят наблюдението и ние ще сме там. Ще те чакаме. Лека нощ, госпожо Фишър. Трябва да си сложиш по-надеждна ключалка.

Бандитът и приятелят му се изнесоха, без дори да погледнат назад. И защо да го правят? Какво можеше да им стори тя? За тях тя беше нищо.

Карли остана да трепери, когато вратата се захлопна.

Какво да прави? Можеше да продаде всичко, което притежаваше и да събере сто хиляди. Не повече.

Можеше да се обади на ченгетата и да се надява, че убиецът е блъфирал.

Или да се споразумее с мъжа, който можеше да я защити. Мъжът, който бе обещал да работи заедно с нея. Мъжът, който без проблем можеше да се раздели с един милион долара. Тя притежаваше нещо, от което друг се нуждаеше.

Със сълзи на очи младата жена заключи вратата и отиде да направи единственото нещо, което ѝ оставаше. Трябваше да се обади по телефона.

* * *

Музиката гърмеше в клуба, но за съжаление нищо не беше в състояние да заглуши гневния глас на Хач, който безмилостно го кастреше.

— Имаш ли представа през какво преминаха братята ти? Прекараха месеци, разработвайки този план, а ти го съсипа за пет секунди и сега тази жена не се обажда. Щом не се е обадила досега, значи няма да го направи и ние трябва да измислим нещо друго. Двамата с теб, Бран. Но трябва да го направим като хората, защото Дрю и без това има куп грижи на главата си, та да захвърли с лека ръка един дългогодишен план за справедлива разплата и да започне отначало. — Хач отпи щедра глътка от скоча, който си бе поръчал, а сетне раменете му потръпнаха и лицето му се смръщи, когато остави чашата на плота. — След питието на Тагарт, това има вкус на помия. Мисля, че вече съм твърде стар за тези боклуци. Никога не ми е пукало какъв е вкусът на пиячката, стига да си свърши работата.

Защото Хач бе прекарал много години на дъното на бутилката. Бран знаеше историята. Хач бил най-добрият приятел на баща му и след случилото се той си изгубил ума и приблизително десет години от

живота. След като Дрю пораснал достатъчно, за да напусне комуната за сираци, открил Хач, заставил го да зареже алкохола и двамата основали „4Л“. Десет години по-късно Хач отново беше дясната ръка на младия гений Лолес. Той бе поел ролята на често пияния, понякога неприятен, но любящ баща, единственият, който Бран някога бе имал.

— Сигурен съм, че за тях е било ужасно — отвърна Бран, докато се оглеждаше наоколо. Този клуб беше много по-приличен от онези, които бе посещавал. Пак беше евтин и долнопробен, но стриптийз клубовете бяха неговото хоби. Чувстваше се комфортно тук. Последните няколко години бе прекарал в прекрасни имения и най-скъпите и луксозни хотели, но тук можеше да диша свободно. Не се отличаваеше като бяла врана сред околните. Като че ли всички можеха да видят през него и да разберат откъде бе дошъл и защо не принадлежеше на техния изискан свят.

Разбира се, той никога нямаше да признае защо наистина харесваше тези клубове. Не беше заради жените, макар че определено се чувстваше удобно с тях. Причината бе, че често намираше повод да се сбие, а тъкмо това го правеше щастлив.

Имаше нещо извратено в това, че действително се чувстваше в свои води, когато налагаше здравата с юмруци някой мръсник, който си го заслужаваше. Това бяха единствените пъти, когато гневът, спотайващ се в душата му, донякъде се уталожваше. Той беше винаги там, клокочещ под повърхността. Само понякога, когато го изливаше върху жертвата, която си го бе изпросила, се чувстваше уверен и под контрол.

Позволяваше му да се отприщи, защото често се притесняваше, че ако не намери жертва, която си е заслужила боя, може да пребие някой невинен.

Тази вечер гневът напираше в гърдите му и затова бе дошъл тук. Беше успял да остане съвършено спокоен, докато Дрю му триеше сол на главата. Но сега се нуждаеше от освобождение или в противен случай можеше да се нахвърли с юмруци върху брат си.

— Не беше чак толкова зле. — Райли вдигна ръка, знак, че е готов за втората и последна бира за вечерта. Бран не хранеше илюзии, че по-големият му брат възнамерява да седи и да пие с него през цялата вечер. Райли имаше за какво да се прибере у дома. Някой, при когото да се прибере. Той и съпругата му, Ели, бяха в града, за да

свършат някаква работа за Дрю, но Бран знаеше истината. Райли искаше да е сигурен, че следващият етап от плана им ще се осъществи. Стивън Касталано си бе получил заслуженото, а Филип Стратън бе умрял преди да се доберат до него, но тяхната смърт не бе изчистила името на баща им. — А и Бран си е имал своите подбуди. Жалко, че не пристигнах навреме, за да го видя в действие. Наистина ли си се изявил като Иниго Монтоя с онази мадама Фишър?

Ах, Иниго Монтоя. Това беше прочутият герой от „Принцесата булка“, който търсеше мъжа с шестте пръста, убил баща му. Той посветил живота си на отмъщението и намерил покой чак след като постигнал целта си.

Дали Бран щеше да намери някога покой? Смяташе, че по-скоро не, тъй като греховете му навярно бяха също толкова тежки, както тези, за които търсеше разплата.

Страхливец. Безполезен, жалък страхливец.

Така го наричаше тя в сънищата му, докато той беше свит в жалка купчина до леглото, а тя умираше.

— Според това, което ми разказа, той отишъл при нея и нарекъл Пат убийца още през първата минута, в която си отворил проклетата уста — оплака се Хач. — Не те будалкам, Рай. Мислех, че Дрю ще получи инфаркт, когато осъзна, че брат ти е зарязал плана и действа на своя глава. Никога преди не бях виждал лицето на това момче да добива точно този оттенък на червеното. Беше почти мораво.

Райли пое бирата от русокосата сервитьорка и й даде бакшиш, но Бран забеляза, че погледът му не обходи жената по онзи начин, както някога. Райли беше свалячът на групата. Преди да срещне Ели Стратън, на света нямаше жена, която да е в безопасност от чара му.

— Аз съм го виждал и преди. Помниш ли онзи път, когато пропуснах да купя акциите, които той искаше, защото се занасях със секретарката му? Аха, тогава приличаше досущ на патладжан.

Поне не беше единственият, който бе разочаровал Дрю.

— Този път няма да има издънка.

Сервитьорката се наведе, разкривайки пищното си деколте. Гърдите й бяха хубави и заоблени, и изглеждаха меки. Той обичаше меките гърди, но някак си не можеше да избие малката, скромна Карли Фишър от главата си.

— Мога ли да направя нещо за теб, миличък?

Бран ѝ се усмихна и извади двадесет долара от джоба си.

— Какво ще кажеш да ми донесеш бутилка вода? Задръж рестото.

Това беше огромен бакшиш за подобно място, но той вече бе видял тънките ивици по корема ѝ от разтягането. Те не разваляха хубостта ѝ, но навярно бяха причината да сервира питиета, вместо да танцува. Върху лявата си китка носеше гривна, от която се полюшваха малка футболни топки и миниатюрни балетни пантофки. Усмивката ѝ беше заради бакшиша, а не защото си търсеше мъж за вечерта. Имаше да храни деца и навярно никой не ѝ помагаше с отглеждането им.

Когато му се усмихна отново, този път усмивката ѝ изглеждаше искрена.

— Разбира се. Веднага се връщам.

Хач завъртя очи.

— Бакшишът, който ѝ даде, беше поне двеста процента.

Райли поклати глава.

— Не си прави труда. Да обсипва с щедри бакшиши стриптийзърките и да пресушава питиета, които му носят, е причината той да живее. Радвам се, че тази вечер го дава по-кратко. Обикновено по това време вече е пресушил до половината бутилката с текила.

Това беше нещо, което го караше да се чувства по-добре — щедрите бакшиши, не текилата. Текилата просто притъпяваше за известно време болката. Щедрите бакшиши го караха да гледа по-ведро на живота. Бран беше сигурен, че ако имаха по-добър начин да се издържат, повечето жени нямаше да работят на подобно място.

Карли се намираше в същото положение, макар да не бе принудена да сваля дрехите си. От това, което бе научил, тя бе заставена да работи за жена, която обичаше да унижава служителите си. Бран ненавиждаше мисълта, че сладката Карли, която не бе забравила да похвали сервитьорката им и да я помоли да благодари на готвача за вкусната храна, се намира в положение, при което самата тя никога не получаваше похвала за труда си. Беше важно да се чувстваш оценен, да знаеш, че можеш да направиш добро. Бакшишът беше форма на похвала и благодарност.

Брат му се наклони, напълно пренебрегвайки шоуто, вихрещо се около тях.

— Сигурен ли си, че ще се получи? Защото имам известни притеснения какво ще направи Дрю, ако не стане.

— Мислиш, че най-накрая ще изгуби търпение и ще ме изрита?
— Бран отлично осъзнаваше, че беше трудният брат. Едва бе успял да завърши гимназия. Те настояха да завърши магистратура по бизнес администрация, а после го бяха набутали в маркетинга, където нямаше да причини твърде много щети. Той беше братът, който от време на време попадаше в ареста, когато не успееше достатъчно бързо да се измъкне от някое сбиване.

Райли поклати глава и сложи ръка върху рамото на Бран.

— Той никога не би го направил и ти го знаеш.

Защото най-големият му брат се чувстваше виновен. Всички се чувстваха. Бран беше страдал най-много от създалата се ситуация или както се казваше — бе изтеглил шибаната къса клечка и близките му се чувстваха зле. Затова търпяха изцепките му. Той далеч не беше най-умният или най-уравновесеният. Не притежаваше безкрайната светлина на Мия. Той беше този, който можеше да понесе повечето удари.

Може би днес бе допуснал грешка. Защо жена като Карли ще се вслуша в мъж като него? Може би беше подходил погрешно към нея. Дрю щеше да се появи и да завладее разговора. Щеше да докаже колко е умен. Райли щеше да успокои и заглади нещата, да омекоти проблема и в същото време нямаше да изгуби контрол над ситуацията. В края на вечерта щеше да върти Карли на малкото си пръстче, а тя щеше да е готова да направи всичко, което той ѝ поискаше, и сега нямаше да стои тук и да се моли тя да се обади. Райли щеше да приключи с успех тази сделка. По дяволите, всеки един от братята му щеше да си легне с нея.

Бран не искаше да спи с нея по този начин. Не и под фалшив предлог. Когато се озовеше в леглото с нея, искаше да е сигурен, че тя желае него, истинския Бран.

Трябваше да се досети, че идеята е глупава.

Какво, по дяволите, си мислеше?

Райли въздъхна и се облегна назад.

— Положението не е толкова зле. Все ще измислим някой друг начин.

Хач се намръщи.

— Трябва да зарежем всичките си планове, защото не знаем какво е казал момичето на Пат. Знам, че от двадесет години не съм говорил с кучката, но ми имай вяра. Тя не се е променила. Жена като нея никога не се променя. Сега тя е също толкова зла и отвратителна, както някога, и управлява подчинените си с железен юмрук. Твоето момиче навярно се е обадило на шефката си в минутата, когато си тръгнал, и в момента двете седят заедно и кроят планове.

Бран не искаше да вярва в това. Искаше да вярва, че Карли е точно такава, каквато изглеждаше.

— Не знам. Мисля, че тя щеше да ми каже.

— Точно заради това си в отдела по маркетинг, а братята ти вършат гадната работа — изтъкна Хач.

Райли вдигна ръка към Хач.

— Не драматизирай. Знам, че тя не се е обаждала на Патриша. Ние подслушваме телефоните ѝ, дори личния.

— Защо ѝ е да има личен телефон? — попита женски глас.

— Мисля, че говори със сестра си по него. Служебният трябва винаги да е свободен, в случай че се обади грандамата. — Бран вдигна глава и видя снаха си да стои зад него. Ели беше красива жена, която изглеждаше изключително не на място в този съмнителен и евтин стриптийз клуб. Дори по това време на нощта беше облечена в строг, делови тоалет, при това в град, където компанията ѝ нямаше офиси. Което си просеше за един въпрос. — Какво правиш тук?

Тя сви рамене и се настани на стола до съпруга си, който тутакси я прегърна.

— Това е единственото място, където се навърташ, затова всички ние сме тук. Е, всички, които са в града. Двамата с Дрю работихме по докладите за срещата в „Страткаст“ другата седмица. Той смяташе да дойде тук с мен, но очевидно компютърът му е регистрирал сигнал от друг компютър. Изглеждаше много обезпокоен от това, затова ме докара дотук, а по-късно ще изпрати кола да ни прибере. Леле, тук има адски много голи хора.

Жени. Нямаше голи мъже и точно това му харесваше на Бран. Тази вечер дори нямаше да има нужда от кола. Можеше съвсем спокойно да кара джипа, който бе взел за няколко дни като „кола за прикритие“ на Дрю. Сега возилото беше на Бран и след като нямаше

да допусне да го изхвърлят от заведението в присъствието на снаха му, можеше да шофира до вкъщи.

— Какъв е бил този сигнал?

Райли се намръщи.

— Има само едно нещо, което би накарало Дрю да остави Ели пред вратата, вместо да я придружи вътре. Някой е хакнал файла с личните ни данни.

Пръстът на Хач тутакси се насочи към Бран.

— Казах ти.

Мамка му. Той се бе издънил.

— Хей, нека се успокоим. Нямаме представа кой е хакнал базата — възрази Райли.

— Ако Карли е проникнала в базата с личните ни данни, го е направила, защото аз й казах. Тя трябва да знае в какво се забърква. — Бран почувства как раменете му започват да се напрягат, присвиването в стомаха му се засили. Отново го бе направил. За пореден път се бе провалил, защото мислеше, че е по-умен от всички останали, когато дяволски добре знаеше, че не беше.

— Разбира се. Защо не я покани в апартамента ни? Нека погледне всички файлове. Просто й дай ключа. — Хач се изправи. — Ще си взема още едно питие.

Райли припряно скочи на крака.

— Аз ще говоря с него. Не се тревожи за това, Бран. Всичко е наред.

Не, не беше. Накрая на всички щеше да им писне да оправят бакиите му и той отново щеше да остане сам. Отпуснатите покрай тялото му ръце се свиха в юмруци и единствената мисъл в ума му бе да намери някой негодник и да се сбие. Обикновено не беше трудно. Можеше да огледа бара и да избере мъжа, който навярно имаше най-малкия пенис и супер раздуто его. Това беше опасна комбинация, но точно на нея разчиташе да задоволи личните му нужди.

Ели се наклони напред. Те го оставиха с Ели. Не можеше да изгуби контрол и да се развилнее пред снаха си.

— Хей, добре ли си?

Когато сервитьорката се върне с водата, щеше да си поръча нещо силно. Текила. Цяла бутилка. Нямаше значение. Някой щеше да го

откара у дома. Понякога си мислеше, че Дрю и Райли живеят за тези моменти, когато могат да спасят малкото си братче.

— Добре съм.

Големите кафяви очи на Ели се приковаха в лицето му.

— Не, не си. Хач беше прекалено суров с теб. И изглежда, някаква оса е ужилила Дрю. Беше в ужасно настроение. Да не би всичко да е заради това, че си поел контрола?

Поел контрола? Беше абсолютно уверен, че никой от тях не би използвал тези думи, за да опише стореното от него.

— Оплесках всичко.

Ели се приведе, ръката ѝ се протегна през масата, за да покрие неговата.

— Ти си направил единственото нещо, което никой друг не би могъл.

Бран се засмя, макар че в смеха му нямаше и капчица веселие.

— И какво е то? Прецаках всичко, преди мисията дори да започне? Успях да разкрия всичко със скорост, по-голяма от тази на светлината?

— Не, постъпил си правилно — възрази Ели. — Не си я използвал. Не си се отнесъл с нея така, сякаш тя не означава нищо. Отнесъл си се с онази жена като със значимо човешко същество, което е по-важно от собствените ти интереси. Днес ти си се държал като истински мъж и аз се гордея с теб.

Бран трябваше да си поеме дълбоко дъх, за да не направи нещо глупаво, като например да се разциври пред снаха си и всички стриптийзъорки в Сан Агустин.

— Не мисля, че някой от братята ми би се съгласил с теб.

— Те имат различна престава от твоята за това, кое е правилно. Тяхната е много по-егоистична. Не ме разбирай погрешно. Аз ги обичам и двамата, но ти си специален. Ти няма да допуснеш почти да загубиш някого, за да вземеш правилното решение.

О, но той вече го бе сторил. Толкова отдавна.

— Райли смяташе, че постъпва правилно.

Райли бе действал под прикритие, точно както Дрю планираше да направи с Карли. Той беше постъпил на работа в „Страткаст“ и бе започнал връзка с Ели, тоест с шефката. Но се бе влюбил в нея и накрая тази измама едва не му струва всичко.

— Ти не би направил същия избор. Кажи ми какво е било твоето мнение за плана да се доберете до Касталано.

Не искаше да разбива илюзиите ѝ, но нямаше да натопи братята си, за да спечели точки пред Ели.

— Мислех, че ще те нарани. Но също така смятах, че това е необходимо и неизбежно. Не прави от мен нещо, което не съм. Аз бях в отбора. Но това, че станах свидетел на твоята болка и страдание, ме накара днес да постъпя така. Не исках друга жена да премине през това, което преживя ти. А сега ти ми кажи нещо. Ако бях дошъл при теб и откровено ти бях изложил плана ни, ти какво щеше да направиш?

Веждите ѝ се смръщиха, докато обмисляше отговора си.

— Не знам. Надявам се, че щях да разгледам всички факти, да преценя ситуацията и да взема правилното решение, но не съм сигурна. Дали щях да повярвам, че баща ми е бил способен да извърши всичко, в което го обвиняваха? Да. Не изпитвам и капка съмнение, че щях да повярвам в това, но дали щях да рискувам себе си и компанията заради едно семейство, с което току-що се бях запознала? Нямам представа. Знам само, че накрая всичко ще се оправи. Вярвам го с цялото си сърце и душа, Бран. Днес е трябвало да спреш Дрю. Писано ти е било да помогнеш на онази жена. По един или друг начин, краят ще е добър.

— Как можеш да го знаеш?

— Защото без значение какво ще се случи, ние сме семейство и докато сме заедно и се подкрепяме, всичко на този свят ще е добре. Щом сме заедно, можем да преживеем всичко. Това правят истинските семейства и повярвай ми, аз отлично знам какво е да имаш сбъркано семейство. Преди да срещна теб и братята ти, аз не разбирах истински какво означава семейството.

Семейство. За него това беше смущаваща дума. Той беше „част“ от толкова много семейства. За Бран семейството означаваше непрестанно променящо се море, в което той така и не се научи да плува. Години по-късно все още очакваше някой да му заяви, че е време да напъха всички душевни отпадъци в торбата за смет и да продължи напред.

— Мисля, че те се умориха да разрешават проблемите ми.

— Не — рече Ели, очите ѝ го гледаха нежно. — Те никога няма да се уморят от теб. Искат единствено да те видят щастлив. Това е

всичко. И Дрю ще го преодолее. Ще видиш. — Тя още веднъж потупа ръката му и се ухили дяволито. — А сега ми кажи къде трябва да пхна банкнотата. Никога досега не съм била в стриптийз клуб. Защо го наричат „разсъбличане“, когато излизат голи? Хайде. На едно момиче му е нужно малко време, за да се отпусне и развихри.

Той не можа да сдържи усмивката си, защото лицето на снаха му бе добило най-сладкия оттенък на розовото. В момента изрусена блондинка със силиконови гърди се любеше с пилоната пред тях.

— Тя има капачки на зърната.

— Дали да пхна петачка в бикините ѝ? Струва ми се прекалено лично.

— Мисля, че е най-добре да ги оставиш на сцената. Май не бива да се приближаваш повече. — Странно, но присъствието на снаха му го бе накарало внимателно да се огледа и да осъзнае колко долнопробна и противна е обстановката. Нямаше да ѝ позволи да доближи онази сцена, където шайка пияни мръсници зяпаха голи жени. Търсеше да се сбие с някого, но не изгаряше от чак толкова силно желание. — Всъщност изобщо никъде няма да ходиш.

Ели се намръщи.

— Но аз никога досега не съм била в стриптийз клуб. Приветствам твоя свят.

Аха, но неговият свят изглеждаше дяволски отвратителен в присъствието на Ели.

— Може би е по-добре да се прибираме у дома и да видим дали онзи сигнал за хакерство продължава. Сигурен съм, че е била Карли. Ще обясня, че аз ѝ казах да потърси сведения за нас. Не мислех, че наистина може да проникне толкова надълбоко. Дрю получава сигнал при постъпването на определена информация, например ако някой се опита да свърже официалните ни фамилии с рождените ни имена и някои данни, които могат да отведат следата към татко. Очаквах тя да погледне само статиите в интернет. Всеки може да ги намери.

Дрю щеше да му откъсне главата. Карли сигурно бе компютърен спец, след като бе задействала защитата на брат му.

Райли и Хач се върнаха. Райли подаде на жена си чаша вино.

Ели се усмихна и я взе.

— Пино гриджо?

Райли изкриви лице в гримаса.

— Ъ, имаха бяло, червено или розе.

— Виното не е на почит в стриптийз клубовете. — Бран вдигна глава и видя сервитьорката да върви към масата им с водата му. Тя си проправяше път през мъжете, които изглежда смятаха, че имат право да стискат дупето ѝ, докато минава край тях. Жената се намръщи, но продължи да върви с изпънати рамене и високо вдигната глава.

Да, вечерта можеше да задоволи желанието му. Можеше да натупа здравата някое от копелетата.

— Смятам, че изпускат ценна публика — отбеляза Ели. — Напоследък жените са все по-авантюристично настроени. Мисля, че ако предлагат по-богат избор от вина и някои домашно произведени сирена, може би ще успеят да привлекат жени с по-екзотични вкусове.

— Мили Боже, не ѝ позволявай да открие тузарски стриптийз клуб — намръщи се Хач. — Тези места трябва да са евтини и долнопробни. Безспорно право е всеки уважаващ се стриптийз клуб да прилича на дъното на склад за отпадъци.

Бран усети, че телефонът в джоба му вибрира и въздъхна. Кой можеше да му се обажда в този час? Почти сигурно беше брат му, за да го информира, че Карли се е добрала до базата данни и да се поинтересува дали сега Бран не е щастлив, след като ѝ е показал вратата и ѝ е връчил ключа? Замиеш се дали изобщо да вдигне, но беше по-добре да приключи по-скоро с конското.

Може би водата нямаше да му трябва. Сервитьорката му я подаде, докато той вадеше телефона.

— Благодаря — кимна Бран.

Тя му се усмихна и попита дали желаят още нещо.

Бран не чу отговора на другите, защото зърна дисплея и внезапно се притесни, че ще пропусне обаждането. Плъзна пръст по екрана.

— Карли?

— Ало? Брандън ли е?

По дяволите. Музиката беше прекалено гръмка. Той стана и се отпрати към вратата.

— Бран е. Карли, добре ли си? Късно е. Не очаквах да се обадиш.

Приближаваше вече паркинга, когато чу съвсем ясно подсмъркване в телефона. Сега беше по-тихо, стените на сградата заглушаваха звуците на стария глем метъл. Чакълът на паркинга проскърцваше под краката му.

— Наложих се да се обадя — обясни Карли. — Взех решение. В играта съм. Ще ти помогна за всичко, което ти е нужно, за да я унищожиш, но искам нещо от теб.

— Какво е то?

Гласът ѝ трепереше, когато отвърна:

— Един милион долара.

— След пет минути ще съм при теб. — Той прекъсна разговора и си пое дълбоко дъх.

Или Карли не беше жената, за която я мислеше, или по някое време тази вечер здравата го бе загазила.

И в единия, и в другия случай щеше да намери начин да обърне нещата в своя полза.

Карли подскочи, когато на вратата се почука. Един час по-късно ръцете ѝ още трепереха. Започваше да се чуди дали някога отново щеше да се почувства в безопасност в градската си къща.

И какво щеше да стане, когато след няколко години Роджър излезеше от затвора? Имайки предвид претъпканите затвори в Калифорния, напълно бе възможно неговите от десет до петнадесет години да се превърнат в пет до седем за добро поведение. Той щеше да излезе на свобода и да продължи с хазарта, а когато не можеше да плати, щяха ли още от тези хора да цъфнат на прага ѝ?

— Карли? Аз съм — разнесе се плътен глас. — Може ли да ме пуснеш да вляза? Изглежда подозрително да стърча тук навън.

Карли се застави да прекоси всекидневната. Защо той бе дошъл тук? Беше прекалено късно и последното, което искаше, бе да се разправя с друг мъж. Но все пак той беше мъжът, който навярно можеше да подпише чек за милион и да я измъкне от бедата, затова на този етап той командваше парада.

Господи, толкова ѝ бе писнало от това чувство, до гуша ѝ бе дошло да се чувства безпомощна. Младата жена отвори вратата и се втренчи в него за секунда. Беше още по-красив, отколкото го помнеше от днес следобед. Тъмната му коса се виеше над ушите и се спускаше надолу по челото. Очите му бяха изумруденозелени и имаше квадратна брадичка като на екшън герой. Едрото му мускулесто тяло изпълваше рамката на вратата, но някак си излъчваше сигурност и закрила. Трябваше да призове цялата си воля, за да не се хвърли в прегръдките му и да не му разкаже всичко, да му довери всичките си проблеми.

Той бе казал, че ще се погрижи за нея и ще се справи с мафиотите. Това беше сделката помежду им. Той щеше да разреши проблемите ѝ, а тя щеше да му помогне да съсипе най-лошото човешко същество, което някога бе срещала.

Фактът, че по-рано тази вечер трябваше да се разправя с мафията и все още смяташе Патриша за по-голямото зло, бе достатъчно

красноречив сам по себе си.

Вместо да го прегърне, тя отстъпи назад и го пусна да влезе.

— Нямаше нужда да идваш тук тази вечер.

Той пристъпи вътре и изпълни кокетния ѝ дом с изключителната си мъжка енергия.

— Аз пък мисля, че имаше. Докато идвах насам, просто бях любопитен. Сега съм малко разтревожен. Кой е нахлул тук тази вечер?

— Как разбра?

— Имаше видими драскотини по ключалката на вратата ти. Някой е използвал шперц, за да влезе. Следите изглеждаха съвсем пресни, имаше и метални стружки по пода. Действали са доста грубо. Явно не са професионалисти.

Той дълбоко се заблуждаваше за това. Карли все още виждаше онзи мъж да седи край масата ѝ, с насочен към нея пистолет, когато влезе в кухнята.

— О, бяха професионалисти. Може би не са касоразбивачи, но определено бяха професионалисти.

— Разкажи ми всичко. — Гласът му бе станал дълбок, а погледът му обхождаше жилището ѝ, сякаш преценяваше къде можеше да се скрие нападател. — Нараниха ли те?

За пръв път, откакто онези мафиоти бяха нахлули в дома ѝ, Карли можа да си поеме дълбоко дъх. Тя не беше сама. Имаше чувството, че ако те се върнат, щеше да им се наложи да се справят с Бран, за да се доберат до нея. Защо? Тя нямаше представа, но у този мъж имаше нещо, което я караше да му вярва.

— Аз съм добре. Тази вечер бяха само заплахи.

— Как започна всичко?

— Правех това, което ме помоли. Някои проучвания за случилото се с баща ти.

Тъглчетата на устните му леко се извиха нагоре.

— Да, ти си много по-старателна, отколкото си мислех.

Не беше сигурна какво искаше да каже. Той се запъти към кухнята.

— Действително съм много старателна. И съм доста компетентна. Както и да е, реших да ти се обадя на сутринта. Слязох долу, за да си направя чай и заварих един мъж да седи край кухненската ми маса.

Бран продължаваше да обикаля. Огледа кухнята и сетне се насочи право към задната врата. Тя извеждаше в малък двор, където растяха розови храсти и имаше малък кът за отдих с масичка и столове. Тя рядко го използваше, но някои сутрини излизаше да поседи навън, за да изпие кафето си, преди да тръгне за работа. Прекалено често излизаше още преди зазоряване, но имаше редки дни, когато разполагаше с малко време.

— Защо нямаш резе на входната врата?

Тя потръпна.

— Не съм сменяла ключалките, нито съм инсталирала алармена система, след като се преместих тук. Съпругът ми се занимаваше с ремонтите по къщата. Не че правеше кой знае колко.

Тя се бе омъжила толкова млада. Научила се беше да готви, да шие и да отглежда растения от жените в парка с караваните, но не знаеше нищо за ремонтите в дома. Всичко в караваната им постоянно се рушеше.

— Утре ще сложа резе. — Бран огледа задната врата. — Продължавай да говориш. Кои бяха те? Да не е бил онзи тип Ди Лука, когото спомена този следобед? Вече помолих да го проучат.

Хубаво беше да знае, че той работеше толкова експедитивно.

— Бяха негови служители. Очевидно Роджър е дължал някакви пари на мафията и те най-после са попаднали на следите му и дойдоха, за да си приберат парите. Наистина много ме бива в избора на съпруг.

— Тази врата също има нужда от резе и ще се наложи да укрепя оградата. Нуждаеш се от алармена инсталация и видео наблюдение. Освен това си разведена — рече той и отново се запъти към нея. — Да не би да искат да им представиш решението за развода?

— Боя се, че господин Ди Лука е традиционалист.

— Той е алчен. — Бран свали лекото сако, което носеше, и го метна върху облегалката на един стол. Тениската отдолу подчертаваше добре тренираните му мускулести ръце.

— Мисля, че това се подразбира — съгласи се тя. — Както и да е, мъжът, който нахлу в дома ми, обясни, че аз съм отговорна за дълга на Роджър. Той не беше сам. Имаше и втори мъж. Според мен той е онзи, който върши цялата мръсна работа.

Челюстта на Бран се стегна.

— Предполагам, че единият милион, който внезапно ти потрябва, е, за да платиш дълга, или в противен случай те ще се върнат и ще те наранят.

Карли ненавиждаше сълзите, напирасци в очите ѝ.

— Да, но ако не смяташ, че услугите ми ще струват толкова много, най-добре да ми го кажеш още сега.

Цялото му поведение омекна и той пристъпи към нея. Сложи ръце върху раменете ѝ и сведе поглед към лицето ѝ.

— Ще ти дам един милион и това не е заплащане за каквото и да било.

— Защо ще го правиш?

— Защото преди няколко години брат ми основа фонд на мое име и той го управлява. Абсурдно е, но аз струвам сто милиона долара. Няма да забележа липсата на един милион, а ти се нуждаеш от него. Така че е твой. Искам да работиш с мен, защото вярваш в каузата, а не защото няма друг начин да разрешиш проблемите си.

Сега вече не можа да възпре сълзите си, защото той казваше всичките правилни неща, а тя толкова силно искаше да му вярва. Искаше да вярва, че на този свят има един мъж, който просто правеше добро и искаше тя да му помогне.

— Не знам дали мога да ти се доверя.

Внезапно силните му ръце я обгърнаха, а топлината на тялото му я стопли така, както никое одеяло не би могло.

— Всичко е наред. Ще ти докажа, че можеш да ми вярваш, Карли. Давай, поплачи си. Сигурен съм, че преживяването е било страшно, но вече всичко е наред. Повече няма да те оставя сама. Не и тази нощ.

Тя знаеше, че не бива, но не можеше да се сдържа нито секунда повече. Събитията от деня се стовариха отгоре ѝ и младата жена избухна в сълзи. Сълзите се лееха, а тя се потопа в топлината му.

Беше толкова лесно да се отпусне в прегръдките му. Глупаво, да, но толкова лесно. Прекалено дълго беше сама. Дори когато Роджър беше с нея, той не ѝ даваше никакво спокойствие и утеха. Имаше това, което можеше да мине за добър секс и приятна компания, и чувството, че е била много умна, за да се омъжи за такъв привлекателен, очарователен мъж. И дълбокото желание всячески да му угоди. Той

умееше да я държи под напрежение. Даряваше я с точно премерени похвали и внимание, за да я накара тя да копнее за още.

Бран й даваше спокойствие и утеха. Ръце, които я обгръщаха здраво.

Накрая Карли се отдръпна, сълзите й пресъхнаха. Той приглади косата й назад, без да промълви нито дума, докато тя плачеше. Просто беше там.

Тя искаше да извърне лице към него, да му подсказе колко хубаво би било, ако той я целуне.

Престани. Не тръгвай по този път.

Сигурно на нищо не приличаше и всичко, което щеше да й даде той, щеше да е от съжаление. Застави се да отстъпи назад.

— Съжалявам. Не трябваше да се изпускам така.

— Напротив, трябваше. Нуждаеше се от това, а и на мен ми харесва, че няколко минути съм бил нужен някому. — Той се пресегна и затыкна един кичур зад ухото й. — Ти все още не ме разбираш, но това беше много важно за мен. А сега да седнем и да поговорим. Каза, че си слязла долу, за да си направиш чай. Какъв чай предпочиташ?

Всъщност чаша чай можеше да успокои нервния й стомах. Сега, когато той беше тук, вече не беше толкова неспокойна и притеснена, но въпреки това се съмняваше, че ще заспи.

— Сега ще направя.

Той поклати глава.

— Не, ти седни спокойно. Напълно съм способен да сваря вода. Трябва да обсъдим как ще действаме. Ако изобщо се стигне до това. — Той й подаде стол. — Преди малко говорех сериозно. Парите са твои, независимо дали ще работиш с мен, или не.

— Защо го правиш? Виж, разбрах, че имаш много пари, но все пак това са един милион долара.

Бран грабна чайника и бързо го напълни с вода.

— Парите не ме интересуват. Интересуват ме лошите неща, които се случват на добрите хора.

— Откъде знаеш, че съм добра?

— Защото не си позволила сестра ти да влезе в затвора. По дяволите, дори не си допуснала да я арестуват. Знаеш, че един печен адвокат е щял да я измъкне. Запознах се със случая на съпруга ти, след като се разделихме днес следобед. Сестра ти е била много млада. Явно

не е знаела нищо за измамата. С един добър адвокат вероятността съдебните заседатели да я обявят за виновна не е била голяма.

— Не можех да рискувам. — Дори не се бе замислила за това. Не можеше да позволи каквато и да било опасност да застраши Мери.

— Тя знае ли какво си направила за нея?

Това беше още едно нещо, което дори не си бе помисляла. Никога не бе искала Мери да узнае колко зле можеха да се развият нещата.

— Не. Патриша ми позволи да ѝ напиша чек за парите, които бяха в онази сметка. За щастие, Роджър още не ги бе изтеглил. Обясних на Мери, че се нуждая от тях и тя ми ги преведе, без да задава въпроси. Беше толкова погълната да ми помага да се справя с всичко, за да пита за каквото и да било. Не исках сестра ми да се чувства зле заради това. Ние не сме израснали при най-добрите условия. Налагаше се да се грижим една за друга. Ако тя знаеше, че съм прикована към тази работа заради нея, щеше всячески да се опита да ме измъкне. Тя е страхотно хлапе. Работи толкова упорито и заслужава светло бъдеще.

— А ти не?

— Всичко в моя живот е пълна бъркотия, защото направих погрешния избор. Но не и Мери. Тя взе правилните решения. Тя е умницата. Получи стипендия, след като завърши гимназия. Аз едва успях да завърша двугодишен колеж. Мислех, че съм голяма късметлийка да си намеря работа в „Кейн Корпорейшън“. — Забеляза, че той отваря вратичките на шкафовете. — Чаят е в шкафа отляво. Обичам от лайка.

Той намери кутийката със спретнато подредените пакетчета и други лични принадлежности. Усмиваше се, докато го отваряше.

— Ти наистина обичаш чай.

Когато се усмиваше така, тя не можеше да сдържи ответната си усмивка. Той беше толкова красив мъж.

— Да, но в хладилника има и вино, а мисля, че някъде ще се намери и малко коняк.

Той остави една чаша пред нея и още една насреща.

— Ще се задоволя с чай. Приличам ли ти на мъж, който пие само алкохол?

— Ами, стори ми се, че беше в бар, когато се обадих. — Музиката беше толкова силна. Тя с лекота можеше да си го представи в

разюздан нощен клуб, как се вихри на дансинга с дамите. Щеше да бъде истински хит сред тях.

— Бях в стриптийз клуб — рече той и сви рамене. — Това ми е хоби. А сега ми разкажи как получи работата в „Кейн Корпорейшън“. Ти си права. Не си имала нужната квалификация. Всичките ѝ останали асистентки са имали дипломи от престижни училища.

Всички бяха завършили „Харвард“ или „Васар“. Тази преди Карли имаше диплома от „Браун“. И всички се бяха издигнали на по-високи постове в корпорацията.

— Всъщност аз кандидатствах за друга работа, но Патриша ме чула да говоря за една рецепта, която някога баба ми приготвяше. Тъкмо снимаше епизод от шоуто си на тема „Коледа в родния град“. Аз се опитвах да получа работа в списанието като коректор и обсъждах факта, че рецептата, която използвах, не беше наистина южняшка. Беше прекалено префърцунена, за да е характерна за Юга. Патриша се спря и ме помоли да ѝ покажа. В офисите имаме оборудвани големи кухненски студия. И аз го направих. Царевичният хляб със салвия на баба ми сега е основна храна в много домакинства и аз внезапно станах нейна асистентка.

Чайникът започна да свири и Бран сръчно наля горещата вода.

— Тя призна ли заслугата ти за рецептата?

— Нещата не стават така.

— Обзалагам се, че тя е заявила, че е открила рецептата на тавана на майка си или сама я е измислила, прав ли съм?

Карли сложи чаеното пакетче в чашата. Предпочиташе натурални цветчета и листа, но обикновено нямаше време да запари чая както трябва, затова използваше този в пакетчета.

— Тя каза, че е направила основно проучване на всички готварски книги от южняшката кухня. Естествено, всичко това са празни приказки. Но точно по този начин е създала своята марка. С безочливи лъжи.

— Значи тя е видяла потенциала ти и го е използвала, за да се изтъкне. Колко още си ѝ дала през годините?

— Твърде много. Щом веднъж тръгнеш по нанадолнището, няма спиране. Отначало споделях рецептите с нея, защото си мислех, че ако се справям добре с работата, тя ще ме възнагради. Това никога не се случи. Мислех, че може би ще спомене името ми в списанието или, по

дяволите, че може да участвам в лайфстайл шоуто ѝ и да ѝ помагам. Тогава ми обясни, че не пасвам на имиджа ѝ.

Бран се плъзна на стола срещу нея със своето чаено пакетче. Беше избрал бял чай с портокал и пасифлора. Беше енергизиращ чай с освежаваща нотка.

— Нейният имидж?

— Знаменитости и уважавани членове на обществото. Там няма място за асистентки.

— Каква част от нейната работа вършиш?

— Ако Патриша се запъне с нещо, ме изпраща в кухнята, за да го направя. Аз съм тази, която измисли миналогодишното меню за Деня на благодарността. Тя не може да се справи и го прехвърли на мен. Става все по-зле в това отношение. Мисля, че много повече ѝ харесва деловата част, отколкото истинската работа. Предпочита да е в заседателната зала, отколкото в кухнята.

— Но не и ти.

Карли неволно се усмихна.

— О, аз живея за тези дни. Нямах представа какво е. Разполагам с неограничен бюджет и достъп до всякаква техническа помощ, която пожелае. Имам най-модерната кухненска техника и никой не го е грижа какво правя, стига накрая да се получи. Аз съм отраснала в бедност и съм се научила да готвя с каквито продукти има в кухнята и в повечето случаи това бяха боклуци. Мога да приготвя един куп блюда с месна консерва.

— Имаше дни, когато копнеех за месна консерва.

Тя бе забравила. Беше толкова лесно да виждаш само настоящото му богатство и привилегии.

— Вярно. Ти дълго време си бил в различни приемни домове. Знаеш какво означава да се задоволяваш с каквото ти изпадне.

— Знам какво означава да не знаеш дали ще изкараш нощта, но сега говорим за теб.

— Ще ти помогна. — Бе го решила още преди той да се появи в дома ѝ. Този мъж може и да искаше да ѝ напише чек и да си отиде, но тя трябваше да му се отплати по някакъв начин. — Само те моля, когато я разобличите и свалите от пиедестала ѝ, ако изобщо го постигнете, да се постараете да не намесвате името ми. Не вярвам, че тя ще ме преследва, освен ако не разбере, че съм работила с вас.

Всъщност изобщо не ми пука дали ще ме преследва. Тревожа се за Мери. Сроктът на давност изтича чак след две години.

— Обещавам ти, че сестра ти няма да пострада. Ние ще я защитим. Не е нужно да се тревожиш за това и трябва да знаеш нещо. Ние ще разобличим и унищожим Патриша Кейн. Ще я съсипем завинаги и тя няма да може да нарани никого повече.

— Обещаваш ли? — Карли не бе сигурна защо попита, не беше съвсем сигурна какво точно го молеше да ѝ обещае. Беше нещо повече от унищожаването на Патриша. Тя искаше да му повярва.

Бъдещият ѝ съучастник и закрилник се пресегна през масата и покри ръката ѝ със своята.

— Обещавам.

Някак си имаше чувството, че той също имаше предвид не само предстоящата мисия.

* * *

— Абсолютно ли си убеден, че искаш да останеш тук? — Карли се намръщи, когато двадесет минути по-късно му донесе одеяло. — Диванът е много малък. Сигурна съм, че няма да ти е никак удобно.

Бран беше сто процента сигурен, че няма да му е удобно, но не в това беше работата. Изхлузи тениската презглава и прилежно я сгъна.

— Спал съм и на по-лоши места. Мисля, че е по-добре тази нощ да остана тук. Освен ако ти не искаш да дойдеш с мен у дома.

Той знаеше, че тя няма да приеме предложението му, но би било хубаво. Ако Дрю, Райли и Хач я видят, ако я опознаят, нямаше толкова да се притесняват за нея. Нужно му бе да прекара само няколко часа с нея, за да разбере, че тя е изключително лоялна жена. Сега оставаше само да докаже, че той е достоен за подобна лоялност. Преди я бяха наранявали и тя беше срамежлива, но мъжът, който отново успееше да спечели доверието ѝ, щеше да получи всичко от нея.

Карли заслужаваше някой, който ще пази гърба ѝ, а това включваше и увереността, че тя може да се наспи през остатъка от нощта. Колкото и малко да бе останало от нея.

Ако някой се появеше на прага ѝ, той щеше да се погрижи за него. По възможно най-жестокия начин, на който бе способен. Все още

възнамеряваше да ѝ напише онзи чек. Щеше да го направи, защото това ще ѝ донесе спокойствие, но Бран щеше да се погрижи никой от тях да не я заплашва отново. Щеше да се справи с мръсниците така, че завинаги да осигури безопасността ѝ.

Тя поклати глава.

— Ти каза, че живееш в Палм Кост. Това е на четиридесет минути оттук. Рано сутринта трябва да съм на работа. — Обърна се и започна да оправя дивана, но не преди той да я улови, че се взира в гърдите му. Гостоприемната домакиня приглади чаршафа върху кожения диван. — Защо сте се настанили чак там? Защо не сте отседнали тук, в Сан Агустин?

Трябваше да благодари на зет си за всички часове, прекарани във фитнеса. Така двамата се бяха сблизихи. Кейс Тагарт обичаше да вдига тежести и последния път, когато беше в града, бе завел Бран на ежедневната си тренировка. Не че Бран и преди това не беше във форма, но редовните упражнения на Кейс бяха оформили източеното му възслабо тяло, превръщайки го в силно и мускулесто. Жалко, че не можеше да ѝ каже колко женствена и секси изглежда в пижамата. Беше облякла пеньоар, но от време на време дрехата се разтваряше, разкривайки млечнобяла кожа и гърди, които искаше да обхване с длани. Беше прекарал голяма част от вечерта да гледа жени, които се събличаха, но Карли в розовото си потниче и напълно благоприличното долнище на пижама бе накарала члена му да се възбуди.

— Наши приятели имат просторен апартамент, оборудван с възможно най-модерната компютърна и охранителна техника. Освен това смятахме, че би било добре да сме наблизо, но не прекалено. Патриша много добре е познавала родителите ни. Един нов човек в живота ѝ, който ѝ напомня за старите ѝ врагове, няма да причини твърде голям стрес, но ако види мен, Дрю или, още по-лошо, Хач, определено ще стане подозрителна. Ние просто сме предпазливи.

— Ти имаш цветовете на майка си, но в действителност не приличаш на нея. Приличаш повече на баща си — отбеляза Карли, докато пъхаше възглавница в калъфка от мек плат.

— Аз съм по-висок, отколкото е бил той, с малко по-едро телосложение. Когато бях по-малък, повече приличах на него. Ако се махнат около тринадесетина килограма мускули, подстрижа косата си

във военна прическа и си сложи очила, ще изглеждам досущ като него. Разбира се, казвали са ми, че баща ми излъчвал непогрешима аура на гений, каквато аз не притежавам. — Не че Хач се бе изразил точно така. Той бе обяснил, че повечето хора не помнели Бенедикт заради външността му. Те го помнели заради блестящия му ум. — Дрю повече прилича на него. Още една причина да реша, че е по-добре аз да се включа на негово място. Мисля, че Дрю щеше да напомни на Патриша за баща ни.

— Не знам за това. Тя не е много наблюдателна. Едно от нещата, които трябва да знаеш за нея, е, че е нарцисист. Не се интересува от никого друго, освен от себе си и от печалбите си. — Карли вдигна глава към него. — Брат ти ли е човекът зад „4Л“?

Естествено, всички се впечатляваха от един тридесет и четири годишен милиардер.

— Да. Искам да разбереш, че разполагаме с ресурси, които ще използваме, за да се погрижим за теб. Ще ти осигурим работа в „4Л“, ако пожелаеш. Още сега ти го обещавам.

— Имаш ли нужда от лична асистентка? — попита тя и устните ѝ се извиха леко.

Той се намръщи, защото не му бе хрумнало, че тя ще зададе този въпрос.

— Не, в действителност не се нуждая, но обещавам, че ще намеря нещо за теб. Няма да бъдеш оставена на улицата. „4Л“ е голяма корпорация, а ние притежаваме още доста компании. Ще можеш да си избереш.

Всъщност Ели се нуждаеше от асистентка. Можеше да се получи. Ели щеше да се държи добре с Карли, а Бран прекарваше доста време в Ню Йорк. Можеше да я вижда от време на време. Ще трябва да помисли за това. Не го беше споменал, защото последната асистентка на Ели беше брутално убита пред нея. Това нямаше да вдъхне голяма вяра на Карли в техния отбор.

Тя остави възглавницата и оправи одеялото.

— Не съм мислила за нова работа. Не че няма да съм щастлива да задържа къщата си, но не съм имала намерение цял живот да бъда асистентка. Възнамерявах да пиша готварски книги. Е, исках да започна като редактор и постепенно да си проправам път нагоре.

— Звучи сякаш искаш да бъдеш майстор готвач.

Тя леко поклати глава.

— Не. Това е различно. Не искам да отворям свой ресторант или да съм главен готвач. Искам да работя в лайфстайл списание. Обичам да следя модните тенденции в обзавеждането и готварството. Майстор-готвачът се съсредоточава върху един тип кухня. Аз искам да опитам всички, не е задължително да съм майстор във всяка една. Обичам да създавам удобства на хората. В сърцето си аз съм домакиня.

Домът ѝ беше много уютен. В мига, в който пристъпи прага му, Бран почувства прилив на спокойствие и не само защото мястото бе много добре обзаведено. Карли караше госта да се почувства като у дома си.

Дори когато плачеше на рамото му. Тя навярно щеше да побегне през глава, ако знаеше какъв балсам беше това за душата му. Не че искаше да я гледа как плаче. Просто изпитваше огромно задоволство, че ѝ помага. Харесваше му как се бе вкопчила в него, здраво обвила ръце около тялото му.

Навярно не биваше да ѝ казва и това. По-добре да се придържа към плана. Отпусна се на дивана, като седна до нея, но не прекалено близо.

— Трябва да поговорим как ще ме включиш в живота си.

Страните ѝ леко поруменяха.

— Може би ще трябва да кажем, че си мой братовчед или нещо подобно.

Малка страхливка.

— Не. Никой няма да повярва, че съм ти братовчед. И защо ще вземаш братовчед си със себе си в Ел Ей?

— Защото сме роднини?

— Това няма да сработи. Трябва да ти бъда гадже, да сме интимни. Съпругът ти е имал навика да пътува с теб.

— Той също работеше в „Кейн Корпорейишън“. — Тя се намръщи и той можеше да се обзаложи, че в главата ѝ се е разгорял сериозен спор. — В договора ми има клауза, според която, ако отсъствам повече от месец, мога да взема със себе си съпруг или друг значим човек в живота ми, стига да продължа съвестно да изпълнявам задълженията си.

— Изненадан съм, че тя го позволява.

— Преди няколко години е имала асистентка, която заплашила, че ще напусне, ако не вземе със себе си своята приятелка. По онова време Патриша се бе прехласнала по гей общността, затова пренаписа договора. Нека кажем, че след като включи онази клауза и бе фотографирана с асистентката си и нейната приятелка, внезапно някои от най-известните дизайнери пожелаха да обзаведе кухните и баровете им съгласно нейната лайфстайл линия. Спечели стотици милиони долари от това си решение.

За щастие, сега онова решение работеше в негова полза не само в едно отношение.

— Значи, освен че е нарцисист, тя е и съобразителна. Още една причина никога да не повярва, че съм твой братовчед.

Карли се намръщи, очевидно не особено убедена.

— Не съм сигурна за това. Бих могла да кажа, че наскоро си пристигнал в града и искаш да се запознаеш с работата ми. Може да повярва.

— Нито за секунда. Първо, тя навярно има тлъсто досие за теб, включващо всичките ти роднини. Второ, за мен ще бъде трудно да изглеждам като твой братовчед. Боя се, че помежду ни съществува химия, а това не си пасва с роднинските връзки.

— Помежду ни няма никаква химия — отвърна тя припряно, сякаш не можеше да изрече достатъчно бързо думите. — Аз нямам химия с никого. Всъщност не мисля, че подобна химия съществува.

Толкова благонравна и толкова заблудена.

— Наистина ли? Да не би да ми казваш, че никога не си изпитвала истинско сексуално привличане? Нямам предвид възбудата и нуждата да си легнеш с някого. Имам предвид онзи копнеж, когато желаеш някого толкова силно, че ти се струва, че няма да можеш да дишаш, ако не го докоснеш с ръка, ако той не те докосне. Мислиш, че няма да останеш жив нито секунда повече, ако не го целунеш.

Страните ѝ отново поруменяха, но очите ѝ останаха твърдо приковани в неговите.

— Това няма да се получи. Виж, трябва да го обсъдим, защото аз не съм такова момиче. Не можеш да ме контролираш със секс, защото не си падам по това. Вече бях омъжена, но тогава бях девствена и неопитна. Според бившия ми съпруг, той е имал много любовници

преди мен и макар че сексът беше добър, определено не си струваше мъките и страданията, които преживях заради него.

— Нима през целия си живот си имала само един любовник? — Това беше малко смайващо. Тя беше почти на тридесет. Досега би трябвало да е имала няколко връзки, може би една-две краткотрайни свалки.

— Да речем, че съм придирчива.

— Или не си срещнала подходящия мъж.

Тя леко изсумтя.

— Предполагам, че това си ти.

— Няма да твърдя, че съм най-великият любовник на света, но знам как да се погрижа за партньорките си. Има разлика между това, да получиш оргазъм, и да се любиш.

Тя го зяпна слисано, сякаш му бе пораснала втора глава.

— Да се любиш?

— Повечето жени предпочитат да го наричат така.

Карли поклати глава.

— Аз не съм като повечето жени. Искам нещата да са честни и открити.

— Добре. Има разлика между това, просто да получиш оргазъм, и да спиш с някого, когото си желал безброй часове и изглежда не можеш да престанеш да желаеш.

— Изпитвал ли си подобно нещо?

— Имал съм жени, към които съм бил привързан. Но не бих казал, че някога съм се любил с жена, в която съм бил влюбен. — Той изтика мисълта за Манди от главата си. Двамата бяха толкова млади, а и той само я бе целунал няколко пъти, непохватни опити да ѝ покаже колко много я харесва и държи на нея. Все още помнеше как тя се кискаше, когато за пръв път притисна устни в нейните и как изписка, когато се опита да пхне език в устата ѝ, както по-големите хлапета му бяха казали, че правят възрастните.

Карли поклати глава.

— Отклонихме се от темата. Опитвам се да ти обясня, че едва ли някой в компанията ще се хване на историята с гаджето. Аз изобщо не съм излизала с мъже след развода, а моят прекрасен съпруг не се свенеше да изтъква, че съм ледена кралица. Не може да се каже, че през последната година от брака ни между нас е имало много топлина.

На два пъти го хванах в изневяра и мислех да го изритам от домашното огнище, когато бе обвинен в измама и присвояване на пари. Боя се, че никой няма да повярва, че внезапно съм си намерила гадже и отново съм започнала да излизам и да се забавлявам. И без това никога не съм си падала по развлеченията.

— Ще повярват, защото аз ще ги накарам. А и защото помежду ни има химия, независимо дали искаш да го признаеш, или не. Бяхме заедно през целия следобед, разговаряхме и се чувствахме много приятно заедно. Колко непознати могат да го постигнат? Освен ако не си се преструвала. — Той можеше да се обзаложи на каквото и да е, че никак не я биваше в преструвките. Тъкмо заради това Бран искаше да я накара да се почувства леко и удобно с него. Тя нямаше да може да лъже. Разполагаха с няколко седмици, преди да заминат за Калифорния. Ако искаха планът да сработи, тя трябваше да се отпусне в компанията му, да се чувства добре, когато несприхотливо го докосва, да се държи като жена, която редовно посещава леглото му.

Което означаваше, че той бе длъжен да се погрижи тя наистина да се озове там.

Това не беше саможертва. Членът му щеше да бъде напълно щастлив веднага да се качи горе с нея и да се намърда в навярно разкошното ѝ легло.

— Не се преструвах — потвърди тя. — Днес следобед искрено се забавлявах. Радвах се на компанията ти, но съм доста самотна и никак не е трудно за един мъж да ме развлече. Да бъде мил с мен. Да ме остави да поема инициативата. Да ме накара да се почувствам като център на вниманието му. Все подходящи начини да ме манипулира.

Бран се смути.

— Бях честен с теб. Не се опитвах да те манипулирам.

— Да бе, как ли пък не. Явно затова се пресягаше и от време на време ме докосваше.

— Правех го, защото исках. Карли, аз не те излъгах. Не се опитвам да те съблазня, за да те накарам да работиш за мен.

Тя го изгледа намръщено и скръсти ръце пред гърдите си.

— Тогава защо се правеше на съблазнител?

— Защото искам да спя с теб.

Думите му явно я сепнаха. Тя замълча и извърна глава. Когато отново го погледна, челюстта ѝ бе стисната, а очите — сурови.

— Мисля, че трябва да си вървиш.

— Какво?

Тя изпъна рамене и вирна брадичка.

— Няма отново да се хвана в този капан. Сама ще се справя с Ди Лука.

Бран трябваше много бързо да измисли нещо.

— Защото си ми толкова бясна? Какво съм направил?

— Изобщо не вярвам на празните приказки от рода на „желая те“. С Роджър се получи, но ти твърде много си закъснял. Няма отново да повярвам на тази лъжа. Ти може да си решил, че си ударил джакпота, когато днес дойде при мен. Навярно си ликувал вътрешно при мисълта колко лесно ще се справиш с мен. Невзрачно момиче, малко пълничко. Тя тутакси ще се прехласне по готиния, секси мъжкар. Ще направи всичко, което пожелае.

— Леле, я задръж малко. — Бран никога не бе губил търпение с жена. Никога. Карли направи бе улучила болното му място. — Аз не лъжа. Не изпитвам необходимост да го правя спрямо себе си, затова не си давам труд да постъпвам така и с другите хора. Тази ситуация е напълно различна. Аз не съм онзи негодник, бившият ти съпруг. Аз съм мъжът, който е готов да напише тлъст чек, за да те измъкне от неприятностите. Гледай къде отиват парите, скъпа, и тогава ми кажи кой кого манипулира.

Очите ѝ се разшириха и отпуснатите покрай тялото ѝ ръце се стиснаха в юмруци.

— Вратата е ето там. Можеш да я използваш.

Той грабна тениската, навлече я през глава, доволен, че още не бе събул ботите. Така можеше да се оттегли с достойнство. Тя не желаше помощта му? Чудесно. Светът бе пълен с жени, които нямаше да го обвинят в това, в което тя, по дяволите, го обвиняваше.

— И само за сведение, аз наистина те намирам за привлекателна. Изглежда ти си тази, която има проблем. Не съм направил нищо друго, освен да ти предлага помощта си.

— Да, в замяна на това да предам шефката си.

Тя искаше да играе тази игра?

— Предложих ти чека, без, мамка му, да искам нищо в замяна. Дойдох тук посред нощ, за да се уверя, че си добре. А ако предадеш шефката си, животът ти само ще стане много по-поносим.

Тя остана мълчалива за миг и той грабна сакоето си.

Мамка му. Отново се бе издънил и този път не беше сигурен как щеше да се оправи. Най-откаченото в тази история беше, че той не беше такъв мъж. Бран винаги бе спокоен и търпелив с жените, винаги се държеше образцово. Знаеше кога да държи устата си затворена и как да си спечели благоволенieto на една жена. Ала тази вечер изглежда не бе способен на нито едно от тези неща. Карли го бе изкарала от кожата.

Това беше дяволска добра причина да се прибере у дома и да преосмисли тактиката си. Ще признае пред братята си, че се е провалил. Хей, те навярно очакват от него да направи точно това. Очакват новината, че тя го е пратила по дяволите още от мига, в който той се приближи към нея в ресторанта.

Налагаше се да намерят друг начин.

А той щеше да бъде идиотът, който въпреки всичко ще оправи проблема ѝ с мафията, защото просто не можеше да понесе мисълта, че тя ще пострада.

Ръката му бе върху дръжката, когато тя се пресегна и докосна гърба му.

— Моля те, не си отивай.

Бран застина неподвижно за миг, с гръб към нея, приковал очи във вратата, през която трябваше да излезе.

— Може би така е по-добре. Ти явно не ме харесваш особено. В живота ми е пълно с хора, които нямат особено високо мнение за мен. Достатъчно, за да ми стигне до края на дните. Ако все още искаш да работиш с нас, можеш да се срещнеш с Дрю или ще ти изпратим професионалист.

„Маккей-Тагарт“ разполагаха с обучени бодигардове, бивши служители на ЦРУ. Щяха да се справят с всичко с хладен професионализъм. Те нямаше да изплашат и отблъснат Карли.

Дали тя усещаше колко безполезен е той? Можеше ли да прозре през маската му и да достигне до страхливата му душа?

— Извинявай — прошепна Карли. — Прав си. Това е мой проблем. Гледам те и не мога да видя дори една единствената причина някога да ме пожелаеш. Аз съм несигурна, защото вече са ме мамили.

Той удари глава във вратата и изпъшка, защото начаса трябваше да побегне. Падаше си по жена, която не осъзнаваше колко е красива.

И искаше да бъде мъжът, който щеше да ѝ отвори очите.

— Не се опитвам да те измамя. Кълна се. Никога няма да го направя, ще бъда докрай честен с теб. Наистина те желая. Мина доста време, откакто съм пожелавал жена така, както искам теб, но не съм мъж за дълготрайна връзка. Не мога да ти предложа нищо друго, освен няколко седмици от вниманието си и добро прекарване в леглото. Затова утре ще се обадя на някой друг и може би с него ще успеете да приведете в действие плана с „братовчеда“.

— Или мога да се опитам да не позволявам на онзи мръсник бившия ми съпруг отново да управлява живота ми. Ти си прав. Ти не си той. На втората ни среща той дрънкаше как щял да прекара остатъка от живота си с мен. Прав си, когато каза, че не си направил нищо друго, освен да ми предложиш помощта си. И аз трябва да бъда честна с теб. Ти ме плашиш.

Наистина не я разбираше.

— Не се опитвам да те изплаша.

— Знам. И си прав за всичко. Никой няма да повярва на тази история с братовчеда. Защо, по дяволите, един братовчед ще иска да прекарва толкова много време с мен? А освен това съществува и проблемът защо зяпам секси дупето на братовчед си. Както и фактът, че всяка жена в компанията тутакси ще ти се лепне, ако всички мислят, че си свободен. Макар че могат да се опитат въпреки това. Някои от онези жени имаха афери със съпруга ми.

Бран се извърна към нея, разбрал какво я измъчва.

— Няма да те направя на глупачка.

— Съжалявам. Не е лесно за мен. Вече са ме правили на глупачка. Това е доста трудна роля и ме лиши и от малкото самочувствие, което имах.

Най-накрая тя му бе дала цел.

— Тогава нека ти върна част от него. Карли, аз не те лъжа. Мисля, че си прекрасна. Мислех го, докато вървах към теб. Мислех го, докато седяхме и разговаряхме. Докато тичах насам колкото можех побързо, след като ми се обади. Можех да изчакам до сутринта. Ти вече беше в играта. Помисли за това. Не е нужно да те съблазнявам. Ти се согласи да ни помогнеш. Тогава защо да го правя?

Тя поклати глава. Изглеждаше толкова дяволски млада и уязвима.

— Не знам. Точно заради това съм изплашена.

— Не бъди. Няма да се случи нищо, което ти не желаеш. — Той вдигна ръце. — Ако не искаш да спиш с мен, добре. Няма да ти досаждам. Но точно заради това може да се наложи да използваме някого друго. Ти трябва да изпитваш известно привличане към мъжа, който ще се представи за твое гадже. Ако не мислиш, че можеш да го направиш с мен, нека намеря човек, с когото ще се чувстваш удобно.

— Може ли да говорим за това утре сутринта? Трябва да преспя с тази мисъл, защото сега не мога да взема решение.

Тя изглеждаше толкова изтощена. Денят беше тежък и за двамата, но за нея е бил още по-ужасен.

— Върви да си легнеш. Ще бъда тук на сутринта и не се отказвам от нищо, което ти казах по-рано. Чекът е твой. Аз ще оправя ситуацията, независимо дали ще бъда твой партньор, или не. Този конкретен проблем ще бъде окончателно разрешен след ден или два, а докато това стане, няма да те изпускам от поглед.

Тя кимна и се отправи към стълбището. В подножието му се извърна.

— Виждаш ли, точно заради това съм изплашена. Ти си прекалено добър, за да си истински.

Той се засмя гръмко, сякаш бе казала нещо много забавно.

— Ето къде грешиш. Прекарай известно време с мен и ще откриеш, че не съм такъв. Не се шегувам, нито търся съчувствие, Карли. Накрая ще те разочаровам. Аз разочаровам всички.

— Някак си се съмнявам в това — промълви тя с лека усмивка. — Утре трябва много рано да съм на работа. По-късно ще обсъдим как ще приведем нашия план в действие. Ще започна да лъжа, за да подготвя почвата. Ще разкажа на всички, че от известно време излизам с един мъж.

— Мислех, че се нуждаеш от време да го обмислиш.

— Няма какво да мисля за работата — обясни тя. — Сигурна съм, че искам да го направя и искам да работя с теб. Другата част е тази, която трябва да обмисля. Нуждая се от известно време, за да реша дали има смисъл, или не.

Другата част? При мисълта сърцето му затуптя по-ускорено. Тя обмисляше дали да спи с него? Дали да превърнат преструвката в истина?

— Добре. Обмисли всичко на спокойствие, без да бързаш, защото аз няма да отида никъде.

— Лека нощ, Бран.

— Лека нощ, Карли. — Ухилен до уши, той отново съблече тениската, сетне и дънките, и остана по боксерки. Имаше шанс да успее. С мисията. С нея.

В крайна сметка денят не се оказа чак толкова лош.

Карли се опитваше да се съсредоточи върху компютърния екран пред нея, но някак си всички букви и картини продължаваха да придобиват образа на Бран. Измина цяла една седмица, откакто го бе срещнала и тя все още не можеше да спре да мисли за него. Все някога щеше да престане да забелязва красотата му, нали? Не спираше да си представя колко възхитителен бе тази сутрин, докато спеше разрошен върху малкия диван, преди тя да излезе за работа. Не беше сигурна как успяваше да принуди тялото си да спи на неудобния диван, но той нито веднъж не се бе оплакал. Дългите му крака висяха повесени от страни, а ръцете му бяха отпуснати върху одеялото и тя можеше да види колко добре са оформени. Този мъж явно тренираше. При това доста. Когато бе отворил очи, ѝ бе напомнил на сънлива пантера, разтягаща силните си, мускулести крайници. Беше го оставила да се прозява, докато си наливаше кафе.

Той все още беше там, все още беше в къщата ѝ. Или може би вече бе излязъл. Беше му дала резервен ключ, защото той надзираше поставянето на охранителна система в дома ѝ.

Да не би да беше пълна идиотка? Бе позволила на един мъж, когото едва познаваше, да се грижи за толкова важни неща.

Защо тогава бе толкова спокойна, когато го остави тази сутрин, а той я увери да не се тревожи, защото щял да се погрижи за всичко? Сякаш присъствието му беше напълно в реда на нещата.

Толкова много изкушение само в едно прелестно тяло.

Беше го излъгала, когато му заяви, че помежду им не съществува никаква химия. Карли я усещаше. Дишането ѝ се ускоряваше, когато той влезеше в стаята, кожата ѝ пламваше. Физическата ѝ реакция към този мъж, когато се усмихнеше, беше абсолютно безпрецедентна. Беше смятала, че е привлечена от Роджър. Ала онова бе нищо в сравнение с това, което изпитваше към Бран.

И точно заради това връзката им трябваше да остане строго професионална. Тя го желаше толкова силно, че това вещаеше само

неприятности.

Или можеше да се държи като зряла жена и да има истинска афера с мъж, за когото не възнамеряваше да се омъжи. Не смяташе никога повече да се омъжва. Честно ли вярваше, че може да живее до края на живота си без секс?

— Ето едно хубаво момиче — изрече един треперлив глас.

Да, да, наистина мислеше, че може да изживее остатъка от живота си без мъжко докосване, след като всички мъже, с които бе заобиколена, бяха пълни мерзавци. Младата жена се насили да се усмихне.

— Добро утро, господин Джоунс. Боя се, че съпругата ви още не е дошла в офиса. Мога ли да направя нещо за вас?

Кенет Дж. Джоунс беше спечелил парите си по старомодния начин. Беше ги наследил. В миналото баща му е бил един от железопътните барони и семейството бе успяло да оцелее след срива на пазара през двадесетте и Голямата депресия. Бяха пожънали огромен успех в сделките с недвижими имоти и бяха изградили мрежа от телевизионни станции, които той накрая бе слял в един медиен конгломерат. Сега, когато наближаваше деветдесет, Кенет беше един от най-богатите мъже в Америка. Беше се запознал с Патриша преди няколко години и след шест месеца се бяха оженили.

Оттогава шефката ѝ чакаше Торбата с пари да умре.

В деня на сватбата им бе обявено, че Патриша ще оглави собствен телевизионен канал. Точно заради това се бе омъжила за похотливия старчок. Тя имаше всичко, което искаше, но ако останеше с него до смъртта му, съгласно предбрачния договор щеше да получи тлъст дял от имуществото му. Разбира се, това навярно щеше да бъде оспорено в съда от децата му, но Патриша нямаше нищо против битките, а и обикновено печелеше.

Кенет Джоунс се облегна на бастуна, докато се взираше в Карли.

— Има много неща, които можеш да направиш за мен, но още не си се научила как да подаваш топката, нали, скъпа? Животът ти щеше да бъде много по-лесен, ако го бе сторила.

— Не съм сигурна какво имате предвид, сър. Да не би да говорите за бейзбол? Аз не си падам много по спорта. — Карли бе установила, че най-добрият подход в отношенията ѝ с него бе да се преструва, че изобщо не разбира намеците му.

— Нито пък татко — изрече друг глас и Кени-младши се присъедини към тях. Той беше в средата на петдесетте, облечен в елегантен костюм. За разлика от баща си, излъчваше известен чар. — Освен ако не смяташ изневеряването на неприятната му съпруга за спорт. Той успя да измами всичките си пет съпруги, така че ти си ужасно умна, задето стоиш по-далеч от него.

Освен това не се свенеше да говори открито за навиците на баща си.

— Не ме представяй в лоша светлина пред момичето, Кени — свъси се баща му. — Ще почакам Пати в офиса. Тя навярно ще е тук след няколко минути. Трябва да поговорим за изложбата довечера.

Карли се намръщи. Да, беше забравила за това. Щеше да има изложба на местна художничка, която представяха в „Раят на Патриша“. Щяха да снимат епизод от шоуто, но това беше от предаванията, които Карли наричаше „задушевно шоу“, което означаваше, че показваше Патриша със семейството ѝ в най-ангелското ѝ и любящо превъплъщение. Може би нямаше да се нуждае от асистентката си.

А може би налъмите цъфтят.

Кенет се запъти към офиса, потраквайки с бастуна по пода, но Кени остана.

— Знаеш, че по някое време ще се наложи да говориш с Пат за начина, по който той се отнася към теб. Освен ако не предпочиташ аз да го направя. Знам, че тя може да бъде доста страховита.

Карли беше абсолютна сигурна, че на Патриша изобщо не ѝ дреме, че близо деветдесетгодишният ѝ съпруг постоянно ѝ прави сексуални намеци.

— Няма нищо. Сигурна съм, че той в действителност не мисли сериозно нищо от това, което казва.

Кени се нацупи и красивата му уста се изви надолу.

— А аз мисля, че го подценяваш, а това е грешка. Баща ми не е добър човек. Дори и за секунда не се заблуждавай, че щом е възрастен, е крехък и уязвим. Той използва това срещу мнозина. Абсолютно съм сигурен, че съпругата му е мислела, че вече ще е мъртъв. Знам, че докато се срещаха, той не е спирал да я уверява колко е близо до смъртта.

Противно на волята си, Карли не можа да сдържи смеха си.

— Колко романтично.

— Е, няма много романтика, когато става дума за толкова много пари. Аз би трябвало да знам. След като на два пъти се омъжвах за мен заради парите ми, продължавам да съм глупакът, който търси съпруга номер три. Човек би си помислил, че след детството, което съм имал, ще предпочета да бъда заклет ерген.

— Аха, аз съм се омъжвала само един път, но съм напълно съгласна с теб.

— Той беше абсолютен тъпанар — заяви Кени без злост. — Не всички мъже биха се отнасяли към теб по този начин. Ти си от типа жени, които трябва да се омъжат. От теб би излязла отлична съпруга. И нямам предвид само онова ястие с яйца, което онзи ден приготви в кухнята.

— Имаш предвид наденицата с яйца и зеленчуци на фурна на Патриша? — Рецептата бе представена в епизода, посветен на най-вкусните блюда за брънч^[1].

— Разбира се — промърмори той и завъртя очи. — Естествено, тя е обявила рецептата за своя. Някои от екипа я опитаха и аз също вкусих една хапка. Кълна се, че искам да участвам в тази дейност на компанията. Обичам недвижимите имоти, но ние не се храним всеки ден като вас.

— Ние се забавляваме. Хей, работата ни е да представим готвенето като приятно занимание. Много сме добри в това.

— Ти си много добра. — Той се озърна към офиса на Патриша. — Мислила ли си някога да станеш самостоятелна? Всички знаят кой е мозъкът зад „Раят на Патриша“. Мислила ли си да напуснеш тази работа и да имаш собствено шоу?

Тя бе мечтала за това, но съществуваше проблемът с Патриша. Тя щеше да побеснее при мисълта, че Карли би могла да ѝ бъде конкурентка.

— Аз не съм човек за пред камерите.

Гласът на Кени се снижи и той се приведе към нея.

— Не съм съгласен. Мисля, че ти си точно това, от което се нуждае светът като противовес на студеното презрение, което демонстрира моята мащеха към всички. Ти си топла и забавна и обясняваш нещата простичко и разбираемо, което привлича хората, вместо да ги плаши и да ги кара да се чувстват изолирани. Помисли за

това. Противно на това, което си мисли баща ми, той няма да живее вечно и един ден аз ще оглавя медийния сектор на компанията. Бих могъл да работя с теб.

Тя никога нямаше да има тази възможност. Патриша щеше да се погрижи.

— Това е много ласкателно.

Той отново се изправи, ръцете му се вдигнаха нагоре, сякаш засега приемаше възраженията ѝ.

— Все пак си помисли за това. Имаш много време, но аз не желая да гледам твърде дълго как прахосваш талантите си като послушен лакей на мащехата ми. Научи всичко, което можеш от нея, а после изчезни оттук, защото накрая тя ще се обърне срещу теб. Така е устроен нашият свят. Хей, хрумна ми нещо.

Карли харесваше Кени. Той явно беше мил човек.

— И какво е то?

— Какво ще кажеш да ме придружиш довечера на снимките на шоуто? Знам, че ще трябва да работиш, но можем да се позабавляваме. Двама необвързани могат взаимно да се прикриват. Ти ще пазиш златотърсачките от мен. Ще го приема като голяма услуга.

— Толкова ли си го закъсал за жена, Кени? — попита смразяващ глас. Патриша стоеше на прага, с дизайнерско куфарче в ръка. Фиксираше заварения си син с леден поглед. — Мислех, че излизаш с момичето, с което те уредих.

Беше очевидно колко напрегнат стана Кени. Цялото му тяло сякаш се скова.

— Нямам нужда ти да ме уреждаш. И определено няма да излиза с жена, одобрена от теб, Пати.

— Тъкмо заради това браковете ти са провал. Избираш погрешните жени. Секретарката ми ще е поредният ти ужасен избор — заяви тя. — Не че ти не си изключително мила жена, Карли. Просто не си създадена да бъдеш съпруга на властен мъж. Той се нуждае от някоя, която може да се движи грациозно в нашия свят, а ти толкова често се спъваш в собствените си крака.

— Нямам никакъв интерес да влизам във висшето общество и да се движа в него. — Карли все още бе стъписана от предложението на Кени да го придружи довечера. Той често се бе държал приятелски, но през всичките години, откакто двамата се познаваха, никога досега не

бе проявявал по-специален интерес към нея. Може би преувеличаваше и той просто искаше да я използва, за да държи по-надалеч останалите жени, но все пак поканата му изглеждаше доста странна.

— Мисля, че ще се справиш много добре — не се предаваше Кени. — Ще бъдеш освежаваща промяна.

— Карли си знае мястото — отсече Патриша. — Това е една от причините да е толкова добра асистентка. Защо не отидеш да ме почакаш в офиса ми при баща ти? Предполагам, че сте тук, за да обсъдим събитието довечера.

— Чудесно. — Кени се завъртя и се отдалечи. Всяка пора от тялото му излъчваше гняв.

Тези двамата изобщо не мелеха брашно. Компанията беше единствената причина да се намират заедно в една и съща стая.

— Бележките за снимачния график довечера на бюрото ми ли са?

— Да. — Беше добре да се съсредоточи отново върху работата, вместо да мисли за неща, за които не би трябвало. О, тя не искаше Кени. Ни най-малко. Въпреки хубавия му външен вид, тя никога нямаше да го възприеме като нещо друго, освен като колега. Между тях нямаше химия. Сега, когато вече знаеше какво точно означаваше това чувство, можеше правилно да преценява връзките си. Ако мъжът не я караше да се разтапя само с един обикновен поглед, тя навярно нямаше защо да се тревожи за него. А след като изглежда само един мъж имаше подобна способност да го направи, тя беше напълно сигурна, че е в безопасност. Но идеята да има свое собствено шоу, да работи за себе си? Да, това беше доста изкушаващо. — Снимките довечера ще са лесни. Епизодът няма да продължи повече от десет минути и съм се постарала всички да са налице, за да създадем семейна атмосфера. Самолетът на Жасмин каца в три и съм уредила да я вземе кола от летището.

В мига, в който бе споменато името на заварената ѝ дъщеря, носът на Патриша се вирна нагоре.

— Кой ще я пази? Не желая да цъфне пияна на снимките. Последния път се наложи редакторите да изрежат някои отлични кадри, защото Жасмин танцуваше на една маса отзад. И може ли някой да се увери, че този път момичето ще носи бельо?

— Към нея е прикрепен бодигард от охранителната фирма. Помолих го да я следи и да ми се обади, ако нещо се обърка. Всъщност

се надявам, че той няма да провери гащичките ѝ. — За разлика от Кени, който ръководеше сектора от империята на баща си, занимаващ се с недвижими имоти, Жасмин се бе превъплътила в ролята на богата наследница, обикаляща света за развлечение. Току-що бе подала молба за развод със съпруг номер четири от някаква псевдоблагородническа европейска фамилия и с пълна сила се бе отдала на вихрени купони в стил Кардашиян.

— Да, тя има навика да спи с всеки бодигард, който ѝ изпраща. Мислех, че поне грозните няма да представляват опасност, но изглежда на нея не ѝ пука. Веднъж дори се опитах да осигуря жена. Моята заварена дъщеря явно не страда от дискриминационни предразсъдъци в разюздаността си. Е, добре. — Патриша се обърна, но се спря и очите ѝ отново се впиха в Карли. — Ще постъпиш разумно, ако стоиш по-далеч от заварения ми син. Той не е толкова мил и добър, колкото изглежда. Просто си е такъв. И няма да се ожени за теб. Това обаче не означава, че няма да те използва.

— Не смятам в близко бъдеще да излизам с Кени. — Сега беше подходящият момент да подготви почвата. Тя бе говорила за Бран с колежките си от офиса, но не го бе споменавала пред Патриша. — Всъщност вече се срещам с един мъж. Наскоро се запознахме.

Лявата вежда на Патриша се изви нагоре.

— Ти се срещаш с мъж? Подочух подобен слух за това, но не му обърнах внимание.

Тя дари шефката си с усмивка, която не беше на сто процента фалшива. Незнайно как, но Бран я караше да се усмихва.

— Да, запознах се с него в интернет.

— Това не ми се струва мъдро решение.

— Нямам много време, за да се срещам с хора, затова се регистрирах в сайт за запознанства. — Онази първа сутрин двамата бяха обсъдили как да представят връзката си. Щяха да опростят нещата. Карли настояваше да обявят, че са започнали да излизат съвсем наскоро, но той бе изтъкнал, че ако смята да се сдобие с покана за партито в Ел Ей, би било по-добре да кажат, че се срещат от известно време. — Срещнахме се на кафе преди шест седмици и оттогава се виждаме.

— Кога, за бога, имаш време за срещи?

Нямаше. Изобщо. Денят, когато се запозна с Бран, беше първият свободен следобед, който имаше от месеци.

— Най-вече се виждаме късно вечер. Той е нощна птица.

Патриша се втренчи в нея, сякаш се опитваше да прецени как да се справи със ситуацията.

— Аз си мислех, че по-скоро ще бъдеш предпазлива след брака си. Знаеш, че разполагаш с деликатна информация за този бизнес.

— Бран не се интересува от този бизнес. Той не е Роджър. — Трябваше да продължава да си повтаря последното.

— Той ще бъде надлежно проверен от нашата охранителна фирма. Всички мъже са като Роджър. Повярвай ми, знам го. — Патриша погледна към стъклени врати, отделящи нейните офиси от останалата част на сградата. — Макар че някои от тях имат полезни качества. Това там новото момче за доставки ли е? Още не съм поръчала обяд.

Карли проследи погледа ѝ и почувства как очите ѝ се разширяват. Какво беше това, по дяволите? Не бяха го планирали по този начин. Бран стоеше там с книжен плик в ръка. Той се усмихваше на рецепционистката, която сочеше към тях. Главата му се извърна и той я видя. Усмивката му от приятелска се превърна в обаятелно чувствена, докато си проправяше път към тях.

— Поръчах ти супа. С лимонова трева, без сол. Роклята ти за довечера ще ти стои идеално — обясни Карли, докато се изправяше. — Ако предпочиташ, мога да ти взема нещо друго, но това е обичайният ти обяд преди снимки. И той не е момчето за доставки.

За пръв път, откакто я познаваше, Патриша изглеждаше изненадана. О, върху прекалено обработеното ѝ с ботокс лице не можеха да се забележат големи емоции, но те определено бяха там.

— Да не е новото ти гадже?

Карли приглади полата си.

— Да, макар че той трябваше да се обади предварително. Извинявай. Ще му кажа, че обикновено не приемаме посетители.

Патриша остави куфарчето си, приковала поглед в Бран.

— В никакъв случай, скъпа. Посетителите могат да бъдат забавни. Трябва да кажа, че не е това, което очаквах. Той е много очарователен млад мъж.

И наистина беше такъв. Беше безумно прекрасен в дънки, тениска и ботуши. С катраненочерната си коса и изумрудени очи, той сякаш бе слязъл от корицата на списание. Бран отвори вратата и очите му се разшириха за миг, когато позна кой стоеше до нея в помещението.

Не се издавай. Само за частица от секундата тя се притесни, че Бран ще отиде право при Патриша и ще я обвини. Той наистина вярваше, че тя бе убила родителите му. За миг се зачуди дали той наистина търсеше справедливост, дали не се бе сблизил с нея само за да си отмъсти.

И тогава онова изражение изчезна, сякаш никога не го бе имало. Той отмести поглед към Карли и отново се усмихна.

— Здравей, бях наблизо. Помислих, че може да ти донеса обяд. Нали каза, че обикновено хапваш нещо набързо върху бюрото.

— Така е. Ъ, благодаря. — Тя осъзнаваше колко непохватно звучи. Съвсем не като жена, която се виждаше редовно с този мъж. Можеше да съсипе цялата операция, преди още да бяха започнали. — Много ти благодаря. Радвам се да те видя, Бран.

Патриша се прокашля, деликатен намек да бъде забелязана.

— О, това е Бран. Брандън Лоу. Той е мъжът, за когото ти разказвах — пророни тя. — Бран, запознай се с моята шефка, Патриша Кейн.

Бран остави плика върху бюрото ѝ и протегна ръка.

— За мен е чест да се запознаем. Майка ми е ваша голяма почитателка. Никога не пропуска епизод от шоуто.

Патриша го удостои с най-благосклонната си усмивка.

— Това е толкова мило. Е, щом се срещате с моята Карли, ще се постареем майка ви да получи някои от нашите книги с автограф или рекламни сувенири. Можем да го осигурим за една почитателка, нали?

Какво ставаше, по дяволите? Патриша мразеше феновете. Тя обикновено изхвърляше хората, дошли да поискат автограф в офиса ѝ. О, тя се усмихваше и беше мила по време на мероприятията, но мразеше да бъде обезпокоявана, когато камерите не работеха. И определено никога не бе предлагала рекламни сувенири на нечия майка. Карли успя да изобрази усмивка.

— Разбира се. Ще приготвя една торбичка с подаръци.

Бран разтърси ръката на Патриша.

— Много мило от ваша страна. Казах на Карли каква късметлийка е да работи на подобно място.

— А вие с какво се занимавате, господин Лоу? — Патриша отстъпи назад, но продължи да се усмихва.

— Аз съм чисти мускули — ухили се той. — Работя за една компания на име „Маккей-Тагарт“. Аз съм в отдела за лична охрана. Тук съм от два месеца, за да охранявам един писател. Очевидно е разгневил някакъв фен или нещо подобно. Нямам представа. Пише исторически романи. Навъртам се наоколо, за да ме уцелят с куршум. Или може би със стрела. Не съм съвсем сигурен.

Това беше тяхното прикритие. Служител от „Маккей-Тагарт“ имаше връзка с група писатели, един от които живееше в района на Сан Агустин и пишеше трилъри. Той се бе съгласил да послужи за прикритие на Бран в замяна на някои проучвания. Оказа се, че писателите бяха готови на доста неща в името на проучванията.

Патриша се засмя.

— Това звучи абсолютно ужасно, макар да разбирам нуждата от охрана от време на време.

— Напоследък прекарвам доста време из книжарниците. Въпреки че сега имам два дни отпуск. Той е закъсал със сроковете и не се появява на обществени места. — Бран смигна на Карли. — Надявах се да прекарам малко време с моята сладурана.

Патриша погледна назад, сякаш чак сега си спомни за съществуването на Карли.

— Разбира се. Карли, защо не разведеш приятеля си наоколо? Аз ще съм на съвещание за час или два. Ако се нуждая от нещо, ще ти пратя есемес.

— Наистина ли? — Предполагаше се, че когато грандамата е в офиса, тя трябваше по всяко време да е на нейно разположение, а това означаваше да присъства на съвещанията, за да поднася чай или кафе на гостите.

Патриша погледна към Бран, върху устните ѝ играеше лека усмивка.

— Разбира се. Аз не съм чудовище. Можеш да си устроиш един дълъг, приятен обяд. Довечера се налага малко да поработим. Мислила ли си да доведеш приятеля си на нашата малка изложба? Обичаш ли изобразителното изкуство, Бран? — мина на „ти“ Патриша.

Усмивката на Бран бе ослепителна.

— Не разбирам много от тези неща, госпожо Кейн, но обичам партита и съм сигурен, че щом вие го организирате, ще бъде страхотно.

Жената направо се изчерви.

— Е, тогава наистина трябва да дойдеш. Ще ти уредя покана.

Бран кимна.

— Благодаря ви много. Готов съм на всичко, за да прекарам малко време с моето момиче.

Усмивката, озарила лицето на Патриша, малко помръкна.

— Разбира се. Очаквам те, да речем след час и половина, Карли. Брандън, приятно ми беше да се запознаем. Ти ми напомняш на някого, когото познавах. Много отдавна.

Бран се намръщи.

— Надявам се да е някой, който сте харесвали.

— Да — промълви тя тихо и погледът ѝ го обходи от главата до петите, преди да се извърне. — Някой, който много харесвах.

Патриша се отдалечи, токетата ѝ нито веднъж не отекнаха по дървения под.

Да не би Патриша-шибаната-Кейн да е хвърлила око на гаджето ѝ? Може би дълбоко в Карли все още бе останало нещо от грубия селски нрав на предците ѝ от Алабама, защото ѝ идеше да метне нещо по-тежко по шефката си.

Ръцете на Бран намериха нейните и пръстите им се преплетоха.

— Да отидем на някое тихо местенце и да хапнем нещо за обяд.

Той стисна ръката ѝ, сякаш ѝ напомняше, че двамата все още са заедно.

Като партньори. Не като гаджета. Това не беше никакъв велик романс и тя нямаше защо да брани своя мъж. Той не беше нейният мъж. Може би Бран искаше да спечели вниманието на Патриша. Навярно щеше да му бъде по-лесно да получи това, което му бе нужно, ако спеше с шефката ѝ.

Дали не я бе избрал точно заради това? Дали тя не беше просто удобният мост, за да стигне до мястото, където искаше да бъде?

В този момент младата жена осъзна, че той не стиска ръката ѝ. Неговата ръка трепереше.

Извърна се към него, приближи го и улови другата му ръка в своята, за да държи и двете. Той не бе доволен от оказаното му внимание. Беше разстроен и изплашен и се нуждаеше от нея.

Лицето му бе добило празно изражение, но той трепереше и Карли трябваше да направи нещо, за да го накара да се опомни. Бран я бе оставил да се наплаче през онази първа нощ, когато дойде при нея. Тогава я бе държал и бе успокоил страховете ѝ. Бе спал на дивана ѝ и бе направил всичко, за да се почувства тя в безопасност.

Сега какво би могла тя да направи за него? Не можеше да каже нищо, не можеше да го утеши с думи, докато стояха наред офиса ѝ. Можеше да го изведе навън, но трябваше да му покаже, че е тук, с него.

— Целуни ме.

Той се втренчи в нея, очите му се фокусираха за пръв път, откакто Патриша си бе тръгнала.

— Какво?

Да, сега отново бе завладяла вниманието му. И не само неговото. Патриша се бе спряла пред вратата на офиса си. С крайчеца на окото си Карли виждаше шефката си да стои там, сложила ръката си с елегантен маникюр върху дръжката. Тя наблюдаваше и Карли трябваше да я накара да разбере нещо.

— Целуни ме — прошепна младата жена. — Толкова съм щастлива да те видя. Липсваше ми.

В очите му лумнаха пламъци, устните му се извиха нагоре и тя бе напълно омагьосана от засиялото му лице. Ръцете му се освободиха от нейните, върховете на пръстите му обходиха леко брадичката ѝ, преди дланите му да обгърнат страните ѝ. Беше нежен, ала тя усети силата на ръцете му.

Устните му се сведоха и докоснаха нейните. Това беше. Нежно срещане на устните им. Беше прекрасно. Тя понечи да се отдръпне, когато ръцете му леко се стегнаха, а устата му настоя за повече.

Той я притегли, тялото му се притисна в нейното.

Ръцете ѝ се опряха на гърдите му, отначало, за да запази равновесие, но после го усети, почувства мускулите му под тънката тениска, топлината на тялото му.

Внезапно вече нямаше значение, че бе започнала всичко това, за да го успокои. Имаше значение единствено устата му, която се

движеше върху нейната, изкушаваше я, дразнеше я. Гореща вълна се разля във всичките ѝ клетки и тя усети как цялото ѝ тяло омеква под целувките му.

Карли мигом откликна, разтвори се за него и позволи на езика му да нахлуе. Потръпна от страст, когато той завладя устата ѝ.

И преди я бяха целували, ала не по този начин. Не с толкова сладки и разтапящи целувки, които накараха целият свят да избледнее.

Той беше спокоен и овладян, когато я целуна за последен път, въздъхна и се отдръпна.

— Нека да намерим някое тихо и спокойно местенце, където да хапнем.

Да, той беше спокоен, но нейното сърце бясно туптеше в гърдите ѝ. Все още усещаше очите на Патриша, приковани в нея. Вратата на офиса се затвори с глух звук и двамата останаха сами.

Но тя все още беше наблизко.

— Знам точно такова място.

* * *

Бран впери поглед в нея над малката маса в ресторантчето в задната част на сградата, в което тя го бе довела. Бе сложила ръка в неговата и двамата прекосиха офиса, като спряха на два пъти, за да го запознае с някои свои приятели.

Някак си бе решил, че тя няма приятели. Не и тук. Представяше си я абсолютно сама, след като направо е била принудена да работи за „Кейн Корпорейшън“. Във фантазиите му тя беше като принцеса, затворена в кула, но принцесата все още имаше някои приятели.

И един зъл враг.

Бран все още усещаше ръката на Патриша Кейн в своята, не можеше да забрави начина, по който тя я стисна съвсем леко и я задържа за секунда по-дълго от необходимото. Все още потръпваше, когато си спомнеше как го бе погледнала, сякаш беше сочно парче месо, а тя внезапно бе огладняла.

В онзи момент бе завладян единствено от мисълта за това, което беше тя. За това, което бе направила.

— Добре ли си? — Карли се наклони напред. — Тук можем да поговорим. Никой не идва тук, с изключение на случаите, когато снимат шоуто. Тогава това прилича на място, което всички обичаме да посещаваме, защото сме едно голямо задружно семейство.

— Добре съм. — Той й отправи усмивка, която се надяваше, че изглежда уверена. — Извинявай, че не ти казах, че ще дойда. Работниците приключиха по-рано и аз си помислих, че трябва да те предупредя, че довечера ще се случи нещо. По-добре е да не знаеш какво става, но исках да съм сигурен, че ще бъда наблизно, просто за всеки случай.

Очите й се разшириха.

— Нещо ще се случи?

— Разполагаме само с две седмици, за да я накараме да разкара охранителната си фирма и да наеме нашата. Реших, че най-добрият начин на действие е да се появя тук, за да се запознаят с мен. Ти разполагаше със седмица, за да ги накараш да свикнат с мисълта, че се срещаш с някого. Трябваше да ме видят преди партито довечера. — Никак не му бе харесал начина, по който някои от онези мъже я гледаха. Докато тя го запознаваше със своя колежка, един мъж се бе приближил и се бе натрапил също да се запознае с него. Той открито зяпаше с отворена уста, сякаш беше чудо невиджано Карли да има гадже. А после я бе измерил с похотлив поглед, като че ли съжаляваше, че е изпуснал такова готино парче.

Мръсник.

— Опасно ли е?

— Изглежда, че да — обясни той. — Не знам всички подробности. Искат да реагирам естествено като всички останали. Не се тревожи за това. Уверявам те, че зет ми е професионалист.

Кейс беше експерт, а големият брат на Кейс, Иън, беше всъщност агент на ЦРУ. Те бяха най-добрите и най-интелигентните, когато ставаше дума за охрана, хакерство или „изхвърляне на нечий задник“, както би се изразил Кейс. Бран бе напълно доволен да остави нещата в техните ръце. А той щеше да използва цялото време, за да докопа отново със своите сладкото дупе на Карли.

Навярно от „Маккей-Тагарт“ бяха замислили нещо малко, но засрамващо за Кейн и екипа й. Щеше да бъде някоя изцепка, която да

вбеси кралицата и да я накара да уволни настоящите рицари, които я охраняваха.

— Добре — промълви Карли и вдигна очи. — Но аз не говорех за това. Говорех за теб. Бран, ръцете ти трепереха.

По дяволите. Тя бе забелязала. Мамка му, бе се опитал да остане колкото е възможно по-спокоен, въпреки че стомахът му се надигаше.

— Предполагам, че имам нужда от повече протеини, отколкото мислех. Ако ще остана по-дълго в дома ти, трябва да напазаруваме. За жена, която обича да готви, нямаш много продукти в хладилника.

— Защото през повечето време се храня навън — каза тя, без да откъсва поглед от него. — Бран, тя флиртуваше с теб.

Не желаше да говори за това с нея. Не искаше Карли да знае как едва не бе повърнал, как почти се бе сринал и за малко да провали всичко. Трябваше да изглежда стабилен и силен, затова ѝ се ухили и ѝ смигна. Арогантността бе за предпочитане, отколкото да си признае колко слаб и уязвим се бе почувствал.

— Често ми се случва.

— Бран, тя е убила майка ти и флиртуваше с теб, а ти ѝ отвърщаше.

Той се намръщи. Така ли наистина го бе видяла тя?

— Всичко бе за прикритие, скъпа. Това е част от играта. Нима трябваше да извадя сабя и да се дуелирам с нея?

Карли се облегна назад, цялата ѝ нежност се бе изпарила.

Беше скована и хладна, когато се втренчи в неразопакования обяд, който той бе донесъл.

— Извинявай. Предполагам, че ти най-добре знаеш как да се справиш с нея. Сандвичите същите ли са?

Повдигна му се от мисълта, че според нея той можеше да приеме радушно вниманието на жената, убила родителите му.

Защо Карли го бе целунала? Защо бе помолила той да я целуне? Той мислеше, че просто играе добре ролята си, но защо наистина го бе направила?

Имаше една-единствена причина, която можеше да накара жена като Карли да действа по този начин.

Бран се пресегна и сграбчи китката ѝ. Тя остави сандвичите и той я привлече към себе си.

Може би тя нямаше да види слабостта му. Може би нямаше да го види като нещо толкова счупено, че е невъзможно да бъде поправено.

— Бран — опита се да възрази, но се плъзна в скута му.

Той обви ръце около кръста ѝ, притегли я по-близо, докато шепнеше в ухото ѝ.

— Беше ужасно. За миг си помислих, че ще повърна. Моля те, прости ми. Почти прецаках всичко.

— Не се тревожи. — В минутата, в която той зашепна, тя се отпусна в ръцете му, извърна се към него, за да го прегърне, и пасна в обятията му като липсващото парченце от мозайка. — Справи се добре. Патриша със сигурност не е забелязала нищо.

Той пое дълбоко въздух и вдъхна с упоение уханието на шампоана ѝ. Ягоди и сметана. Тя имаше същия вкус. Сладък и богат.

— Съжалявам, че проявих слабост.

— Всичко е наред — прошепна Карли в отговор. — Съжалявам, че не обясних достатъчно ясно всичко. Знаех, че срещата ти е причинила болка.

Това бе значително по-добре, отколкото арогантността.

— Не мислех, че ще реагирам така, когато я видя. Не че не съм я виждал и преди.

— Различно е, когато си в една и съща стая с нея. Ти си я виждал на телевизионния екран. Там въздействието ѝ не е толкова силно. Там тя играе роля. Това тук е истинската жена, която е взела участие в убийството на родителите ти. Ти реагира, но го прикри. Няма начин тя да е забелязала. Аз го забелязах, защото ръцете ти трепереха. Всичко е наред. Срещата ви мина добре и сега представянето ти стана естествено, така че няма да се налага да го правим на партито. Можем да го наречем победа. — Тя се изправи и му се усмихна. От слънцето кожата ѝ сияеше.

Карли беше великолепно жена. Не проумяваше защо хората изглеждаха шокирани, че си има гадже. Да, обличаше се малко безцветно, но красотата ѝ извираше от щедростта на усмивката ѝ, от светлината, искряща в кафявите ѝ очи, когато беше развълнувана.

Фактът, че имаше закръглено дупе, нямаше как да навреди. Съвсем не. Разбира се, шансовете му да превърне тази импровизирана среща в нещо по-разгорещено бяха нулеви, след като се бе досетил защо тя го бе целунала.

— Значи онази целувка беше твоят начин да ме накараш да се окопитея?

Тя се изчерви и скочи от скута му, пригласяйки полата си в цвят каки.

— Мислех, че ще ти помогне да се съсредоточиш. Също така реших, че ако шефката ми те види да ме целуваш, ще държи по-далеч от теб хищническите си нокти.

Или може би не. Това беше сладка ревност. Нямах нищо лошо. Той самият малко ревнуваше.

— Ще накарам на всички да им стане ясно, че за мен съществува само едно момиче.

— И така, какви са сандвичите?

Още не беше готова да говори за химия помежду им, макар Бран да бе сигурен, че е доказал правотата си с онази целувка.

— Донесох два вида. Шунка с ръжен хляб и клуб сандвич. Избери си. Познаваш ме. Аз ям всичко.

— Правиш нещата толкова лесни за едно момиче. И аз обичам клуб сандвич, но без кисела краставичка. Киселите краставички са гадни. Не ги обичам. Казвам ти го, за да изглеждаме по-правдоподобни като двойка.

Освен това му намекваше, че ѝ е харесало, задето ѝ е донесъл обяд.

Бран се надяваше, че и целувките му са ѝ харесали. На него му бяха адски приятни. Още не можеше да дойде на себе си от последиците. Може би го бе направила само за да го успокои, но накрая бе откликнала с истинска страст. Ръцете ѝ шареха по тялото му, спускаха се от талията надолу по бедрата му. Бран се питаше дали ако бяха продължили по-дълго, тя щеше да стане достатъчно дръзка, за да обхване дупето му? Беше го пожелал. За миг бе забравил всичко и всички, мислеше единствено колко прекрасно беше да я усеща в прегръдките си, колко вълшебно ухаеше. Беше минало много време, откакто бе пожелавал жена. Не *просто* жена, а конкретна жена.

— Ще запомня предпочитанията ти. — Той вече си правеше списък с това, което тя не харесваше.

И как обичаше да я целуват. Обичаше да я целуват без задръжки и в замяна се раздаваше без остатък.

Карли седна насреща му.

— И така, довечера ще ходим на изложба. Навярно трябва да те подготвя за това.

Той би предпочел да го подготви, докато седи в скута му, но изглежда моментът бе отлетял. Добрата новина беше, че тя все още бе любопитна и определено изпитваше нещо към него.

— Да дойда ли да те взема оттук?

— Трябва да съм там много рано. Едва ще имам време да отскоча до вкъщи и да се преоблека.

— Това изложба на постиженията на Патриша ли е?

Събеседничката му поклати глава.

— Не, става дума за една художничка, която е работила за списанието. Е, освен това баща ѝ е рок икона от шестдесетте. Не че Патриша избира да представя гладуващи творци. Исква ги гладуващи само защото са много слаби. — Карли замълча. — Тя заяви, че ѝ напомняш на някого. Трябва ли да се тревожим за това?

— Не мисля. Хач ми казва, че имам очите на мама. Доколкото знам, майка ми не е участвала в бизнеса. Била е адвокат, преди да се омъжи за татко. Отказала се е от кариерата си, за да се грижи за нас.

— Възможно ли е Патриша да е била приятелка на майка ти? — Карли се намръщи. — *Приятелка* не е точната дума. Патриша няма приятели, но може би невинаги е била толкова студена.

— Според Хач е била. Сигурен съм, че е познавала моята майка, но не мога да си представя, че са били приятелки. Както казах, майка ми изобщо не е участвала в бизнеса. Не мисля, че е имала много общо с Патриша.

— Този Хач... Патриша определено го е познавала. Прочетох малко за него, след като се запознахме. Чудех се защо смяташ, че можеш да му вярваш. Той е щял да спечели много от продажбата на технологията. Дори след смъртта на родителите ти е изчезнал за известно време.

Бран не се обиди от въпроса ѝ. Понякога Бил Хачърд беше като баща за него. Често пиян, неприятен, циничен баща, но баща. Въпреки това не беше трудно да разбере защо би могъл да бъде заподозрян.

— След смъртта на родителите ми Хач изчезнал на дъното на бутилката за около осем години. Той наистина е спечелил от тяхната гибел, но не е използвал парите. Бил е най-добрият приятел на баща ми. Аз му вярвам.

— Щом е бил най-добрият приятел на баща ви, защо не се е погрижил за вас? Защо не се е борил с останалите партньори, за да получат децата му своите дялове?

Всички тези въпроси си бе задавал и Бран и ги бе отхвърлил.

— Той не е бил такъв човек, който да може да отглежда цяла тайфа деца.

— Всеки може да отглежда деца, стига да е достатъчно загрижен за тях и да ги обича. Моята майка почти не обръщаше внимание на мен и сестра ми, но поне бяхме заедно.

Заедно. Един ден Бран бе имал голямо семейство, а на другия бяха само двамата с Мия. След като Райли и Дрю бяха изпратени в комуна за сираци, той и Мия бяха взети от една жена в средата на четиридесетте си години, която отглеждаше още три други приемни деца. Тя беше сваятна и се грижеше добре за тях, но когато ѝ поставиха диагноза рак на гърдата, трябваше да се откаже от всички сирачета, а това означаваше двамата с Мия да бъдат разделени.

Те избягаха предишната вечер. Той бе натъпкал малкото им вещи в торба за боклук и двамата се измъкнаха посред нощ, за да търсят Райли и Дрю.

Когато полицията ги намери, ги разделиха и на Бран му бе прочетено жестоко конско как едва не е убил сестра си, а накрая му бе заявено, че никога повече няма да я види.

Той бе умолявал да не ги разделят, но те бяха непреклонни и Бран бе останал сам.

Къде е бил Хач през онази нощ?

— Ние се справихме. — Бран не можеше да мисли за това. Всичко бе останало в миналото и нямаше какво да стори, освен да продължи напред. Крачка след крачка. Това бе единственият начин да оцелее. — След като Дрю навършил необходимата възраст, отишъл да потърси Хач. Открил го и го принудил да се подложи на лечение, за да се очисти поне донякъде от алкохола и двамата успели да измъкнат Райли от комуната за сираци. Мия вече била осиновена и родителите ѝ с радост ни позволяваха да я посещаваме и да прекарваме време с нея и новото ѝ семейство, така че братята ми да не се тревожат за нея.

— Колко време си бил в приемни семейства?

Около три месеца повече от задължителното.

— Осем години. Дрю успя да ме измъкне, когато бях на шестнадесет. Той накара Хач да му стане официален настойник и тогава излязох от опеката на социалните. Преместих се от Далас в Остин и те се погрижиха да завърша гимназия, след това колеж и ето ме днес тук.

Нямаше да спомене белезите, които имаше, нито как някои нощи се будеше с викове, защото отново се бе озовал в онази мръсна, долнопробна стая, където Манди бе умряла. Не можеше да ѝ признае как се бе проявил като страхливец и се бе скрил.

Той бе оцелял, но понякога се чудеше дали някой ден ще преодолее онзи момент.

— Тя все още включва морални клаузи в договорите си — заговори Карли. — Не за себе си, разбира се, но за всеки, който работи с нея или с когото инвестира. Мисля, че това е удобен начин за нея да се отърве от някого, когато сметне за необходимо.

Някак си това не го изненада.

— Ами това веднъж е сработило, нали?

— Тя уволни една от висшестоящите мениджърки, защото при проверка от пътна полиция се оказало, че е шофирала след употреба на алкохол. Естествено, това беше точно преди да ѝ прехвърли уговорените акции, благодарение на които въпросната мениджърка щеше да притежава пет процента от „Кейн Корпорейшън“. Винаги съм се питала дали Патриша не е организирала онази проверка. Хората, които са присъствали на купона, се кълнат, че Гейл не е изпила повече от една чаша вино, при това по време на обилна вечеря. Излишно е да казвам, че не това е пишло в полицейския доклад. Договорът ѝ с „Кейн Корпорейшън“ бе анулиран и Гейл загуби няколко милиона долара.

— Патриша е известна с непочтените си, задкулисни игри.

— Така че защо да прибегва до убийство? — Карли потръпна. — Нима баща ти е бил такъв светец, че не е могла да му устрои някакъв капан като при Гейл?

— Гейл съди ли я?

— Опитва се, но клаузата беше желязна. Възражението ѝ бе отхвърлено. Познавам шефката си. Тя много рядко прави нещо, което би могло да донесе лоша публичност на нея или на компаниите ѝ. Историята с баща ви е повлияла зле върху продажбата на онази

технология. Според докладите, инвеститорите са щели да получат няколко милиона долара повече.

Бран не бе сигурен дали му се нравеше факта, че тя се е разровила толкова надълбоко, но поне беше заинтригувана.

— Направила си доста сериозно проучване.

— Прочетох някои материали, преди да се появи страховитият тип с пистолета, а после бях заета с личната ми безопасност — отвърна тя със сладка гримаса. — Сериозно, не знам много за бизнеса, но ако те са успели да заловят баща ти да върши нещо неморално, са могли тутакси да му отнемат акциите. А и защо са позволили на този Хач да запази своите?

Тя задаваше доста интересни въпроси, но никой от тях нямаше значение сега.

— Всичко това се е случило преди двадесет години. Може би тогава тя още не е била усъвършенствала методите си. Както вече казах, майка ми е била адвокат. Тя е щяла да ги забави с дела в съда за дълго време. Мисля, че те са постъпили по най-изгодния за тях начин. А след това са се покрили. Платили са на Хач, за да не се вдигне допълнителна шумотевица в медиите. Може би. Не съм сигурен. Знам само, че тя е един от четиримата, платили на наемния убиец.

— И двама от тях са мъртви.

Касталано и Стратън.

— Да, и двамата са починали от естествена смърт.

— Сигурни ли сме за това? Патриша отиде да се види със Стивън Касталано малко преди той да получи инфаркт. Може би е сложила нещо в системата му.

Той вдигна ръка.

— Леле, я успокой малко топката, детективке. Харесва ми ентусиазма ти, но нека се придържаме към настоящия план.

Карли сви рамене.

— Мисля, че тя е способна на всичко, макар да се съмнявам, че е убила Касталано. Мисля, че може да е имала любовна връзка с него.

Мисълта накара Бран да потръпне.

— Наистина ли? Защото това е ужасяващо. Какво те кара да смяташ така? Знам, че двамата не са се виждали от години. След като Патриша е продала акциите си на „Страткаст“, не са прекарвали много време заедно.

— Веднъж тя се напи, това беше единственият път, когато съм я виждала да изгуби контрол. Пи доста и говори за някого, когото някога е обичала. Останах с впечатлението, че имаше предвид в миналото. Каза, че двамата били млади и тя мислила, че стореното от тях ще ги сближи, но нещо се случило и се разделили. Каза, че ако може да върне времето назад, щяла да направи всичко, за да задържи любовника си. — За миг Карли доби замислено изражение. — Беше много странно. Тя не се разплака или нещо подобно. Каза, че направеното не си заслужавало, след като изгубила онзи шанс.

— Трудно ми е да повярвам, че някой е обичал Стивън Касталано. А и тогава той е бил женен. Мога да попитам Хач за това, но мисля, че двамата с теб е добре да се съсредоточим върху предстоящата вечер. По някое време трябва да се запознаеш с братята ми. Не се плаши от Дрю. Той не е толкова лош, колкото изглежда.

— Изглеждаше много привлекателен на снимката, която получих.

Отново го прободете онази противна ревност.

— Когато го срещнеш на живо, може да ти се стори малко заплашителен. Освен това е бесен, че си се сдобила с известна информация, с която той не иска да разполагаш.

— Да не би да говориш за проучванията ми за бизнеса му? Не беше трудно да се сдобия с тази информация.

— Не, говоря за по-дълбокото равнение. Не предполагах, че толкова те бива с компютрите. Според Дрю ти на практика си хакнала държавния регистър, за да проникнеш в базата с лични данни. Затова казвам, че отначало може да ти се стори доста страховит. Той ти беше ядосан през цялата седмица.

Тя се намръщи, устните ѝ се извиха надолу.

— Не съм го направила. Дори не съм си и помисляла за това. Една моя приятелка ми изпрати няколко стари вестникарски статии и малко информация за бизнеса му. Не съм прониквала в никаква база с лични данни. Достатъчно съм компетентна, за да работя с компютър, но не съм чак толкова добра.

— Бях сигурен, че си била ти. — По дяволите, ако някой друг душеше наоколо, ситуацията можеше да стане доста напечена. Бран не бе разговарял с Дрю от няколко дни. Смяташе да се прибере в Палм Кост, но след обаждането на Карли намеренията му се бяха променили.

Беше прекарал последната седмица, опитвайки се да я опознае и да се впише в нейния свят.

— Сигурно е била моята приятелка.

Сега бе негов ред да се намръщи. Тя бе казала на приятелка?

— Твоята приятелка? Скъпа, моля те, кажи ми, че не си въвлякла още някого в тази история.

Тя махна с ръка.

— Разбира се, че не. Не и директно. Имам приятелка, която пише неоторизирана биография на Патриша. Не съм говорила с нея конкретно за настоящата ни мисия и няма да го направя, но от време на време ѝ изпращам имената на недоволни служители. Попитах я за бизнеса на Патриша и как е започнало всичко. Тя ми изпрати някои статии. Не знаех, че веднага е започнала да се рови по-надълбоко.

— Ти си намесила журналист? — Бран можеше да се закълне, че изведнъж в ресторанта стана студено. Искаше да се озърне наоколо, за да се увери, че няма начин Дрю да подслушва тази сочна информация. Това щеше да бъде един от онези пъти, когато лицето на големия му брат щеше да добие морав оттенък.

Тя прехапа долната си устна, жест, който го изпълни с желание да я притегли в скута си и отново да започне да я целува.

— Не мисля за нея по този начин. Тя е моя много близка приятелка. Кълна се, че не съм ѝ казала нищо за това, което става. Помолих я само за малко сведения. Исках поне донякъде да знам в какво се забърквам.

Той разбираше. Дали брат му щеше да разбере, вече бе съвсем друг въпрос.

— Може би не бива да се срещаш с Дрю.

— Мога да се справя с него — заяви тя с увереност, която Бран не бе сигурен, че трябва да изпитва. — Ежедневно ми се налага да се справям с Патриша. Колко по-лош би могъл да е той?

Доста. В момента Дрю я смяташе за хакер.

— Просто стой близо до мен, когато Дрю е наоколо. Аз ще му обясня ситуацията.

В крайна сметка, какво по-лошо можеше да се случи? Бран взе сандвича и започна да се храни. Ако Дрю възнамеряваше да убие и двамата, не беше зле преди това да се насладят на деня.

[1] Комбинация от късна закуска и ранен обяд. Думата е образувана от английските думи за закуска (breakfast) и обяд (lunch). — Б.пр. ↑

6

— Какво имаш предвид с това, че тя ни е натресла журналист? Да не би да ми казваш, че човекът, с когото цяла седмица си кръстосвам шпагите в интернет, е шибана журналистка?

Бран потръпна. Да, в тона на брат му прозвуча страховита нотка.

— Карли не ни е натресла никого. Помолила е една своя приятелка, която е журналист, да ѝ предостави някои статии за компанията, която татко е основал. Направила е някои проучвания, както ѝ казах, преди да вземе решение дали да участва в нашия план. Не знам какво прави приятелката ѝ. Предполага се, че тя работи върху материал за Патриша. Не за нас.

Брат му стоеше в уютната всекидневна на Карли, вперил поглед в него. Бран беше почти сигурен, че тъкмо по този начин кобрата се визира в заека, преди да нападне. Точно заради това бе решил да приключи с цялата тази ужасяваща хищническа игра на котка и мишка, преди Карли да се прибере у дома. Беше се обадил на Дрю, за да му донесе нещо, което да облече на изложбата довечера, и лично да го осведоми, че Карли не е мистериозният хакер. Може би щеше да успее да успокои брат си и той нямаше да изплаши Карли.

Или щеше да убие Бран и тогава всичко щеше да приключи.

— Намирам всичко това за абсолютно очарователно — обади се Кейс от дивана на Карли, където се бе настанил. Едрото тяло на лайнбекър^[1] на зет му не се вместваше по-добре върху малкия диван, отколкото това на Бран през цялата седмица, прекарана върху него. — Виждате ли, моят брат вече щеше здравата да се е разкрещял. Или да ми е предложил да ми покаже вътрешностите ми. Той много обича да говори за вътрешности. Докато Дрю само гледа втренчено, сякаш се кани да извърши нещо наистина много лошо.

Двамата с Кейс имаха нещо общо. И на двамата им се налагаше да се изправят срещу големия брат.

— Няма да го направи. Поне не го е правил в миналото.

— Може би трябва да взема пример от най-стария наръчник на Тагарт и да обясня какво възнамерявам да сторя на новата ти приятелка, когато ми попадне в ръцете. — Всяка дума на Дрю режеше като бръснач и бе изпълнена със злост.

Бран усети как всеки мускул в тялото му се напруга.

— Ти ще стоиш далеч от Карли. Ако не можеш да разговаряш цивилизовано с нея, тогава изобщо няма да говориш.

Дрю затвори очи.

— Мамка му.

— Казах ти — рече Кейс.

— Какво? — Незнайно как Бран бе попаднал в някакъв капан.

Дрю отвори очи, присви ги и ги прикова в най-малкия си брат.

— Прекара една седмица с нея и сега я защитаваш и омаловажаваш факта, че е намесила журналистка. Имаш ли някаква представа какъв хаос може да причини тя? Беше дяволски близо да направи връзката между Дрю Лолес и Андрю Ланг. Нищо от плана ни няма да сработи, ако по националните новини започнат да излъчват репортажи как четири бездомни сирачета са се превърнали в милиардери. Ако дори само намекнат за историята ни, всичко, за което сме работиш, отива по дяволите.

Бран не беше мислил много за това. Беше прекалено зает с Карли.

— Ти си спрял журналистката, нали?

Дрю въздъхна и се отпусна в креслото срещу дивана.

— Да, засега. И работя върху потулването на всички сведения, които могат да разкрият кои сме били, но не е лесно. Мога да подкупя правилните хора, но всички отлично знаете, че винаги остава следа.

— Навярно бихме могли да поговорим с журналистката. — Ако беше приятелка на Карли, можеше да бъде полезна.

— Няма да говоря с въпросната персона — изсумтя Дрю раздразнено. — Ще я унищожа. Какво знаем за нея?

— Казва се Шелби. Не съм сигурен дали трябва да ти съобщавам фамилията ѝ, ако смяташ да я унищожиш. — Това беше реален риск с Дрю.

— Тя е една малка акула. Всъщност дойдох тук, за да те измъкна от лапите ѝ, защото тази жена е опасна. Мислех, че е Карли. Радвам се да откроя, че Койвил639 не е Карли.

— Кой вил? Като „Кой кой е в Хувил“? — Някой много отдавна му бе чел тази книга.

Гринч.^[2] Понякога му се струваше, че Дрю и онзи тип Гринч имат много общи черти. Дрю бе известен с навика си да работи по време на Коледа.

— Мисля, че е фенка на „Доктор Кой“^[3]. Което е абсурдно, защото всички знаят, че този сериал не се основава на никакви научни принципи — промърмори намръщено Дрю. — „Стар Трек“ се основава далеч повече на реалността.

Господи, понякога забравяше какъв научен плъх е брат му. Ако някога приключеше с отмъщението си, навярно щеше да се посвети на някакви шантави игри и ожесточени спорове за „Доктор Кой“.

— Да, пристрастието й към научната фантастика не е причина за убийство. Може би не е зле да обмислим дали не би могла да ни е полезна.

Нали един съюзник в повече никога не бе излишен? Кейс Тагарт седеше на дивана като едно голямо напомняне колко полезни бяха съюзниците. Бяха започнали като врагове от двете страни на барикадата, а сега Кейс и сестра им Мия навярно го правеха по пет пъти на ден и всички бяха щастливи от това.

Дрю изглежда не си бе извадил същата поука от брака на сестра им като Бран.

— Не. Няма да замесваме в плана човек, който не е от семейството. Не ми се нрави, че тази Фишър е посветена в него.

Колко пъти трябваше да го обсъждат?

— Хей, с нея всичко е наред, а и нека погледнем фактите. Аз дори не знам целия план. Освен ако не искате да ми кажете какво ще правите тази вечер.

— Ще бъде забавно — ухили се Кейс.

Дрю вдигна ръка.

— Недей. Той навярно ще влезе в социалните мрежи и ще поства коментари на шибаната си стена. И определено ще изпее всичко на новото си гадже.

— Тя не ми е гадже, а моя партньорка. — Онази целувка не беше истинска. О, усещането бе съвсем реално и той искаше отново да я целуне, но не желаше да има гадже. Не заслужаваше.

Очите на Дрю се присвиха.

— Кажи ми, че не спиш с нея. Цяла седмица не си се прибирал у дома. Предполагам, че си я прекарал в леглото на Карли.

Бран посочи дивана.

— Що се отнася до последната нощ и всяка преди това, задникът ми спа точно там, братко. Е, малко висеше настрани, защото съм прекалено дълъг за това нещо, но определено не съм спал с нея.

— Но си нощувал тук.

— Тя беше изплашена и не искаше да остава сама. — Не бе сигурен дали е готов да се впуска в обяснение за среднощното посещение на мафиотите. Но много скоро щеше да се наложи да напише онзи чек и нямаше как Дрю да не разбере.

— Затова ли искаше сведения за Томи ди Лука? — попита Кейс, внезапно станал сериозен. — Помолих един приятел да ми даде информация за него и трябва да ти кажа, че с него шега не бива, Бран. Ако тя е замесена с Ди Лука, значи има връзки с мафията.

Бран бе почти сигурен, че Дрю ще спуска артерия или нещо подобно. Лицето на най-големия му брат доби прекрасен морав оттенък, докато Бран се извръщаше към Кейс.

— Пич, мислех, че сме се разбрали. Има неща, които големият брат не бива да знае. Кълна се, че следващия път, когато науча нещо за теб, ще изприпкам право при Големия Таг.

Кейс вдигна помирително ръце.

— Извинявай. Мислех, че той знае. — Голямото момче се облегна назад. — Ди Лука има сериозни връзки с мафията.

— Мафията? Имаш предвид италианската мафия? Карли Фишър има връзки с шибаната мафия? — Дрю изстреля въпросите като картечен откос. — Има ли още нещо, което искаш да ми кажеш? Може би тя е бременна от извънземен и ние всички трябва да предотвратим вражеско нахлуване, за да сработи тази операция?

Можеше да се справи със сарказма на брат си.

— Добри новини. Тя със сигурност не е бременна от извънземен. Остават само връзките с мафията и журналистката.

Най-добрият начин да се справиш с Дрю бе да действаш директно. Е, предпочитаният му метод беше да прикрива всичките си издънки, докато вече нямаше накъде, но Кейс го бе изпортил.

— Защо имам чувството, че се намирам наред с снимачната площадка на „Кръстникът“?

Сега поне брат му звучеше по-разумно.

— Бившият съпруг на Карли си падал по залаганията. Искат тя да плати дълговете му и миналата седмица нахлули в дома ѝ и разговаряли с нея. Затова инсталирах цялата тази охранителна система.

— Нахлули са тук? — Тонът на Кейс се снижи застрашително.

— Изплашили са я до смърт — обясни Бран. — Затова прекарах цялата седмица в дома ѝ и навярно ще остана още известно време, докато не я измъкна от тази каша.

— И как възнамеряваш да я измъкнеш от тази каша? — поинтересува се Дрю.

Мамка му.

— Смятам да им напиша чек и те ще я оставят на мира. Не е кой знае какво.

Не питай колко. Не питай колко.

— И колко голям е чекът, който смяташ да напишеш?

Два пъти мамка му. Не можеше да излъже брат си. Можеше да му спестява част от истината, но нямаше открито да излъже.

— Един милион. Не е кой знае какво.

Очите на Дрю се разшириха.

— Един милион долара не е кой знае какво?

— Еха, аз никога няма да свикна с това — призна Кейс. — Братята ми имат пари, но не толкова, че да махнат нехайно с ръка, когато става дума за един милион долара.

— Използвам моите собствени пари. — Бран ненавиждаше това чувство. Ненавиждаше начина, по който Дрю го гледаше. Сякаш беше дете, при това не особено умно. — Не искам от теб нито цент.

— Аз ти дадох тези пари.

Значи искаше да играе по този начин?

— Тогава си ги вземи всичките обратно, а аз ще измисля друг начин да ѝ помогна.

Дрю въздъхна.

— Не, те са твои и можеш да правиш каквото искаш с тях. Това е твоят дял от компанията. Извинявай. Но не искам да гледам как се възползват от теб.

— Тя не е такъв човек. — Как можеше да накара Дрю да разбере? Дрю беше най-циничният човек, който Бран познаваше. Винаги виждаше най-лошото у хората. — Тя е мила.

— Да, тя мило те моли за един милион долара. Кейс, трябва да провериш дали не е някаква измама. Може би тя работи с този Ди Лука.

Кейс поклати глава.

— Няма никакъв шанс за това. Щеше да изскочи от първоначалните ни доклади за нея. Възложих на най-добрите детективи в света да работят по въпроса. Те щяха да открият, ако е някаква мошеничка, опитваща се да издои милиардери, които са дошли да я помолят да им помогне в плановите им за отмъщение. Разбираш ли колко параноично звучи всичко в момента?

— Аха, добре, аз пък съм син на мъж, който не е бил достатъчно параноичен — изстреля Дрю. — А брат ми е прекалено доверчив за свое собствено добро. Той я познава едва от седмица и вече е готов да ѝ плаща дълговете.

— Аз улеснявам твоя план, Дрю. Ако тя ми е благодарна, ще бъде по-добър партньор. Мисля, че един милион е капка в морето, в сравнение с това, което си готов да платиш. Хей, та ти вече си платил с години от живота си.

— Не дойдох тук, за да се караме — рече Дрю тихо. — Ти си прав. Ако един милион долара ще улеснят мисията ни, аз лично ще ги платя. Но ако те решат, че тя е лесна мишена, ще се върнат за още, а ти няма да си тук, за да я защитиш.

Бран възнамеряваше да накара Ди Лука да разбере, че след като си получи парите, не бива повече да закача Карли.

— Не се безпокой за това. Сега имаме други неща, за които да се притесняваме. Почти съм сигурен, че Патриша Кейн си падна по мен.

— Леле, и ти го приемаш? — удиви се Кейс.

Дрю внезапно доби разтревожен вид.

— Разбира се, че не. Какво се случи? Тя опита ли нещо с теб?

Е, поне на този фронт получаваше малко съчувствие.

— Не, беше по-скоро вътрешно усещане. Разбирам, когато жените проявяват интерес към мен, а тя определено прояви. Направо ми призля, Дрю. Едва не повърнах, когато я докоснах. Не мислех, че ще реагирам така. Обаче Карли спаси положението. Притеснявам се какво ще се случи, ако... Ако открито се опита да ме съблазни?

— Ще се справиш — рече Дрю и се наведе напред. — Бран, ти можеш. Съвсем нормално е да реагираш по този начин.

— Хрумна ми, че сближаването с Патриша може да е добър начин да се доберем до това, което ни е нужно. — Не му се щеше да го признае, но може би брат му през цялото време е бил прав. Може би Дрю щеше да бъде по-добрият избор.

— Ако и за секунда си мислиш, че ще спя с онази жена, за да осъществя отмъщението си, значи трябва пак да си помислиш. А ако смяташ, че ще позволя ти да го направиш, значи наистина не ме познаваш, братко.

— Райли спа с Ели.

Дрю завъртя очи.

— Райли пожела Ели в мига, в който я зърна. Предложих му да се разменим, а той едва не ми откъсна главата. Истината в онзи случай е, че Райли винаги е решавал сам колко да се сближи. Той не изпитваше ни най-малко колебание относно това, да прекара известно време в леглото ѝ, дори още преди да я срещне. Райли беше женкар. Ти си различен, но не мисля, че реакцията ти към Карли е различна.

— Искам да спя с нея, защото е привлекателна. — Това не беше цялата истина. — Аз я харесвам.

— И тъкмо затова тя ме плаши.

Преди Дрю да успее да каже още нещо, се чу пищенето на алармата, докато вратата се отваряше и жената, която обсъждаха, застана на прага с широко отворени очи и куп неща в ръце. Носеше чантата си, лаптопа, пазарска торба и нещо, което приличаше на рокля от химическото чистене.

— Не помня кода. Знам, че трябваше да го запомня. Съжалявам. — Обхождаше с поглед мъжете в стаята, докато алармата продължаваше да пици.

Бран скочи на крака, щастлив да я види. Прагматичният разговор с Дрю го бе изтощил, а Карли беше като глътка свеж въздух. Той чевръсто въведе кода, пое пазарската торба и дрехата от химическото от ръцете ѝ.

— Ще ти обясня всичко за новата охранителна система, но първо искам да ти представя брат ми Дрю и моя зет, Кейс Тагарт.

Кейс стана и протегна ръка.

— Аз не споделям много гени с това племе. Тяхната сестра просто има удивителен вкус за мъже.

Дрю поклати глава.

— Благославяш деня, в който тя е благоволила да погледне към теб, Тагарт. — Отново се извърна към Карли. — Мислех, че не харесваш семейните ни гени, след като си възнамерявала да ме отрежеш.

Карли се изчерви.

— Реших, че си прекалено привлекателен. И честно, смятам, че така се получи по-добре. Бран е сладък. Той повече ми пасва. Получи ли бележките, които ти изпратих за графика и местоположението на охранителния екип?

Този следобед Карли бе доста заета в службата и то не само със задачи, свързани с „Кейн Корпорейшън“. Тя бе изпратила съобщения, които щяха да им помогнат за акцията довечера. Сега брат му знаеше кога и къде щеше да бъде Патриша през цялата вечер.

— Да, и те ще свършат доста добра работа — отвърна Дрю, разтърсвайки ръката ѝ. — Мисля, че след тази вечер тя отчаяно ще има нужда от нова охранителната фирма. Не се тревожи за нищо. Ние ще се погрижим за всичко. Макар че, ако бях на твое място, щях да стоя няколко крачки по-далеч от твоята шефка.

Кейс отново се ухили.

— Ще бъде забавно. Малко детинско, но забавно.

Бран дори не искаше да знае.

— Трябва да се приготвяме. Благодаря за костюма. Ще ти се обадя, когато двамата с Карли се приберем у дома.

Дрю кимна.

— Направи го. И запомни какво ти казах за другите неща. Бъди внимателен. Вземи някой със себе си, когато правиш плащането. И да не е тя. Някой, който ще ти пази гърба.

— Днес по-рано наблюдавах гърба му — кимна Карли, сетне лицето ѝ пламна, когато осъзна какво е казала. — Само защото той вървеше пред мен и не можех да видя лицето му.

Дрю поклати глава и поведе Кейс към вратата.

— Наблюдавала си гърба ми, а?

Страните ѝ все още бяха поруменели като на момиченце. Беше много сладка.

— Не мога да повярвам, че го казах пред брат ти. Какво не ми е наред? Мисля, че откакто се изживявам като шпионин, съм станала по-дръзка.

Бран смяташе, че шпионската роля я бе направила по-уверена. Често се случваше с хората. Карли най-после правеше нещо, което можеше да промени положението ѝ.

— А аз мисля, че си точно толкова дръзка, колкото би трябвало. А сега, какво е това?

— Роклята ми за довечера и вечерята ни.

— Мислех, че ще хапнем на изложбата.

Тя поклати глава.

— О, хората не се хранят на изложбите. Те демонстрират колко са слаби. Затова реших да хапнем добре, а после ще нахлузя оформящо бельо и двамата ще успеем да понесем всички онези кльошави, гладни хора, които мислят, че да нарисуваш маргаритка върху стара съдомиялна машина, е изкуство.

— Сериозно? — Той се бе опитал да избягва света на изкуството колкото е възможно повече. Дрю често водеше дизайнери да преобзавеждат офисите, а Ели твърдо вярваше в окачването на разни неща по стените, но Бран беше щастлив само с едно удобно легло, телевизор и конзола за видеоигри. За него това беше достатъчна декорация.

Често си мислеше, че е най-лошият милионер на света.

Това изглежда не притесняваше Карли. Тя само леко му се усмихна.

— Мисля, че художничката би казала, че това изразява безполезността на модерното общество в сравнение със силата на природата. Или нещо подобно. Май ще се нуждаем от едно-две питиета, преди да пристигнем там.

Бран я последва в кухнята. Да, той определено се нуждаеше от пиене.

* * *

Карли благодари на служителя от кетъринга и огледа подносите. Въпреки това, което бе казала на Бран, когато Патриша даваше прием или бе домакиня на някое събитие, винаги имаше разнообразни апетайзери. Всички одобрени рецепти от шоуто ѝ „Раят на Патриша“.

За съжаление, те бяха толкова миниатюрни, че мъж с телосложението на Бран никога не би се нахранил с мини кростини с козе сирене.

— Всички тези неща са много странни. — Бран огледа колекцията и си взе една малка пастичка. — Какво прави този карбуратор наред злата?

Откакто бяха пристигнали, той разглеждаше изложбата. Карли бе дошла един час по-рано от уреченото време, за да се увери, че всичко е идеално — от кетъринга и поднесеното шампанско до осветлението. Десет процента по-приглушено от обичайното и нищо ослепително бяло, иначе Патриша щеше да си тръгне. Докато тя се грижеше никаква ярка светлина да не пада върху работодателката ѝ, Бран се разхождаше наоколо, смръщил лице. Очевидно това изкуство не беше по вкуса му.

— Това в света на изкуството се нарича изкуство от отпадъци. Използват се вещи, изхвърлени в сметищата. Конкретно тази художничка е изключително екологично ориентирана. Тя създава линия от рециклирани предмети от бита за продажба онлайн. Точно това представяме тази вечер.

Бран се озърна, преценявайки обстановката.

— Значи семейната атмосфера е само за шоу. Знам, че това не би трябвало да ме изненадва.

— Патриша няма близки роднини. Тя е била единствено дете и никога не говори за родителите си. Колкото до заварените ѝ деца, те се изваждат на показ само при подобни събития. През ваканциите тя ходи на ски. Те не са поканени.

— Не разбирам това. Аз прекарвам всеки празник и ваканция със семейството си. Ако не го направя... да кажем просто, че сестра ми много я бива да накара някой да се чувства виновен. В семейството ми празниците винаги са шумни. Мисля, че сега ще е още по-зле, след като единият от братята ми миналата година се ожени. Предполагам, че сме толкова сплотени, защото сме прекарвали твърде много време разделени — завърши Бран.

Заради действията на Патриша Кейн и партньорите ѝ.

— Аз не прекарвам много време с моето семейство. Не и след като баба ми почина. Майка ми все още е жива, но преди няколко години се премести в Невада и се омъжи. Каза, че може би ще е странно за нас да я посещаваме на Коледа, тъй като новото семейство

на съпруга ѝ е толкова многобройно. — От това я бе заболяло много повече, отколкото си бе представяла. Въпреки че никога не е била близка с майка си, да разбере колко малко я е грижа за нея ѝ сестра ѝ, я бе засегнало много дълбоко. — Така че сме само двете със сестра ми, но се забавляваме.

— Не се и съмнявам. Обзалагам се, че приготвяш обилна трапеза.

— Винаги. — Храната беше начин да изрази обичта си. По-рано тази вечер тя с удоволствие му бе приготвила пиле с лимон, аспержи и киноа. Рецептата беше съвсем обикновена, но той се нахвърли върху яденето с апетит, сякаш се хранеше в най-реномирания ресторант на света. Отдавна не бе готвила за някой, който не разнищва рецептата и не пита за всяка съставка. Бран просто се наслаждаваше на блюдото и това я бе направило щастлива.

С периферното си зрение младата жена забеляза, че вратите са отворени и залата вече се е изпълнила с многолюдна тълпа. Време беше да се захваща за работа.

— Добре, онзи мъж отляво на теб е завареният ѝ син. Кени-младши. На него, изглежда, се е паднала по-голямата част от здравия разум в семейството. Управлява клоновете от компанията на баща си, занимаващи се с недвижима собственост, но мисля, че ще има сериозно стълкновение с Патриша, след като баща му почине. Ако изобщо почине. Понякога си мисля, че пие кръв от девизи, за да остане вечно жив.

— Толкова ли е зле?

— Той определено е противен, затова е изненадващо, че Кени е толкова мил човек. Жената, с която разговаря, е художничката. Тя ще разведе семейството из изложбата заради камерите. Тази вечер са само две, защото мястото е ограничено. Операторите умеят да не се натрапват и да стоят на заден план, но няма да е така, когато Патриша пристигне. — Как ли щеше да се получи? Дали той искаше да бъде в обсега на камерите? — Може би трябва да стоиш настрани от камерите.

— Ще се опитам, но дори и да ме уловят, няма страшно — отвърна Бран с усмивка.

Наистина ли смяташе така?

— Хората може да те познаят.

— Кога ще се излъчи това?

Сега тя разбра какво имаше предвид.

— Навярно след шест месеца. Прав си.

След шест месеца мисията щеше да е приключила. След шест месеца той щеше да бъде вън от живота ѝ и ако всичко минеше успешно, тя също щеше да е поела по своя път.

Но имаше на разположение още един месец да бъде с него. Защо да го пропилява?

Карли бе мислила за това през целия следобед. От онзи миг, когато той я бе притеглил върху скута си и бе обвинил ръце около нея, тя не можеше да си го избие от главата. Онзи миг ѝ бе въздействал много по-силно дори от целувката, която беше възпламеняваща. Тя бе доказала веднъж завинаги, че под скромните ѝ, благоприлични дрехи се крие чувствена жена. Карли мислеше, че след развода завинаги е заровила тази сексуална част от себе си, но Бран я бе извадил наяве.

Ала това, което я бе накарало да се замисли, бе осъзнаването, че той се нуждае от нея за нещо много повече от секс. Повечето мъже никога не биха признали страха си. Биха се изсмели на епизода, но Бран бе приел утехата и съчувствието ѝ и те изглежда го бяха успокоили.

Той имаше нужда от нея. Тя имаше нужда от него. Дори и само за малко.

— Добре ли си? — прекъсна мислите ѝ Бран.

Карли беше дяволски нервна и не знаеше как да поиска това, което желаше. Сега навярно не беше най-подходящият момент да обсъждат как да пренесат взаимноизгодните си отношения в спалнята.

Мис Маниери не даваше съвети по разврат.

Бран се протегна и стисна рамото ѝ.

— Всичко ще бъде наред. Обещавам. Веднага след като тази вечер приключи, и ако всичко мине добре, светът отново ще се върне към нормалния си ритъм, докато не потеглим за Калифорния.

— Нормалния? Значи няма да те виждам? — Карли не бе предвидила това.

Устните му се извиха в чувствена усмивка.

— Имах предвид нормален спрямо новите обстоятелства. Мисля, че бихме могли да се виждаме колкото се може повече. Като стана дума за това, искам да си помислиш и да ми позволиш да остана в

дома ти още за известно време. Само докато успея да разреша другия проблем.

Докато той успее да плати дълга от един милион долара, който ѝ бяха натресли. В началото това изглеждаше толкова лесно. Сега мислеше единствено за факта, че той трябваше да напише чек за един милион долара, за да я измъкне от тази беда.

— Мислих за това. — Не можеше да му позволи да го направи. Или можеше?

Той се наклони към нея.

— Не мисли. Остави на мен да се оправя с това. Позволи ми да се погрижа за теб.

Когато изрече думите с онзи божествено плътен глас, единственото ѝ желание бе да се разтопи и да следва всяка негова инструкция.

— Бран, сумата е прекалено голяма. Не знам дали някога ще мога да ти я върна.

Устните му почти докоснаха нейните.

— В момента ми хрумват толкова много не особено политически коректни начини за компенсация.

Тя се засмя, защото от всички мъже, които бе срещала, той бе последният, за когото можеше да си помисли, че ще поиска секс срещу пари. Той беше въплъщение на рицаря в блестящи доспехи.

— Обзалагам се, че ти хрумват.

В този миг я осени мисълта, че хлътваше все повече по този мъж. Познаваше го от толкова кратко време, а ето че му се доверяваше. Той беше прекалено добър, за да е истински, а това обикновено означаваше, че можеше здравата да загази.

— Карли? Какво, по дяволите?

Карли потръпна. Познаваше този леко висок глас. Изпъна рамене и се насили да се усмихне.

— Здравей, Жас.

Всъщност Жасмин не беше толкова лоша. Е, понякога бе твърде шумна и изглежда бодигардът не си бе свършил добре работата. Държеше чаша с шампанско в ръка, но явно не ѝ бе първата. Или втората.

— Здравсти, момиче. Ела тук и ми дай прегръдка. Току-що се отървах от Енрике. За последен път пазарувам в Испания, ако

разбираш какво искам да кажа. И за последен път се задоволявам с втори братовчед. Ако отново се омъжа, ще бъде или за крал, или за никого.

Карли бе обгърната от облак от някакво цветно ухание, което не можеше да прикрие сладникавия аромат на трева. По дяволите. Тя отново пушеше марихуана. Жасмин винаги го правеше, когато приключеше някоя връзка. Потапяше се в наркотик и алкохол и яка шопинг терапия.

— Добре дошла отново в Щатите.

Жас отстъпи назад.

— Толкова съм щастлива да съм у дома. Е, не съм особено щастлива, че в минутата, в която слязох от самолета, съм принудена да участвам в публична изява, но поне изглеждам добре. Мащехата ми изпрати този приятен тоалет на Кавали заедно с бодигарда. На теб ли трябва да благодаря за това? Той беше много мил. Пада си по марихуаната и е с издръжливостта на разгонен бик. Полетът мина много бързо.

Карли улови кратката усмивка на Бран. Да, знаеше на кого да благодари за това, след като тя бе пожелала да изпратят старши агент. Едновременно опитен и възрастен.

— Радвам се, че си се наслаждавала. Но къде е той? Не трябваше ли да е тук с теб?

Жас махна пренебрежително.

— Днес следобед се скарахме и го уволних. Толкова се радвам, че се натъкнах на теб. Нуждая се от съвет. Знаеш ли, обмислям да се опитам да направя мое собствено риалити шоу. Имам предложение, което искам да споделя с татко.

Ах, да, освен това тя се опитваше да уговори татенцето да финансира нейно риалити шоу всеки път, когато се разведеше. Това можеше да ангажира вниманието на Кен-старши за няколко дни.

— Мисля, че е чудесна идея.

Очите на Жас заискриха, когато осъзна, че Карли не е сама.

— Здравсти, готин. Как си? Да не си един от тазвечерните оператори? Вземам си обратно всичко, което казах, задето са ме принудили да дойда тук.

Нима щеше да се наложи да пази Бран от всеки член на семейството на шефката й?

— Казва се Брандън. Бран, това е Жасмин Джоунс. Тя е заварената дъщеря на Патриша. Жас, тази вечер Бран е мой гост.

— Аз съм нейно гадже. — Той протегна ръка. — Приятно ми е да се запознаем.

— Сериозно? — За пръв път Жас изглежда загуби дар слово. Естествено, не можеше да повярва, че Карли може да докопа мъж като Бран. Да, явно така щеше да бъде днес. Всички, които запозна с Бран, се блещеха насреща ѝ с широко отворени невярващи очи. Сякаш тя никога не би могла да има гадже.

Макар че всъщност той не ѝ беше истинско гадже. Беше тук поради съвсем различни причини. Въпреки това младата жена не можеше да престане да мисли за онова, което неволно бе подслушала днес. Очевидно Бран и братята му не бяха осъзнали, че прозорецът до вратата е със супер тънко стъкло и звукът лесно проникваше през него. Тя бе чула разговора им, докато се приближаваше към вратата. Беше спряла, защото бе чула непознат дълбок глас. За секунда бе застинала, сигурна, че мафиотите отново са се върнали. После бе осъзнала, че слуша нещо съвсем различно.

Той не изпитваше ни най-малко колебание относно това, да прекара известно време в леглото ѝ, дори още преди да я срещне. Райли беше женкар. Ти си различен, но не мисля, че реакцията ти към Карли е различна.

Искам да спя с нея, защото е привлекателна. Аз я харесвам. Сърцето ѝ бе изтръпнало, защото бе разбрала, че Бран говореше за нея.

И тъкмо затова тя ме плаши.

Тя бе отворила вратата, защото не желаше да подслушва по-нататъшния им разговор, но не можеше да спре да се пита. Той нямаше никаква причина да лъже. Очевидно брат му щеше да се успокои, ако Бран бе казал нещо различно.

Значи логичното заключение бе, че той не лъжеше, когато бе казал, че я желае.

Младата жена плъзна ръка в неговата и усети как той се притисна към нея.

— Мисля, че отношенията ни са доста сериозни. Той е отседнал при мен, докато е тук.

Пръстите на Бран стиснаха за миг нейните.

— Да съм в дома на Карли, е много по-приятно, отколкото в някой противен хотел. Кой знае? Може да остана за по-дълго. — Наведе се към нея и устните му леко докоснаха нейните. — Защо не ми покажеш останалата част от изложбата? Знам, че скоро ще трябва да се заемеш със задълженията си.

Ето че отново го правеше. Спасяваше я от неудобна ситуация.

Карли се усмихна на Жас.

— Ще се видим по-късно. Между другото, изглеждаш великолепно. Щом баща ти си спомни колко те обича камерата, със сигурност ще се замисли дали да не продуцира онова шоу.

Жас се изпъчи гордо.

— Благодаря, кукло. Ще си взема още малко шампанско. Срещите с мащехата ми винаги ме карат да ожаднявам.

Бран я поведе със себе си.

— Леле, изглежда вече доста се е натряскала.

Карли махна успокоително.

— Всъщност не е. Тя си е такава. Но определено е достатъчно, за да раздразни шефката. Ще бъда честна, донякъде съм притеснена за това, което брат ти е подготвил за тази вечер. Не очаквам с нетърпение разразяването на някоя драма.

Той я дари с най-дяволитата си усмивка и Карли тутакси бе повлечена надолу по късия коридор към стаята вдясно от изложбената зала.

— А аз очаквам с нетърпение това.

Тя нямаше шанс да се огледа, защото Бран внезапно я целуна. Главата му се сведе, устните му докоснаха нейните и всички останали мисли излетяха от главата ѝ, освен една — колко невероятно секси беше той.

Ръцете му се вдигнаха, пръстите му се заровиха леко в косата ѝ, накланяйки главата ѝ назад, за да има по-добър достъп.

Този път не беше нежен. Изглеждаше дори още по-загадъчен, отколкото преди. Езикът му облиза долната ѝ устна и тя дори не се опита да се възпротиви. Отвори уста и го прие с наслада.

— Сега разбираш какво имах предвид, когато говорех за химията, Карли — прошепна той, преди отново да я целуне.

Можеше да прави това през целия проклет ден. Да целува Брандън Лолес бе много по-еротично, отколкото секса, който някога бе

правила със съпруга си.

— Извинете?

Карли едва не подскочи и не се приземи по задник, но ръцете на Бран я държаха здраво. Мили Боже, напълно бе забравила къде се намира. Главният оператор стоеше наред с стаята, ухилен до уши.

— Извинете, госпожице Фишър, но трябва да се подготвя. Лимузината на госпожица Кейн ще пристигне всеки миг. — Майк Дейвис ѝ смигна. — Освен това трябва да се уверя, че осветлението тук е наред. Възложих на новото момче да се погрижи за това. Очевидно това е стаята, където ще се проведат снимките. — Мъжът въздъхна и се огледа. — Не разбирам това изкуство. Какво, по дяволите, е онова нещо?

— Напълно съм съгласен с теб — рече Бран, очевидно ни най-малко притеснен, задето операторът го е хванал да се натиска. — Определено предпочитам онази картина, изобразяваща кучета, играещи покер.

Карли се огледа. Това навярно беше едно от знаковите произведения на художничката. Представляваше старинна готварска печка, от чиято желязна скара излизаха пламъци. Да, сега Карли си спомни, защото трябваше да плати газта конкретно за тази творба. Патриша бе настояла, че трябва на всяка цена да бъде включена в изложбата. Беше добавила нещо за „живото“ изкуство.

От галерията никак не бяха очаровани, че в стаята трябва да се монтира тръба за газ, която да захранва печката, очевидно изобразяваща глобалното затопляне и сблъсъка с интересите на големия бизнес, виновен за това природно бедствие. Да, това определено беше една от онези изложби. И сега, когато Бран се бе отдръпнал от нея, тя усещаше топлината. Именно заради това печката трябваше да се постави в малка стая със затворена врата. Зрителите трябваше да почувстват „затоплянето“.

Майк поклати глава.

— Трябва ли да е толкова горещо тук? Може да замъгли обективите.

Да, още един проблем, с който се налагаше да се справи.

— Мисля, че художничката ще се съгласи. Ще се опитам да я убедя, че глобалното затопляне може да е малко по-хладно от това тук.

Тя погледна към Бран и съжали, че не разполагаха с повече време. Вечерта едва сега започваше и тя бе сигурна, че останалата част от нея далеч нямаше да е толкова приятна.

---

[1] Игряч от линията на защитата в американския футбол. — Б.пр. ↑

[2] Персонаж от книга на Доктор Сюс. — Б.пр. ↑

[3] Британски научнофантастичен сериал. — Б.пр. ↑

— Значи, ти излизаш с нашата Карли.

Бран се извърна леко и забеляза, че до него стои мъж в модерен костюм, вперил поглед в боклукчийското кошче, прикрепено към стената. Беше обикновено пластмасово кошче за боклук, пукнато на места, а вонящото му съдържание надзърташе през пролуките, заплашвайки да се изсипе на пода. Беше видял, че конкретно това произведение бе наречено „Изгубената земя на предградията“. Очевидно „Изгубената земя на предградията“ се нуждаеше от собственик.

— Аз съм приятелят на Карли. Казвам се Брандън. — Той протегна ръка.

Която новодошлият не пое. Той сведе поглед към нея, сетне отново го насочи към кошчето за смет.

Дотук с приятелския разговор. Бран позна мъжа. Карли му го бе посочила. Кени Джоунс-младши, шефът на сектора на компанията, занимаващ се с недвижима собственост. Значи, това беше завареният син на Патриша Кейн.

— Аз съм Кен Джоунс. Баща ми е женен за шефката на Карли. Реших, че се налага да поговорим, ако възнамеряваш да продължаваш с това — изрече мъжът с нисък глас.

За секунда Бран се сепна. Откъде, по дяволите, този мъж знаеше какво планира той?

— Да продължавам с какво?

— Да се срещаш с Карли. Или както там го наричаш. — Той подсмръкна, лицето му се сгърчи. — Мисля, че не е зле да знаеш, че Карли преживя доста. Силно съм изненадан, че е решила отново да излиза с мъж.

Бран едва сдържа въздишката си на облекчение. Завареният син не знаеше нищо. Това беше интересно. Дали смяташе да му прочете лекция, заемайки позата на големия брат закрилник? Или да го прати по дяволите като вбесен евентуален любовник? И в двата случая щеше

да бъде много по-интересно от изложбата. Преди малко се бе запознал с художничката, която въпреки ненавистта си към материализма се бе появила в дизайнерски дрехи, които навярно струваха няколко хиляди долара. Можеше да се обзаложи, че обувките, които носеше, далеч не бяха екологичен продукт, щадящ природната среда. Изглеждаха направо убийствени.

Много повече му харесваха сладките обувки на Карли с ниско „котешко“ токче. Точно това беше тя, докато я целуваше — малко, сладко котенце, сгушило се в ръцете му. Бе се разтопила в обятията му и той се бе почувствал три метра висок.

Нищо не му бе толкова приятно, колкото да целува Карли Фишър.

— Знам, че бракът ѝ е бил пълна катастрофа. Добрата новина е, че аз не съм мазен измамник, тръгнал на лов за тлъста пачка пари. — Като за начало смяташе да повярва в добрите намерения на Кени. Можеше да го разбере, че иска да защити Карли.

— Е, това предстои да се види. Как се запознахте?

— В интернет. Според сайта за запознанства си пасваме. В началото имах известни колебания, но се оказа, че те си разбират от работата. Двамата с Карли доста си подходдаме. — Всъщност се питаше как ли в действителност щеше да ги определи сайтът за запознанства. Може би на хартия щяха да изглеждат като пълни противоположности, но понякога антиподите можеха да имат стабилна връзка. Брат му и Ели нямаха много общи неща, но някак си се допълваха един друг.

— Съмнявам се в това — отсече Кени, дори без да го поглежда. — Ти изобщо не си като нея. Работиш в охранителния бизнес. Или поне си го правил през последните пет години. Едва си успял да завършиш колеж, при това само с бакалавърска степен. Нямах никакво положение в обществото, нито перспектива за развитие, нито семейство. Само майка, която изобщо не е интересна.

Добре, оптимизмът му много бързо избледняваше.

— Откъде знаеш всичко това? — парира Бран.

— Имам си своите източници и ако си мислиш, че ще бъдеш допуснат в близост до злата кралица, без щателна проверка на миналото ти, очевидно си много глупав. Уверявам те, че малката проверка, която ти направих, е нищо в сравнение с това, което

Патриша ще предприеме, когато разбере колко си близък с асистентката ѝ. Тя няма да пусне Карли без битка, а не мисля, че ще ти хареса как се бори тя.

Коего водеше към въпроса, който Бран си задаваше, откакто бе започнал проучванията си за тази мисия.

— И защо така? Карли е лична асистентка, но от това, което разбрах, твоята мащеха е имала безброй асистентки. Случвало се е да сменя по няколко на година. Защо ще се бори, за да задържи точно тази?

Кени най-после го погледна, очите му се присвиха подозрително.

— А ти откъде знаеш всичко това?

— Както ти сам каза, работя в областта на сигурността. Когато започнах да излизам с Карли, я проверих. Моята работа също е секретна и ако си мислиш, че мащехата ти е параноичка, тогава не знам как точно да нарека Тагарт. Той ми е шеф и проверява гаджетата на всичките си служители, защото нашата фирма много често работи за правителството. И да, аз знам доста за твоята мащеха, макар че трябва да ти призная, че не знам много за теб — пропуск, който много скоро възнамерявам да поправам. — Щом не бе получил обаждане, че има следа, че някой го проучва, значи проверката е била съвсем повърхностна. Информацията за прикритието му бе одобрена от зет му и Бран бе сигурен, че е пазена от най-добрите хакери на планетата.

Според официалните сведения, съхраняващи се за него в Държавния регистър, той беше точно това, за което се представяше — трудолюбив представител на работническата класа с майка в Далас, която гледаше прекалено много телевизионни предавания, посветени на дома и градината. Той бе сигурен, че ако станеше нужда, щяха да осигурят актриса, която да изиграе ролята. Можеше да бъде уверен, че Кени Джоунс-младши няма да пробие прикритието му.

И така, трябваше само да го накара да говори. Всичко, на което Кейс го бе научил, нахлу в съзнанието му. По време на обучението, зет му му бе дал съвети как да действа като оперативен работник. Не че смяташе, че на Бран ще му се наложи да влезе в тази роля, но Бран бе открил, че разговорите могат да бъдат полезни. Всяка частица информация, колкото и малка да е или колкото и стар да е източникът, би могла да е от помощ при операцията. Информацията беше всичко.

— Ако искаш неподправената истина, ще ти я кажа — предложи събеседникът му и гърдите му се издуха. — Защото Карли е това, което нито една от всички онези асистентки не беше. Истински талант. Всички те не бяха нищо повече от лъскава фасада с прилични организаторски способности. Те не притежаваха и една десета от инстинкта на Карли кое ще се получи.

— Кое ще се получи?

— В кухнята. В домакинството. Моята мащеха е изключително умела в създаването на своя собствена успешна марка и печеленето на пари, но винаги разчита на някой друг да ѝ даде идеите. Тя е една не особено добра готвачка, получила възможността да направи успешно лайфстайл шоу. Нито една от онези рецепти не е била нейна. Принадлежали са на първата ѝ продуцентка, жена, с която станала партньорка. Тя не желала да излиза пред камерата, нито дори да присъства на снимачната площадка. Мисля, че навярно е била по-възрастна и Патриша се е възползвала от нея. Доколкото знам, тя е починала преди няколко години или е постъпила в клиника, или нещо подобно. Не знам със сигурност, но точно преди Карли да се появи, Патриша за пръв път е била съвсем сама.

Това беше доста интересно. Бран знаеше, че Патриша бе прегазила много хора по пътя си към върха, но фактът, че в началото бе имала зад гърба си такава лична подкрепа, определено бе интригуващ.

— Значи тя не би могла да пробие без партньор?

— Патриша главоломно се проваляше. Можеше да се усмихва пред камерите, но не можеше да измисли концепция, която да захранва шоуто. — Кени оправи вратовръзката си и се озърна, за да се увери, че са сами. — И тогава на сцената се появява Карли, която не е точно персоната, която Патриша би желала за своя асистентка. Моята мащеха предпочита асистентките ѝ да са нещо като нейно отражение. Те всички приличат на по-млада нейна версия и тя ги обучава да се обличат като нея, да се държат като нея. Карли изобщо не се вписва в този модел. Но се оказа, че е още по-добра, отколкото старата Франсин Уелс. Не се наложи Патриша да търси Карли. Тя сама ѝ падна в ръцете. И може с лекота да я държи в сянка.

— Значи Карли върши цялата работа, а Патриша бере плодовете от труда ѝ. — Франсин Уелс. Много скоро щеше да я потърси.

— И ѝ плаща много малко. Почти съм сигурен, че мащехата ми я е принудила да остане на тази работа. Тя разполага с мръсна информация за всеки.

— Мръсна? Няма нищо мръсно около Карли.

Кени поклати глава, игнорирайки забележката му.

— Всеки има нещо за криене. Моята мащеха е превърнала в изкуство изравянето на тези тайни, за да принуждава хората да работят за нея. Не я е грижа кого ще нарани. Тази жена има досиета за всички, които са част от живота ѝ.

Такъв беше слухът. Бран би искал да се докопа до тези досиета.

— Някак си не мога да повярвам, че Карли има някаква голяма тайна в това досие.

— Патриша ще използва всичко. По дяволите, тя ще го изфабрикува, ако се наложи. Ще го направи без капка угризение.

Беше много лошо, че не можеше да попита къде се съхраняват тези досиета.

— Все още не разбирам какво общо има всичко това с моите отношения с Карли.

В очите на Кени се появи решително изражение.

— Аз смятам да стартирам предаване с Карли, което ще накара „Раят на Патриша“ да изглежда толкова бездушно, колкото е тя самата. Така че не проваляй тази възможност за Карли.

Тя не му бе споменала нищо за това.

— Нямам намерение да провалям нищо за нея. Казах ти, интересът ми към Карли е съвсем искрен. Ако тя иска да има собствено предаване, не виждам как аз мога да ѝ попреча.

— Нужно е тя да се съсредоточи изцяло върху това начинание — заяви Кени разпалено. — Ти си разсейване и само ще я отклониш от целта. Колко искаш, за да се махнеш? Не е възможно наистина да се интересуваш от нея. Ти искаш да се възползваш от нея, а аз няма да позволя това да се случи. Възлагам много надежди на Карли и няма да разреша на някакъв незначителен жиголо да съсипе всичко.

— Тук съм заради нея самата. Заради нищо друго — заяви Бран с твърд глас.

— Не ми пробутвай тези глупости. Виж, ако някой се сближи с нея, то това ще съм аз. Аз съм този, който има право да спечели от нея. Планирам това от години. Затова ми назови цената си и аз ще ти платя.

Ето го отново — онова противно, зло чувство в стомаха, което накара ръцете му да се свият в юмруци. Сякаш полезрението му се бе стеснило и виждаше единствено лицето на този тип Кени. Ако дадеше воля на юмрука си, ако се оставеше на инстинктите си, щеше да се почувства толкова добре. Това винаги му нашепваше гласът на гнева. Щом кръвта му започнеше да бушува, трябваше да се отвори нещо като изпускателен клапан, който да освободи яростта му и той щеше отново да може да диша.

— Кени? Да не би да притесняваш новото момче?

Бран се извърна и гневът му намери нова мишена. Патриша Кейн пристъпи, пръстите ѝ с безупречен маникюр се впиха в рамото на Кени.

— Бъди така любезен и ми донеси чаша шампанско — нареди тя. Кени се скова за миг, но сетне се обърна и се отдалечи.

— Досаден ли беше?

Досаден, но не зъл. Може би беше чиста игра на въображението му, но Бран сякаш усещаше злото, което се излъчваше от тази жена. Въпреки това се овладя. Спомни си колко здраво се бе притиснала в него Карли, преди да ги прекъснат. Тя беше готова. Желаете го, при това единствено за наслада и удоволствие, които той можеше да ѝ даде.

— Беше доста просветляващ.

Това изглежда я смути и обърка, което беше сериозно постижение. Патриша се намръщи насреща му.

— Често го намирам за нетърпим.

— Мисля, че си пада по моето гадже.

Устните ѝ се извиха в някакво подобие на усмивка.

— Той вярва, че твоето гадже може да ме детронира, но греша.

Значи, тя не тънеше в заблуда.

— Ако това е някаква утеха, аз знам, че тя не желае да детронира никого. Карли е доволна от работата си. Тя не обича вниманието.

Това беше чистата истина. Без значение какво си мислеше Кени-младши, Карли никога не би пожелала публичността на едно телевизионно шоу. Тя беше от жените, които щяха да са щастливи да пишат готварски книги и може би колонка във вестник, списание или блог. Тя никога нямаше да пожелае вниманието, за което жадуваше Патриша Кейн.

— Мисля, че си прав, но това не означава, че Карли няма да се опита да си поиграе на Мефистофел — рече замислено тя. — Какво ти предложи Кени?

Бран нямаше намерение да я лъже. Не и когато не беше нужно. Бе важно да спечели доверието ѝ.

— О, ние всъщност не стигнахме до конкретно число. Той предлагаше да ме купи. Интересуваше се какъв чек да ми напише, за да се разкарам от живота на Карли.

Патриша се засмя, за пръв път изглеждаше искрено развеселена.

— Той е гледал прекалено много филми. Освен това е лош съдник на човешките характери. Ти не си от мъжете, които могат да бъдат купени. Нарече ли те „жиголо“?

— Това беше една от думите, които използва, за да ме опише. — Бран тръгна редом с нея, когато тя започна да се разхожда бавно из галерията.

— Трябва да му простиш. Той смята, че всички, които са по-млади и по-привлекателни от него, са използвачи, опитващи да се докопат до повече пари. Повярвай ми, той ме е наричал с всевъзможни имена. Дори на сватбата ми с баща му се напи и вдигна тост за мен като кариеристка, стигнала до върха, благодарение на връзките си с богатите и всемогъщите. А аз донесох в семейството му империя, струваща четиридесет милиона долара. Фамилията Джоунс не разбира истинския свят. Според тях, дори някой като мен очевидно ламти за парите им.

— Е, аз също изобщо не разбирам техния свят. — Бран отново не лъжеше. Той често си мислеше, че би бил много по-щастлив, ако имаше обикновена работа и живееше обикновен живот. Не се чувстваше в свои води в света на брат си. Не се чувстваше в свои води и тук тази вечер. Всички около него ахкаха, охкаха и се превъзнасяха, докато обсъждаха „изкуството“ и клюкарстваха един за друг, а Бран искаше единствено да отведе Карли у дома и в леглото. — Или този, в случая.

— Не харесваш ли тези творби? — Въздишката на Патриша издаваше пълното и презрение. — Е, аз също, но баща ѝ е много влиятелен. Какво ли не правим заради бизнеса. Мисля, че ми се нрави твоето присъствие и въздействието ти върху Карли. Струваш ми се искрен млад мъж.

— Не знам как да бъда друг.

— Мисля, че ти си точно мъжът, от който Карли се нуждае. Освен това си прав. Тя не е като останалите ми служители. Всички те живеят с надеждата да си проправят път до телевизионния екран или да се посветят на някакви свои предавания, но Карли цени работата си. Смятам, че трябва по-обстойно да си поговорим. Може би някой ден бихме могли да обядваме. Искам да опозная по-добре човека, който е толкова близък с най-ценната ми сътрудничка. — Тя махна на някой пред нея и се намръщи. — Я ми кажи нещо. Какво мислиш за охраната тази вечер? Никак не съм впечатлена. Първо, явно са се издънили със заварената ми дъщеря, след като тя е тук без надзорник и очевидно вече се е напила с шампанско, а аз не виждам и следа от другите бодигардове.

Навярно защото братята му ги залисваха с глупави лудории, които те бяха длъжни да проверят.

— Видях един до вратата, но ако трябва да съм честен, не се държеше много професионално. Дори не поиска поканите ни.

Типът направо се прозяваше и махаше на всички да влизат, както щяха да направят повечето охранители в тази заспала, тузарска част на града.

— В такъв случай ще трябва да поговоря с теб и за това — заключи Патриша. — От известно време си мисля да прекратя работа с тази фирма.

Точно по график. Тя не държеше една охранителна фирма повече от година и половина. Много бързо се разделяше с тях. Нямаше да е нужно да я убеждават дълго да наеме услугите на „Маккей-Тагарт“.

— Винаги, когато кажете. Готов съм да направя всичко, което би могло да помогне на нашата Карли.

Тя се извърна и го изгледа изучаващо за миг.

— Какво виждаш в това момиче?

— Карли има светлина, която малцина притежават. В момента е малко помръкнала, но мисля, че когато тя е истински щастлива, тази светлина излиза наяве и стопля хората около нея. Тя е много по-добра от почти всички хора, които познавам, и не се бои да покаже своята привързаност. Дава ми онова, от което се нуждая, неща, които сам не бих могъл да постигна.

— Да, виждала съм частица от сиянието ѝ. Ще бъде откровена. Не го разбирам, но знам, че то привлича хората към нея. А сега трябва да вървя, за да се усмихвам пред камерата и да се преструвам колко много обичам ужасното си семейство. Знаеш ли, благоприличието и публичните изяви са много важни. Пак ще поговорим. И моля те, предай на Карли, че след като снимките приключат, е свободна да си тръгне. Напоследък се замислям, че това момиче работи прекалено много. Тя самата има нужда от лична асистентка. Ще се погрижа за това. — Лицето ѝ се озари от лъчезарна усмивка, но Бран забеляза, че не достигна очите ѝ. — Здравей, Тиери, скъпи. Харесва ли ти изложбата?

Какво, по дяволите, беше всичко това? Жената звучеше почти като човешко същество. А не се предполагаше, че е такава. Предполагаше се, че е злата кралица, която държи Карли в плен. Бран я наблюдаваше как се движи из тълпата, вплътила се в ролята на любезна домакиня и се питаше какво замисля.

За съжаление, беше почти сигурен, че не е нищо добро.

Обърна се и затърси Карли сред множеството.

* * *

Карли едва не изръмжа от отчаяние и безсилие. Всичко щеше да се сгромоляса с гръм и трясък. Жас беше изпила прекалено много шампанско, бе изритала обувките си и се бе развихрила в шеметен танц, докато най-послед един от доста безхаберните бодигардове не я бе набутал в лимузината и не я бе изпратил у дома. Кени се цупеше и отказваше да застане пред камерата. Директорката на галерията ѝ опяваше, че горещината от малката изложбена зала, определена за снимките, кара меценатите да я избягват, както и цялата задна част на галерията, включително и малкото бюро, върху което бяха сложили книгата за набиране на нови членове на дарителския фонд на галерията.

А сега помощник-операторът трябваше да довърши декора за семейните снимки в малката зала, преди да закрийт изложбата. Тя не беше сигурна защо я закриват, но знаеше, че трябва да заснемат последния епизод. Изглежда, щеше да бъде кратък, но може би щеше

да успее да вмести кадър с Патриша и художничката, която да обясни творбите си. Трябваше да се получи добре, иначе татенцето рокзвезда можеше да се оттегли от сделката с „Кейн Корпорейшън“ и тогава шефката ѝ щеше да побеснее.

— Хей, имаш ли нужда от помощ? — Бран се приближи до нея. Изглежда, бе стоял до бара, по-далеч от тълпата. Не само беше секси, но и умен.

— Опитвам се да събера семейството на едно място, така да се каже. Нещата не вървят толкова гладко, колкото се надявах. Какво накара Кени да се вкисне така? Обикновено е много разумен и разбран.

— О, мисля, че е заради мен — отвърна Бран и потръпна. — Той не е особено доволен от нашата връзка.

— И какво го интересува?

— Той смята, че ти си тази, която ще го избави от недвижимите имоти.

Карли завъртя очи.

— Не отново същата песен. Той е луд, ако си мисли, че може да успее да реализира идеята си. Няма никакъв шанс баща му да позволи на някого да се конкурира с Патриша, а и аз не мога да напусна работата си.

— Не и през следващите две години, но след това ще си свободна. — Бран зарея поглед над тълпата. — Освен ако тя не намери друг начин да те задържи до себе си.

Това беше най-лошият ѝ кошмар.

— Не знам откъде ще го намери. Не възнамерявам да ѝ дам друг повод да ме заплашва с каквото и да било.

— Мисля, че тя разчита на мен за това. Имахме личен разговор. Между другото, шефката ти ме одобрява. Това беше много странно. Искане някой път да обядваме заедно и ми поръча да ти кажа, че след като снимките приключат, можеш да си вървиш. Щяла да възложи на някой друг да надзирава почистването.

— Какво? — Студени тръпки плъпнаха надолу по гръбнака ѝ, защото подобно нещо никога не се бе случвало. — Тя никога не ми позволява да се прибера у дома, преди всичко да е приключило. Аз съм отговорна за последната салфетка и бутилка шампанско.

— Очевидно не и тази вечер.

— Какво ли е наумила?

— Нямам представа, но определено имам чувството, че замисля нещо. Освен това тя знае за плановите на Кени да те превърне в следващия гуру на домашния уют или каквото и да е там. Той е прав, че ще бъдеш добра, но греша за това как и къде трябва да го осъществиш.

Сега Карли нямаше време да се тревожи за това. Първо трябваше да организира всичко, после щеше да се притеснява за семейните интриги и на кого ще сритат задниците. Защото ако Патриша узнаеше, че Кени плете интриги зад гърба ѝ, тя също щеше да започне да заговорничи зад неговия.

Всичко това можеше да се превърне в Трета световна война, а тя нямаше намерение да попадне под кръстосания огън.

— Хей, всичко ще е наред. — Бран пристъпи пред нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Ти не знаеш колко неприятни могат да бъдат. — Карли искаше да преживее тези последни две години спокойно и тихо. Не желаше да ѝ се налага да взема страна в една семейна война, защото която и страна да избереше, в крайна сметка пак тя щеше да пострада. Накрая те щяха да излязат незасегнати от битката, а всички дребни хорица да понесат последиците.

— Както казах, всичко ще бъде наред. Аз ще се погрижа за това. Остави ме да се справя с Патриша. Ще се опитам да разбера какво става и тогава ще можем да планираме най-добрия си ход. Трябва да издържиш още няколко седмици, а след това се надявам, че Патриша ще е толкова заета да спасява собствения си задник, че няма да има време да се тревожи за теб.

След няколко седмици Бран можеше да си е заминал, а тя не си правеше илюзии, че той ще остане, за да я утешава. Въпреки това той беше толкова сладък и сега беше тук, с нея.

Карли се повдигна на пръсти и леко докосна с устни неговите.

— Нека да довърша тук и после може да се приберем у дома. Това ще е последната задача за вечерта. Би трябвало да приключи за двадесетина минути, но не разчитай много на това. Трябва да убедя всички да се съберат заедно в малката зала. За съжаление, помещението е прекалено горещо и няма изгледи да се разхлади.

— Аз бих казал, че самото присъствие на Патриша ще снижи температурата поне с двадесет градуса — ухили се Бран.

Де да ставаше така. Карли му смигна и огледа залата. Ето къде беше. Шефката ѝ разговаряше с група хора, които следяха всяка нейна дума с жив интерес, докато тя най-безсрамно споменавахе имена на известни и влиятелни личности, с които уж била близка.

Карли застана леко встрани.

Патриша я погледна, но очевидно се чувстваше прекрасно в момента и не възнамеряваше да помръдва. Кралицата, властваща над своя двор. Наклони леко глава, давайки знак на Карли, че може да се приближи.

Карли си проправи път до нея и когато най-после се добра до шефката си, зашепна в ухото ѝ:

— Трябва да заснемем последната част. След пет минути всичко ще е готово в малката изложбена зала.

— Не забравяй да махнеш бастуна на Кенет. Ще му е нужен, за да стои прав, но е прекалено суетен, за да се разхожда с него сред всички тези хора наоколо. И вземи наметката ми от гардеробната. Обещах на дизайнера да я покажа — нареди Патриша.

— Много е горещо в... — Патриша я стрелна с поглед и Карли реши да не спори. — Разбира се. Ще те очаква в залата за снимки, когато отидеш.

Патриша продължи разговора си, сякаш никога не го бе прекъсвала.

Карли се запъти към гардеробната, грабна абсурдно претрупаната и плътна сребриста наметка, която идеално си пасваше с дизайнерската рокля, която носеше Патриша, но не и с жегата във Флорида. Беше прекалено тежка, предназначена за място, където имаше истинска зима, но дизайнерите бяха готови да платят на Патриша, за да демонстрира тоалетите им в шоуто си, така че климатът можеше да върви по дяволите.

Материята беше безобразно капризна. Гардеробиерката ѝ я бе подала без закачалка и ако я носеше в ръка, можеше да се измачка.

Измачканите дрехи нямаха място в бранда на Кейн. Карли я наметна върху раменете си, за да запази елегантната ѝ линия. След като снимките приключеха, вече нямаше да има значение. Щеше да се превърне в поредната дреха, захвърлена на дъното в дрешника на Патриша, но през следващите няколко минути беше много важна.

След като намери бастуна, Карли закрачи надолу по коридора, с богато украсената наметка върху раменете си. Стана ѝ ужасно горещо, но в интерес на истината Патриша нямаше да се оплаче. Нито веднъж. Просто щеше да метне проклетото нещо на Карли, след като снимките приключат. Поне едно не можеше да се отрече на шефката ѝ — беше истински професионалист.

— Не можах да издържа там — рече Майк, когато тя зави надолу по коридора, водещ към малката изложбена зала и задната част на галерията. — В стаята е прекалено горещо и дяволски ме заболя главата. Изпратих Тим. Нуждая се от малко вода или нещо разхладително. След няколко минути ще съм готов за работа.

— Ако не си... — подхвана Карли.

Майк поклати глава.

— Достатъчно дълго работя за онази жена. Ще я държа под око. В мига, в който се запъти натам, аз вече ще съм на мястото си. След като намеря проклетия аспирина. Кой реши, че идеята е добра?

Не и някой, който имаше поне малко мозък. Младата жена проследи с поглед как Майк се отдалечава. Няма що, щеше да бъде доста забавно. Отмести поглед отново към Бран. Той се мръщеше на един телевизионен екран, върху който се виждаха само снежинки.

Щеше да бъде хубаво да си тръгне оттук с него, да знае, че тази нощ няма да е сама.

Живей за момента. Тази вечер нямаше да мисли за неизбежното бъдеще, нито щеше да оплаква миналото. Щеше да се наслади на удоволствието днес, защото това беше всичко, което наистина имаше.

Е, щеше да има, след като заснемат този проклет епизод.

Трябваше да отиде и да се увери, че всичко е наред, за да приключат час по-скоро със снимките. Карли щеше да се възползва от благосклонното разрешение на шефката си и да изчезне при първа възможност.

Коридорът беше празен. Отпред се чуваха някакви гласове, които разговаряха в задната стая, но иначе цареше тишина. По-добре за снимките. Нямаше да има страничен шум, който да провали диалога. Разбира се, щеше да бъде максимално кратък, за да се вмести в цялостното шоу, затова може би беше по-добре, че Жас бе откарана у дома. Вече им бяха направили няколко снимки заедно, за да приличат на сплотено семейство. Майк беше перфектен в постигането на точния

ъгъл с камерата, за да смали разстоянието помежду им и да ги накара да изглеждат, сякаш им е приятно да бъдат близо един до друг.

Не че наистина се наслаждаваха на компанията си. Карли нямаше абсолютно никакво желание да седи на една маса с това семейство.

Бастунът потракаше върху мраморния под. Някой ден и тя щеше да се нуждае от такъв. Щеше да е стара и посивяла, но не желаше да живее като Кенет-старши. Да, той имаше купища пари, но всички го мразеха.

Много хора бяха мразили и нейната майка. Сега, като се замислеше, стигаше до извода, че майка ѝ имаше много общо с най-възрастния Джоунс. Той бе прекарал живота си в преследване на повече богатство, а майката на Карли бе преследвала собственото си удобство. Бе родила две деца с надеждата да докопа съпруг и когато най-послед се бе сдобила с такъв, бе изолирала дъщерите си, тъй като не желаше да рискува своето щастие заради децата си.

Какво искаше Бран от живота? До това се свеждаше всичко. Карли винаги бе мислила, че иска независимост, но сега се питаше дали е така. Не бе осъзнавала колко е самотна, докато Бран не се бе появил в живота ѝ.

Той преследваше отмъщение. Всичко това нямаше да свърши добре за нея.

Младата жена въздъхна дълбоко, докато отваряше вратата на залата и бе посрещната от гореща вълна.

Малката печка определено си вършеше работата. Тясното помещение бе адски задушно. Вратата се захлопна зад нея и Карли се огледа. Художничката бе окачила върху стените снимки на екологични катастрофи. Явно не вярваше в деликатните намеци.

Майк беше прав. Бе твърде горещо. Нещо не беше наред. Нямаше начин художничката да е имала намерение да е чак такава жегла. Карли остави бастуна. Можеха да отворят вратата, да я подпрат и да намалят топлината. В противен случай грижливо фризираната коса на Патриша щеше да провисне и тя щеше да заповяда да снимат отново.

Изглежда, краят на вечерта все още беше далеч.

Карли въздъхна дълбоко и отиде до вратата, за да я отвори.

Облата дръжка се завъртя, но вратата не се отвори. Не помръдна. Тя опита отново, но без резултат.

Карли спря за миг, виеше ѝ се свят. Какво ставаше? Облегна се на вратата, защото внезапно ѝ се стори, че светът сякаш се движи. Стомахът ѝ се преобърна и тя се опита да бутне вратата.

Огледа я, защото ако имаше ключ, той трябваше да е от вътрешната страна. Защо щеше да е от външната?

Нямаше нищо. Дръжката беше гладка и нямаше начин да се завърти и да се заключи вратата.

Някой я бе заключил отвън. Карли заудря по вратата, дланите ѝ плющяха върху дървото.

— Хей! Заключена съм вътре!

И тогава ѝ призя. В гърлото ѝ се надигна жлъчка. Щеше да повърне. Повече не можеше да издържа. Свлече се на колене.

Само от горещината не можеше да ѝ стане толкова лошо. Нямаше начин. Тя бе преживяла летата в Алабама, а и не можеше да се каже, че Флорида е бастионът на хладния климат.

Имаше нещо друго. Ставаше нещо.

Карли бръкна в джоба си и извади мобилния си телефон. Опита се да раздвижи пръсти. Погледът ѝ се замъгляваше. Успя да избере името на последния човек, на когото бе писала есемес, и написа две букви.

СО.

Въглероден оксид. Помоли се Бран да разбира поне малко от химия. Истинската химия.

Помежду им имаше химия.

Това беше последната ѝ мисъл, преди мракът да я погълне.

Бран искаше да си ходи. Шпионската работа беше отегчителна. Макар разказите на Кейс за шпионските му дни да бяха изпълнени с истории за красиви жени и свистящи куршуми и онзи път, когато бил взривен. Според Кейс, това било героично зарево на славата, струвало му счупен крак и един пикап, чиято загуба зет му още оплакваше.

Нито веднъж Кейс не бе споменал за часове, прекарани в авангардни галерии в слушане на дрънканиците на богати и невежи сноби.

За цял живот се наслуша за естетични и изчистени линии и творчески изказ. Брат му трябваше да се задейства с хаоса, така че двамата с Карли да изчезнат оттук и може би той да я съблазни. Това щеше да бъде чудесен завършек на вечерта.

Къде беше тя? Бран се промъкна покрай Патриша, която позираше за снимки, надявайки се, че не го е видяла. Изглежда, тя се опиваше от ролята си на грандамата на шоуто. Стоеше редом до художничката, докато фотограф от някаква медия я снимаше.

Патриша Кейн се различаваше от представата му за нея. Да, несъмнено беше студена, но изглежда харесваше Карли. Когато двамата разговаряха по-рано вечерта, тя сякаш наистина се интересуваше от щастието на Карли. Дали всичко беше преструвка? Бран не беше сигурен.

Отново се запита дали е подходящ за тази работа. Той често съдеше хората по външните им изяви и не желаше да рови по-надълбоко.

Приближи се до един от малцината, с които се бе запознал тази вечер, с когото можеше да се отпусне и да води нормален разговор. Майк беше оператор и двамата обсъждаха футбола, преди мъжът да отиде да се подготви за финалните снимки.

Той навярно знаеше къде е Карли и колко дълго щяха да продължат снимките.

Защото брат му беше напълно прав за няколко неща. Бран предпочиташе да прекарва времето си, съблазнявайки момичето, вместо да се мотае около Патриша Кейн и тайфата ѝ от противни мазници, вечно умилкващи се на влиятелните тузари.

Започваше да мисли, че желае това момиче повече от всичко на света.

— Хей, Майк. Виждал ли си Карли?

Майк кимна, лицето му имаше измъчено изражение.

— Аха, говорих с нея преди около минута. Беше заета с приготвянията за последните семейни снимки за вечерта. Смяташе да говори с Патриша, а след това щеше да отиде да помогне на Тим. Мен внезапно жестоко ме заболя главата.

— Аха, разбирам те. Цялото това място предизвиква главоболие.

— Реших да пробвам с малко кофеин. — Майк отвори червен кен с безалкохолно. — Понякога помага. Вече ми минава. Мисля, че в онази стая е прекалено горещо. Ще се радвам, когато отново се върнем към снимките в студиото. Мразя тези външни снимки. Винаги са на задушни и претъпкани места.

Никой не очакваше Патриша да снима на открито. Двамата с Карли бяха вечеряли навън. Седяха край красивата дворна масичка и коленете им от време на време се допираха. Закътаният ѝ вътрешен двор бе малък оазис на тишина и покой.

Нещо в нея изглежда го успокояваше.

Къде беше хаосът, за който брат му говореше? Вече почти го проклинаше, защото можеше да притесни Карли. Надяваше се смяната на бодигарда на Жасмин с разпасания купонджия да е постигнала целта си. Патриша изглеждаше яко вбесена заради изпълненията на заварената си дъщеря.

— Имаш ли представа колко време ще отнеме? — Може би трябваше да докара колата и да я измъкне оттук, преди неразборията да започне. Въпреки че щеше да ѝ се наложи да се оправя с последиците, нямаше да е директно на огневата линия.

— Мога да свърша за около петнадесет минути. Най-много двадесет, ако старецът не създаде неприятности. Той обича да е център на вниманието и понякога влиза в драматичен конфликт със съпругата си.

— Колко дълго работиш за тях?

Майк отпи щедра глътка, преди да отговори.

— Прекалено дълго, ако ме питаш. Започнах да снимам две риалити шоуа за телевизионната мрежа на Кенет. Когато двамата с Патриша се ожениха, продължих да снимам „Раят на Патриша“. Очевидно ме бива да улавям ъглите, от които тя изглежда най-добре, и ето ме тук. Не е толкова лошо, ако не обръщаш внимание на отвратителните подмолни интриги и задкулисни битки. През повечето време ме игнорират и на мен това ми харесва. Докато ми плащат, ще си върша работата и ще се старая да не се набивам на очи. Карли е тази, която опира пешкира.

— Не знам. На мен ми се струва, че Патриша се отнася добре с нея. — През цялата вечер Патриша изглежда се бе държала прекрасно. Нито веднъж не бе повишила глас или помолила Карли за нещо прекалено тежко или невъзможно.

Майк завъртя очи.

— Мамка му. Трябваше да се досетя. Всичко е заради теб. Трябва да внимаваш, иначе ще паднеш в капана ѝ.

— Капан?

— Тя обича да се заиграва с младите мъже — обясни Майк. — Тези флиртове са единственото време, когато тя се държи добре. Тя те ухажва по своя собствен откачен начин, а част от него означава да прилича на човешко същество, когато е близо до теб.

— Сигурно нещо грешаш. Аз съм ясно й дадох да разбере, че съм сто процента обвързан с Карли.

— Още една причина да те преследва, приятел. Това навярно е най-добрата причина. Тя не може да понесе факта, че Карли е по-добре от нея във всяко нещо, което има значение. О, тя никога няма да го признае. Сигурен съм, че ще каже, че печеленето на пари и властта струват много повече от всичко, но тя мрази зависимостта си от Карли. Ненавижда факта, че всички обичат Карли. Определено ненавижда ситуацията в стил Карли Пепеляшката и нейната зла мащеха. Макар че никога няма да промени поведението си, тя иска да бъде обичана.

— Тя е нарцисист.

— Класически — съгласи се Майк. — Сигурен съм, че в нейните представи тя върши най-тежката работа, а Карли е незначителна помощница. Виж, не бива да говоря за шефката по този начин и се

надявам, че всичко ще си остане между нас, но ти ми изглеждаш свястно момче. Трябва винаги да имаш едно наум. И си пази гърба.

Бран умееше да цени добрия съвет.

— Ще го пазя. Не проявявам интерес към никой друг, освен към Карли, но трябва да призная, че цялата работа е доста вълнуваща. Прилича на железопътна катастрофа, но е вълнуващо.

Устните на Майк потрепнаха насмешливо.

— Повече прилича на шибана сапунена опера.

Бран се канеше внимателно да насочи разговора към Франсин Уелс, когато мобилният му телефон завибрира. Той го извади. Имаше есемес от Карли.

Може би вече бе приключила със задълженията си. Или вероятно му казваше, че има нужда от повече време. По дяволите. Вече искаше да си тръгва.

— Вече се чувствам много по-добре — каза Майк.

Бран отвори есемеса.

СО.

Какво означаваше това? Той й отговори.

Имаш ли нужда от мен? СО някаква гатанка ли е? Какво ще получи, ако отгатна?

Може би тя планираше изненада. Той с радост щеше да участва. Може би вечерта нямаше да е пълна загуба на време, ако я отведеше на някое усамотено местенце.

— Тук наоколо има ли стая с табела на вратата СО? — попита Бран. Майк познаваше мястото много по-добре от него. — Карли ми е писала. СО. Идва ми наум само старши офицер.

Не му приличаше на фантазия, която Карли би могла да има.

Майк се намръщи.

— Не знам какво е имала предвид, но ми хрумна нещо. Чувствам се много по-добре, след като излязох от онази стая. Мисля, че трябва да проверим за изтичане на газ.

— Въглероден оксид? СО е химическата формула за въглероден оксид, а ти си видял Карли да отива в онази стая, където е газовата печка. Веднага се обади на 911. — Бран не си губи времето да задава повече въпроси. Хукна надолу по коридора.

Онази стая беше малка. Ако вратата е затворена, щеше много бързо да се изпълни с безцветен газ без миризма и да задуши всеки,

който е вътре. Дори можеше толкова бързо да го замае, че всичко, което човекът можеше да направи, бе да изпрати кратък есемес.

— Веднага изведете всички оттук! — изкрещя той, защото ако беше прав, накрая газът щеше да проникне навсякъде. А това увеличаваше риска от запалване. — Веднага изведете всички хора!

Чуваше суматохата, надигнала се зад гърба му, ала единствената му мисъл беше как по-бързо да се добере до Карли.

Може би беше просто недоразумение и той щеше да открие, че наистина е подготвила някаква фантазия със старши офицер. Щеше да е тотално засрамен, когато полицаите пристигнат и заварят единствено възбудено момиче и тъпак с пресилена реакция.

Да, това беше. Пресилена реакция.

Тя навярно не е имала нещо сериозно предвид. Есемесът сигурно беше грешка. Той щеше да нахлуе и да я изплаши до смърт, а после двамата щяха да избухнат в смях, а той щеше да е прецакал цялата мисия, но знаете ли какво? Изобщо не му пукаше.

Беше готов на всичко, стига тя да е добре.

Би дал всичко, само тя да не лежи като счупена кукла на пода. Да не е отпусната, мъртва и студена, когато се добере до нея, когато най-после намери смелост да я докосне. Би направил всичко, стига да не се налага да погледне още едно мъртво момиче и да знае, че той е виновен, задето то никога повече няма да си поеме дъх.

— Карли! — изкрещя младият мъж обезумяло, защото видя, че някой бе затворил вратата. Зад него Майк нареждаше на всички да излязат, изтикваше ги през входната врата навън на улицата.

Той стигна до вратата, но тя отказа да помръдне. Страхът почти го парализира. Тя беше вътре. Знаеше, че е там. Беше заклещена в онази стая и колко още време й оставаше? Недостатъчно, за да може разумно да се справи с положението. Трябваше да действа веднага, макар и налудничаво.

— Бебче, ако ме чуваш, отдръпни се от вратата. Идвам. — Когато не чу отговор, Бран се помоли да не влоши още повече ситуацията. Отстъпи назад, а после се хвърли върху вратата. Прониза го остра болка, но вратата поддаде.

Отвътре изригна гореща вълна.

Бран видя Карли. Беше се свила на пода с мобилен телефон в ръката. Той закри уста с края на ризата си, защото не можеше да си

позволи да загуби съзнание. Трябваше да бъде силен заради нея, да я измъкне от сградата. Вече усещаше ефекта от газа. Стомахът му се надигна и главата започна да го боли.

Нищо от това нямаше значение. Единствено Карли беше важна.

Той коленичи, вдигна я и я притисна към гърдите си. Нямаше време да разбере откъде изтича газът, нито да го спре. Имаше време единствено да тича като луд и да се моли най-лошото да не се е случило.

Карли тежеше като олово в прегръдките му. Той се измъкна в коридора и хукна към галерията.

Моля те. Моля те, Господи, не позволявай тя да умре. Нека този път да не съм закъснял.

Бран изхвърча през вратата, нощният въздух го блъсна в гърдите. Тази миризма на солена въздух беше най-прекрасното нещо на света.

— Какво става? — властно попита Патриша.

Той не ѝ обърна внимание, а продължи, понесъл Карли на ръце към малък затревен участък, когато чу воя на сирените. Положи я внимателно върху земята и сложи ръка върху главата ѝ.

— Дишай. Трябва да дишаш.

— Попитах те какво става, млади човече! — прозвуча отново заповедническият глас на Патриша. — И какво не е наред с асистентката ми? Защо, за Бога, носи наметката ми? Да не би да се е напила и да е съсипала цялата вечер? Настоявам за отговори.

— А пък аз ти казвам да се отдръпнеш, ако искаш да живееш! — озъби се Бран. Единствената причина да отговори беше лекото повдигане на гърдите на Карли. Тя дишаше. Тя беше жива. Сега оставаше само да се надява, че не е била в безсъзнание прекалено дълго, за да има сериозни последствия. — Имало е изтичане на газ в скъпоценната ти галерия, което едва не уби двама от служителите ти, затова ти казвам да се разкараш или се кълна, че ще се изправя пред телевизионните камери, които неизбежно ще цъфнат, и ще им обясня, че единственото, за което ти пука, са дрехите ти. Разбра ли ме?

Очите ѝ изпуснаха гневни пламъци, но тя се отдръпна.

— Опитвах се да не я измачкам — пророни Карли с треперещ глас. — Тези материи се мачкат от топлината и това нямаше да ги хареса. — Клепачите ѝ потрепнаха и тя го дари с най-сладката, немощна усмивка. — Наясно си с химията.

Заля го огромна вълна на облекчение и той я притисна към гърдите си.

— Хич не ме биваше по химия, но за късмет Майк е бил отличник. Адски ме изплаши.

— Трябва да евакуираме всички — промърмори Патриша, изглежда най-после проявявайки загриженост за нещо. — Може да избухне пожар. Всички трябва да сме на безопасно разстояние, докато пожарникарите се справят със ситуацията. Карли, трябва да бъдеш закарана в болница.

— Аз ще се погрижа за нея — обеща Бран. Ако някой си мислеше, че може да го раздели от нея, значи си бе направил грешно сметката.

Патриша кимна, макар че вече не ги гледаше. Очите ѝ шареха наоколо, сякаш търсеха нещо, което не можеше да намери.

— Добре. Аз ще се погрижа всички да бъдат изведени оттук. Брандън, смятам, че се налага да поговорим, когато нещата се успокоят. Може би трябва да ме свържеш с работодателя си.

Той само кимна, но гаденето отново се надигна в стомаха му и този път нямаше нищо общо с изтичането на газ.

Това беше хаосът, който брат му бе обещал.

Двамата с Дрю щяха да проведат един дълъг и може би кървав разговор.

* * *

Няколко часа по-късно Бран грижливо я зави в леглото. До разсъмване оставаше малко, но той си каза, че би било чудо, ако изобщо успее да заспи. Не бе разговарял с брат си. Дори и когато я внесе в апартамента, не му бе промълвил нито дума.

— Къде съм? — Очите ѝ се отвориха, ала той не съзря в тях никакъв страх. Само любопитство. — Това не е моята спалня, Брандън Лолес. — Сега очите ѝ се разшириха в очевидна паника. — О, господи. Изрекох името ти.

— Шшт, всичко е наред. — Той приседна до нея и приглади косата ѝ назад. — Ти си добре и в безопасност и всичко е наред. Доведох те у дома. Намираме се в апартамента в Палм Кост, където ти

ще се възстановяваш няколко дни, докато се уверя, че всичко в жилището ти е наред и няма никаква опасност.

— Смяташ, че е бил Ди Лука? Мислех, че този следобед си му платил. Господи, все още ми е страшно неудобно заради това.

Бран мислеше, че е нещо съвсем различно, но не беше сигурен дали някога щеше да каже на Карли какво смяташе, че наистина се бе случило.

— Платих му. Преведох му парите преди вечерята. Получих потвърждение, че ги е получил и той е изчистил дълга, така че няма причина да те напада. А и се съмнявам, че това е неговият стил. Смятам да разбера какво се е случило, преди отново да те пусна навън. Вече възложих на специалист да работи по въпроса. Сега си почини, а аз ще се погрижа за всичко.

— Аз съм най-лошият партньор шпионин на този свят — намръщи се тя. — Причинявам повече проблеми, отколкото разрешавам.

— Глупости. На това парти узнах неща, за които щеше да ми е нужна цяла година разследване. Сега заспивай.

Тя въздъхна и се отпусна назад. В болницата той бе успял да ѝ издейства болнични дрехи и за тази нощ щяха да ѝ послужат за пижама. Тя изглеждаше толкова крехка и сладка, сгушена в леглото.

— Ти къде ще бъдеш?

— Трябва да разреша някои проблеми, а после ще си легна отвън на дивана. — Както през цялата седмица. При мисълта гърбът го заболя, но поне този диван беше по-голям, отколкото онзи в дома ѝ.

Тя се протегна и ръката ѝ намери неговата.

— Недей да спиш на дивана. Когато свършиш, ела да спиш в леглото при мен. Само ще спим. Няма да те нападна. Чувствам се толкова слаба, че ще бъдеш в пълна безопасност от мен. Не мога да понеса мисълта, че ще се измъчваш на дивана. Моля те, ела да спиш при мен.

След всичко, което бе преживяла, нима можеше да ѝ откаже? Дали да ѝ обясни, че да спи до нея, без да я люби, ще му бъде много по-мъчително, отколкото на дивана? Естествено, че не. Щеше да направи всичко, за да я накара отново да се почувства в безопасност. Особено след като тъкмо проклетият, шибан план на брат му едва не я беше убил.

— Скоро ще се върна. Ти поспи. Лекарят каза, че ще се оправиш, но няколко дни трябва да си почиваш. Аз вече казах на Патриша, че до понеделник няма да се връщаш на работа.

— Не мога да отсъствам — поклати глава Карли. — Не можеш да говориш такива неща на Патриша. Тя не приема заповеди.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Напротив, мога. Всичко е уредено. Както ти казах, ти си почивай, а всичко останало остави на мен.

Бран се изправи и се запъти към вратата.

— Бран?

— Да?

— Планът сработи ли?

Младият мъж затвори очи за миг, въпросът заплашваше да го накара да изгуби контрол. Тя не звучеше ядосана. Просто проверяваше дали си бяха свършили работата.

— Сработи. Тя иска да се срещне с Тагарт. Мисля, че поради някаква причина случилото се тази вечер я изплаши. Определено я извади от равновесие.

— Добре. — Очите ѝ отново се затвориха.

Той излезе от стаята, като успя да затвори тихо вратата зад себе си, макар че му се щеше да я тресне с все сила. Закрачи надолу по коридора. Време беше хубавичко да си поговори с брат си. Естествено, Дрю го очакваше.

— Защо не ми обясни какво се е случило и защо не отговори на обажданията и есемесите ми през последните пет часа, Бран? Получих един-единствен кратък есемес, че идваш насам и аз трябва да опразня голямата спалня. Смяташ ли, че това е приемливо? — Дрю стоеше във всекидневната. Само Хач присъстваше на тази късна, среднощна среща. Предишната сутрин Ели и Райли бяха отлетели обратно за Ню Йорк, а преди няколко часа Кейс и Мия бяха потеглили за Далас. — Имаш ли някаква представа какво ни накара да преживеем?

Бран знаеше, че е най-добре този разговор да се проведе лично. И с минимум думи. Дрю се тревожеше за това, което бе преживял?

Той отиде право при този негодник брат му и го фрасна с все сила в лицето. Ръката му сякаш изпука и го прониза остра болка, но това бе само нищожно допълнение към страданията и мъките, които бе изтърпял тази нощ.

— Ти си шибан негодник, Дрю, и се кълна, че ако още веднъж я изложиш на подобна опасност, ще отида право в офиса на Патриша Кейн и ще ѝ разкажа всичко. Разбра ли ме?

Дрю политна назад, ръката му се стрелна към лицето, а очите му гневно блеснаха.

— За какво, мамка му, говориш, Бран?

Хач се спусна между тях и вдигна ръце, за да ги разтърве.

— Всички да се успокоят. Очевидно тук има някакво недоразумение.

Разбира се, че Хач щеше да вземе страната на Дрю.

— Няма никакво недоразумение. Тази вечер Карли едва не умря. Наложих се да разбия онази врата с тялото си, Дрю. Как можа? Как можа да ти хрумне, че това, което си направил, е допустимо? Не ми каза какво си замислил, защото си искал да реагирам естествено? Е, ето я моята реакция, братко. Тя повече няма да участва в този план и ако се опиташ да ме спреш, ще изпълня закана си.

Дрю се втренчи в него, сякаш се опитваше да осъзнае чутото.

— Ти мислиш, че аз съм направил това? Смяташ, че съм способен да причиня изтичането на газ в сграда, в която се намира брат ми? Където може да пострада? Ти изобщо познаваш ли ме? Знаеш ли през какво съм преминал, за да се уверя, че си в безопасност?

В безопасност? Дрю е мислил, че той е бил в безопасност? Импулсът отново да удари брат си се надигна като гигантски чук, изправи гръбнака му, накара юмруците му да запулсират. В съзнанието му препуснаха образи за *безопасността*, осигурена му в детството.

Как се кри два дни в мръсния дрешник, защото приемният му баща беше пиян и заплашваше да го пребие до смърт. Два дни без храна и вода. Два дни без да може да отиде до тоалетната.

В безопасност? Никога в скапания си живот не се е чувствал в безопасност. Не и след онази нощ, когато Райли го бе събудил и чудовището бе започнало да го преследва.

Хач пристъпи пред него.

— Бран, недей. Погледни ме. Ти си тук с мен. Разбираш ли?

Единствено ръцете на Хач, обгърнали лицето му, гласът му, който го зовеше да се върне, го накараха да се овладее. Бран ненавиждаше тази слабост, ненавиждаше как толкова неочаквано го сграбчваше в лапите си. Вече не беше дете, но явно завинаги щеше да

остане заключен в онази противна къща. Без значение колко пари щеше да му даде Дрю, той винаги щеше да бъде детето, което никой не искаше. Изтика мислите от главата си. Това не беше терапевтичен сеанс. Ставаше дума за Карли.

— Разбирам, че брат ми е безмилостно копеле, което не го е грижа за никого, освен за самия него.

Хач отстъпи назад, цялата нежност бе изчезнала от лицето му.

— Веднага престани и говори направо. Да не би да се опитваш да кажеш, че Дрю има нещо общо с изтичането на онзи газ?

— Откъде знаеш, че е имало изтичане на газ, след като не е твое дело? Ти искаше да причиниш известен хаос. Е, успя. — Но още докато изричаше думите, усети как вулканичният му гняв започва да стихва.

— Аз бях там, Бран. Бях на отсрещната страна на улицата и чаках агентката, която наех да протестира срещу някогашната политика на „Кейн Корпорейшън“ да малтретира животни. Тя трябваше да се спусне към Патриша, да я изплаши и да устрои скандал. Искях да изчакам до края на вечерта заради безопасността на Карли. Мислех, че така ще е по-лесно за нея. Това беше хаосът, който смятах да причиня. — Дрю отиде в кухнята и отвори хладилника. — Вместо това се наложи да стоя настрана и да се гърча от притеснение, когато разбрах, че сградата може да експлодира, а малкото ми братче все още е вътре.

— Едва успях да го удържа — заяви Хач и поклати глава.

— Ако още веднъж ми причиниш подобно нещо, кълна се, че ще ти отнема всичко — закани се Дрю, сочейки към Хач.

— Аха, наслушах се на това през цялата вечер. — Хач изпухтя шумно, докато отиваше към бара, за да си налее питие. — Какво, по дяволите, щеше да постигнеш, освен да прецакаш всичко? Наистина ли вярваш, че той щеше да си тръгне с теб? Той нямаше да се успокои, докато не измъкне онова момиче навън.

— Не смятах да му дам този шанс — тросна се Дрю.

Мамка му. От онзи момент, когато бе осъзнал, че Карли е в опасност, той мислеше единствено как да накара някого да си плати за това. Вярваше във всяка своя дума, която бе изрекъл. Възнамеряваше да изтегли Карли от операцията, а последствията да вървят по

дяволите. Разбира се, не беше говорил с нея за решението си, а тя навярно щеше да има свое мнение по въпроса.

— Извинявай. — Защо бе допуснал най-лошото? Защо винаги правеше така? Изглежда, така бе устроен. В мига, в който се случеше нещо гадно, той търсеше възможно най-ужасното обяснение. — Помислих, че си бил ти. По дяволите, Карли ме попита дали планът е сработил. И наистина сработи. Патриша помоли за среща с моя шеф.

— Карли мисли, че аз съм я поставил в подобна опасност? — попита Дрю със скован глас.

— Не. — Не можеше да позволи на Дрю да си го мисли. Изглежда, Карли беше по-умна от него. Или навярно бе по-малко обременена и гледаше по-оптимистично на света. — Тя изглежда смята, че има нещо общо с дълга ѝ към мафията, но е достатъчно умна, за да знае, че случилото се ще изнерви и разгневи Патриша.

Дрю притисна торбичката с лед към лявата си буза.

— Поне един от вас ми има доверие.

— Още веднъж извинявай. Беше тежка нощ.

Хач се отпусна върху дивана с чаша с уиски в ръка.

— Тя наистина ли е добре? Как така само тя трябваше да отиде в болницата? Не мисля, че разбирам какво се е случило.

— Щях да узная много повече, ако ме бе оставил да вляза — оплака се Дрю.

Тогава щеше да настане истински хаос.

— Хач е постъпил правилно, като те е задържал. Трябваше да изведем хората от сградата, а не да ги пускаме да влизат. А и тя не беше единствената пострадала. Операторът е бил в същата стая за няколко минути и когато излезе, се оплакваше от силно главоболие.

— Да се върнем в началото. — Дрю седна до Хач. — Защо, за бога, отоплението е било пуснато? Не е толкова студено.

Бран набързо описа изложбата и знаковата творба. Успя да го стори без гневни и критични забележки, като реши, че това е много професионално от негова страна.

— Изглежда, по някое време е започнало изтичането на газа. Порано вечерта двамата с Карли бяхме в стаята и нямаше нищо нередно. По-късно Майк отишъл, за да нагласи камерата, и когато излезе, се оплакваше от силно главоболие. Карли е влязла след него за финалните приготовления с Тим.

Когато Бран изобщо не бе видял. Ако Тим също е бил в стаята, защо бе намерил Карли сама? Защо не бе видял Тим да тича по коридора или да се мотае наоколо след това? Той бе разговарял с Майк и още неколцина служители, но нямаше и следа от Тим.

— Значи просто е бил някакъв инцидент? — попита Хач. — Мислиш, че са повредили печката, докато са нагласявали всички онези камери?

Не, Бран започваше да мисли, че ставаше нещо далеч по-зловещо. Струваше му се логично, когато мислеше, че е бил брат му. Макар че дори в този случай явно не бе мислил разумно. Сега, когато гледаше на случилото се отстрани, в главата му изникнаха няколко въпроса.

— Карли беше заключена.

Дрю се изправи, челюстта му се стегна.

— Била е заключена в стая, където е имало изтичане на газ?

Бран все още помнеше ужаса, който бе почувствал, когато не можа да отвори вратата.

— Да, вратата беше заключена, но няхах време да разбера как. Строших я и я изнесох оттам. Тя беше заключена отвън. Уверявам те, че се е опитала да излезе. Когато се свести, ми каза, че се опитала да отвори вратата, а после била прекалено замаяна, за да се движи. Едва успяла да ми изпрати есемеса.

Ако не го бе сторила, той щеше да стои там и да разговаря с Майк, докато тя вдишваше отровата. Щеше да умре, докато той говореше за футбол или някаква подобна глупост. Щеше да я намери мъртва на пода. Още едно момиче, което не бе успял да спаси.

— Хей, тя е успяла и вече е добре — каза Дрю. — Сигурен ли си, че вратата просто не е заяла? Онази галерия се помещава в една от старите градски сгради. Понякога вратите заяждат.

Бран се замисли, опитвайки се да си припомни всяка подробност.

— Натиснах дръжката. Тя се завъртя, но вратата не се отвори. Затова се хвърлих с всичка сила отгоре ѝ и успях да вляза. Въпросът е защо изобщо вратата е била затворена. Камерата беше монтирана, но Карли бе сама в стаята. Тим, помощник-операторът, е трябвало да чака там за последните снимки, но никъде не можахме да го открием.

— Добре. Ще ни е нужно повече от едно име. — Хач извади телефона си и започна да пише. — Ще осведомя Кейс за случилото се.

Този Тим от служителите ли е?

— Така мисля. Карли сигурно ще знае повече. — Той нямаше намерение да я буди сега, но на сутринта можеха да седнат и да преговорят всички събития от вечерта. — Кажи на Кейс, че трябва да се срещнем с брат му. Не мисля, че Патриша ще приеме да разговаря с някой друг, освен с Иън. Освен това искам да видя всички доклади за изтичането на газа веднага щом е възможно.

— Аз вече възложих на един мой приятел да проучи този въпрос. От противопожарната служба ще разследват. Веднага след като научат нещо, ние също ще разполагаме с информацията. — Дрю отново погледна към спалнята. — Тя наистина ли е добре? Не изглеждаше така, когато я внесе в апартамента.

— Парамедиците й дадоха кислород. Не е прекарала в онази стая повече от няколко минути. — Мислите му бясно препускаха. — Ами ако някой е бърникал инсталацията? Ако е било замислено като бавно изтичане? Въглеродният оксид е безцветен газ, без миризма. Карли е оцеляла, защото много бързо й е подействал и тя е паднала на пода.

— Когато има бавно изтичане, понякога човек не осъзнава, че е отровен — подхвана Хач мисълта му. — Ако бяха затворили вратата по време на онези снимки, нещата можеха да се развият много зле. Особено, ако са били заключени отвън. Постепенно всички са щели да се почувстват зле, без да знаят защо и без да имат възможност да разберат. А и с повече хора в стаята е щяло да има по-малко кислород.

— Предполагаше се, че последните снимки ще бъдат в тесен семеен кръг. Никой нямаше да бъде допуснат в онази стая в продължение на двадесет или може би тридесет минути. — Сега като се замислеше за това, всички ужасяващи теории добиваха смисъл. — Имало е повече от достатъчно време, за да се убие цяла група хора. Нашият приятел Тим е трябвало само да отвори отново вратата и цялата трагедия е щяла да се приеме като злощастен инцидент.

— Това са само предположения — намеси се Дрю. — Не можеш да го знаеш със сигурност. Най-вероятно е било инцидент. В противен случай защо само Карли е била заключена вътре? Кой би искал да я нарани?

Имаше нещо в начина, по който бе реагирала Патриша, което накара Бран да се замисли.

— Не мисля, че мишената е била Карли. Тя носеше нещо, което принадлежи на Патриша. Една специална наметка, която видях Патриша да носи и която тя трябваше да представи по време на последните снимки за вечерта. Карли ми спомена за това, докато отивахме към галерията. Аз я попитах какви ще са задълженията ѝ тази вечер и тя се пошегува, че една от задачите ѝ е да се погрижи осветлението да свали поне десет години от лицето на шефката ѝ, и добави, че глупавата наметка на дизайнера щяла да изглежда бяла, а не кремава върху екрана. Операторът би трябвало да го знае.

— Ти смяташ, че този тип Тим се е опитал да убие Патриша? — подсвирна Хач. — Е, не бих го винил. През годините аз самият съм искал да я убия поне няколко пъти.

— Освен това трябва да потърсим една жена, на име Франсин Уелс. — Вечерта не беше пълна издънка. Бран бе открил някои неща. — Името познато ли ти е, Хач?

Хач кимна след кратък размисъл.

— Според заварения син на Патриша, Франсин била първата Карли на Патриша.

Хач отново кимна.

— Да, винаги съм се чудел за това. Пати, която аз познавам, не знаеше дори да кипне вода. О, тя винаги е искала да направи нещата да изглеждат колкото се може по-изискани, но не беше това, което бих нарекъл домакия. Наемаше декоратори и доставчици на храна. Не съм изненадан да чуя, че някой друг е стоял зад нея.

— Очевидно Франсин е починала преди няколко години или двете са се скарали — обясни Бран. — Оттогава тя използва идеите на Карли, като ги представя за свои. Затова се е постарала да намери подмолен начин да принуди Карли да работи за нея и точно заради това се страхувам, че ако не се задействаме, след две години тя ще направи нещо още по-лошо, за да запази статуквото.

— Пати, която познавам, не би оставила нещо хубаво да ѝ се изплъзне — съгласи се Хач. — Не и ако има някакъв начин да го задържи. Тя ще открие нещо друго, с което да изнудва Карли, след като вече няма да може да я заплашва със сестра ѝ. Гарантирам ти го. Вече го планира. Затова тази жена има толкова много врагове.

— Врагове, които са готови да наранят много хора, за да се доберат до нея. Мисля, че този тип Тим е бил нает да свърши тази

работа. Смятам, че мишената е била Патриша и той е помислил Карли за нея, когато е влязла. Може би е трябвало да изчака, докато всички се съберат вътре или може би просто се е паникьосал, но определено не смятам, че случилото се е било инцидент.

— Не можем да го знаем със сигурност, докато не получим докладите. — Дрю потръпна, докато отдръпваше торбичката с лед. — По дяволите, Бран, кога се научи да удрияш толкова силно?

По някое време, след като осъзна, че няма кой друг да го спаси.

— Съжалявам. Не разсъждавах трезво. Ако го бях направил, щях да знам, че не си бил ти.

— Никога не бих те изложил на подобна опасност. Ненавиждам факта, че ти изобщо си замесен в цялата история — призна Дрю.

— Те бяха и мои родители. — Можеше да го убеждава до безкрайност, но знаеше, че всички думи на този свят нямаше да променят мнението на брат му. Според Дрю, сега той бе главата на семейството, а останалите все още бяха деца. По-добре да не се отклоняват от темата. — Настоявам да видя онези доклади и искам да ме уведомиш кога Патриша ще може да се срещне с Тагарт. След като това се уреди, ще чакаме, докато заминем за Калифорния. Ще се сдобием с информацията, която ни е нужна, и сме вън от играта.

И тогава повече нямаше да има причина да бъде близо до Карли. Можеше да се върне в Остин и да се заеме с обичайната си работа, със стриптийзърките и пиячката и нямаше да дава и пет пари дали щеше да се събуди на следващия ден.

Но тя щеше да е вън от опасност. Сега, след като беше почти сигурен, че някой е нарочил шефката й, Бран искаше тя да е в безопасност.

— Май трябва да си лягам — изрече Дрю с дълга въздишка. — Ако Големия Таг ще пристигне тук скоро, имам нужда да си почина добре. Кълна се, че той е най-саркастичното копеле, което някога съм срещал. Умът ми не го побира защо Мия избра да се забърка със семейство от наемници.

Той беше почти сигурен, че това имаше нещо общо с начина, по който сестра му се усмихваше, когато нейният личен Тагарт влезеше в стаята.

— Аз също отивам в леглото.

Хач се взря слисано в него.

— Толкова далеч ли сте стигнали? За последно чух, че спиш на дивана.

— И все още е така. — Защо почувства как по кожата му плъзва червенина? Той беше възрастен мъж. Не беше длъжен да обяснява къде и с кого спи. По дяволите, никога не го бе правил. Навремето бе преспал със стриптийзборките на няколко стриптийз клуба. Защо с Карли се чувстваше различно? Защо ломотеше смутено и се опитваше да обясни? — Тя е изплашена. Тази вечер бе наранена, озова се в непозната обстановка и не желае да остава сама. Изобщо не става дума за това, което си мислиш.

О, точно за това ставаше дума, но той нямаше да следва инстинктите си. Прекалено много бе загрижен за Карли, за да я подложи на това, което неизбежно щеше да се случи. Накрая щеше да си тръгне, защото не беше подходяща компания за когото и да било за по-дълго време.

По дяволите, истината беше, че се страхуваше да спи с нея. Имаше ужасни сънища, но щеше да легне в леглото до нея и да я прегърне. По някое време сигурно щеше да задреме.

— Ти сериозно ли не спиш с нея? — попита Дрю и се намръщи.

— Мислех, че ще бъдеш във възторг. — Не разбираше защо брат му не подскачаше от радост при новината. — Казах ти. Харесвам я. Искам да я защитя.

— Освен това я желаш — възрази Дрю.

— Точно заради това той не спи с нея. — Хач изпи на един дъх останалото уиски в чашата.

— Той спи с всички останали. Да не би това да е още едно от онези емоционални неща, които не разбирам?

Понякога гениалният му брат не беше съвсем в час.

— Няма нищо за разбиране.

Хач очевидно не смяташе да се отказва.

— Обясних ти за Бран. Той си е втъпил, че е увреден. Спи с дадена жена само когато е сигурен, че може да ѝ даде това, от което тя се нуждае.

— Той ѝ даде един милион долара — изтъкна Дрю, следвайки обичайната си логика.

Хач изпъшка.

— Тя не е проститутка. Не всичко на този свят е пари, робот такъв. Той я харесва, но си мисли, че не я заслужава. Бран смята, че не заслужава нищо, но и аз не съм сигурен защо, тъй като той е един затворен кучи син, който не говори с никого.

— Той говори насън. — Очите на Дрю срещнаха неговите. — Говори за Манди. Досега не съм се намесвал, защото искам да ми имаш достатъчно доверие, за да ми разкажеш, но започвам да мисля, че се налага да те притисна.

— Не ми се бъркай в живота, Андрю. Тогава ти не беше до мен и сега не се налага да ме поправяш, сякаш съм счупена играчка. Ако не ме харесваш такъв, какъвто съм, просто ми кажи да си вървя. — Мразеше да се чувства притиснат до стената и със сигурност нямаше намерение да провежда терапевтичен сеанс с брат си. Нямаше нужда никой да знае за случилото се. Това бе само негово бреме. Неговата тайна. Единствено негова.

Обърна се и се запъти към вратата на спалнята. Отровата го разяждаше. Не искаше да влиза вътре. Искаше да се метне на колата, да намери някой бар и да направи това, което умееше най-добре. Да потъне в забрава.

— Тя ще се нуждае от нова работа — изрече Дрю с безизразен глас, сякаш не желаше да предизвиква нов спор. — Ще е лесно да й намерим. Ти я харесваш. Няма причина да не завържете връзка с нея.

— Да излизам с нея, а, големи братко? — Понякога можеше да бъде такъв лицемер. Не че самият Дрю търсеше истинската и вечна любов. — Струва ми се, че прекарваш цялото си време в заговорничене и планиране. Не ме включвай в тези планове. Ако не искаш да си тръгна, остави ме да се справя с Карли така, както намеря за добре.

Преди брат му да изрече още нещо, Бран отвори вратата и влезе в спалнята. Затвори след себе си и се спря, поемайки дълбоко дъх. Мамка му. Какво щеше да прави, ако тя дойдеше в Остин? И тук едва успяваше да държи ръцете си далеч от нея.

Тя бе оставила лампата да свети. Отдясно бе тъмната баня, а вляво къс коридор с два дрешника от двете страни. В по-малкия дрешник имаше мъжки дрехи, а по-големият беше пълен с най-различни дамски тоалети и аксесоари. Приятели на Кейс отсядаха тук по време на почивките си. Не можеше да спомни имената им, но

щастливият им брак бе оставил своя отпечатък върху това място. Върху стените в коридора бяха окачени снимки от сватбения им ден, а също и на малкото им момче, играещо на плажа.

Щастливи, нормални хора. Хора, които навярно никога не бяха имали нито един гаден ден в живота си. Хора, на които не им се бе налагало да се борят, за да оцелеят. Те живееха в красиви места и водеха красив живот. Какъвто Карли заслужаваше.

Той не биваше да влиза тук, не биваше да се мушва в леглото до нея. Това щеше да доведе до неизбежното, защото брат му беше прав. Той бе пожелал Карли в мига, в който я бе зърнал. Копнееше за топлината ѝ и онази сладка обич, която тя таеше в себе си, очакваща да избликне навън като бистър ручей. Тя щеше щедро да дари с нея правилния мъж.

Той не беше правилният мъж.

Той беше отровен вулкан, чакащ да изригне, който щеше да унищожи нейния свят.

— Бран?

Той се опита да потуши яростта и напрежението и влезе в спалнята. Не можеше да отиде при нея. Не и след всичко, което бе преживяла.

— Тук съм. Трябваше вече да си заспала.

Тя седна в леглото.

— Беше ми малко горещо и нито секунда повече не можах да изтърпя болничните дрехи. Открих една тениска в дрешника. Нали няма нищо лошо, задето я взех назаем?

Не беше тениска. Беше шибано потниче и подчертаваше всичките ѝ извивки.

— Мисля, че всичко е наред. Сигурна ли си, че искаш да остана тук с теб?

— Освен ако ти не желаеш. — Гласът ѝ се снижи. — Мислех, че всичко е наред. Ако това те притеснява...

Бран изрита обувките и изхлузи тениската презглава. Щом тя се чувстваше удобно, и той щеше да се отпусне. Събу панталона си и остана по боксерки. И като допълнение пусна вентилатора на тавана. Студ. Студът бе негов приятел.

— Всичко е наред, скъпа. Уверявам те, че нищо не ме притеснява да спя до теб.

Освен онази част, в която той я покриваше с тялото си, докато разтваряше краката ѝ и проникваше в нея, сякаш се завръщаше у дома. Само тази част го притесняваше.

По дяволите. Започваше да се възбужда. Той угаси лампата.

— Сигурен ли си? — Гласът ѝ прозвуча треперлив и боязлив и това едва не го уби.

Кой я бе накарал да се чувства по този начин? Съпругът ѝ? Хора в миналото ѝ?

— Дали съм сигурен, че предпочитам да спя до една прекрасна жена в удобно легло, вместо да се свивам на дивана? Абсолютно съм сигурен за това. — Той се плъзна в другия край на леглото. — Освен това ние на практика ще живеем заедно през следващия месец и нещо. Трябва да свикваме с това.

Тя се обърна настрани. Въпреки че бе угасил светлината, Бран все още виждаше очертанията на тялото ѝ в полумрака.

— Добре, защото изглежда глупаво да спиш на дивана, когато тук ще ти е по-удобно. Аз по-добре ще се сместя на дивана.

Това никога нямаше да го бъде. Никога нямаше да ѝ позволи да спи на дивана и да се чувства некомфортно, когато можеше да направи поне това за нея. Претърколи се на една страна, наслаждавайки се на интимното усещане да бъде сам с нея.

— Нека бъдем практични и да спим заедно. Макар че съм длъжен да те предупредя. Аз не спя с никого. Сънувам кошмари.

Ръката ѝ се протегна и погали бузата му.

— Мога да се справя с кошмарите. Бран, аз прекалено дълго бях сама. Тази вечер беше доста тежка. Бих се радвала да спя в прегръдките ти. Знам, че това не означава нищо.

Това беше моментът, когато той трябваше да каже нещо, но Бран се придвижи толкова дяволски бързо, че нямаше време за логични и благоразумни думи. Той се намести, обви ръце около нея, а главата ѝ се отпусна върху гърдите му.

— Вече всичко е наред. Обещавам, че няма да позволя нищо да ти се случи. Ако искаш, мога да те измъкна от всичко това.

Ръката ѝ се плъзна по гърдите му и тя се сгуши по-близо.

— Добре съм. Това, което се случи тази нощ, беше ужасно, но занапред ще бъде много по-внимателна. Искам да изпълним плана си.

Нуждая се от това. Трябва да направя нещо добро. През последните няколко години се държах като отвратителна страхливка.

Тя бе защитавала себе си и сестра си. Нямаше нищо страховито в това, но той нямаше да я притиска да се откаже. Това щеше да я нарани. Просто трябваше да бъде по-внимателен с Карли. Те щяха да се нуждаят от нея, за да отвлече вниманието на Патриша по време на приема в Калифорния, докато търсят флашката, където би могла да се съхранява нужната им информация. След това Карли щеше да е свободна. Тя също щеше да спечели от осъществяването на плана им.

Можеше да отиде при Кени Джоунс и той щеше да се постарее да я направи звезда. Щеше да има добър живот и някъде по пътя си щеше да срещне мъжа, който да я обича по начина, по който тя заслужаваше да бъде обичана.

Бран обви по-здраво ръце около нея и я притегли по-близо. Испита наслада от топлината, която внезапно го изпълни. Винаги му беше толкова студено, но нейната близост някак си го бе успокоила.

— Заедно ще се справим.

Тя се притисна към него, главата ѝ се потърка в гърдите му.

— Заедно. Това звучи чудесно. Тази вечер беше страхотен, Бран. Казах ли ти го?

Дишането ѝ стана равно и тя заспа.

Бе го чакала. Беше изплашена и бе преживяла най-гадната си нощ, но го бе чакала да дойде в леглото, за да заспи.

Той я прегърна силно и за пръв път от години намери малко покой.

Карли се размърда, но не отвори очи, не искаше да напуска блажената топлина, която я обгръщаше. Бран.

Тя се бе сгушила до Бран, ръцете му бяха обвити около нея. Чувстваше се сгряна, щастлива и в безопасност. Чуваше ударите на сърцето му под ухото си. Той бе в леглото до нея и тя бе потънала в обятията му.

Вчера беше ужасен ден, но тази сутрин младата жена се бе събудила закрияна и пазена, както не се бе чувствала от години. Може би никога.

Все още си спомняше колко изплашена бе, когато изгуби съзнание, какво бе изпитала в мига, в който бе отворила очи и Бран беше там, а тя знаеше, че той няма да я остави да умре. Беше я изнесъл от онази сграда. Беше дошъл, за да я спаси и нито за миг не я бе изоставил. Патриша се бе държала по типичния си отвратителен начин, но Бран я бе защитил и от нея. Някак си думите на шефката ѝ не я бяха засегнали толкова болезнено, защото той беше там, като здрава стена, която я предпазваше от всички и всичко.

Ръката му се стегна около нея и тя разбра, че е буден.

— Добро утро, слънчице — прозина се той. — Как спа? По-добре ли се чувстваш?

Карли се чувстваше малко отчаяна. Това беше толкова глупаво, но жадуваше той да я целуне, да се претърколи и да покрие тялото ѝ със своето. Не искаше да изживее още един ден, без да узнае какво е да бъде с Брандън Лолес. Толкова време бяха прахосали. Всъщност знаеше, че не беше чак толкова много, но ѝ се струваше, че той отдавна присъства в живота ѝ, а досега само я бе целунал. Беше я целунал, но не бе продължил. Дватама бяха разговаряли с дни, бяха се опознали, но помежду им нямаше физическа интимност. Не беше ли това следващата стъпка?

Тя се сгуши още по-близо до него.

— Чувствам се страхотно.

В началото тя беше толкова непреклонна, че Бран като че ли се нуждаеше от нещо повече от физически знак, който да му подсказва, че Карли е готова да прекрачи границата на приятелството.

И той искаше това, нали?

Беше толкова внимателен с нея, толкова галантен. Не означаваше ли това, че я желае? Когато я бе целунал, бе усетила, че той иска да бъде с нея. А той често я целуваше. Целуваше я, когато изглеждаше редно.

Дали това означаваше, че той го прави, когато бе нужно, заради прикритието?

— Аз самият спях отлично — рече той с възхитително дрезгав глас. — Това е изненадващо. Обикновено сънят ми е ужасен. — Бран се размърда, обърна се на една страна, но я притегли към себе си. Беше толкова интимен жест на сумрачната утринна светлина, телата им така притиснати едно до друго. — Наистина ли си добре? Лекарят каза, че ден или два ще се чувстваш уморена. Затова те доведох тук, по-далеч от изкушенията на работата.

Карли определено не се чувстваше уморена. Тялото ѝ бе като наелектризирано. Младата жена вдигна лице към него. Той бе забулен в сенките, тъй като щорите бяха спуснати, а лампите изгасени, но Карли различаваше очертанията на устните му.

— Добре съм, Бран. Чувствам се прекрасно.

Ръката му погали косата ѝ.

— Радвам се, но въпреки това ще си почиваш. Никакви телефонни обаждания. Никаква работа. Искам днес най-вече да лежиш край басейна или може би, ако се чувстваш добре, да се разходим по плажа. Но аз ще дойда с теб.

Отнасяше се с нея като с инвалид. Не това впечатление искаше да създаде тя. Време беше за действие. Карли се надигна и докосна устните му със своите.

— Чувствам се изпълнена с енергия. Макар че нямам нищо против да остана още няколко часа в леглото.

Той отскочи назад, сякаш го бе опарила. Изтърколи се от леглото и седна.

— Идеята не е добра. Имам предвид за теб. Трябва да почиваш. Аз имам да свърша куп неща.

Е, това отговори на въпроса ѝ. Може би той не се бе държал като джентълмен само заради нея. Бран бе прекарал цяла седмица в дома ѝ и беше безупречен гостенин. Карли бе помислила, че просто не желае да я пришпорва, че я оставя тя да наложи темпото. Може би това е било подходящ начин да я контролира. Сега, след като вече си бяха осигурили охраната на „Кейн Корпорейшън“, той вече нямаше нужда да я контролира.

— Искаш ли кафе? — попита Бран, стана и посегна към панталона си. — Мога да ти донеса една чаша. Освен ако не смяташ още да поспиш. Прекара дълга нощ.

Слава Богу, че в стаята беше тъмно и той не можеше да види пламналото ѝ от срам лице. Тя придърпа завивките до брадичката си. Предишната нощ се бе почувствала малко безсрамна да си легне само по бикини и прекалено тясно потниче. Беше решила, че може да влезе в ролята на съблазнителка.

Сега осъзна, че навярно е изглеждала смешна и беше дълбоко благодарна, че той не бе видял оскъдното ѝ облекло.

— Не. Няма нужда.

— Чаша вода или сок? Не съм сигурен какво имаме, но ще намеря нещо, а после ще се погрижа за закуската. — Бран вдигна ципа на панталона си, без да я поглежда.

— Казах, че нямам нужда от нищо. Искам само да си отида у дома. Там мога да си почивам не по-зле, отколкото тук. Вероятно дори по-добре, защото се нуждая от известно усамотение. — И време да се справи с това ново развитие на нещата. Дали той си е мислил, че тя няма да се поддаде? Че спокойно може да флиртува, както му харесва, защото тя никога няма да го приеме насериозно? Някои мъже се отнасяха по този начин с нея. Гледаха на нея като на безполово и безопасно същество.

Разбира се, онези мъже обикновено ограничаваха флиртуването до подмятания и закачки, без физическа близост. Те не я бяха целували, сякаш не можеха да дишат без нея. Не я натикваха в малки стаички, където не можеха да отлепят ръце от нея.

Но явно всичко е било само преструвка и сега, когато тя беше вече в играта, той очевидно бе вън. Време беше да предприеме всички важни стъпки и да преосмисли плановете си за днес.

Бран се обърна.

— Вече ти казах, че няколко дни ще останеш тук. Ще си по-склонна да си почиваш, ако си по-далеч от офиса.

Тя седна, придърпвайки чаршафите около себе си.

— Прибирам се у дома. Тук никого не познавам. Не желая да оставам тук.

— Миналата нощ нямаше нищо против.

Миналата нощ имаше намерение да го съблазни. Той бе дал да се разбере, че Карли може да очаква по-интимна близост от негова страна. Днес се чувстваше използвана.

— Както сам изтъкна, миналата нощ не бях на себе си. Тази сутрин вече съм добре и си отивам у дома. Дори нямам дрехи тук. А сега, ако бъдеш така добър да ме оставиш сама, ще си взема душ и ще се обадя за такси. А ти имаш среща с Патриша. Можеш да си отдъхнеш няколко дни от задължението да бъдеш бавачка.

Той спря и застина неподвижно.

— Задължението да бъда бавачка?

Как другояче трябваше да го възприема?

— Виж, снощи имаше инцидент. Аз размислих и стигнах до заключението, че Ди Лука вече няма основание да ме преследва. Ти се погрижи за това и аз ти благодаря. Не ме е страх от него, така че повече няма абсолютно никаква причина да оставаш в дома ми. Съжалявам, че толкова дълго те ангажирах да ме пазиш.

Той отиде до стената и внезапно лампите светнаха.

— Какво, по дяволите, означава всичко това?

Бран стоеше до другия край на леглото, което бяха споделяли предишната нощ, челюстта му бе стисната, а очите приковани в нея. Изглеждаше... ядосан. Защо? Защото тя му се опълчваше? Е, налагаше се да го приеме.

— Искам да се прибера у дома. Нямам намерение да прекарам три дни на напълно непознато място. Където не познавам никого.

— Познаваш мен.

Дали? Тя познаваше милия Бран, който седеше на масата ѝ и ядеше всичко, което сложеше пред него. Познаваше мъжа, който я бе целунал и ѝ бе казал, че е красива. Но не беше сигурна, че познава Бран, който сега стоеше пред нея. Той приличаше на великолепен, разгневен бик, но тя нямаше да се изплаши.

— Ти получи това, което искаше. Вече се сближи с шефката ми. Сега можеш да се оттеглиш. Много скоро ще заминем за Калифорния и ти ще свършиш своята работа, а аз моята. Не е нужно да оставам тук цели три дни.

— Мислех, че се споразумяхме да остана с теб, докато всичко това приключи.

В гърдите ѝ се надигна отчаяние. Опитваше се да бъде разумна и логична, а той я караше да губи контрол.

— Споразумяхме се да останеш с мен, докато има смисъл. Ти се справи с проблема Ди Лука. Вече не ме грози опасност.

— Не съм сигурен за това — отвърна той и лицето му доби упорито изражение.

Карли нямаше намерение да продължава този спор. Време беше да се облече. Щеше да се почувства по-добре, ако имаше някакви прилични дрехи на себе си. В случая това бяха болничните, но всичко бе за предпочитане пред нейния провалил се опит за съблазняване.

— Е, аз вече съм голямо момиче и мога да се грижа за себе си. Защо не излезеш, за да се облека?

Очите му гневно блеснаха.

— Защо не престанеш да се преструваш на превзета девица от Средновековието? Видял съм голяма част от тялото ти, Карли. Не е нужно да се покриваш така, сякаш ще ти се нахвърля при първа възможност.

Сега и на нея ѝ дойде до гуша от него. Забрави за цялата си несигурност, защото беше по-добре да е бясна, отколкото да се чувства засрамена. Той я бе накарал да се озове в това положение. Тя не го бе разбрала погрешно, нито си бе въобразила нещо. Бран я бе накарал да повярва, че я желае, а сега изглежда даваше на заден, преструвайки се, че не разбира какво се бе случило.

Наистина се оказа, че е прекалено идеален, за да е истински. Той просто се прикриваше по-добре от останалите мъже. Ако тя се държеше по обичайния си покорен и свенлив начин, той щеше да си играе докрай с нея. Щеше да използва желанието ѝ срещу самата нея.

Карли отметна завивките.

— Не, предполагам, че и двамата знаем, че ти няма да го направиш, нали?

Бран се намуси обидено и поклати прекрасната си глава.

— Какво означава това? Карли, не разбирам защо си ми толкова ядосана.

Тя трябваше да му разясни някои неща относно това, как щеше да се развива партньорството им от сега нататък. Всъщност щеше да бъде освобождаващо да си каже всичко открито. Тя бе повярвала на думите му, но като при повечето мъже, думите му имаха повече от едно значение, повече от една цел.

— Ядосана съм, защото не беше нужно да си играеш с мен по начина, по който го направи. Щях да ти сътруднича и без да се преструваш.

— Да се преструвам?

Младата жена завъртя очи и скочи от леглото.

— Да, да се преструваш, че ме желаш. Смятам, че ти предложих няколко съвършено разумни сценария още в началото, които не включваха твоята роля да ме правиш на глупачка.

— И как съм те направил на глупачка?

— Защо продължаваш да се преструваш? Разбрах те. Няма нужда да ми се казва по два пъти. Повече няма да те притеснявам за секс. Можеш да продължиш да играеш ролята си за пред публиката, но ако не сме на сцената, бих предпочела да не си наоколо. А сега, ако обичаш, напусни тази спалня и ме остави да се изкъпя. Ако се нуждаеш от мен, използвай телефона си или ми изпрати имейл. — Тя мина покрай него с решителна крачка и се запъти към разкошната баня на апартамента.

Още една причина да не остава тук. Мястото беше зашеметяващо и очевидно принадлежеше на хора, които имаха очарователен живот. Тя бе научила, че отсядането в някое прекрасно място често можеше да я накара да си мисли, че и нейният живот е прекрасен. Това би могло да подлъже човек да повярва, че и той би могъл да живее така.

Почти бе стигнала до банята, когато една груба ръка се протегна и я сграбчи. Издърпа я рязко и я притисна към стената.

— Не съм направил нищо, за да заслужи подобно отношение.

В гърдите ѝ заклокочи гняв.

— Наистина ли? Предполагам, че от твоя гледна точка е вярно. Мислиш, че флиртуването със закръглено момиче е благотворително дело? Така ли гледаш на това? Защото нека ти кажа нещо, Брандън. Аз не го възприемам по този начин. Щеше да бъде наистина

благотворително дело, ако беше стигнал докрай, но ти не си достатъчно мъж, за да го сториш, нали?

Ръката му се стегна около китката ѝ.

— Пусни ме. Какво смяташ да направиш, Бран? Бесен си, защото пълното момиче е прозряло плана ти?

Тя го изгледа кръвнишки, сетне млъкна. Видя как вената под лявото му око пулсираше. Той сякаш се взираше в нея, но очите му бяха празни. Цялото му тяло леко трепереше.

Какво, по дяволите, правеше тя? Защо го предизвикваше така? Сълзи запариха в очите ѝ. Може би това, което той бе сторил, не беше най-приятното нещо на света, но нейната постъпка беше още по-лоша. Тя не беше такава жена.

Каквото и да бе сторил той, навярно смяташе, че е било за добро. Бран никога не ѝ бе казвал, че ще бъде нейно гадже. Никога не я бе лъгал, освен че я бе целунал, когато очевидно не го бе искал. Навярно си е мислил, че е имал нужда от подобен контрол, но не бе могъл да доведе играта до край.

Той вече я бе спасил два пъти, а тя бе готова да се нахвърли върху него, защото не искаше да спи с нея. А той очевидно преживяваше свои си проблеми. Понякога Бран изглеждаше толкова далечен, сякаш бе заклещен някъде и се нуждаеше от нея, за да го измъкне от мъчителния свят в главата му.

Тя протегна свободната си ръка. Трябваше да приеме отхвърлянето му с финес. Един мъж не командваше желанията си. Той не можеше да промени факта, че не я намира за привлекателна, както тя не можеше да промени факта, че беше почти влюбена в него. Карли плъзна пръсти по лявата му вежда, за да отнеме от напрежението му.

— Бран, извинявай. Не биваше да казвам всичко това. Беше зловно и недостойно от моя страна. Моля те, успокой се. Не е нужно да се кара. Повече няма да бъда жестока.

Ръката, сключена около китката ѝ, малко отпусна хватката си, но той оставаше мълчалив.

— Всичко е наред. Всичко ще е наред между нас, стига да ми простиш. Почувствах се наранена и избухнах.

— Как те нараних? — Думите излязоха с гърлено ръмжене.

Нима той не разбираше? Преди няколко минути тя мислеше, че той продължава да я измъчва, ала сега не беше толкова сигурна. Може

би той не разбираше защо е толкова разстроена. Беше унижително, но пък и тя му наговори някои ужасни неща.

— Аз се опитах да те накарам да ме любиш, а ти скочи като опарен от леглото. Всичко е наред. Онези целувки са били само за да ме накараш да свикна и да се чувствам спокойно с теб. Щеше ми се да ми го беше обяснил, защото си помислих, че означават нещо повече, но въпреки това не биваше да се държа толкова отвратително.

— Ти ме целуна. — Той отново гледаше в очите ѝ, а не през нея.

— Съжалявам.

Другата му ръка улови свободната ѝ и внезапно двете ѝ ръце бяха вдигнати високо над главата ѝ.

— Ти ме целуна. Искала си да го направиш?

Толкова ли е била непохватна? Нима той дори не е разбрал, че тя го е целувала със страст?

— Да, но сега разбирам, че е било грешка.

Неприятно ѝ бе, задето се чувстваше толкова уязвима. Смяташе, че преди малко е била уязвима, но сега той я държеше здраво, а погледът му се спусна надолу по тялото ѝ. Езикът му се стрелна навън, облизвайки долната му устна подобно на големия лош вълк, който е готов да се нахвърли на сочната мръвка.

— Сkochих от леглото, за да не разбереш.

Дали през последните няколко секунди температурата в стаята не се бе повишила с десет градуса? Цялото ѝ тяло пламтеше и тя не бе сигурна как ще се справи с това, което той смяташе да каже. Въпреки това, като пеперуда, привлечена от пламъка, Карли не може да възпре въпроса си:

— Да не разбере какво?

Косата му, разрошена от съня, се спускаше над очите му, които я пронизваха, докато тялото му се притискаше в нейното. Тя беше приклепена между стената и невероятно здравето и силно мъжко тяло. Много възбудено мъжко тяло.

— Мислех, че ти е студено и ти се опитваш да се стоплиш. Реших, че ако разбереш колко съм възбуден, може би малко ще се стреснеш. А не исках да те изплаша. — Сега изглежда нямаше подобен проблем. Той търкаше бедрата си в нейните, позволявайки ѝ да почувства колко е твърд. — В бъдеще, когато искаш секс, едно любезно „Бран, може ли да правим секс?“ ще свърши работа. Или

може да си уговорим кодова дума, когато сме на публично място и ти искаш да ми кажеш, че ме желаеш. Нещо безобидно, като например „гладна съм“. Тогава ще знам, че трябва колкото се може по-бързо да те отведа на някое усамотено местенце.

— Ами ако наистина съм гладна?

— Тогава, след като те любя, ще те нахраня. — Устата му се задържа над нейната. — Мислех, че ще е по-добре, ако избегнем това. По-добре за теб. Аз не съм мъжът, за когото ме смяташ. Затова скочих от леглото. Искях да те защита.

— А сега вече не искаш да ме защитиш?

— Не мога. Не и сега. Както казах, аз не съм мъжът, за когото ме смяташ. Отдавна се научих да се наслаждавам на удоволствията, когато и където мога. Научих се да бъда егоистичен и смятам да бъда егоистичен с теб, Карли. Давам ти последна възможност да избягаш. Ще пусна ръцете ти и ти можеш да си тръгнеш, да ми дадеш няколко минути, за да се окопитея и след това отново ще се върнем към предишните си отношения. Ще бъдем приятели и аз ще се отнасям към теб като с дама, защото аз наистина те харесвам.

— Ами ако не избягам? — Тя вече бе направила своя избор. Нямахме начин да излезе през онази врата.

— Тогава ще бъдеш моя, докато това приключи. Карли, помисли над това. Искам те, но аз не съм добър за никоя жена. Стоях по-далеч от теб, защото ме е страх, че мога да ти причиня болка.

Поне беше откровен. Болката беше за предпочитане пред ужасяващото емоционално вцепенение от последните години. Всичко беше за предпочитане пред онази мъчителна самота, която я бе сковала. Навярно аферата им щеше да продължи само няколко седмици, но поне щеше да се чувства жива.

Ръцете му я пуснаха и той отстъпи назад. Милият, сговорчив Бран, когото познаваше, бе изчезнал и на негово място се бе появила гладна пантера. Великолепен хищник и тя не искаше нищо друго, освен да бъде неговото пиршество. Вече не й пукаше за килограмите или гърдите ѝ, които вече не бяха свършени. Имаше значение единствено този миг и желанието да му покаже, че нямаше намерение да бяга от него.

И може би този път нямаше да има недоразумения.

Тя пристъпи към Бран, доволна, че сега той бе притиснатият до стената. Пресегна се, улови големите му китки и ги стисна с все сила.

— Искам да ти изясня нещо, Лолес. Аз съм голямо момиче и мога сама да решавам. Ти беше честен с мен. Това е всичко, което искам. — Тя се притисна към него, триейки тяло във възбудата му. — Искам да прекарам следващите няколко седмици с теб. Не искам нищо друго, освен тези няколко седмици и малко доброта, когато нашата връзка приключи. Можеш ли да ми дадеш това?

— Никога няма да бъда лош с теб, Карли. Но не мога да имам дългосрочна връзка. Не съм създаден за това. Искам го, но няма да се получи.

Честност. Точно това искаше тя. Щеше да му се отдаде с широко отворени очи и щеше да се справи с последствията, когато той си тръгнеше. Но засега щеше да му се наслаждава.

— Хайде да видим дали този път си ме разбрал по-добре.

Младата жена се повдигна на пръсти, докосна с устни неговите, плъзгайки език по долната му устна. Тялото ѝ се сгуши в неговото, попивайки цялата тази сила и мощ. Нейният мъж беше само мускули и кръвта ѝ кипна.

— Не казвай, че не съм те предупредил — изръмжа той, преди да се освободи от хватката ѝ.

Ръцете му се спуснаха надолу по гърба ѝ, обхванаха дупето ѝ. Тя едва успя да си поеме дъх, преди да се озове във въздуха, притисната към гърдите му. Краката ѝ инстинктивно се раздвижиха и се увиха около тънкия кръст на Бран, докато сърцето ѝ лудешки препускаше. Карли се вкопчи здраво в Бран, който пое контрола и устата му завладя нейната.

Той се движеше, но тя не се интересуваше от нищо друго, освен от усещанията, които събуждаше езикът му, когато се плъзна в устата ѝ и се преплете в чувствен танц с нейния. Големите му ръце стиснаха дупето ѝ, докато вървеше към леглото.

Той я положи върху него и покри тялото ѝ със своето. Устата му не се откъсваше от нейната, ръцете му галеха тялото ѝ. Толкова дълго. Беше минало толкова дълго време, откакто бе вкусила успокоението от друго тяло до нейното. През цялата нощ Карли бе чувствала единение и безопасност, както никога досега. Не бе останала будна, притеснена, че ще хърка или ще се движи в леглото и ще го събуди. Тя просто се бе

сгушила до Бран, сякаш най-естественото нещо на този свят бе да спи до него.

Да го целува, също ѝ се струваше най-естественото нещо на света. Ръцете му се пъхнаха под потничето и тя се изпълни с трепетна наслада, когато се придвижиха към гърдите ѝ. Ахна, когато ги обхванаха. Мазолестите му шепи потъркаха зърната ѝ и тя усети как помежду им сякаш пламна електрическа искра.

— Колко време е минало? — Въпросът прозвуча като приглушен тътен, защото той целуваше шията ѝ, когато го зададе.

— Прекалено дълго. Две години. Не съм го правила още от преди развода. — Дори и тогава никога не се бе чувствала по този начин. Роджър беше очарователен и привлекателен и очевидно бе използвал всичките си добри спални техники върху други жени, защото тя бе изпитала много по-силни усещания през няколкото секунди, докато беше с Бран, отколкото през всички пъти, когато бе спала с Роджър. Цялото ѝ тяло пулсираше от живот и енергия. С Роджър тя не знаеше какво прави, затова го бе оставила той да контролира всичко.

Карли все още не знаеше какво прави, но ръцете ѝ не спираха да се движат. Изглежда, не можеше да ги укроти.

Палецът му обходи зърното ѝ и той целуна брадичката ѝ.

— Искам да проникна в теб веднага, Карли. Искам да потъна дълбоко в теб, но предполагам, че ще ти е нужно известно време, за да се възбудиш.

Съвсем не. Идеята ѝ се стори прекрасна.

— Напротив. Да го направим.

Той потърка зърното ѝ между палеца и показалеца си. Съвсем мъничко я заболя, а после сякаш огнена лава потече във вените ѝ.

— Не и докато не съм сигурен, че си готова. Ти все едно си девствена. Искам да ти бъде хубаво. Знам твоята предишна история и ти би трябвало да узнаеш нещо за моята.

Защо той говореше толкова много? По дяволите, Роджър никога не говореше. Разбира се, тя никога не бе желала Роджър така, както желаше Бран. Ако не продължеше да я докосва, щеше да умре.

— Просто ми изпрати списък на предишните си любовници и да приключим с това. А сега, моля те, може ли пак да ме целунеш?

Той се засмя и целуна върха на носа ѝ.

— Толкова си нетърпелива. Знаеш ли, това ме изпълва с желание да забавя темпото. Ще го направя както трябва. След като известно време сме заедно, ще започнеш да ме свързваш с удоволствието и тялото ти само ще откликва. Безпокоя се, че още не си готова за мен, а искам да се почувстваш добре, така че какво ще кажеш да оставиш водещата роля на мен? Като мъж, напълно посветил се на това, да доставя удоволствие на жените още от десетгодишна възраст, защо не ми позволиш да те направлявам? Ти контролираш готвенето, домакинството и дори ако искаш да ми подбиращ дрехите, ще ти позволя, по дяволите. Но тук контролирам аз.

Той беше единственият. Тя се чувстваше абсолютно извън контрол. Всяка негова дума изглежда я възбуждаше все повече, а той дори още не бе проникнал в нея.

— Бран, аз съм готова. Никога досега не съм се чувствала по този начин. Искам те.

Той свършено се владееше.

— Не и така, както ще бъдеш след двадесетина минути. Замълчи и ми позволи да ти покажа колко те обожавам. — Устата му отново покори нейната и тя беше безсилна да се бори с него.

Това щеше да я измъчи, но беше очевидно, че ще действат по неговия начин. И беше прав. Тя нямаше голям сексуален опит, а той наистина я оставяше да ръководи почти всичко останало. Винаги ѝ позволяваше тя да избира какво да гледат по телевизията. Седеше до нея и гледаше заедно с нея, сякаш самото ѝ присъствие бе достатъчно, за да се забавлява. А веднъж, когато се измъкнаха, за да отидат на кино, той се бе постарал да избере филм по неин вкус.

Този мъж знаеше как да се погрижи за една жена.

— Казвал ли съм ти колко си красива? — Той гризна ухото ѝ, леката болка я накара да потръпне, защото сякаш проникна до самата ѝ сърцевина.

— Винаги го правиш. — Никога не пропускаше да ѝ направи комплимент, когато слезеше долу, облечена за деня. Това я караше да гледа на себе си по различен начин. — Мислех, че ме ласкаеш, за да се сближа с теб. Но това не е в твой стил, нали, Бран?

Той обсипа с нежни целувки брадичката ѝ.

— Не. Аз винаги казвам това, което мисля, бебче. Не си играя игрички с теб. Не желая да се чувстваш и за секунда несигурна с мен.

Пръстите ѝ се заровиха в копринено меката му, черна коса. Карли никога не бе срещала мъж като него, а и той изглеждаше прекалено добър, за да е истински, но тя щеше да престане да търси под вола теле. Прекаленото втрещване в нещата и несигурността почти бяха съсипали всичко преди няколко минути. Тя трябваше да му каже откровено какви чувства събуждаше той в нея и навярно досега вече щяха да са много по-напреднали. Нямаше да прахосват ценни моменти. Особено след като навярно имаха толкова малко време, за да бъдат заедно.

— Караш ме да се чувствам красива, Бран. Искам да знаеш колко силно те желая. Казвала ли съм ти колко си прекрасен?

Той вдигна глава, усмивката върху лицето му беше болезнено сладка.

— И не си разстроена, че получи мен, вместо Дрю?

Нахалник, той знаеше отговора.

— Ти си най-красивият мъж, когото никога съм срещала и нямам търпение да проникнеш в мен.

Може би трябваше да ускори темпото с малко мръсни приказки.

— Много си сладка — призна той. — Въпреки това няма да ме накараш да побързам. Ще съм бавен, защото искам да опозная всеки сантиметър от теб.

Той се придвижи надолу по тялото ѝ. Очевидно представата на Бран за опознаване означаваше да я целува. Устните му докосваха всеки сантиметър от кожата ѝ, докато ръката му обхващаше гърдата ѝ. Единственият момент, когато спря бавното си проучване, бе, за да съблече потничето през главата ѝ и да го захвърли.

— Това се казват страхотни гърди. Искан да ги почувствам в ръцете си в мига, в който ги видях. — Той отново се надвесил над нея.

Карли простена, когато устните му докоснаха зърното ѝ и жадно го засмукаха.

Краката ѝ се разтвориха по своя собствена воля, правейки място за него, опитвайки се да го изкушат и примамят. Всяко смукване я разгорещаваше все повече.

Затова той не искаше да бърза. Сексът, който бе правила досега, винаги е бил забързан и макар да бе имала задоволяващи оргазми с Роджър, тя никога не се бе отдавала така докрай на момента. Докато беше в леглото с бившия си съпруг, в главата ѝ винаги нахлуваха

странични мисли. А сега, с Бран, нямаше никакви други мисли, никакви тревоги или притеснения. Той бе сътворил един свят, където съществуваха само те двамата. Беше го сътворил с бавни целувки и нежни милувки.

Тя се отпусна, разбрала най-сетне, че той ще действа по своя си начин и че нищо не можеше да го накара да размисли. Той искаше да я люби дълго и бавно и знаеше какво прави. Обожание. Тази дума бе използвал той. Бран искаше тя да разбере колко силно желае всеки сантиметър от нея.

— Това трябва да изчезне. — Той бе покрил с целувки корема ѝ и бе стигнал до ръба на бикините.

Смъкна ги надолу и се надигна. Карли се почувства изложена на показ и беззащитна, ала нещо в начина, по който той се взираше в нея, я успокои. В миналото винаги бе искала светлините да са изгасени или да е под завивките, но страстта в очите на Бран я накара да се почувства секси. Чувстваше се нещо повече, когато беше с него. Много повече от нечия асистентка. Много повече от нечия сестра. Тя беше Карли и изборът да бъде с него бе изцяло неин. Нейният себичен избор.

С него тя не беше нечия асистентка. Не беше длъжна да се грижи за някой друг. Дори напротив, имаше някой, който да се погрижи за нея.

— Така ли ще ме оставиш? Само аз ли ще бъда гола? Защото от дни чакам да видя как изглеждаш без тези дрехи.

Отново онази негова усмивка озари стаята. Обичаше това в Бран. Той не се преструваше. Ако чувстваше нещо, тя можеше да го види. Когато беше щастлив с нея, той се усмихваше. Тя не трябваше да се тревожи за това, какво си мисли той. Всичко се изписваше върху прекрасното му лице.

Бран разкопча панталона си и бавно го смъкна надолу, разкривайки стегнат корем и великолепно оформени бедра, идеално хармонизирани с мускулестите му гърди. Явно бе прекарал много време във фитнес залата. Много. Беше прекрасен. Образец на мъжествеността.

И имаше наистина голяма мъжественост. Голяма, прекрасна и съвършена, като всичко у него.

— Това е поглед, който завинаги ще запомня — промълви Бран и ръцете му обхванаха глезените ѝ. — Харесва ти как изглеждам.

— Всяка жена, която не е сляпа, ще хареса как изглеждаш, Бран. — Коя жена не би била привлечена от него? С черните си като смола коси и изумрудени очи, той бе мечтата на всяка жена.

— Аз се интересувам само от теб — пророни той тихо. — Искам да ме смяташ за секси.

Секси беше много слаба дума. Той беше секси и сладък, а понякога представляваше такава загадка за нея, че Карли бе сигурна, че можеше да прекара целия си живот, опитвайки се да го разгадае.

— Луда съм по теб.

Изражението му омекна.

— Аз също съм луд по теб, Карли.

Това беше достатъчно. Засега.

Той я придърпа надолу по леглото и коленичи пред нея. Сърцето ѝ се разтупка в гърдите при мисълта какво се канеше да направи той. Щеше да я вкуси, а тя бе сигурна, че Бран имаше изискан вкус.

Обикновено в подобни моменти тя се чувстваше стеснително и неловко, но не и с него. Искаше да е с него повече от всичко на света. Желанието ѝ бе по-силно от страховете ѝ. Искаше да се почувства жива, както я караше да се чувства единствено Бран.

— Ето, това е, което искам. Ти си влажна и готова за мен. — Устата му се надвеси над нея, думите му възпламениха кожата ѝ. Ръцете му се притиснаха върху вътрешната страна на бедрата ѝ, разтвориха я широко, оставяйки я уязвима и възбудена.

Нямаше да изпита това е никой друг, ала с него се чувстваше в безопасност. Беше съвсем естествено да разтвори крака и да се открие единствено за този мъж.

Усещаше как най-съкровената ѝ сърцевина пулсира за него.

— Моля те, Бран. Ще ме подлудиш.

— Нямаш представа колко си права, бебче. — Устните му докоснаха женствеността ѝ. Очите му останаха приковани в нея, тъмните кичури бяха разпилени по челото му.

Тя наблюдаваше как прокарва език по нежната плът.

Чисто удоволствие я разтърси от глава до пети. Целият ѝ свят се стесни до усещането на устата му. Нищо друго нямаше значение, освен

устните му. С всяка секунда от вниманието му женствеността ѝ пламваше все повече в отчаян копнеж.

Той разтвори листенцата на влажното цвете, проправяйки си път по-навътре. Обсипваше я с милувки, стенийки.

Ръката му се придвижи нагоре, палецът му се плъзна по клитора ѝ.

Тя едва не подскочи.

— Отпусни се. — Всяка дума, изречена от устата му, отекуваше в нея. — И после и двамата ще стигнем заедно до върха. Нека го направя по моя начин и ти обещавам, че следващия път, когато пожелаеш едно бързо чукане, аз ще съм твоят мъж. — Очите му погледнаха нагоре и лицето му се смръщи. — Аз съм твоят единствен мъж. Да сме наясно.

Сериозно? Той искаше да обсъждат отношенията им точно сега? Бран беше най-вбесяващият мъж на света.

— Не съм чакала две години, за да се сдобия с любовник, а след това да хукна да търся в интернет още пет. Докато сме заедно, ти си моят единствен мъж.

— Аз също не искам никоя друга, освен теб. — Той притисна съвсем леко палец, но достатъчно, за да я накара да се загърни. — Харесва ли ти?

От устните ѝ излезе скимтене, ръцете ѝ стиснаха чаршафите в юмруци, за да обуздае порива си да се притисне отново в ръката му.

— Да.

— А какво ще кажеш за това? — Той дръпна палеца си, сведе глава и прокара невероятно талантливия си език.

— Да. — Думата се отрони с въздишка от устните ѝ. Едва.

— А ако направя това?

Тя не можеше да види какво прави изкусният ѝ мъчител, но го усещаше. Един дълъг пръст проникна по-надълбоко, но това не беше достатъчно. Изобщо не беше достатъчно. Тя искаше повече.

— Моля те, Бран. Убиваш ме.

— Е, не бих искал да те убия. Не и след като здравата се потрудох да те спася. — Устата му отново се спусна надолу, докато пръстът му започна да се движи навътре и навън.

Тялото ѝ се скова, всеки нерв се напрегна в очакване на онова, за което я бе подготвил. Заради това действаше толкова бавно. Той

искаше да я доведе до ръба, неспособна да мисли за нищо друго, освен за вълшебното усещане, за жарта, изгаряща я до полуда.

Той я притисна, откривайки някакво магическо място, което никой друг дотогава не бе намирал. Тя сподави вика си, когато цялото ѝ тяло се изпъна като струна, а удоволствието се разпростря до всичките ѝ клетки. Ехтеше в нея, карайки времето да забави своя ход, докато Карли наблюдаваше как главата на Бран се движи над нея, а ръцете му стискат бедрата ѝ.

Токлова близо. Чувстваше се толкова близо до него. Толкова интимно свързани. Младата жена се притисна отново към него, опитвайки се да попие последната капка удоволствие.

Цялото ѝ тяло се отпусна, кръвта ѝ пулсираше в прекрасна отмала.

Бран се надигна.

— Кажи ми, че мога да те взема.

Карли с усилие отвори очи. Какво имаше у този мъж? Той беше различен от всички мъже, които някога бе познавала. Всеки друг мъж би се строполил отгоре ѝ, доволен, че е изпълнил своята част и сега е негов ред. Но не и Бран. Той стоеше над нея, нуждаещ се от одобрението ѝ. Нямаше да я докосне, ако не изречеше позволенията на глас. Тя се втрени в него. Възбудата му ярко се открояваше на фона на мускулестото му тяло. Беше толкова твърд, толкова готов и въпреки това този мъж я чакаше да му каже, че всичко е наред.

— Бран, моля те — прошепна тя. Не помръдна. Не искаше нито за миг той да се усъмни, че тя изпита дори моментно колебание. Не изпитваше такова. Нуждаеше се да го почувства в себе си. Той беше точният мъж в точното време и Карли не искаше нищо друго, освен да му даде удоволствието, с което той я бе дарил. — Моля те, ела тук и бъди с мен.

Той се протегна, придърпа панталона си и пъкна ръка в джоба. Взе портфейла си и тя видя как извади от него един презерватив.

— Аз съм на хапчета. — Не бе променила навиците си. Знаеше, че навярно е трябвало, но вземаше малките хапчета от години и макар че дълго време не ѝ бяха нужни, сега щяха да са от полза.

Той поклати глава, докато разкъсваше пакетчето.

— За нищо на света. Ще отида на лекар, за да се изследвам, но дотогава няма да те докосна без презерватив. Знаеш ли какво искам?

Тя знаеше.

— Искаш да сме заедно, докато това приключи.

— Но не искам да те нараня.

Карли вдигна глава.

— Моля те, Бран. Нуждая се от теб.

Той се погали, втрещен в нея, ръката му се плъзгаше по мъжествеността му. Тя не сваляше очи от него, тялото ѝ бе отпуснато и задоволено, ала въпреки това усещаше как отново се възбужда. Той се подготвяше за нея. Щеше да я обладае.

И това ѝ се струваше най-правилното нещо на света.

Бран нахлузи презерватива и се притисна към нея. Тя въздъхна, когато усети топлината на кожата му до нейната. Той се нагласи между краката ѝ, а тя беше повече от готова да го приеме. Точно това искаше той. Никаква болка. Само удоволствие и изумителното усещане да я изпълва докрай. Карли прокара пръсти по гърба му, докато свикваше с огромния му размер.

— Толкова си прекрасна — прошепна Бран, притискайки се към нея.

Както при всичко останало, което този мъж правеше, той беше бавен, методичен и идеално се владееше. Застина, давайки ѝ възможност да се отпусне. Целуваше я дълго и бавно, езикът му отново и отново я милваше. Това беше още едно съблазняване, което отново запали огъня в нея. Тя го желаше, искаше да го дари с наслада, но сега отново започваше да иска още.

Той беше толкова голям, обгръщаше я с мъжественото си тяло, караше я да се чувства мека, женствена и копнееща за него.

— Остани с мен — промълви той, когато тя започна да притваря очи. — Остани с мен.

Тя ги разтвори широко, докато наблюдаваше как изражението му се промени, когато той започна да се движи. Очите му заблестяха, челюстта му се стегна, но той я гледаше, опитвайки се да улови най-малката промяна.

Това не беше само стремеж тялото ѝ да се чувства добре. Бран се опитваше да се съедини с нея. Досегашните ѝ преживявания бяха само физически, без разговорите, от които изглежда Бран се нуждаеше. Да говори с него, да усеща връзката помежду им, ето кое правеше това

много повече от секс, много повече от естествено функциониране на две тела.

— Толкова ми е хубаво с теб — прошепна младата жена. — Обичам да те усещам върху себе си.

— Ти си толкова красива, Карли. Трябва да знаеш колко си красива за мен. Миналата нощ мислех, че съм те изгубил.

Тя се надигна, за да го поеме още по-дълбоко. Той я изпълваше докрай, с възхитително умение.

— Знаех, че ще ме откриеш навреме.

Дори когато се бе предала на мрака, тя мислеше за него.

Бедрата му се движеха все по-силно и по-бързо. Огнени пламъци избухнаха в нея и тя сграбчи дупето на Бран. Тялото ѝ се движеше ведно с неговото, откривайки ритъма, който щеше да я отведе там, където жадуваше. Той се движеше все по-бързо, чертите му се изкривиха от страст.

Карли усещаше как я докосва навсякъде. Не остана и сантиметър от тялото ѝ, непогален от него. Бе се вкопчила в него, бедрата ѝ плътно обвиваха кръста му, ноктите ѝ се забиваха в гърба му. Той изглежда нямаше нищо против. Целуваше я безспир, покорявайки устата ѝ, докато възбудата му я пронизваше отново и отново.

— Свърши за мен. Искам да чуя виковете ти, Карли. Да вървят по дяволите тези безмълвни глупости. Позволи ми да чуя как се чувстваш. Ти си толкова тиха, но с мен не е нужно да се сдържаш.

Той искаше повече от оргазма ѝ. Тя усещаше как неговият приближава. Бран искаше нещо, което тя никога досега не бе давала. То щеше да я накара да се почувства уязвима, но думите му бяха разтворили душата ѝ, освобождавайки това, което бе дълбоко заровено в нея.

Когато оргазмът ѝ разцъфтя, тя изкрещя името му.

Бран изстена и започна да се движи бясно в нея, сетне тялото му се напрегна, преди да потръпне конвулсивно и да се отпусне отгоре ѝ.

Останал без дъх, той целуна шията ѝ и я притисна в обятията си. Изглежда не бързаше да се отмести от нея и това ѝ хареса. Харесваше ѝ как я притискаше с тежестта си, как изпълваше целия ѝ свят.

— Ето това исках — промърмори младият мъж.

Карли се притисна към него. Точно това искаше и тя.

Бран плъзна вратата и се загледа за миг в нея, докато тя стоеше на терасата, зареяла поглед към океана. Слънчевите лъчи струяха върху косата ѝ, подчертавайки златисточервените нишки. Лицето ѝ бе извърнато към небето и той затаи дъх, защото тя беше толкова невероятно красива.

Когато за пръв път се срещнаха, си бе помислил, че е хубава, ала сега бе убеден, че е най-зашеметяващата жена на планетата.

— Всичко наред ли е? — попита Карли, без да се обръща. Гласът ѝ бе дрезгав, а косата все още малко влажна от душа. — Много ли издевателстваха?

Той пристъпи зад нея, защото му се струваше съвсем естествено да я вземе в обятията си. Тя облегна гръб на гърдите му и от устните ѝ се отрони тиха въздишка, когато Бран притисна устни към ухото ѝ.

— Бяха безмилостни. Брат ми е гадняр, а и Хач не е по-добър. Откъде разбра?

— Защото имам сестра и тя определено щеше здравата да ме нахока, ако съм правила разюздан секс, когато всички могат да ме чуят. Те са ни чули, нали?

Бран изпита облекчение, когато чу закачливия ѝ смях, а главата ѝ се отпусна върху рамото му. Не беше разстроена, щом се държеше толкова непринудено. Безпокоеше се, че тя ще се почувства неудобно, когато осъзнае, че не бяха сами в апартамента и навярно всички бяха чули вика ѝ на върховно удовлетворение.

Карли беше всичко, което той си бе представял, че ще бъде. Не се сдържаше. Бе му се отдала докрай и това беше най-интимното преживяване в живота му.

Бран не беше сигурен, че ще може да я остави. Докато лежеше в леглото, а тя отмаряше омаломощена в прегръдките му. Той бе започнал да крои планове. Нямаше причина да не опита с нея. Карли нямаше да има къде да отиде, след като унищожаха „Кейн Корпорейшън“. Защо да няма бъдеще в „4Л“? Можеше да се премести

в Остин и нямаше абсолютно никаква причина той да не се вижда с нея. Щяха да работят заедно. Щеше да бъде напълно естествено да се срещат.

Той беше много по-спокоен и овладян, когато беше с нея. Тя изваждаше наяве доброто в него, а това означаваше, че не бе задължително да види другата, тъмна част от душата му.

— О, те са те чули, бебче. Аз съм сравнително тих любовник. Ти, от друга страна, не можа да се сдържиш, а това означава, че Дрю и Хач знаят как сме прекарвали сутринта. А дори и да не са знаели, вече са разбрали, защото онзи беше последният ми презерватив и се наложи да им поискам още.

— О, Господи — простена тя, но не се опита да се отдръпне от него. — Не можа ли да се измъкнеш незабелязано и да купиш няколко?

Той се бе надявал на продължение, преди да чуе новината, че Тагарт е на път към апартамента.

— Не желая да го крия. Искам те да знаят. Нямам намерение да се преструвам, че не сме заедно. Те няма да се майтапят с теб. Само с мен. Но трябва да поговорим за някой, който навярно ще го стори. Зетят на сестра ми идва насам. А той е голям чешит и понякога е труден за общуване.

— Налага ли се аз да общувам с него?

— Той разполага с известна информация. Макар че не си длъжна да присъстваш на срещата. — Бран смяташе, че тя ще иска да участва дейно в мисията. За него щеше да бъде много по-лесно, ако Карли го остави той сам да се справи със ситуацията. Можеше да я предпази от всички лоши неща. Да я закриля. Това щеше да му хареса. Тя бе изпълнила своята част. Не беше необходимо да присъства на срещите или да слуша плановете им за отмъщение. Миналото му беше кърваво и тъмно и колкото по-далеч я държеше от него, толкова по-добре.

Освен това Иън Тагарт беше костелив орех.

Карли се отдръпна, извърна се и поклати глава. Очите ѝ заблестяха, когато насочи пръст към него.

— Не се и надявай, бебче. Аз също ще присъствам на тази среща. Аз съм тази, която едва не умря, затова искам да чуя всичко. Няма да ме държиш настрана.

Ето това беше момичето, което той познаваше толкова добре. Беше мимолетно залъгване, че тя ще остане безучастен наблюдател.

— Никога не бих те държал настрана. Но трябва да разбереш, че Големия Таг има изключително черно чувство за хумор.

Карли се бе преоблякла в някакви дрехи, които Мия бе оставила. Носеше тениска и дънки, които не прилягаха така на сестра му. Те подчертаваха извивките ѝ и караха лигите му да текат. Бран не желаше нищо друго, освен отново да я тръшне в леглото.

— Мога да се справя — усмихна се тя. Изглеждаше някак уверена, отколкото преди.

Но Бран не биваше да забравя, че само преди няколко часа Карли бе преживяла нещо ужасно. Протегна ръка към нея, неспособен да стои мирен.

— Сигурна ли си, че си готова за това? Мисля, че е по-добре да се върнеш в леглото и да си починеш. Дори още не си яла.

— Има ли нещо за ядене? — Тонът ѝ прозвуча игриво, когато отново се сгуши в прегръдките му. — Да не би супергениалният ти, жадуващ за отмъщение брат, да има скрити кулинарни умения?

— Има поп тартс^[1]. — Бран дори не бе помислил за плачевното състояние на храната в това домакинство, когато миналата нощ я доведе тук. Мислеше единствено за това, как да забие час по-скоро юмрука си в лицето на Дрю.

Тя потръпна.

— Каж ми, че поне има някакви продукти.

Бран нямаше никаква идея какви са запасите в килера.

— Нямам представа. Ще изляза да купя нещо.

— Или аз мога да разбера дали в кухнята има нещо годно за ядене. Каза, че този тип Тагарт е тръгнал за насам. Колко далеч е? — Тя го погледна, опряла брадичка на гърдите му.

Ако си мислеше, че тя ще се чувства неловко след една сутрин на див и необуздан секс, напълно бе сгрешил. Карли приличаше на сладко котенце, мъркащо в ръцете му и нима това не го караше да се чувства поне три метра висок?

— Ще бъде тук след двадесет минути.

За двадесет минути можеше да я обладае набързо, както тя бе пожелала по-рано днес. Можеше да я отведе обратно вътре и да я накара да крещи, и може би след това тя щеше да се съгласи да проспие срещата.

Не беше сигурен, че иска да я вижда седнала зад масата за военни съвещания. О, вече не им бе позволено да я наричат така, но всеки път, когато той, братята му и Хач се настаняваха около нея, за да чертаят планове, Бран имаше чувството, че са седнали край масата в някоя военна щабквартира.

Младата жена въздъхна.

— В такъв случай трябва да се захващам за работа. Обзалагам се, че е взел сутрешния полет и дори и да е пътувал в първа класа, храната навярно е била ужасна.

— Иън Тагарт не пътува в обикновен пътнически самолет, бебче. Ние изпратихме частния самолет да го вземе.

Тя се повдигна на пръсти и докосна с устни неговите.

— Виж ти, голям праз! Аз постоянно пътувам с частен самолет и знам, че не можеш да имаш истинска кухня на почти десет хиляди метра над земята. Аз съм много по-добра. — Карли се откъсна от него и се запъти към плъзгащите се врати, водещи към тяхната спалня. — Значи съм сама сред море от отмъстителни мъже?

— Точно така. — Бран си каза, че тя би трябвало да е много поразтревожена, отколкото изглеждаше. — Макар да ми се струва, че Мия и Кейс пристигат с Тагарт. Но Ели и Райли са в Ню Йорк за още два дни.

Тя прекоси стаята и се отправи към вратата, отвеждаща към останалите стаи в апартамента, босите ѝ крака шляпаха по пода. Бран не можеше да се сдържи да не я зяпа, тъй като бедрата ѝ се полюшваха толкова съблазнително в тези дънки. Карли мина през вратата и спря, когато видя Дрю и Хач, седнали край масата в трапезарията.

— Вие двамата би трябвало да се засрамите от себе си.

Очите на Дрю се разшириха, но Хач се ухили.

— Заради какво? Трябва да си по-точна, защото аз имам доста неща, заради които трябва да се засрамя, скъпа — заяви Хач, очевидно развеселен.

Карли размаха пръст към него.

— Не биваше да му се подигравате. Това можеше да го накара да се почувства неудобно, а аз мисля, че той е отличен любовник. Бран е абсолютно най-добрият, който някога съм имала и би трябвало да се гордее, задето е накарал една толкова деликатна дама като мен да

крещи по този начин. Не желая да го засрамват и притесняват, заради което да се представя зле. Ясно ли е?

Това, което брат му не бе успял да направи, Карли бе постигнала с едно строго смъряне. Бран усети, че се изчервява. Откъде се бе взело всичко това? Сексът я бе направил по-уверена и сега насреща му се бе появила една истинска командаджийка.

Или тази тигрица просто бе дремала през последните няколко години? Дали заради щастieto тя бе станала по-смела, а южняшкият ѝ акцент — малко по-силен? Той я бе направил щастлива и това бе извадило наяве дръзката ѝ природа.

Освен това бе накарала ченето на Дрю да увисне. Докато Хач се смееше, Дрю я зяпаше слисано, сетне бавно кимна.

— Повече няма да се подигравам на брат си. Той очевидно е изумителен любовник — пророни Дрю бавно.

Карли кимна, сякаш бе останала доволна, после се обърна и се отпрати към кухнята.

— Отлично.

— Вече я харесвам — прошепна Хач толкова силно, че всички чуха.

Дрю най-после се изкиска.

— Е, поне не се плаши лесно.

— От години ми се налага да работя с най-отвратителните хора на света — рече Карли, докато отваряше хладилника. — Само защото понякога се държа като мишка, тъй като това е най-добрият начин да преживея деня, не означава, че действително съм такава. Някой е заредил хладилника. Чудесно. Какво ще кажете за мъфини?

Дрю се изправи и затвори лаптопа си.

— А какво ще кажеш да ми споделиш това, което знаеш за Шелби Гейтс?

— Дрю, струва ми се, че ти обясних, че няма да я замесваме в това. — Бран вече бе водил този разговор сутринта.

Карли бе започнала да вади продуктите и да ги подрежда върху кухненския остров със сръчността на професионален майстор готвач.

— Каква работа има дяволът с Шелби?

— И откога станах дявол? — намръщи се Дрю.

— Откакто си решил да ме измамиш — отвърна Карли. — Искан да се запозная с някой подходящ мъж, а ти се появяваш от нищото и

решаваш, че твоето отмъщение е по-важно от любовния ми живот.

— По-важно е — заяви Дрю.

— Видя ли? — изтъкна Карли. — Дявол.

Дрю не се предаваше.

— Вярвам, че справедливото наказание заради смъртта на родителите ми е много по-важно от твоя социален живот. Освен това, както ти вече изтъкна, тази сутрин любовният ти живот е бил доста бурен.

Карли смигна на Бран.

— Аха, но благодарение на него. Не на теб. Я ми кажи нещо, доктор Дявол. Щеше ли да спиш с мен, ако Бран не бе провалил плановете ти?

Дрю се извърна към него.

— Не знам как да отговоря на този въпрос, а и в момента тя държи нож. Ако кажа „да“, може да пощурее, защото това означава, че щях да следвам плана си и да я съблазня. Ако кажа „не“ може да си помисли, че не я намирам за привлекателна. Личният ѝ профил не я представи като безразсъдна и нестабилна. Сигурен ли си, че това е същата жена?

Бран не можа да сдържи смеха си. И още повече се влюби в Карли, защото малцина можеха да стъписат Дрю. Брат му изглеждаше сериозно обезпокоен, че напушената брюнетка може да го нападне с нож, ако не отговореше правилно на въпроса ѝ.

— Аз определено щях да спя с теб, скъпа — обади се Хач. — И нямаше да е заради някаква си мисия.

Тя не му обърна внимание и продължи да се взира в Дрю.

— Мисля, че тя навярно ще приеме едно просто извинение.

Време беше да се притече на помощ на брат си и да го избави от неловката ситуация.

— Прости ми, задето смятах да те използвам, за да осъществя плановете си за справедливост — избъбри Дрю. — Конкретно в този случай Бран очевидно е бил по-прозорлив от мен. Той смяташе, че ще бъдеш по-добър партньор, отколкото пионка. Оказа се, че е бил прав.

— Простено ти е — заяви Карли с усмивка.

Дрю се извърна.

— Тя е много по-голяма напаст, отколкото Ели. Може дори да е по-голяма напаст и от Мия.

Вратата се отвори и дяволчето, за което говореха, нахлу в стаята.
— Никой не е по-голяма напаст от мен! Бран!

Мия пъргаво прекоси стаята и се хвърли в прегръдките му. Една от отрицателните последици от дългото време, което прекарваше с Карли, бе невъзможността да се вижда с малката си сестричка. Той здраво прегърна Мия и я притисна към гърдите си. От всичките му роднини, тя му беше най-близка. Може би защото двамата имаха само две години разлика или заради факта, че той все още не беше забравил как се бе вкопчила в него, когато ги разделяха. Как ѝ бе казал, че трябва да бъде смела и че той ще дойде да я вземе.

И как се бе провалил.

— Тя е права, да знаеш. — Съпругът на Мия я бе последвал. — Не мога да се сетя за друг човек, който предизвиква повече бъркотии от съпругата ми.

— Шелби Гейтс доста сериозно я конкурира — оплака се Дрю.

— Е, докато не видиш съпругата си да умира пред очите ти, сетне да се завърне от гроба и да настоява да вземе петдесет процента от компанията ти, после да продължи да умира, само за да оживее и да те ощастливи с двама близнаци, истински дяволчета, нямаш право да се оплакваш — произнесе дълбок глас.

По едно време Бран си мислеше, че Кейс Тагарт е най-огромният мъж, когото някога бе виждал. Нищо подобно. Големият брат на Кейс беше висок метър и деветдесет и шест и поне сто и десет килограма чисти викингски мускули.

Хач стана и се ръкува с огромния мъж. Дрю също пристъпи към госта, докато Мия хвърляше погледи към кухнята.

— Чух, че е тук — прошепна тя. — Всичко наред ли е с нея?

Бран не можа да сподави усмивката си.

— Всичко е страхотно. Карли, ела да те запозная с малката ми сестричка.

Едната вежда на Мия се изви, докато местеше поглед от единия към другия. Бран виждаше безмълвния въпрос в очите ѝ, но вече достатъчно бе обсъждал любовния си живот пред хора, които нямаше защо да си пхат носа в леглото му.

— Карли, това е моята сестра Мия. Вече се запозна с Кейс Тагарт, а този още по-могъщ и едър тип е неговият брат Иън Тагарт, който ръководи охранителната компания, с която ние ще работим. —

Не можа да устои на желанието да преметне ръка през рамото ѝ, нито да пребори усещането, което го накара да се почувства малко по-висок, когато ръката ѝ се обви около кръста му.

Тагарт кимна към Карли.

— Приятно ми е да се запознаем, но аз съм от хората, които не обичат предисловията и преминават направо към същността на въпроса. Някой ще ми обясни ли, защо трябва да съсия жената, която е изобретила вкусните лимонови курабийки? Те са ми любимите. Имам морален проблем да унищожа жената, донесла подобно лакомство на този свят. Не ми пука за отмъщението ти, Лолес. Онези курабийки са радостта на живота ми.

Карли вдигна ръка.

— Всъщност аз бях тази, която усъвършенства рецептата, която е само малко по-различна от лимоновия сладкиш на госпожа Милър. Тя го приготвяше за сбирките в нашия парк за каравани. Аз направих курабийките по-леки и добавих пудра захар.

— Патриша Кейн е само фигурантка, Иън — въздъхна Кейс.

Иън подмина забележката му и кимна към Карли.

— В такъв случай ние ще пазим и закриляме това момиче тук. Искам да си поговориш с майстора ни на пайове.

— Хич не му се връзвай. Той обещава да те пази и закриля, но всъщност иска да те прибави към колекцията си. Брат му има ресторант в Далас и Иън събира най-добрите готвачи да работят там и да готвят лично за него — заяви Мия с въздишка. — Не можеш да я отведеш в Далас. Мисля, че брат ми ще има сериозен проблем с това.

Бран я прегърна по-здраво. Големия Таг определено нямаше да прибави това момиче към колекцията си. Нямаше значение, че искаше да използва само готварските ѝ умения. Те също принадлежаха на Бран.

— Всички вие сте големи чудаци — ухили се Карли. — А сега смятам да опека малко мъфини. Защо не проведете срещата си около масата за хранене в трапезарията, за да мога и аз да слушам. Освен това ще удвоя дозата и ще приготвя яйца, защото знам какъв апетит има този мъж. Предполагам, че и останалите не му отстъпват.

Мия поклати глава и взе ръката на Карли.

— Нямаш представа. Аз ще ти помогна. Говорете високо, момчета. Само защото готвим, не означава, че не сме тук.

Бран проследи с поглед сестра си и своето момиче, които се отдалечиха и започнаха да си шепнат.

— Тази жена си е жива беля, братко — промърмори Кейс и поклати глава.

При това доста привлекателна беля, помисли си Бран.

* * *

— И така, вече успях да говоря с противопожарната служба и това, което открих, никак няма да ви хареса — подхвана Тагарт един час по-късно. — Не е било инцидент.

Бран бе мислил за това след злополуката. Е, когато не обвиняваше брат си или не се любеше с Карли. Всичко беше прекалено удобно. Той не вярваше в съвпаденията.

А и онова измъчено изражение в очите на Патриша, когато се бе запътила обратно към сградата. Тя се бе променила, когато ѝ съобщи, че е имало изтичане на газ. Беше зарязала маниерите си на разгневена дива, някак си бе притихнала и имаше особен, замислен вид.

Той не го бе споделил с Карли. Дори не беше сигурен, че тя е забелязала промяната в поведението на шефката си. Те бяха отишли в болницата и досега нямаха никаква вест от Патриша, с изключение на един-единствен имейл, в който се съгласяваше да се срещне с Иън Тагарт и молеше Бран да присъства на срещата.

Тя бе насрочена за два следобед по-късно същия ден и той бе изключително доволен, че Карли нямаше да бъде там.

— Според доклада някой е бърникал газовата инсталация — обясни Тагарт. — Дори не го е прикрил. Въпросният престъпник е използвал малък нож, за да пререже тръбата. От полицията твърдят, че и без това цялата инсталация е калпава и ще разследват галерията, защото управата е нарушила някои от основните правила за безопасност, но очевидно някой е срязал тръбата.

— Обикновено операторите носят със себе си по един от онези комплекти инструменти. — Карли постави на масата чиния с мъфини. — Нали се сещате, като швейцарските джобни ножчета.

— Комплект „Ледърман“ — поправи я Хач. — Може да съдържа и нож. Но не беше ли операторът един от хората, които са се

почувствали зле?

— Не търсим Майк Дейвис. Той през цялото време беше с екипа — обади се Бран.

— Майк е свестен човек. — Карли се плъзна на седалката до него, краката ѝ докоснаха неговите и цялото му тяло оживя. Дори само близостта ѝ някак си изостряше сетивата и възприятията му. — Не си представям, че може да извърши нещо подобно. Той има съпруга и три деца. Остава другият оператор, когото наскоро назначихме. Казва се Тим или нещо подобно.

Тагарт вече бе проучил всичко. Постава папката с информацията върху масата.

— Тим Конърс. Постъпил е на работа в „Кейн Корпорейшън“ преди два месеца и според данните от „Паспортна проверка“ е отлетял за Южна Америка в десет часа миналата вечер, преди някой да успее да го спре. Било е на косъм да изпусне полета си, но самолетът е отлетял, преди властите да успеят да го открият. В момента се води изчезнал.

Бран се смрази.

— Навярно се е отчаял. Времето му е изтичало. Сигурно е смятал, че ще приключи по-бързо със задачата си.

Карли поклати глава.

— Не разбирам какво става. Да не би да твърдите, че помощник-операторът се е опитал да ме убие?

— Не мисля, че ти си била мишената — промърмори Бран.

— Опиши накратко събитията от вечерта, Бран. — Тагарт грабна един мъфин и се облегна назад.

Сега всичко добиваше повече смисъл, когато го разглеждаше от логичен ъгъл.

— Последните снимки закъсняваха. По график беше предвидено да приключат час и половина по-рано, но събирането на семейството на едно място се забави. Това беше наше дело. Ние се постаряхме заварената дъщеря да се появи пияна и извън контрол, защото подменихме бодигардовете.

— Да не би той да се е опитвал да убие цялото семейство? — попита Мия.

Карли протегна ръка към Бран. Беше толкова нормално дланта ѝ да се плъзне в неговата и да се сгуши удобно там.

— В стаята бях само аз.

— Но си била с наметката на Патриша. Никой друг не е носил подобна дреха. — Бран стисна ръката ѝ, опитвайки се да ѝ предаде от своята сила. Никога повече нямаше да позволи на някого да ѝ причини страдание. — Ами ако е изоставал от определеното време и е решил, че е по-добре да уцели главната мишена, отколкото нищо? Не мисля, че е преследвал теб. Мисля, че целта му е била Патриша.

— Но аз добре ще го подреда, когато го открием — намеси се Тагарт. — Защото е можел да те убие, а тези мъфини са невероятни.

Тагарт често мислеше със стомаха си.

— Търсите ли го? — поинтересува се Карли.

Тагарт сви рамене, сякаш бе нищо работа да открият един мъж в Южна Америка за двадесет и четири часа.

— Той е най-добрата ни възможност да узнаем какво става. В момента мой екип работи в Картахена. Те ще го открият и ще разберат кой го е наел, защото няма начин в тази работа да не са замесени пари. Както и да е, вече знам, че този тип не е бил професионалист. Мисля, че наистина първоначално е бил нает на работа като оператор, но по някое време в банковата му сметка са били преведени десет хиляди долара от банкова сметка в Швейцария.

Дрю се изправи.

— Подобна система е била използвана, за да платят на този, който е убил родителите ни.

— Да, не е същата сметка, но е от същата банка — кимна Тагарт. — Възложил съм на друг от хората ми да провери тази следа. Вчера Тим Конърс е получил още едно плащане от пет хиляди долара. Бил е нает, за да прилича убийството на инцидент. Съгласен съм с Бран. Той се е паникьосал, когато е видял, че времето му изтича и е действал прибързано. Трябвало е само да пробие леко тръбата. Това би било много по-лесно. Или да я разхлаби. Газът е щял да изтича по време на снимките, но по-бавно. Можел е да затвори вратата, за да не се чува шумът по време на снимките и внезапно малката стая е щяла да се превърне в гроб за цяла група хора.

— Но ние причинихме достатъчно хаос, за да закъснеят снимките — изтъкна Дрю.

— Той се е паникьосал и когато му се е сторило, че е видял Патриша Кейн да влиза в стаята, се е възползвал от възможността,

молейки се всичко да се нареди по най-добрия начин — заключи Тагарт. — Камерите на охранителната система са го уловили да бяга надолу по улицата към колата си две минути след като Карли е била заключена. Не е останал, за да се увери, че е свършил работата. Плюл си е на петите и е хукнал колкото може по-бързо, без да спира. Точно заради това си мисля, че когато моите хора се доберат до него, навярно вече ще е труп.

— Той е взел парите, но не е свършил работата. Защо си толкова сигурен, че мишената е била Патриша? — попита Карли.

Всички се втренчиха в нея, сякаш беше бавноразвиваща се.

— Добре де — призна тя. — Шефката ми е най-ужасното човешко същество на земята и има много хора, които желаят смъртта ѝ. Но цялото семейство е ужасно. Мисля, че първо трябва да потърсите сред тях. Всички те ще спечелят, ако Патриша бъде отстранена от пътя им.

— Особено Кени-младши. — Бран доста бе мислил и за това. През цялата вечер бе наблюдавал този тип. Погледът на Кени много често се бе отклонявал към Карли. Няколко пъти дори се бе постарал да е близо до нея. — Той смята, че Карли е неговият трамплин, който ще го измъкне от недвижимите имоти и ще го изстреля право в телевизионната компания. Той иска да поеме ръководството, след като баща му умре.

Тагарт кимна.

— Ще видя какво мога да открия за евентуални завещания. Определено проучвам финансовия аспект. Намирам за доста интересен факта, че това е същата банка отпреди двадесет години. Освен това проучвам и онази жена Гейтс. Интересна дама. Тя е разследващ журналист. Работила е за два вестника до смъртта на брат си преди няколко години, а след това се е захванала с неговия проект, който е разобличаваща книга за нашата кралица на злото.

— Ти разследваш Шелби? — Очите на Карли се разшириха.

Бран стисна ръката ѝ.

— Не е нищо сериозно.

— Не е нищо сериозно? — ледено процеди Дрю и изсумтя възмутено. — Май не си в час, братко. Тя се превръща в сериозен дразнител, с който май ще се наложи да се справя. Нахалницата е ровила около всеки един от нас. Бях принуден да предприема спешни

мерки, за да ѝ попреча да свърже семейство Ланг с „4Л Софтуер“. Беше дяволски близо. Трябваше доста да поработя, за да не успее да се добере до тези данни. Насъсках федералните срещу нея, а тази жена все още успява да се измъкне.

— Какво? Опитал си да накараш властите да я арестуват? — стъписа се Карли. — Тя няма намерение да навреди на никого.

Налагаше се Бран спешно да замаже положението.

— Бебче, много е важно да запазим прикритията си или целият план ще се провали. Не можем да допуснем една журналистка да задава въпроси и вероятно да публикува нещо, които може да ни разкрие. Уверявам те, че ако Патриша Кейн чуе името Лолес, ще стане предпазлива и ние няма да имаме втори шанс.

— Аз мога да поговоря с Шелби — предложи Карли. — Тя е започнала това проучване, защото се нуждаех от известна информация. Не съм ѝ казала нищо, но тя умее да надушва добрата история. Ние сме близки приятелки и тя е добър човек. Ако я помоля да се оттегли, ще го направи.

— Съмнявам се в това — възрази Дрю. — Знаеше ли, че е поискала докладите от аутопсията на родителите ни?

— И защо, по дяволите, ще го прави? — Лицето на Хач почервения.

— Нямам представа — отвърна Дрю. — Но ще разбере. Ако възнамерява да предприеме някаква злоредна атака срещу родителите ми, не само ще насъскам федералните срещу нея. Ще я съсипя.

Очите на Карли блеснаха.

— Тя не би го направила.

Дрю я прониза с поглед.

— Толкова добре ли я познаваш, Карли? Ти заговорничиш срещу шефката си, за да помогнеш на тази жена публично да я унищожи.

Бран се изправи и се премести, така че да застане пред Карли. Брат му можеше да вдъхва страх, а той нямаше да позволи Карли да се чувства застрашена.

— По-кратко, Дрю.

Дрю понечи да каже нещо, но Хач се протегна и отпусна ръка върху рамото му.

— Поеми си дълбоко дъх. Карли няма вина за нищо — изтъкна логично Хач. — Шелби Гейтс е започнала да разследва Пати много

преди ние да срещнем Карли и Бог е свидетел, че на тази земя няма друга жена, която да заслужава да бъде разобличена повече от Патриша Кейн.

— Мога ли да ти дам един съвет, Дрю? — Тагарт беше единственият, който изглеждаше напълно спокоен и безстрастен.

— И да откажа, пак ще ми го дадеш.

— Поговори с тази жена Шелби. Включи я в плана — каза Тагарт. — В противен случай ще ти се наложи да се справиш с нея по начин, който няма да искаш да ти тежи на съвестта. Тя е любопитна, а жена като нея няма да позволи една дреболия като федерално разследване за хакерство да я спре, ако е надушила наистина интересна история.

— Няма да говоря с нея. — Лицето на Дрю доби упорито изражение, челюстта му се стегна.

— Вече говориш с нея — поклати глава Тагарт, сякаш знаеше, че напразно си хаби думите. — Ти си новият ѝ онлайн приятел.

— Откъде, по дяволите, знаеш това? — Дрю се извърна и се вторачи с разширени очи в Тагарт.

— Защото големият брат знае всичко — прихна Кейс. — Накарал си Адам да го следи, нали?

— Той е безразсъден и взема решения, основани на емоциите, а не на логиката — рече Тагарт тихо. — Замесил те е в плановите си, затова, да, аз го държа под око. Ако дори за секунда си мислиш, че ще ти позволя да се размотаваш ненаблюдаван наоколо, значи изобщо не ме познаваш, братко.

В този момент бе редно Дрю да признае, че разбира Тагарт. Той беше главата на семейството и следеше братята и сестра си, също както Тагарт не изпускаше от очи своите близки. На Бран му се щеше Дрю да приеме положението, но изобщо не бе изненадан от реакцията му.

Големият му брат се изправи, лицето му бе непроницаемо, защото когато се ядосаше, Дрю не се разгорещяваше. Той ставаше арктически студен.

— Господин Тагарт, моля смятайте се за свободен да се върнете обратно в Тексас. Оттук нататък ние ще се погрижим за всичко.

Хач поклати глава, а очите на Мия се разшириха. Бран знаеше, че сега на него се пада честта да се оправя с тази бъркотия. Дрю не

допускаше никой да оспорва авторитета му, но те се нуждаеха от Тагарт. Той беше техният инструмент. Ако нямаха на своя страна „Маккей-Тагарт“, трябваше да започнат отначало. И определено щяха да ядосат Кейс, което означаваше, че Мия ще се разстрои.

Бран стана и протегна ръка.

— Не му обръщай внимание. Ти си прав. Той не мисли логично. След два часа имаме среща в „Кейн Корпорейшън“. Защо не отидеш да се освежиш, а после ще обядваме, преди да се отправим към Сан Агустин?

Тагарт се изправи и разтърси ръката му, но очите му не се отделяха от Карли.

— Тя ли ще приготови обяда?

Карли не се поколеба нито за секунда. Въпреки това, което Дрю бе казал за приятелката ѝ, тя се изправи до Бран, сякаш бяха един отбор.

— Имам всички продукти, за да приготвя много вкусна доматиена крем супа и печени сандвичи със сирене.

Това беше неговото момиче. Знаеше кога да го подкрепи.

Тагарт кимна.

— Ще си взема един душ и съм готов. Ще се върна след час. Оправи се с брат си. Нямам намерение да изгубя моя, защото твоят не може да мисли разумно и спокойно. И когато отидем в „Кейн Корпорейшън“, ще оставите всички приказки на мен. В края на краищата аз рискувам моята компания. — Без да каже нито дума повече, той се обърна към Карли, изражението му омекна и цялото му държание се промени. — Благодаря ти за мъфините. Бяха превъзходни. Ако някога имаш нужда от работа, двамата с брат ми сме собственици на верига ресторанти в Далас. Там винаги ще има работа за теб, независимо какво ще се случи с този откачен план за отмъщение.

Карли цялата засия.

— Благодаря.

Тагарт кимна на брат си, обърна се и се запъти към малкия кабинет, който служеше за четвърта спалня в апартамента. Мия и Кейс щяха да се настанят в стаята на Дрю, който щеше да дели една спалня с Хач, докато Бран и Карли се върнат в нейната къща.

Дрю се втренчи в Бран.

— Мисля, че може би е време да спрем да прахосваме усилия и пари с „Маккей-Тагарт“.

Кейс поклати глава с въздишка.

Мия се наклони напред.

— Да не си посмял! Досега Тагарт само ни е помагал. Имаш ли някаква представа какво е преживял? Не желае да изгуби още един брат. Цялата му компания е изложена на риск заради теб.

— Не се нужда от него, ако той не е сто процента отдаден на работата! — изстреля Дрю.

Хач се втрени в Дрю.

— Тагарт е прав и ти го знаеш. Реагираш емоционално заради тази Шелби. Трябваше да разбереш какво знае тя и да продължиш напред. Но не, ти си играеш игрички с нея. Прекарваш цялото си време да дразниш тази жена, опитвайки се да спечелиш вниманието ѝ.

— Опитвам се да я накарам да престане да рови и да се откаже от тази история! — озъби се Дрю.

Но Бран бе разбрал какво не даваше мира на най-големия му брат.

— Ако искаше да я накараш да престане да рови и да се откаже от тази история, щеше да поговориш с нея и да се опиташ да я подкупиш. Тя е засегнала чувствителното ти място и ти си играеш с нея. Остави Карли да поговори с нея.

— Няма да се получи! — избухна Дрю. — Тя си го е навила на пръста. Не само задава въпроси за докладите от аутопсията и полицейското разследване. Опитва се да се добере до нашите досиета в социалните служби.

— Шегуваш ли се? — потръпна Бран. Никой не биваше да знае за онези дни. — Защо са ѝ притрябвали?

Той чу надолу по коридора да се затваря врата и те останаха сами. Не че това означаваше нещо. Все още се нуждаеха от Тагарт. Нуждаеха се от него и от фирмата му.

Тонът на Дрю беше леденостуден, когато заговори:

— Не знам защо ѝ е притрябвало да види снимките на мъртвите ни родители, но смятам да ѝ попреча да ги публикува. Твоето момиче започна всичко това. Кажи ѝ да го прекрати или аз ще го сторя, а ти само ще наблюдаваш моите действия. Трябва да излезем непокътнати от тази история.

Кейс се намръщи.

— Ако не успеете, вината няма да е на брат ми.

Дрю излезе и се отправи към спалнята си.

Мия сложи ръка върху рамото на съпруга си.

— Знаем. Просто Дрю е разтревожен. Било му е много трудно да раздели самоличността на Ланг от тази на Лолес. Той е изнервен, защото журналистката души наоколо. Много добре знаем колко много прави Иън за нас, но всичко това е много тежко за Дрю.

Хач въздъхна и се изправи.

— Аз ще поговоря с него. Бран, днес следобед се погрижи за Тагарт. Мия е права. Ние се нуждаем от него. И може би Карли ще успее да разбере какво е замислила приятелката ѝ журналистката.

Бран не желаше Карли да се замесва в това повече, отколкото бе нужно.

— Аз ще се погрижа за това.

— Аз мога да говоря с нея — заяви Карли, подминавайки думите му.

Той нямаше да ѝ възразява пред всички. Напоследък и без това имаха немалко спорове. Само стисна ръката ѝ и я поведе към спалнята.

— Ще си поговорим как да разрешим този проблем, но в момента някой трябва да успокои Дрю.

Затвори вратата зад тях и Карли се извърна към него.

— Аз мога да помогна, Бран.

— Ти наистина ни помагаш, но искам да помислиш за това, което научихме през изминалата нощ. Някой се опитва да убие шефката ти и няма да му мигне окото да те отстрани, ако се изпречиш на пътя му. Може би е време да те изтеглим от огневата линия.

— Не мога да напусна и ти знаеш защо.

— Мога да наема най-добрия адвокат за сестра ти.

— Това няма да помогне.

Защо тя не го слушаше?

— Скъпа, мога да свърша тази работа и без теб. По дяволите, дори не е необходимо и аз да участвам. Можем да изпратим някой от служителите на „Маккей-Тагарт“ да се справи със задачата.

— Ти прави каквото искаш, но аз няма да напусна работата си. Заявих го съвсем ясно. Ако искаш, можеш да имаш партньор или можеш да се откажеш, но аз ще остана в „Кейн Корпорейшън“, без

значение какво ще решиш. — Тя прикова в него очи, изпълнени с непоколебима решителност.

Бран искаше да изръмжи неодобрително и да я качи на самолета с Тагарт, когато той си заминеше. В миналото не се свеняха да прибегват до едно малко отвличане, когато се налагаше да предпазят любимата си.

Мамка му. Наистина ли бе помислил онази дума? Напълно изключено.

Младият мъж си пое дълбоко дъх. Защо, по дяволите, да не можеше да я помисли? Той я желаше. Тя го желаше. Той можеше да се контролира. Може би ако не се скиташе наоколо всяка нощ, търсейки с кого да се сбие, щеше да открие в себе си достатъчно воля, за да овладее вулканичния гняв, който сякаш винаги клоkochеше под повърхността.

И в момента напираше да изригне, но Бран го потуши в зародиш. Нямахме да се подаде на гнева. Не и с Карли.

— Добре. — Можеха да говорят за нещо друго. Беше казал на брат си, че ще измисли начин как да се справи с журналистката. — Колко добре познаваш тази Шелби?

Карли се спря за миг, като че ли се опитваше да реши дали иска да продължи този разговор. Той реши да ѝ даде време да помисли и се запъти към спалнята, надявайки се, че тя ще го последва.

Очите ѝ бяха предпазливи, докато го гледаше как изхлузва тениската презглава. Щом щеше да се среща с Патриша, трябваше да се изкъпе.

— Както вече ти казах, тя се свърза с мен, когато започнала да работи върху книгата на брат си. Реших да ѝ помогна и двете станахме приятелки. Познавам я, тя няма да публикува нищо, което би наранило невинни хора. Всъщност тя много прилича на теб. Твърдо вярва, че Патриша е убила брат ѝ. Струва ми се, че големият рус мъж има право. Мисля, че тя би могла да се превърне в ценен съюзник.

Бедата беше, че Дрю не вярваше в съюзници, които не бяха от семейството.

— Защо приятелката ти смята, че Патриша е убила брат ѝ?

Карли продължаваше да го наблюдава, застанала с гръб към стената, докато той събуваше панталона си.

— Защото е загинал при автомобилна катастрофа в същия ден, в който се е срещнал за интервю с нея.

На Бран не му убягна факта, че макар в стаята да не беше студено, зърната на Карли внезапно изпъкнаха под блузата, която бе облякла. Прекалената реакция на Дрю навярно я бе направила предпазлива, но Бран вярваше, че може би ще успее да я накара да се отпусне. Трябваше да я изкуши, да я съблазни.

— Това изглежда много удобно. — Той се обърна, без да се притеснява от голотата си. Тя изглежда доста харесваше тялото му. Щеше му се да смъкне дрехите ѝ и да я завлече в леглото, но искаше тя отново да дойде сама при него. — Предполагам, че според полицията е било злополука.

Карли внезапно се заинтересува от килима.

— Гол ли смяташ да се разхождаш наоколо?

Да не би тя да мислеше, че отново ще се върнат към приятелската учтивост, след преживяното днес?

— Смятам да си взема душ. Обикновено го правя гол.

— Бран, ти си... възбуден и корав.

Да, такъв беше. Беше се възбудил в мига, в който осъзна, че зърната ѝ са се втвърдили и той отново си представи онези сладки малинки в устата си.

— Такъв ставам, когато съм близо до теб.

Страните ѝ бяха поруменели, когато отново го погледна.

— Твоят брат не ме харесва.

Той знаеше, че стената, която бе издигнала помежду им, имаше нещо общо с Дрю. С нищо не бе показала, че е разстроена, докато не останаха сами. Той пристъпи по-близо до нея, навлизайки в личното ѝ пространство. Тя трябваше да свикне да бъде гол около нея. Възнамеряваше да прекарва доста време така.

— Брат ми няма значение. Не и когато става дума за нас.

Тя поклати глава, но вдигна ръце и ги плъзна по гърдите му.

— Има. Семейството ти е всичко за теб. Няма да се задържиш дълго с една жена, ако брат ти не я одобрява.

— Смятам, че не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш.

— Той повдигна брадичката ѝ. — Карли, аз правя това, което искам. Много отдавна научих, че утрешният ден не е гарантиран за никого от нас. Няма да те напусна само защото брат ми се е ядосал за нещо. Той

е невероятно умен, но не чак толкова, когато става дума за хора. Човек трябва да е прям с Дрю. Той много често не забелязва деликатните намеци. Ти отлично се справи с него. И ако искаш да му се противопоставя, ще го сторя. Няма да му позволя да те кара да се чувстваш неудобно.

— Защо тогава се опитваш да се отървеш от мен?

— Какво? — Днес явно имаха проблем с общуването. — Не се опитвам да се отърва от теб. Ни най-малко. Тревожа се за теб. Миналата нощ някой се опита да те убие.

Ръцете ѝ погалиха кожата му.

— Опитаха се да убият Патриша. Мисля, че си прав. Мисля, че той не е бил професионалист и се е паникьосал. Видял е наметката и ме е помислил за нея. Аз станах неволна жертва, но от сега нататък ще бъда по-внимателна. Реших, че искаш да ме разкараш.

— И защо, по дяволите, ще искам да те разкарам?

— Мислех, че сексът не е бил достатъчно добър, както си се надявал.

О, беше крайно време да разсее това ѝ съмнение.

— Сексът беше най-добрият, който някога съм имал.

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Наистина ли?

Той наклони глава и приближи устни към нейните.

— Наистина.

Мелодичният звън на телефона ѝ едва не го накара да изръмжи от отчаяние.

Карли въздъхна.

— Трябва да видя кой е.

— Или може да го игнорираш.

— Може да е сестра ми. — Тя се мушна под ръцете му и грабна телефона. — Шелби е. Трябва да се обадя.

Времето му за любовна игра бе свършило. Бран я целуна по челото.

— Ще бъда под душа, ако се нуждаеш от нещо. Ако можеш, открий доколко надълбоко е навлязла тя в делата ни.

Бран отново я целуна и се отправи към банята. Изглежда, следобедът нямаше да започне така добре, както сутринта.

[1] Популярни бисквити с плодов пълнеж, които се затоплят в микровълнова фурна. — Б.пр. ↑

Карли проследи с поглед Бран, докато се отдалечаваше, невероятно стегнатото му дупе накара дъхът ѝ да секне. Той беше красив мъж и очевидно ѝ вярваше. Не се мотаеше наоколо, за да подслушва разговора ѝ. Тя честно му бе казала кой се обажда и Бран я бе възнаградил с доверието си.

Но не и брат му. Въпреки сладките приказки на Бран, тя знаеше, че ако реши, Дрю можеше да създаде сериозни проблеми помежду им.

Защо изобщо мислеше за това? Двамата нямаха дългосрочни планове. Въпреки това сърцето я бе заболяло, когато бе осъзнала, че Дрю не ѝ вярва.

А може би имаше основателна причина.

— Здравсти, исках да ти се обадя, за да се уверя, че си добре — изрече забързано Шелби. — Видях по новините какво се е случило в онази галерия, където трябваше да си снощи. В репортажа грандамата не изглеждаше толкова съвършена. Сигурно е побесняла заради инцидента.

Карли не бе пускала телевизора през целия ден. Освен това не бе поглеждала телефона си, както обикновено правеше. При нормални обстоятелства щеше да прекара деня в усилия да се увери, че всичко отразявано от медиите за събитията от изминалата нощ, е в позитивна светлина. Щеше да е в постоянна връзка с отдел „Маркетинг“ и личния рекламен агент на Патриша. Навярно щеше да бъде привикана в кабинета на Патриша и главата ѝ едва ли не щеше да бъде отрязана, ако се бе появила дори една неласкава снимка на Патриша.

И въпреки това през целия ден телефонът ѝ не бе звъннал нито веднъж. Досега шефката ѝ би трябвало да се е обадила поне сто пъти или да е изпратила дузина есемеси, независимо какво бе казал Бран. Карли можеше да е на смъртно легло, но Патриша пак щеше да ѝ изпраща есемеси.

Какво ставаше?

— Как го представят медиите?

— Казват, че е било инцидент. Съобщава се нещо за изтичане на газ от една творба от изложбата — отвърна Шелби. — Има ли нещо, което премълчават?

Колко далеч би стигнала Шелби в желанието си да отмъсти за смъртта на брат си?

— Единственото, което знам в момента е, че никога повече няма да посетя модернистична изложба. — Тя чу шуртенето на душа. Погледна назад и зърна най-великолепното мъжко дупе, което някога бе виждала.

— Е, медиите са се сдобили със снимки на Патриша, на които изглежда притеснена и разтревожена. На една от тях очевидно крещи, а гримът й... Изглежда сякаш плаче. Карли, какво, по дяволите, се е случило на изложбата, за да разплаче ледената кралица?

Карли пое дълбоко дъх, защото Патриша сигурно беше бясна. Може би причината да не се е обадила или изпратила есемес беше, че вече нямаше работа. Щяха ли да арестуват Мери? Младата жена още веднъж си пое дълбоко дъх. Първо искаше да зададе няколко въпроса на приятелката си, а после щеше да се опита да разбере какво става в офиса.

— Не знам. Аз бях в болницата. Случи се така, че се намирах в залата, където имаше изтичане на газ.

По линията се възцари кратко мълчание и когато Шелби заговори, гласът й бе дрезгав и сериозен.

— Струва ми се, че трябва да напуснеш. Веднага. Ела тук в Ел Ей и остани при мен.

— Защо да го правя?

— Защото мисля, че някой много могъщ и влиятелен човек иска Патриша мъртва.

— Защо мислиш така?

— Прегледах някои бележки, които брат ми е оставил и се замислих над това, което ти ми каза миналата седмица. Това ме накара да проуча първата компания, от която Кейн е спечелила пари. Не смятам, че Бенедикт Лолес е убил съпругата си. Мисля, че той е бил убит заедно с нея, а останалите инвеститори в бизнеса са платили за убийството им. Знаеш ли кой стои зад компанията „4Л Софтуер“?

Значи Шелби бе навързала нещата.

— Знам.

— Ами ако Андрю Лолес разчиства дълговете си? Искам да помислиш над това. Филип Стратън е умрял, преди „4Л“ да постигне шеметния си успех. Лолес не е могъл да се добере до Стратън. Но някой се е докопал до Касталано, а сега се опитва да очисти и Кейн.

— Стивън Касталано е починал от инфаркт.

— Дали? Умрял е два часа, след като Патриша го е посетила. При това в деня, преди да бъде разпитан от полицията. Мисля, че съвпадението във времето е доста интересно. Прегледах записите от охранителните камери в болницата. Има нещо много странно. Забелязах една жена да влиза в стаята на Касталано десет минути преди той да получи инфаркт. Полицията го няма, а после мистериозно се завръща, след като жената се е измъкнала от стаята.

— Да не е била медицинска сестра? — Понякога Шелби се увличаше в конспиративните си теории.

— Беше облечена в болнична униформа, но по това време персоналът е бил по средата на смените. Касталано е трябвало да бъде проверен чак след час. А така наречената сестра нито веднъж не погледна директно към камерата. Мисля, че тя е убила Касталано, а сега преследва Кейн. Ами ако членовете на семейство Лолес са пуснали в ход своето отмъщение? Те всички са живи. Много рядко се снимат. Защо ще се опитват да крият лицата си от медиите, ако не планират нещо?

— Може би харесват уединението си. Може би публичността, която са имали, им е достатъчна до края на живота им. — Това не беше причината, но би могла да бъде.

— Не. Онзи мъж крои нещо и аз не искам да бъдеш въввлечена в тази война. — Гласът на Шелби прозвуча умолително.

— Аз вече съм въввлечена. А ти трябва да се откажеш. И щом Дрю Лолес е толкова опасен, колкото твърдиш, ти също трябва да престанеш да се занимаваш с него. Този мъж може да те нарани. Той навярно е по-опасен, отколкото си мислиш, че е.

— Той вече се опита. Да заповяда на бойното поле — заяви Шелби с войнствена нотка в гласа. — Няма да позволя на някакъв безумно богат тузар, който си мисли, че може да купи всичко и всички, да ме разиграва или да ми заповядва. Дръж ме в течение и бъди внимателна, Карли. Обади ми се, ако имаш нужда от помощ. Ще

стигна до дъното на тази история и ще разбере какво става. Вече не мога да се откажа.

Връзката прекъсна и известно време Карли остана да седи неподвижно. Шелби знаеше прекалено много. Или поне си мислеше, че знае.

Кому принадлежеше лоялността ѝ? Ако отидеше с новините при Бран, той щеше незабавно да каже на Дрю. Какво щеше да предприеме Дрю? Щеше ли да погне Шелби?

Тя самата току-що се бе запитала докъде би стигнала Шелби в желанието да отмъсти за брат си. А колко далеч би стигнал Дрю Лолес? Той вече бе доказал, че би се възползвал от нея, за да постигне целите си.

Какво трябваше да му каже? Ако споделеше с Бран, той щеше да докладва на Дрю и навярно Шелби щеше да пострада. Не мислеше, че Дрю ще я убие, но можеше да ѝ причини други неща. Карли знаеше, че има и други начини да съсипеш нечий живот.

Стомахът ѝ се сви на топка. Знаеше, че Дрю общува с Шелби онлайн, а тя не бе казала нищо. Беше сигурна, че Шелби подрежда мозайката, което можеше да попречи на плановете на Дрю.

Кому принадлежеше лоялността ѝ? На жената, която от години бе нейна приятелка? Или на мъжа, когото почти не познаваше? Един мъж, с когото времето ѝ бе ограничено?

Един мъж, в когото може би се влюбваше.

Карли изтика на заден план мисълта. Имаше и друг проблем. С треперещи ръце натисна бутона, който щеше да я свърже с шефката ѝ. Патриша отговори на второто позвъняване.

— Карли? Мислех, че си полумъртва. Според твоята секси любовна играчка, ти си прекалено ценна, за да станеш днес от леглото и да си свършиш работата. Има ли някаква причина, поради която ме притесняваш?

Е, кучката се бе завърнала. Предишната нощ може и да бе плакала, но днес Патриша Кейн беше в пълната си мощ.

— Вече съм добре. Лекарите настояват да си почивам ден-два. Това е всичко. Ако имаш нужда от мен в офиса, ще бъда там след час.

По линията се разнесе дълга въздишка.

— Работи от вкъщи. Боя се, че самата аз се нуждая от услугите на гаджето ти. Очевидно той работи за една най-добрите охранителни

фирми в света. По-рано днес говорих с някои колеги и те твърдят, че този Тагарт е най-добрият, но имал странни идеи как да си върши работата.

Карли можеше да си представи. След като се срещна с Тагарт и узна, че в един или друг момент всичките му братя бяха работили за него, не бе трудно да предположи, че той смяташе служителите си за човешки същества. Това определено щеше да бъде новост за Патриша.

— Прекратила си договора с охранителната фирма?

— Разбира се. Те изобщо не успяха да се справят с Жасмин и като за капак се случи финалната издънка на изложбата. Цялата вечер бе съсипана. А наметката на Джовани, създадена специално за мен, е напълно унищожена. Цялата е оплескана със зелени петна от трева. Знаеш ли колко беше бесен той?

— Мога да си представя. — Зелените петна бяха станали, защото по това време Карли береше душа. — Следващия път, когато едва не умра, ще се постарая да го направя така, че нито една дреха да няма нужда от химическо чистене след това.

Сякаш леден повей нахлу по линията.

— Внимавай, скъпа, не се самозабравяй. Може и да съм съгласна да ти дам почивката, за която гаджето ти ме помоли, но нито за миг не забравяй кой командва парада. Очаквам те в офиса в понеделник. А междувременно се постарай повече да няма провали и менюто за партито в Ел Ей да е изключително. Очаквам обядът на сезона да мине без инциденти. Всички ще бъдат там. Ако се провали, ще взема главата ти. Или по-скоро тази на сестра ти.

Линията замлъкна. Понякога ѝ се струваше, че Патриша кудкудяка като Злата вещица от Запада. Липсваше само репликата „И малкото ти кученце също“.

Патриша Кейн никога нямаше да я пусне да си отиде. Нямаше да има вълшебна врата, през която да избяга, след като изтекат двете години. Тя щеше да намери друг начин да държи Карли в лапите си, защото Карли продължаваше да ѝ дава това, от което тя се нуждаеше. Тя бе отдала на тази жена всичките си идеи, енергия и талант, без да получи в замяна истинска отплата.

Останалата част от живота ѝ щеше да прилича на жалко риалити шоу. Винаги щеше да бъде в сянка, винаги неоценена. Не че копнееше за слава. Искаше само да има нещо, каквото и да е, което да е нейно.

Изглежда, целият ѝ живот бе преминал да служи на всички около нея, като се започнеше от грижите за майка ѝ, закрилата на сестра ѝ и се стигнеше до опита ѝ да бъде най-добрата съпруга на света.

Кога просто щеше да бъде Карли, а не нечия полезна вещ?

Чуваше как Бран си тананика в банята, докато водата продължаваше да шурти.

Бран може и да се нуждаеше от помощта ѝ, но искаше и нещо друго от нея. Когато Бран беше в нея, тя се чувстваше много по-жива, отколкото от години. Когато я целуваше, вцепенението изчезваше и тя усещаше искрата на някогашното момиче.

Кого заблуждаваше? Тя никога не е била това момиче. Усещаше немощната искра на жената, която искаше да бъде. Жената, която не раболепничеше и не се унижаваше, молейки за най-малките трохички справедливост. Жената, която отстояваше себе си.

Карли се изправи, телефонът падна върху леглото. Не можеше ли да си открадне още няколко момента от онова чувство, преди да реши по кой път да поеме? Накрая тя щеше да бъде сама, но поне за няколко дни можеше да бъде с него.

Бран винаги щеше да бъде на страната на семейството си. Винаги щеше да отиде там, където Дрю го изпратеше, но докато работата приключеше, тя можеше да се преструва, че е с нея.

После те щяха да съсипят Патриша Кейн и нямаше да ѝ се налага отново да лавира в опасния свят на клана Лолес. Можеше да започне друга работа и да се опита да намери малко покой.

Но засега не искаше покой. Искаше него.

Ръцете на Карли се плъзнаха към края на блузата ѝ. Когато влезе в банята, тя беше гола и готова отново да чувства.

* * *

Бран сериозно обмисляше да мастурбира. Нямаше да получи това, което искаше. Щеше да се изкъпе и да прекара остатъка от деня с най-саркастичното копеле, което бе срещал, и Патриша Кейн, от която го побиваха тръпки. Надяваше се, че тя нямаше да се опита отново да го сваля.

А Карли щеше да бъде тук.

Може би трябваше да се преместят в дома ѝ. Дрю се държеше като кретен. Последното, което искаше, беше Карли да се почувства несигурна, защото големият му брат е пълен параноик.

Може би тогава щеше да успее да получи онова, за което жадуваше — да потъне дълбоко в стегнатото тяло на Карли, докато ръцете ѝ здраво го обгръщат. Тази нощ можеше да се люби с нея. Щеше да заспи с тяло, притиснато в нейното, после да се събуди и отново да я обладае.

Май наистина трябваше да мастурбира. Проклетото нещо не желаше да спадне и цялата студена вода на света нямаше да помогне. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше единствено лицето на Карли, докато проникваше в нея. Онези прекрасни очи бяха широко отворени, а ръцете ѝ го стискаха, сякаш никога нямаше да го пуснат.

А после Дрю направо ѝ се бе разкрещял заради онази журналистка. Шелби Гейтс подлудяваше брат му, но Бран нямаше да му позволи да нарани Карли.

Завъртя крана и пусна гореща вода. Никакъв ефект. Щеше да остане възбуден до следващия път, когато я любеше. След това щеше да има няколко блажени момента на покой, преди отново да я пожелае.

Тя беше толкова сладка. Беше му казала, че той не се нуждаел от презерватив, защото взема хапчета. Той никога не бе спал с жена без предпазно средство, но с нея щеше да го направи. Когато е абсолютно сигурен, че е напълно безопасно за нея, той щеше да я люби, без нищо да ги разделя. Не го бе правил никога досега, ала тя беше специална. Щеше да се погрижи за нейната безопасност, а след това през цялото време, докато са заедно, той нямаше да помисли за друга жена.

Разбира се, след като брат му се бе държал толкова заплашително, тя може би нямаше да поиска да го докосне отново.

Бран се пресегна да вземе сапуна, когато почувства лек полъх отзад. Обърна се и вече нямаше никакъв шанс членът му отново да омекне.

Карли стоеше на прага на душкабината, чувственото ѝ тяло бе голо и мамещо. Косата ѝ образуваше ореол около главата, гърдите ѝ стърчаха, а зърната ѝ бяха твърди и щръкнали. Приличаше на истинска богиня. Беше свършена с женствените си бедра и меки устни.

Той знаеше точно какво искаше да направят тези устни. Възбудата се надигна, страстна и помитаща, и той мигом осъзна, че

няма да може да бъде нежен и търпелив с нея. Не и след сутрешната среща. Не и след тревогата, че някой рови в миналото им и се опитва да навърже следите, което никоой от тях не желаше.

Искаше я на колене. Искаше устните ѝ да обхванат пениса му. Жадуваше да зарови ръка в меката ѝ коса, за да разбере тя кой беше нейният любовник.

— Може би сега не е най-удачният момент, скъпа. — Последното, което искаше, бе да я изплаши. Той можеше да бъде доста... невъздържан. Тази сутрин бе успял да овладее страстта си. Сега беше на ръба. Трябваше да укроти звяра. Предстоеше му да се изправи лице в лице с Патриша Кейн и това го притесняваше. Караше го да изпитва нуждата да господства, а това можеше да изплаши една сладка и невинна жена като Карли.

Тя вече бе имала един откачен любовник. Нямаше нужда да задоволява извратените му сексуални желания. Нуждаеше се от търпелив и нежен любовник, а той не беше сигурен, че точно в този момент можеше да бъде такъв.

Тя не гледаше лицето му.

— На мен ми изглежда идеалният момент, Бран.

Той едва не изръмжа от отчаяние.

— Скъпа, малко съм напрегнат. Мислех, че може би ще е по-добре да се върнем в твоята къща. Защо не отидеш да се приготиш и не дойдеш с мен и Тагарт в Сан Агустин? Ще прекараме уикенда там.

Беше готов на всичко, стига тя да не разбере какви мръсни неща искаше да прави с нея. Да не разбере как можеше да я използва, за да облекчи болката му.

— Това звучи страхотно — промърмори Карли, докато престъпваше прага на просторната душкабина.

Беше красиво облицована с пясъчножълти плочки. Бран беше сигурен, че Карли знае всички дизайнерски термини за големия душ, пейката и многобройните душ аксесоари. За него банята беше просто хубава.

Ала Карли беше още по-хубава. Кожата ѝ направо сияеше. Тя въздъхна, когато водната струя заплющя по нея, и прокара ръце през косата си. Тялото ѝ се изви, гърдите ѝ щръкнаха към него.

Възбудата му се надигна, сякаш самата ѝ близост беше като магнит, привличащ го по-близо. С мъка заповяда на ръцете си да не я

сграбчат. Поривът да се протегне и да я придърпа по-близо беше дяволски неустоим.

— Но мисля, че разполагаме с малко време, преди да потеглим. — Тя протегна ръка право към гърдите му. Положи длан точно там, където лудешки биеше сърцето му, очевидно нехаеща за голотата си. — Мога да приготвя обяд за нула време. Имаме поне час и половина, преди да се наложи да тръгнем. Хрумват ми няколко начина как да го прекараме.

По дяволите. Членът му пулсираше. Той стисна зъби. Горещата вода го обливаше на талази.

— Карли, в момента не мога да бъда нежен. Мисля, че трябва да изляза и да те оставя да се изкъпеш.

Устните ѝ се извиха в най-сексапилната усмивка.

— Аз вече си взех душ. Не съм тук, за да се къпя, Бран. Мислех, че ще бъде забавно отново да се изцапам.

Нежната ѝ длан се спусна надолу, погали корема му и продължи към слабините. Спря малко преди да достигне пениса.

Той се протегна и сграбчи китката ѝ. Карли трябваше да разбере в какво се забърква, защото той скоростно достигаше точката, от която нямаше връщане. Тя беше твърде близо, прекалено прелестна, за да я отблъсне.

— Карли, идеята не е добра.

Тя вдигна лице към него.

— Защо?

— Не се контролирам. — Не това беше проблемът. — Или поточно искам да контролирам.

— Ти винаги се контролираш, Бран. — Прозвуча, сякаш беше нещо лошо.

Карли нямаше представа колко грешеше. Той пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Искам да контролирам теб, Карли. Искам те на колене, за да те науча как да ме любиш с уста. Ще заровя ръце в косата ти, ще проникна в устата ти, а по някое време ще свърша. Ще те накарам да преглътнеш и да ми благодариш. За такъв контрол говоря. Не искам да бъда нежен с теб.

Ръката ѝ се придвижи по-надолу, пръстите ѝ докоснаха мъжествеността му. Тя пристъпи към него и гърдите ѝ докоснаха

неговите.

— Смяташ, че винаги трябва да си нежен?

В живота му не беше имало много нежност, но той искаше тя да получи онова, което заслужаваше. И точно заради това не можеше да остане с нея. В него се таеше прекалено много мръсотия и злост, които тя не заслужаваше.

— Смятам, че с теб трябва да бъда.

Тя се намръщи.

— Желая те, Бран. Желая те целия, без остатък, а това означава, че желая и грубостта ти. Не съм някоя кукла, която трябва нежно да любиш и да трепериш над нея, сякаш е от порцелан. Не съм от порцелан. Аз съм силна. Искам да бъда твоя любовница, а не обект на съжаление.

Дясната му ръка намери косата ѝ и леко изви един кичур, давайки ѝ да разбере, че думите ѝ не бяха приемливи. Той можеше да понесе много от нея, но никога това.

— Не говори така за себе си. Ти не си обект на съжаление.

Устните ѝ се извиха нагоре и той разбра, че е попаднал в капан.

— Тогава ми покажи онзи Бран, който иска да ме контролира. Мога да го понеса.

Карли падна на колене и ръката му пусна косата ѝ. Дланите ѝ помилваха бедрата му, очите ѝ се вдигнаха и се впиха в него.

А той не можеше да се сдържа нито секунда повече.

— Искаш да ме опознаеш? Може да не ти харесам.

— Мисля, че ще останеш изненадан колко мога да понеса. — Езикът ѝ облиза долната ѝ устна.

Мамка му. Тя щеше да го подлуди.

Бран се втренчи в нея. Имаше чувството, че всеки миг ще експлодира. Това беше частта от него, с която се бореше, нуждата да завладява и подчинява. Не по лош начин, а за да ѝ достави удоволствие. Той винаги искаше да задоволи една жена. Имало бе много пъти в живота му, когато той самият не бе получавал удовлетворение. Още като съвсем млад бе открил, че му носеше наслада да доставя удоволствие на жените и да ги наблюдава как тръпнат от оргазъм. Понякога не му беше нужно повече.

С нея искаше да бъде себичен. Искаше нещо повече, не само да знае, че ѝ е било хубаво с него. Искаше тя да копнее за него и за това,

което можеше да ѝ даде; да изгаря от желание и в замяна да му отдаде всичко.

— Как обичаш да те любят с уста, Бран? — Гласът ѝ бе нисък, но всяка дума отекуваше в тялото му.

Той потисна ръмженето си и се предаде, прашайки по дяволите намерението да бъде нежен. Може би щеше да ѝ покаже малка част от звяра, криещ се в него. Може би ако започнеше да го подхранва с най-малките хапки, той нямаше да излезе наяве, нямаше да се нуждае от кръв. Може би щеше да успее да скрие от нея тази грозна част от себе си.

Протегна се и докосна косата ѝ, прокарайки пръсти през нея.

— Казах ти как обичам, макар че бях сериозен за изследването. Няма да свърша в теб. Не и докато не се уверя, че е безопасно. Аз не правя секс без презервативи, но съм бил на някои доста противни места и нищо не е сто процента сигурно. Конкретно този урок ще трябва да почака, но това не означава, че не можем да пробваме някои игрички. Остани на колене, но се придвижи до пейката. Разтвори широко крака.

Той беше внимателен със секса, но имаше нощи, които не помнеше. Нощи, когато се опитваше да намери забрава в алкохола, а на сутринта се събуждаше до някоя случайна жена в леглото. Всяка година се изследваше, но не желаше да подлага Карли на риск. Излезе от банята и отвори чекмеджето, където бе прибрал презервативите, които Дрю му бе дал, когато го бе помолил за няколко. Дрю бе завъртял очи, поклатил глава и промърморил някаква лекция да не хлътва по момичето.

Бран не му спомена, че вече бе хлътнал.

— Наистина ли взе презервативи от брат си? — Тя се бе извърнала и го гледаше. Не беше на мястото, където я бе оставил.

— Да, взех. Приближи се до пейката, Карли. Или можем да се изкъпем, после ще те любя нежно и ще забравим цялата тази идея за игричките.

Тя бързо се обърна и разтвори крака. Май не го осъзнаваше, но позата му осигуряваше великолепна гледка към дупето ѝ. Много привлекателно, заоблено дупе. Тя беше създадена да бъде обладавана безмилостно, с извивки, бедра и гърди, които караха устата му да се пълни със слюнка.

Той падна на колене и прокара ръка по гърба ѝ.

— Не се движи. Ако се движиш, ще спра.

— Що за игра е това, Бран? Една от онези извратени игрички, когато трябва да те наричам „сър“?

— Не. Това е една от онези игри, когато ти правиш това, което ти казвам, докато те довеждам до оргазъм. Не е нужно да ми казваш „сър“, макар че ако искаш да те напляскам, аз съм насреща. — Щеше да му хареса да я наблюдава, праметната върху коляното му, докато полукълбата ѝ със сърцевидна форма очакват плясването на ръката му.

— Ще ме напляскаш ли?

Той я шляпна по дупето. Не прекалено грубо, макар че можеше да се обзаложи, че заради горещата струя пръстите му я жилнаха.

Тя ахна, но успя да остане неподвижна.

— Не беше чак толкова зле, нали? — попита Бран, прокарвайки ръка върху мястото, което бе шляпнал. Не се нуждаеше от това. Ако не ѝ се нравеше, никога вече нямаше да го прави. Щеше да си фантазира за това, но не желаше наистина да ѝ причини болка.

— Не, не беше зле. — Задъханият ѝ глас бе доказателство, че му казва истината.

— Любовниците трябва да могат да играят игри. Сексът трябва да е истинско развлечение. — Или той поне винаги бе смятал така. Не че имаше много жени, които можеше да нарече свои любовници. Само две бяха останали с него повече от няколко нощи, но с тях наистина се бе забавлявал. Приятни сеанси, по време на които се превъплъщаваха в различни роли, пресъздаваха фантазиите си.

Не. Пресъздаваха техните фантазии. Той винаги се бе старал да доставя удоволствие на партньорките си. Докато Карли бе предложила да достави удоволствие на него.

Каква беше неговата *истинска* фантазия? Една жена, която го изследваше, която го оставяше да открие от какво се нуждае и после му го даваше.

Той искаше Карли да му вярва. Изпитваше необходимост тя да се нуждае от него.

Плесна я отново, наблюдавайки как кожата ѝ порозовява. Писъкът, който се изтръгна от устата ѝ, възпламени мъжествеността му, накара го да пулсира от неистово желание.

Немирникът можеше да почака. Неговата фантазия не можеше.

— Трябва да ми кажеш, ако нещо не ти харесва. — Бран се наклони и отметна мократа ѝ коса настрани, преди да я целуне отзад по врата. Толкова меко, уязвимо място. Позволи на езика си да си поиграе малко.

— Ще го направя. Кълна се, ще го направя. Не бих ти казала, че желая това, но се оказа, че го желая. Заболя ме, но после ме възбуди. Искаш ли да се обърна, за да те целуна и аз?

Харесваше му така. На колене, тялото ѝ отворено за него. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърдите ѝ, обхванаха ги. Нежно захапа врата ѝ, съвсем леко го гризна.

— Няма да се движиш, докато аз не те раздвижа. Каза, че не искаш да се отнасям с теб като с порцеланова кукла. А искаш ли да бъдеш моята секс играчка? Моята хубава, малка секс играчка. Всичко това е само за мен и аз мога да правя каквото си поискам с теб. Аз те поръчах. Попитаха какви са желанията ми и аз казах, че искам гърди, които да изпълват шепата ми, с хубави розови зърна, с които мога да си играя.

Гърдите ѝ се размърдаха в дланите му, сякаш тя не можеше да се сдържи. Дупето ѝ също се раздвижи. Карли леко изви гръб, но така дупето ѝ се допря до възбудата му. Харесваха ѝ мръсните му думи.

Той можеше да ѝ даде повече. Толкова повече. Неговата очарователна домакиня имаше нужда от малко цинични думички, за да се разгорещи и възбуди? Можеше да го прави по цял ден. Беше лесно, защото тя го вдъхновяваше за някои наистина много мръснишки помисли.

— Пожелах да направят моята играчка сладка, дръзка и умна. — Бран облиза тила ѝ, прокара език надолу по гърба. — Кожата ѝ да има вкус на слънце и да я дарят с чувствени форми, които мога да обгръщам, докато я обладавам.

Без да отделя ръце от нея, с тяло, притиснато в нейното, той можеше да почувства реакцията ѝ. Всяка неприлична думичка, която ѝ бе прошепнал, изглежда караше сърцето ѝ бясно да препуска, а тялото ѝ леко да се гърчи до неговото, сякаш го молеше да изпълни обещанията си.

— Особено ясен бях за това, което искам от моята лична секс играчка. — Той отново се придвижи надолу, ръцете му намериха бедрата ѝ и той целуна вдлъбнатината на кръста ѝ. — Искам тя да има

красива кестенява коса с червени златисти кичури и прекрасна кожа. Трябва да е достатъчно силна, за да се противопостави на семейството ми и достатъчно сладка, за да знае кога да застане до мен. Между другото, благодарих ли ти за това? Не движи ръцете си или ще спра това, което правя.

Това, което правеше, бе да плъзга бавно дясната си ръка към центъра на женствеността ѝ. Тя застина и за миг затаи дъх.

— Няма да се движа.

Точно това искаше Бран от нея. Искаше да чуе това скимтене в гласа ѝ, умоляващо го да продължи. Благодарен беше на човека, решил, че се нуждае от душкабина, която можеше да побере поне десетина души, защото сега имаше достатъчно пространство, за да се движи. Плъзна се назад, лявата му ръка обхвана едната ѝ гърда, а дясната бе близо до съкровено то ѝ местенце. Членът му докосваше заоблените полукълба на дупето ѝ. Бран леко помръдваше бедра, наслаждавайки се на допира на кожата им.

— Искам да съм сигурен, че моята секс играчка харесва вниманието, което ѝ оказвам, защото изцяло ще ѝ се посветя. — Погали с върха на средния си пръст пулсиращата ѝ женственост. Бе влажна и всичко, което той трябваше да направи, бе да я докосне леко, да ѝ прошепне няколко цинични думички. Тя мигом откликна. — Харесваш ли вниманието, с което те дарявам, Карли?

Тя изскимтя.

— Да. Моля те, Бран. Толкова е трудно да стоя неподвижна.

— Но ще го направиш заради мен. Нали? — Мъчителят ѝ близна мидичката на ухото, обхващайки и другата ѝ гърда със свободната си длан.

Карли кимна с глава, останалата част от тялото ѝ не помръдна.

— Да.

— Защо си толкова влажна? От душа ли е? — Пръстът му отново проникна в най-чувствителното ѝ място, плъзгайки се по мокрия отвор. Този път го притисна, доставяйки ѝ още малко удоволствие.

Тя простена, но успя да остане неподвижна.

— Не. Не е заради водата. Заради теб е.

— Заради мен? Това е заради мен? — Отново и отново я обхождаше. Женствеността ѝ бе възбудена докрай, влагата ѝ лепнеше по дланта му.

— Да. Всичко е заради теб.

— Какво искаш да направя? — Палецът му милваше клитора ѝ, докато средният му пръст я пронизваше докрай. Толкова сладък сок и всичкият бе негов.

— Всичко, което пожелаеш.

— Ами ако кажа, че искам да те любя с език? Ще ми позволиш ли да те вкуся?

— Да.

— Ще разтвориш ли крака и ще ми позволиш ли да допра устни до теб? Но съм длъжен да те предупредя — езикът ми ще завладее цялата ти сладка плът. Няма да остане нито едно местенце, което да не съм изследвал.

Тя изстена, преди да успее да отговори.

— Моля те, люби ме, Бран. Вече не издържам. Искам да ме любиш. По всеки начин, по който искаш.

Той щипна леко женствеността ѝ, завладявайки вниманието ѝ.

— Не нея. Не искам нея. Аз искам теб. Искам да спя с теб, Карли Фишър. Трябва да знаеш, че аз може и да играя игра, но виждам единствено теб. Така че кажи ми го отново.

— По всеки начин, по който ме искаш — пророни тя. — Искам те, Бран. Искам твоето тяло и устните, и езика ти. Само твоите.

Това искаше да чуе той.

— Настани се върху пейката. Петите горе, краката широко разтворени.

Тя се изви, движейки се колкото може по-бързо. Той ѝ помогна да се настани. Карли не мислеше за нищо друго, освен за насладата, с която той можеше да я дари.

Нито пък той. Осъзна, че всичко друго избледняваше, когато беше с нея. Не мислеше, нито планираше, нито правеше каквото и да било, съсредоточавайки се единствено върху времето, прекарано с нея. Всички причини, поради които не можеше да остане с нея изчезнаха, и Бран не искаше нищо друго, освен мига да спре. Може би това беше истинската му фантазия, че той няма да я напусне и тя няма да има нужда от по-добър мъж. Той щеше да бъде достатъчен за нея. Той я заслужаваше.

Тази пейка имаше идеалната височина. Нямахше начин той да е първият мъж, който се отдаваше на ласки с любимата си в тази

душкабина. Очевидно семейната двойка, която прекарваше почивките си тук, поддържаше огъня на страстта. Мислено благодари на Алекс Маккей, задето бе почти толкова висок, колкото него. Застанал на колене той бе в идеалната поза да направи всички неща, които ѝ бе обещал.

Тя беше толкова красива. Бран бе сигурен, че се чувства неудобно с широко разтворени крака, но на него никога не му бе изглеждала по-прекрасна. Карли бе страстна жена, която не се свенеше да поиска това, което желае. А тя желаше него.

— Моята играчка е най-секси играчката, която някога съм виждал. Тя е идеална за мен — промълви той. — Ти си идеална за мен, Карли. — Въпреки че двамата играеха, той искаше тя да запомни това завинаги.

— Ти изкарваш наяве неща, които никога не съм подозирала, че съществуват в мен. Аз не съм тази жена, Бран. Такава съм само заради теб, и кълна се, че ще се разкреця, ако отново не ме докоснеш.

По-късно трябваше да ѝ обясни, че обича да я гледа. Можеше да се визира с часове в нея, ако му позволеше. Тя беше истинско творение на изкуството. Но той имаше споразумение с нея. Нямаше търпение отново да я докосне, отново да я вкуси.

Чувственото ѝ цвете беше идеално и влажно.

— Помня, че ти обещах отново да те вкуся. Трябва да кажа, че ако кожата ти има вкуса на слънце, тогава женствеността ти е чист грях. — Прокара език по нежния процеп, опивайки се от сладостта ѝ, от уханието на възбудата ѝ.

Изведнъж го разтърси собственически инстинкт, какъвто не бе изпитвал никога досега. Тя беше негова. По дяволите, тя му принадлежеше. Тя никога не бе откликвала по този начин на друг мъж, защото му принадлежеше. Съпругът ѝ не бе успял да я накара да крещи, защото тя се е нуждаела от Бран.

Той разтвори нежно пулсиращите гънки, езикът му я обладаваше с дивата страст, с която щеше да я превземе и тялото му. Скоро. Щеше да я люби по всички начини, по които един мъж можеше да люби жена си. Искаше я във всяка възможна поза, така че по нея да не остане и сантиметър, небелязан от него.

Пръстите замениха езика му, прониквайки все по-надълбоко. Вдигна глава и срещна погледа ѝ, сведен към него. Тя го желаше,

зениците ѝ бяха тъмни и уголемени от страст.

— Моля те.

Бран се надвеси и продължи да ѝ доставя удоволствие.

Викът ѝ отекна в помещението и сърцето му заби толкова бясно, че сякаш щеше да изхвъркне от гърдите му.

Бран продължи, докато тръпките ѝ не престанаха и тя не застина. Пенисът му пулсираше. Сега бе неговият ред. Сега бе неговият ред и той го желаше. Желаше този оргазъм по-силно от увереността, че я бе направил щастлива. Искаше да бъде вътре в нея, да знае, че тя се е разтворила докрай, подчинила тялото си на неговото.

— На ръце и колене. Веднага! — Заповедта изплющя като камшик, докато той протягаше ръка към презерватива, който бе приготвил, преди да започнат играта.

Бран искаше вечно да играе с нея. Тя бе подходящата жена.

Но дали бе подходящият момент?

Пропъди мисълта, а тя се подчини без колебание. Лицето ѝ бе зачервено, когато се плъзна надолу и застана на ръце и колене пред него. Предлагаше му себе си, без никакви въпроси. Беше на колене пред него, уязвима и открита.

Това беше най-страхотният наркотик, който някога бе вземал, а в годините на шибаната си младост той бе пробвал доста.

Погали члена си, макар че нямаше нужда да го прави. Беше твърд като скала. Нахлузи презерватива и захвърли опаковката. Придвижи се зад нея. Харесваше му грубия допир на плочките до коленете му. Контрастираше с нежната кожа под ръцете му и пламтящата ѝ плът, когато се притисна в нея.

Мека, топла и влажна. Бран сграбчи бедрата ѝ и проникна в нея. Това беше всичко, от което се нуждаеше. Искаше я тясна, влажна и стегната около него. Членът му навлезе по-навътре и той прималя от наслада, когато тя се притисна към него.

— Направи го пак, бебче. Вече можеш да се движиш колкото искаш. — Бран искаше страстта ѝ, нейния огън. Играта бе приключила и той беше готов за истинското удоволствие на деня.

Прониза я докрай, забравил всяка мисъл да бъде нежен. Сега не искаше да бъде нежен. Тя беше възбудена и жарка и той можеше да направи каквото пожелаеше с нея. Карли щеше да получи единствено удовлетворение и наслада.

Бран проникваше отново и отново, докато тя се извиваше и гърчеше, притисната до него. Харесваше му това, че тя се бореше за оргазма си. Не се сдържаше. Тя се движеше, стенанията ѝ изпълваха малкото пространство и накрая изглежда целият му свят се стесни единствено до звуците и въздишките на неговата Карли.

Неговата.

Той се протегна и отново намери центъра на удоволствието ѝ. Този път тя щеше да издържи повече, тъй като само преди малко бе достигнала върха. Все още усещаше вкуса ѝ и сладкият аромат го караше да тръпне отвътре. Бран се покори на звяра, който изглежда винаги дремеше под повърхността. Страстните му движения ставаха все по-бързи.

Тя отново достигна оргазъм, мускулите ѝ се стегнаха около него, довеждайки го до ръба на екстаза.

Бран я притисна силно, докато летеше към шеметните висини. Държеше я здраво, завладян от мисълта никога повече да не я пусне.

Три часа по-късно Бран съжаляваше, че не беше в дома на Карли, вместо да седи в прекалено елегантния салон в къщата на Патриша Кейн. Тя се намираше в красив квартал на Сан Агустин с прекрасна гледка към залива и стария фар в далечината. Салонът беше издържан в различни нюанси на бялото, с донякъде миниатюрни мебели. Той предполагаше, че Карли би ги нарекла изящни, но на Бран му се струваха прекалено крехки. Не бе сигурен, че столът, на който седеше, по някое време нямаше да се разпадне.

Тагарт се раздвижи на мястото си. Приличаше на грамаден тронав звяр, намърдал се върху малък детски трон.

— Има ли някаква причина, поради която преместихме срещата от офиса ви тук?

Патриша кимна на прислужницата, която бе донесла чай върху сребърен поднос. Жената го остави върху масичката и мълчаливо се зае да го налива в чашите.

— Реших, че домът ми е по-цивилизовано място за нашата среща, господин Тагарт. Обстановката в офиса е по-малко интимна, а смятам, че сигурността е нещо много лично. Как предпочитате чая си?

— Със солидна доза уиски и под солидна имам предвид да прескочите чая и да донесете уиски или бира. Сериозно, аз не пия чай, а тази демонстрация на богатство, макар и впечатляваща, не отговаря на въпроса ми — отвърна Тагарт.

Братът на Кейс беше най-невъзмутимото и самоуверено човешко същество, което Бран бе срещал. Той търпеливо, макар и със сарказъм, какъвто Бран не бе подозирал, че съществува, бе описал как ще работят днес с Кейн. Тагарт бе заявил, че няма да се мазнят и да целуват задника ѝ. Като за начало, очакваха тя да им обясни защо фирмата им трябваше да работи за нея.

Планът наистина се понрави на Бран.

Тагарт изглеждаше леко изненадан от промяната на мястото на срещата, когато бяха пренасочени към къщата на Кейн, но бе заявил, че

това не променя тактиката им.

Патриша се отпусна върху изисканото канапе. Носеше небрежно-елегантен костюм, състоящ се от панталон и сако, а косата ѝ бе прибрана назад. Ако не беше злобното изражение на лицето ѝ, можеше да мине за привлекателна жена. Макар че Бран осъзнаваше, че е малко предубеден, заради цялата история с убийството.

— Винаги ли се отнасяте по този начин към клиентите си, господин Тагарт?

Сега беше редът на Бран. Той беше доброто ченге. Донякъде завиждаше на ролята на Големия Таг.

— Моля за извинение. Понякога шефът ми е доста груб. Остатък от годините, прекарани в редиците на спецчастите. Освен това не го бива в тънкостите на светското общуване, но ще трябва да решите дали желаете охранителен екип, ръководен от мъж, който разбира от сигурност, или светски играч.

— Не мога ли да имам и двете? — Тя отново насочи вниманието си към Бран.

— Не и ако желаете да сключите сделка с Иън Тагарт — отвърна Бран. — Аз бих пил чаша чай. Две бучки захар, моля. Освен ако не смятате да ни помолите да си тръгнем.

— Тя няма да ни помоли да си тръгнем, Брандън. Госпожата има по-големи проблеми, отколкото желае да признае — въздъхна Тагарт.

Кейн се намръщи, кръстоса крак връз крак и се облегна назад.

— И какви са тези проблеми? Вие изглежда напълно контролирате ситуацията. Какво сте научили за мен?

— Кажи ѝ какво научихме, Брандън — отвърна Тагарт със самодоволна усмивка.

Много го биваше да се прави на арогантен задник. Това беше начинът да се уверят, че Бран е този, който ще се „оправя“ с Патриша Кейн.

— Изтичането на газ не е било нещастен инцидент.

Очите ѝ едва забележимо проблеснаха.

— От противопожарната служба още не са представили официален доклад.

— Не са го оповестили публично, но винаги има начини да се заобиколят правилата им. — Той отвори куфарчето си и ѝ подаде кафява папка, съдържаща доклада на противопожарната служба, който

щеше да ѝ бъде изпратен след около седмица, когато приключе с всички подробности по разследването.

Не можеше да не забележи, че ръцете ѝ леко трепереха, докато поемаше папката. Тя притегли очилата за четене, които висяха на верижката около врата ѝ, и ги сложи върху края на носа си.

— Чаят ви, сър. — Жената на средна възраст в черно-бяла униформа подаде на Бран чашка и чинийка от фин порцелан. Обърна се към Тагарт, устните ѝ леко потрепнаха, докато го оглеждаше. — Как ще желаете уискито — с лед или чисто?

— Обичам да се насладя на уискито си и не допускам никакъв лед наблизко. — Тагарт се усмихна и смигна на жената, която се изчерви.

— Несъмнено, сър. — Поласканата от вниманието му прислужница пъргаво се отдалечи със светнало лице.

Кейн остави папката.

— Смятат, че е било злоумишлен акт, но не казват нищо за мотива. Може би не е зле да проучите собственика на галерията. Навярно има дългове и е решил да ги плати със застраховката от пожара.

Тагарт се втренчи в нея, държанието му към Патриша беше толкова ледено, колкото бе топло към прислужницата.

— Естествено проверих всички, които биха могли да спечелят от престъплението. Парите бяха първият мотив, на който се спрях, но имайки предвид факта, че собственикът се е намирал на не повече от три метра от мястото на инцидента, искрено се съмнявам, че застраховката е била мотивът. Освен ако не е смятал да осребри чека от гроба.

— Това, което шефът ми се опитва да каже, е, че е имало конкретна мишена. Не смятаме, че има основание да се вярва, че намерението е било да се разруши галерията. В противен случай от противопожарната служба са щели да открият някакъв тип запалително устройство, което би позволило на заподозрения да възпроизведе пламък, след като напусне сградата. Не е било намерено нищо подобно.

— Това, което са открили, е бил малък уред, монтиран на вратата — обясни Тагарт. — Доста умело е направено. Рамката е била бяла,

както и заключващият механизъм. Ако не са били огледали отблизо, навярно са щели да го пропуснат.

— Заключващ механизъм? — Патриша отново отвори папката и я отгърна на снимките.

— Да. — Бран посочи въпросния предмет. — Много просто нещо. Конкретно онази врата се отваря към коридора, вместо навътре. Собственикът на галерията обясни, че била проектирана така, за да се разшири максимално мястото в частните изложбени зали. Нашият евентуален убиец се е възползвал от това. Монтирал е флип ключалка тук, в горната част на вратата. След като се застопори, е трудно да се отвори, а имайки предвид цвета и мястото, където е поставена, не е лесно да се забележи и отключи.

— Ти си този, който я е измъкнал оттам. — Патриша отново затвори папката. — Как го направи?

— С чист адреналин. — Бран все още усещаше онзи мощен прилив на енергия, когато бе осъзнал, че Карли е от другата страна на вратата.

Патриша въздъхна и поклати глава.

— Е, ако са възнамерявали да направят така, че да прилича на инцидент, как, за Бога, са очаквали да се измъкнат безнаказано?

— Смятам, че нашият човек се е паникьосал — подхвана Тагарт. — Не е разполагал с време. Подготвил е всичко, но снимките закъснявали. Ключалката е закрепена с промишлено лепило, а не с винтове. Това е било много находчиво от негова страна. Ако я бе инсталирал с винтове, дори и да я свали, това би предизвикало въпроси, тъй като нямаше да има време да поправи вратата и рамката и да възстанови първоначалния им вид.

Бяха обсъдили това, докато пътуваха с колата. Карли бе изглеждала омагьосана от сложните подробности, свързани с опита за посегателство над живота ѝ. На Бран му бе призляло.

— Има обикновен препарат, който е щял да разтвори лепилото и тогава Тим е можел да прибере ключалката в джоба си, да избърше вратата и никой нямаше да забележи.

— Но не е станало така. — Патриша завъртя очи. — Очевидно не е бил професионалист.

— Той е бил точно това, което е твърдял. Много благодаря. — Тагарт пое питието от прислужницата, преди да се извърне към Кейн.

— Тим Конърс наистина е бил оператор. Съдейки по фактите, той не е имал никаква връзка с вас или семейството ви, преди да бъде назначен на работа. Смятам, че е бил специално нает, за да ви убие и да го направи така, че да прилича на злополука, ако е възможно. Избягал е от страната няколко часа след опита за убийство, преди полицията да се усети, че не е било инцидент. От справката на финансите му се вижда, че е получил голяма сума пари, след като е бил назначен в компанията ви. Предполагам, че вие едва ли давате специален бонус при назначаване на работа.

Въпреки факта, че изразението ѝ оставаше непроницаемо, страните ѝ бяха леко поруменели, което едва ли се дължеше на грима. Новината я бе разстроила.

— Това заключение ми се струва малко прибързано, господин Тагарт. И не. Не давам бонуси на служители от неговия ранг. Защо смятате, че целта му съм била аз? — Тонът ѝ беше съвършено безстрастен, единствено лекото изчервяване издаваше емоционалното ѝ състояние.

Тагарт отпи от уискито и се облегна назад.

— Това се казва качествено уиски.

— И би трябвало. Почти е достигнало пенсионна възраст — отвърна Кейн. — Но тъкмо се канехте да ми обясните логиката си. Моля, продължете.

— Моята логика е — изстреля Тагарт, — че много, много хора биха се радвали да ви видят мъртва. Моята логика е, че от всички хора в онази стая, само вие сте били истинската мишена. И елементарната логика ми подсказва, че ние сме тук, а не в офиса ви, защото дяволски добре знаете, че вие сте в дъното на тази история и не желаете никой да чуе това, което смятате да ми кажете. Ще постъпите разумно, ако го направите. Аз вече го знам и имам правило да не работя за клиенти, които ме лъжат или крият истината.

За частица от секундата Бран изтръпна от въодушевление. Тагарт очевидно бе прекрачил границата, планът им щеше да се провали с гръм и трясък и Патриша Кейн щеше да им посочи вратата. Бран щеше да е свободен да отведе Карли оттук, а Дрю щеше да се погрижи за замитането на следите. Осъзнаваше, че това го правеше лош брат, но той за пръв път искаше нещо за себе си в шибания си живот. Искаше

Карли. Искаше тя да е в безопасност и щастлива, и смяташе, че можеше да ѝ даде всичките тези неща.

Но после Кейн затвори очи, сякаш бе победена и Бран разбра, че Тагарт я бе приклещил натясно.

— Предполагам, че биха могли да са няколко души, включително заварения ми син — изрече Патриша с дрезгав глас. — Но освен това искам да проверите неколцина от бившите ми служители.

— Вашият заварен син е очевиден заподозрян. — Бран потисна разочарованието си. Чакаше го работа и колкото по-скоро я свършеше, толкова по-бързо щеше да разбере дали отношенията му с Карли имаха бъдеще. — Въпреки че навярно сте подписали предбрачно споразумение, преди да се омъжите за баща му. Той притеснява ли се, че вие може да го оспорите?

— Той знае, че аз вече съм спечелила битката — рече Патриша. — Когато Кен умре, аз ще притежавам медийния дял от империята. Като част от нашия предбрачен договор, тя бе прехвърлена на мен, когато се съгласих да преместя „Раят на Патриша“ в телевизионната мрежа, която „Джоунс Ънлимитид“ притежава. Те бяха закъсали и това влечеше цялата компания към дъното. Ако моето шоу и управлението ми на телевизията успееша да я измъкнат от фалит, след смъртта на Кен аз получавах по-голямата част от акциите на медията. Макар че моят заварен син не вярва в това, аз спасих цялата компания. Без мен той щеше да остане без пукната пара, а и все още получава осемдесет процента от компанията след смъртта на баща си.

— Ами дъщерята? — попита Тагарт. — Тя може би е ядосана, задето не е част от компанията.

Кейн отхвърли предположението.

— Жасмин не проявява никакъв интерес към бизнеса. Когато баща ѝ умре, брат ѝ ще контролира нейните акции и тя ще има добри доходи, включително и сто милиона в попечителски фонд. Тя не е оцетена и въпреки отвратителното ѝ пиянство, ние всъщност се разбираме добре. Аз ѝ уредих договор с неколцина дизайнери, които ѝ предоставят безплатно моделите си, а в замяна ги представям в шоуто си. Всичко това ще пресъхне, заедно с появите ѝ в шоуто ми, ако умра. Изобщо не подозирам Жас.

За миг в думите ѝ почти прозвуча нотка на привързаност, сякаш да не презираш някого, бе равносилно на обич в света на Патриша

Кейн.

— Кого подозирате? — предпазливо попита Бран.

Кейн стана и се приближи до прозореца. Слабият ѝ силует се откри на следобедната светлина.

— Има един конкретен човек, освен заварения ми син и неколцина недоволни служители, когото смятам, че трябва да проверете, но не вярвам, че ще искате да си имате работа с него.

— Ще останете изненадана — отвърна Тагарт. — Аз обичам предизвикателствата.

— Познавате ли Андрю Лолес?

Сърцето на Бран се сви, но Тагарт остана невъзмутим.

— Той е собственик на „4Л Софтуер“ и син на мъжа, с когото някога сте имали общ бизнес. Според мен яко сте го прецакали. Да, определено ще го проуча, ако ме наемете.

Всичко, за което бяха работили, се свеждаше до това изпитание. Дали тя знаеше? Дрю се бе старал да стои настрана от общественото внимание, предоставяйки на други медийните изяви. Бран и Райли бяха сменили имената си на Ланг, а акциите им в „4Л“ бяха прикрити зад безброй холдингови компании. Мия бе приела фамилията на осиновителите си. След като се бе омъжила за Кейс, „Маккей-Тагарт“ се бяха постарали прикритията им да издържат и най-щателна проверка, а Райли и Бран Лолес да не бъдат свързани с новите им самоличности. Файловете с данните бяха класифицирана информация. Сътрудничеството на Тагарт с ЦРУ беше изключително полезно за всички тях.

По лицето на Патриша не трепна нито един мускул, когато се обърна.

— Не съм направила нищо, което да не е било включено в договора, който Бенедикт лично е подписал. Той беше доста превзет човек. Целият бе изтъкан от правила и норми. Аз просто буквално ги следвах.

— Сигурен съм, че децата му биха имали различно мнение по въпроса — отбеляза Тагарт.

Тя сви рамене.

— Предполагам, че е така и точно заради това би трябвало да ги проучите. Последната фирма, с която работих, държеше под око най-големия. Изглежда, семейството е изгубило връзка помежду си след

годините, прекарани в приемни домове. Андрю е единственият, който е успял. Останалите са се разпръснали. Освен ако не откриете нещо различно. Както се видя, последната ми охранителна фирма се оказа безполезна.

— Аз прочетох докладите относно ситуацията. — Бран беше доволен колко равнодушно звучеше гласът му. — Длъжен съм да попитам колко дълго сте следили децата? Какво ви е накарало да го направите? Друг инцидент ли е бил причината? Съдейки по всичко, което открих, полицейските доклади са пределно ясни за това, което се е случило през онази нощ.

— Доскоро изобщо не съм мислила за това — призна Патриша. — Момчето има достатъчно пари, а баща му е смятал да убие него и останалите. Бих предположила, че не търси отмъщение. Ако го е искал, е можел да излезе пред медиите и да ни zlepостави, задето сме се възползвали от клаузата в договора, която го е лишила от дела му. Той не го е направил. Отлично се е справил и е преуспял. Баща му никога не е бил толкова добър бизнесмен.

Бран пое дълбоко дъх и изтика няколкото стотици зловещи мисли в най-отдалеченото кътче на съзнанието си. Студен. Трябваше да бъде студен, а не разгорещен. Това беше трудно за него, защото гневът му винаги беше като клокочеща лава, заплашваща да изригне на повърхността. Усети как кръвното му се надига до шеметни висоти, но Тагарт пое контрола. Спокойният глас на големия тексасец подейства като студен душ на Бран и му помогна да се съвземе.

— Какво ви кара да се тревожите за хлапето на Лолес, щом досега не сте се притеснявали?

— Беше нещо, което ми каза Стивън последния път, когато го видях — отвърна Патриша и токетата ѝ затракаха по пода, когато закрачи из стаята.

— Стивън Касталано? Вашият някогашен бизнес партньор? — Тагарт прикова поглед в Патриша, сякаш бе готов да я убие, ако се наложеше. Тагарт знаеше, че Касталано ги бе разкрил. Той бе познал Райли. Дали бе предупредил старата си приятелка, преди да умре?

Тя потръпна.

— Да, онази мърша. Мразех го. Филип винаги е бил джентълменът от тях двамата, а и той беше отвратителен. Макар да чух, че онази негова дъщеря е пълна идиотка. Това сега няма значение.

Взех това, което Стивън ми дължеше, но той ми каза, че ще си получа заслуженото. Не бях сигурна какво има предвид, но сега започвам да се питам дали не е намекнал, че децата на Бенедикт най-после са предприели нещо.

Значи, двамата определено не са били приятели. Бран отпиваше проклетия чай, за да прави нещо, но съжаляваше, че не беше уиски. Да бъде в една стая с Патриша Кейн, опъваше нервите му до крайност.

Онова гадно усещане в стомаха му — това, което изчезваше, когато беше с Карли — се бе завърнало с пълна сила. Искаше да пие. Искаше да пие цяла нощ. Само и само да забрави, че седеше в една и съща стая с жената, която невъзмутимо бе поръчала убийството на родителите му, а после без да й мигне окото бе откраднала детството му.

— И на мен ми мина подобна мисъл. — Гласът на Тагарт бе изключително спокоен и овладян. — Ако желаете, ще поръчам на един от оперативните си работници да го следи. Изглежда, той най-много цени неприкосновеността на личния си живот. Мога да проверя финансите му.

Тя поклати глава.

— Не знам. Според мен мъж като него би наел по-способен убиец. Той може да си го позволи.

— Ще възложя това на Бран, а аз ще се заема с недоволните служители. Явно сте съгласна с тарифата ни. — Тагарт стана, знак, че бе готов да си тръгне. — Екипът ми от Калифорния вече пристигна и ще се погрижи за сигурността на къщата ви. Утре ще изпратя друга група да огледа обстановката.

— Искам Брандън да бъде мой телохранител.

Стомахът му се преобърна.

Тагарт поклати глава.

— Ще се нуждаете от трима и те ще работят на смени. След осем часа бдителността отслабва и човек не е съсредоточен. Бран ще поеме дневната смяна, като ще изпратя още двама за останалата част от денонощието.

Поне щеше да бъде в една и съща сграда с Карли.

— Когато не съм на смяна, ще проучвам заварения ви син и останалите имена в списъка ви.

Патриша кимна.

— Съгласна съм с условията ви, господин Тагарт. А сега може ли да поговоря минутка насаме с Брандън?

Тагарт го погледна.

Какво, по дяволите, трябваше да направи? Не можеше да заяви, че няма никакъв шанс да остане насаме с тази кучка, след като току-що бе назначен за неин телохранител.

— Разбира се.

Тагарт глътна остатъка от уискито си и се отправи към вратата.

— Ще чакам в колата. Останалите двама телохранители ще бъдат тук утре сутринта. Дотогава ще използвате алармената система.

Той излезе, оставяйки Бран сам с Патриша.

— Как е Карли? — В гласа ѝ прозвуча нещо като загриженост.

— Възстановява се.

— Отлично. — Патриша пристъпи по-близо, изражението ѝ се смекчи. — Тя е много добра в работата си. Не бих искала да я загубя.

Да, тя доста се бе постарала за това.

— Карли ще се върне на работа в понеделник. И аз започвам тогава. Дотогава ще имате друг телохранител. Аз застъпвам първа смяна в понеделник сутринта и ще я придружа до Калифорния. Тя заминава два дни преди вас.

Патриша се намръщи.

— А ако предпочета да останеш с мен?

— В такъв случай ще имате нужда от друг телохранител. — Той нямаше да отстъпи за това. Нямаше да остави Карли да пътува сама.

Патриша седна до него, коленете им почти се докосваха.

— Добре. Мога да го разбера. Искаш да извършиш малко предварителни проучвания. Приемът е много важен.

— А Карли е важна за мен. Тя е първостепенната ми грижа. Искам да си свърша работата, но тя е на първо място.

Патриша се наклони напред, ръката ѝ докосна коляното му.

— Намирам лоялността ти за впечатляваща. Не са много мъжете, толкова загрижени за една жена, която не може да им даде много.

— Нямам представа с какви мъже сте общували, госпожице Кейн, но ви уверявам, че не желая жените да се грижат за мен. Предпочитам обратното. Много съм щастлив с Карли.

Тя се облегна назад и го огледа.

— Боя се, че не разбирам какво намира един толкова мъжествен и сексапилен мъж в моята асистентка.

— Вероятно защото не се интересувате от жени. — Целият разговор го караше да се чувства неловко.

— Ще се изненадаш от какво се интересувам. Ще се шокираш ли, ако узнаеш, че любовта на живота ми беше жена?

Фактът, че тя изрече думата „любов“ без капка ирония беше това, което наистина го шокира.

— Съвсем не. Всеки си има своите предпочитания, както обичам да казвам.

— Да, твоето поколение се отнася доста свободно към *сексуалността*. Отношението ви е доста променливо, бих казала. Искам през следващите няколко седмици наистина да проумееш какво може да ти донесе богатството. Един умен мъж знае кога да мисли с главата си, а не с... някои други части. Бих искала да ми правиш компания. Моят последен компаньон си замина преди няколко дни. Струва ми се, че двамата бихме могли чудесно да се разбираме, Брандън.

Той нямаше да се преструва, че не я разбира.

— Според мен би трябвало да сте по-внимателна и да не правите неща, които биха накарали асистентката ви да напусне. Чух, че тя е важна за компанията. Предполагам, че компаньоните не са толкова ценни, колкото асистентка, която си разбира от работата.

От устните ѝ се отрони дрезгав смях.

— Уверявам те, че Карли никъде няма да отиде, докато аз не ѝ позволя да напусне. А и тя не е толкова важна. Както казах, не вярвам, че ти действително разбираш какво ти предлагам. Когато отидем в Калифорния, ще видиш. Дотогава бих искала да получа пълни доклади за хората, които споменах.

Младият мъж се изправи, защото това приличаше на позволение да си върви и той смяташе да се възползва. Може би брат му беше прав и той наистина не беше подходящ за тази работа. Дрю навярно щеше да остане спокоен, да пофлиртува малко и да си остави отворена вратичка.

Бран искаше да си тръгне. Искаше да се махне, преди да е направил нещо, което не би трябвало.

Да се чувства като в капан, приклещен в ъгъла, беше катализатор. Някой го гледаше, сякаш беше парче месо. Почти усещаше цигарен дим и виждаше върху гърдите си онази ръка със съвършен маникюр. *Ела в стаята ми тази нощ. Съпругът ми няма да е тук. Можем да се позабавляваме, аз и ти.* Катализатор. Да се чувства безпомощен. Да. Определено изпитваше старата необходимост да забие юмрук в нещо. *Всичко е наред, Бран. Тази вечер ще се махнем оттук. Няма да се налага да имаш вземане-даване с онази отвратителна жена. Ще заминем и никога няма да погледнем назад.* Цялото умиротворение, което Карли му бе донесла, сякаш бе погребано под паниката и гнева, с които се бе борил през целия си живот.

— Ще ви ги предоставя в най-скоро време. Ще се видим в понеделник.

— Да, ще се видим — почти измърка тя.

Той излезе, стиснал ръце в юмруци.

* * *

Карли затвори вратата на къщата си и погледна към часовника. Не си направи труда да включи алармата. Бран скоро щеше да се върне. Докато той беше на срещата с Патриша, тя беше отскочила до магазина. Това беше нещо, което намираше за успокояващо — да се разхожда по пътеките и да решава каква храна да избере.

Това ѝ бе осигурило време за размисъл. Трябваше да каже на Бран какво бе узнала. Може и да не беше нищо важно, но той трябваше да го провери. Ако някой бе убил предишния бизнес партньор на Патриша, това можеше да обясни опита за покушение. Тя щеше да съобщи информацията на Бран, а той можеше да реши какво да прави с нея. След седмица или приблизително толкова щяха да намерят това, което търсеха в дома на Патриша в Калифорния или...

Карли не знаеше как да довърши изречението. Какво щяха да направят, ако не намереха въпросния файл, който търсеха?

Щеше ли Бран да продължи да бъде телохранител на Патриша? Дали щяха да работят заедно, докато открият това, което им бе нужно?

— Чудех се кога ще се прибереш.

Тя изпищя и изтърва пазарската торба. Дрю Лолес протегна ръка и ловко я улови, вдигна я и я остави върху шкафа.

— Едва не получих инфаркт. — Младата жена с усилие си пое въздух.

Дрю се обърна, красивото му лице се намръщи.

— Извинявай. Мислех да почакам откън, но се отегчих, а разбиването на кода на охранителната система ми се стори добър начин да се позабавлявам, докато убивам времето. Ще трябва да си поговоря с Тагарт за тази система. Тя е една от онези, които компанията му препоръчва. Деактивирах я с таблета си и приложението, което програмирах. Съвсем простичко е.

— Значи си проникнал в дома ми за забавление?

— Не. Хакнах твоята охранителна система за забавление. Влязох в дома ти, тъй като ми се налагаше да ползвам тоалетната. След това ми се стори глупаво да чакам в колата.

Той възприемаше нещата прекалено буквално.

— Е, сега, след като си получих порцията адреналин за деня, ще се заема с вечерята. Ако искаш, можеш да го почакаш, където ти е удобно. Бран скоро ще се прибере.

Той се пресегна към пазарската торба по-бързо от нея, вдигна я и се отправи към кухнята.

— Всъщност не съм тук, за да се видя с Бран. Дойдох да се срещна с теб.

Защо от тази мисъл по гърба ѝ пробягаха тръпки?

— Не е нужно да се безпокоиш. Знам правилата. Двамата с Бран се забавляваме с нашето... как да го нарека? Прикритие? Прекарваме си добре и аз най-любезно ще го оставя да се завърне при семейството си, когато работата приключи. Вие ще получите своя файл. Аз ще получа свободата си. Всички печелят.

— Не мисля, че Бран ще го нарече печалба. — Дрю остави торбата върху кухненската маса.

Тя се извърна, защото не очакваше подобна реплика от него.

— Какво се опитвате да кажете, господин Лолес?

— Дрю, ако обичаш. Господин Лолес ме кара да се чувствам като баща си, а достатъчно често ми е напомняно, че не съм като него.

Младата жена омекна, защото в гласа му определено прозвуча тъга.

— Добре, защо наистина си тук, Дрю?

Той беше зашеметяващ мъж, въпреки малко старомодните си дрехи.

— Очевидно се държах като... каква беше думата, която сестра ми използва? Темерут. Не съм напълно сигурен какво означава това, но звучи зле. Дойдох тук, за да се извиня.

Леле. Тя имаше чувството, че Дрю Лолес не беше мъж, който лесно се извиняваше.

— Всичко е наред. Знам, че си получил някои обезпокоителни новини. — Имаше и още, но възнамеряваше да ги съобщи на Бран и да го остави да реши какво да прави с тях. — Наясно съм, че не ти харесва, задето Шелби си пъха носа в твоите работи, но тя е от добрите.

— Ще ти повярвам, но съм открил, че понякога е много трудно да различиш добрите от лошите. — Той се облегна на плота ѝ като хищна котка, лениво отдъхваща си в слънчевата ѝ кухня. — Освен това съм тук да поговоря с теб за Бран.

Аха, следваше речта в смисъл стой-по-далеч-от-моя-брат.

— Няма нужда. Както вече ти казах, разбирам границите на отношенията ми с Бран. Необвързващи и краткотрайни.

Дрю се втренчи в нея, сякаш я преценяваше.

— Така ли? Не ми приличаш на жена, която има необвързващи и краткотрайни връзки.

— А ти откъде знаеш?

Той сви рамене.

— Защото въпреки това, което брат ми те е накарал да повярваш, аз наистина те проучих. Предполагаше се, че ще излизам с теб.

— Не мисля, че щеше да се получи по начина, който си искал.

— Мога да бъда доста очарователен, когато реша. Просто рядко го пожелавам. Откровената истина е, че ти не си жена, която може да спи с един мъж, без да се обвърже емоционално с него. Защо иначе ще чакаш толкова дълго, докато легнеш с брат ми?

— Беше само седмица. Повярвай ми, не е чак толкова дълго. — Тя цяла седмица бе отлагала съгласието си да се омъжи за Роджър. Излизали бяха три месеца, преди да реши да спи с него. Беше много внимателна и се бе постарала да се увери, че е постъпила правилно.

Разбира се, решението ѝ се бе оказало напълно погрешно, но много дълго го бе обмисляла.

Пожелала бе Бран в мига, в който го бе видяла. Да го отблъсква цяла седмица, ѝ се бе сторило като мъчителна вечност, и приблизително три часа, след като се бяха любили за пръв път, тя бе захвърлила дрехите си и отново му се бе отдала.

— Ако искаш, можеш да се самозалъгваш, но ти не си жена, която има лекомислено отношение към секса. Не си имала нито един любовник след развода.

— Е, след като бившият ми съпруг влезе в затвора, реших да бъда по-предпазлива в избора си. — Накъде биеше гостът ѝ с всичко това?

— Но ти и преди това си била предпазлива. Той е бил първият ти любовник, а Бран е вторият.

Карли почувства как страните ѝ пламват от смущение.

— И откъде знаеш това? Не съм го вписала във формуляра на сайта за запознанства.

— Може би имам досие за теб — призна Дрю. — Може би съм изпратил някого да поговори дискретно с някои хора, които те познават. Разбира се, не и по такъв начин, че те да разберат, че това е разследване. Моята сестра много я бива да кара жените да се отпускат в нейната компания. Между другото, тя харесва Мери.

— Как се осмеляваш! — Гневът я обхвана като ярък пламък. Той намесваше сестра ѝ във всичко това?

— Осмелявам се да върша много неща, а и мислех, че е важно. Твоята сестра е била използвана, за да те принудят да направиш нещо, което не си желала да сториш. Не мога да позволя отново да я използват. Възложил съм на някого да я наблюдава. Освен това ще откриеш, че банковите документи, разкриващи, че тя е взела онзи депозит от съпруга ти, мистериозно са изчезнали. Изумително е какво може да направи човек с няколко милиарда долара и достатъчно познания как да хакне системата.

Тя се вторачи стъписано в него. Най-после осъзна какво бе имал предвид преди малко. Карли не можеше да разбере дали Дрю беше от добрите, или от лошите. Понякога добрите хора вършеха лоши неща. Понякога добри неща биваха правени от лоши мъже, ако служеха на целите им.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Дрю?

— Опитвам се да ти обясня, че без значение как ще се развият събитията, сестра ти е чиста. Няма защо да се тревожиш, че ще я арестуват. Тя е вън от играта и ти също можеш да излезеш, ако искаш. Повече няма нужда да оставаш в „Кейн Корпорейшън“. Ако желаеш, аз мога да ти предложа работа в „4Л“. Ние търсим да купим медийна компания. Ако искаш свое собствено шоу, можем да обсъдим създаването му.

Карли усети как ченето ѝ увисна.

— Защо ще правиш това?

— Защото мисля, че брат ми е влюбен в теб и ти искаш да го спасиш. Ти обичаш сестра си. Би направила всичко за нея. Аз бих направил всичко за Бран. Ако това означава да му купя съпруга, ще го сторя. Не бих го обмислял, ако не бях сигурен какъв тип жена си. Ти си искрено загрижена за него.

Карли беше почти влюбена в Бран, но със сигурност не бе очаквала на практика да ѝ предложат пари за... какво?

— Ти искаш от мен да се омъжа за Бран? Не съм допускала, че разговорът може да поеме в тази посока.

Той се усмихна едва доловимо, което му придаде донякъде лекомислено изражение.

— От време на време обичам да изненадвам хората. И очевидно ти няма да се омъжиш веднага за него. Искам да си наблизю и да оставим природата да си свърши работата.

Точно това беше проблемът в този сценарий.

— Бран беше пределно ясен. Тази връзка ще продължи само докато работим заедно.

— Да, той ще бъде шефът в „4Л“, под чието пряко ръководство ще работиш.

Аха, Дрю предполагаше, че близостта ще реши проблемите им.

— Дори и да обмисля неуместното ти предложение, не мисля, че той желае дългосрочно обвързване.

Той изпъшка.

— Не ме е грижа кое е уместно или неуместно. Това е най-доброто за Бран. Той изнесе ли ти лекция за това, как не е добър за никого?

Отново я обзе смут.

— Да. На всички жени ли я поднася? Между другото, той я е усъвършенствал. Поднесе ми версията за опустошения и прекършен сирак.

— Той го вярва с цялото си сърце — кимна Дрю. — Наистина мисли, че е прекалено увреден, за да обича някого, и аз му причиних това, Карли. Ти си първата жена, с която той изглежда щастлив. Ти си първата, заради която той ми се опълчи. Не се случва често моят брат да ми се противопостави. Когато пожелах да стане магистър по бизнес администрация, той го направи, макар да не му беше присърце. Когато го помолих да работи за „4Л“ той се съгласи, макар да съм почти сигурен, че мрази работата си. Пожелах да смени името си, за да не разбере никой, че сме роднини. Подписа документите, без да му мигне окото.

— Затова ли фамилията му е Ланг? Защо си го помолил... Отмъщението. Разбира се. А ти защо си я запазил? Ти си единственият, нали?

Дрю отсечено кимна.

— Да. Аз съм последният законен Лолес. Това е защита на няколко фронта. Историята за смъртта на родителите ми не беше кой знае какво голямо събитие. За съжаление, в онези години домашното насилие не беше толкова необичайно. За разлика от сега. Компанията е продължила да съществува. Инцидентът се е появил за кратко по новините, но моето настоящо положение от време на време събужда интереса на медиите. Аз не коментирам случилото се, нито семейството си. Освен това използвам влиянието си да разубея всеки журналист, който иска да пише статия за онова време, да размисли и да пренасочи усилията си другаде.

— Значи ги заплашваш. — Карли не беше толкова сигурна, че Шелби можеше да бъде сплашена. Можеше да бъде ужасно упорита, когато надушеше интересна история.

— Само когато се налага. Предпочитам убеждаването, основаващо се на взаимна облага. Благодарните хора са много полезни, отколкото гневните.

— Но защо си запазил фамилията си? — настоя Карли.

— Защото не можех да позволя името на родителите ми окончателно да изчезне. Когато всичко свърши, братята ми могат да си

върнат фамилиите, ако пожелаят. Всъщност Бран не го е грижа особено. Той е загрижен за теб. Мисля, че той се нуждае от теб.

— Няма да позволя да бъда купена, Дрю, и не знам дали си прав за Бран. Той с нищо не е показал, че иска нещо повече от това, което имаме в момента. А и честно, минала е само седмица. Всъщност живея с този мъж едва от седмица, току-що започнахме да спим заедно.

Дрю изглежда нямаше намерение да се предава.

— И ти вече си емоционално обвързана. Кажи ми, че не си.

Искаше й се да не беше. Беше прав за това. Тя не бе успяла да остане безразлична. Бран я караше да се чувства жива.

— Той е специален. Много е мил и внимателен и аз се чувствам в безопасност с него. Но и преди съм грешила.

— С него не грешиш. Виж, аз знам, че той иска да стоиш настрана от тази история. Смятам, че е по-добре да останеш в „Кейн Корпорейшън“, докато постигнем целта си, но съм задължен на Бран. Брат ми иска да излезеш от играта и аз го направих възможно. Ако решиш да напуснеш работата си, Патриша няма да може да направи нищо, за да те спре. Мога да ти наема адвокат, просто за всеки случай, и тя никога няма да разбере, че аз стоя зад всичко. За мен не е проблем да опаковам вещите ти и за няколко часа да те преместя в Остин. Мога да сторя същото и за Мери, ако се тревожиш за нея. Има подходящо място за нея в медицинската програма на Тексаския университет. Никога вече няма да ти се налага да видиш Патриша Кейн.

Тя наистина не беше сигурна дали този мъж не беше самият дявол. Доколко можеше да му има доверие? Той й предлагаше почти всичко, за което някога бе мечтала. Освен ако наистина вярваше, че Бран й казваше истината, че връзката им ще е приключена в минутата, когато престанат да работят заедно по плана за унищожаването на Патриша. Това можеше да е умен план да я раздели от Бран по-рано, за да не се увлече брат му прекалено по нея.

— Защо? Защо мислиш, че си задължен на Бран? — Искаше да погледне този мъж в очите и да се опита да разбере какви са мотивите му. Той можеше да преследва дългосрочна цел. Това беше очевидно. Въпросът беше дали наистина обичаше брат си.

Челюстта на Дрю се стегна.

— Аз го оставих в приемните семейства. Измъкнах Райли, когато беше на осемнадесет, но оставих Бран още две години, докато създам

инфраструктурата на „4Л“. Казах си, че той ще е добре. Оставаше само още една година, а ние и без това вече бяхме разделени прекалено дълго. Посещавах го винаги, когато имах възможност.

— На колко години беше по онова време?

— На двадесет и една. Открих Хач и започнахме да работим по изграждането на „4Л“. Когато Райли достигна необходимата възраст, за да напусне комуната за сираци, аз го накарах да постъпи в колеж. Работех на две места, за да го издържам и всяка свободна минута посвещавах на разработката на оригиналния софтуер, върху който изградихме компанията. Хач също работеше с мен, но честно казано в онези ранни години той беше зает най-вече със задачата да остане трезвен, отколкото с нещо друго. Беше по-лесно да оставя Бран в приемните семейства, отколкото да се оправям с едно петнадесетгодишно момче, докато работех на всички останали фронтове.

— Мога да го разбера.

— Всичко беше наред, докато един ден не ми се обадиха, че бил откаран в болница. Официалната версия беше, че той и още едно момиче от приемното семейство са избягали и са вземали наркотици в някакво местно свърталище на наркомани, когато са били нападнати от неизвестни бандити. Момичето умряло. Бран едва оживял. Не знам какво си спомня.

Сърцето ѝ се сви от болка за всички тях.

— Вината не е била твоя. Ти не си се забавлявал. Разбирам. Не напълно, но разбирам какво означава да се чувстваш отговорен за брат и сестра. Майка ми не се интересуваше особено от нас. През по-голямата част от времето аз се грижех за двете ни с Мери. Ти си се опитвал да изградиш бъдеще за тях.

— Знаеш ли защо основах „4Л“?

— За да изградиш нещо за семейството си.

— Мило, наивно момиче. Не мисли, че двамата толкова си приличаме. Основах компанията, за да мога да постигна това, което правя днес. За да унищожа хората, които убиха родителите ми. Мислех за отмъщението всяка вечер, докато създавах програмата и я тествах. Искях парите и властта не заради семейството си. Искях ги заради отмъщението. Тогава избрах него пред Бран и заплатих цената. След онзи ден той никога вече не беше същият. Бран беше светлина. Онази

светлина угасна и аз не я видях до тази сутрин, когато той излезе от спалнята и поиска да му дам пакет презервативи и да му запиша час при лекар.

В очите ѝ запариха сълзи.

— Мисля, че той просто е изпитал удоволствие от... — Защо се опитваше да омаловажи това, което чувстваше? Толкова ли се страхуваше, че не можеше да го признае? — За мен също имаше значение. Прав си. Имам чувства към него, но още е много рано, Дрю.

— Точно заради това трябва да приемеш работата, която ти предлагам, да останеш близо до него и да видим как ще потръгнат отношенията ви. — Гласът му омекна. — Това е всичко, за което те моля. Не е нужно още днес да се ангажираш с каквото и да било.

— С изключение на това, да променя целия си живот.

— Е, той и без това не е толкова хубав, нали? Не можеш да кажеш, че обичаш шефката си. Бран ще бъде твоят нов шеф. Можеш спокойно да кажеш, че го харесваш.

Тя поклати глава.

— Нужни са ми няколко дни, за да помисля над предложението ти. Не смятам, че е добра идея да напусна работата си, преди да заминем за Калифорния. Хрумвало ли ти е, че Патриша може да уволни Бран, ако си тръгна?

— Разбира се, че ми е хрумвало. Допускам, че има голяма вероятност това да се случи, но напоследък много мислих за това, което баща ми би желал. Навярно остарявам. Или се дължи на факта, че всичките ми близки се женят, с изключение на мен. Заради твърдоглавието и действията ми, Мия и Райли можеха да изгубят любимите си хора. Не искам това да се случи с Бран. Имам прекалено голям дълг към него, за да му го причиня. Ако тя го уволни, той ще е извън играта и аз ще довърша останалото сам, както би трябвало.

Карли се втренчи за миг в Дрю, наистина го виждаше за пръв път. Той може и да обичаше близките си, но не знаеше как да стигне до тях. Опитваше се да подреди живота на Бран, да му даде това, което си мислеше, че брат му желае. Колко ли самотен се е чувствал да носи целия товар на плещите си? Колко ли трудно е било да наблюдава сестра си и братята си да се отказват от единственото, което изглежда го тласкаше да върви напред? И въпреки това Дрю беше готов да им помогне да го изоставят.

— Ще помисля над предложението ти, но няма да оставя Бран сам с нея. — Карли бе видяла как Патриша гледа Бран. Беше задала въпроса единствено за да види как ще ѝ отговори Дрю. Патриша нямаше да уволни Бран. По-скоро щеше да се опита да се сближи с него.

Макар да не се случваше често, от време на време Патриша си намираше любовник. Обикновено някой красив млад мъж. Те никога не се задържаха дълго и тя беше изключително дискретна, но изглежда им се наслаждаваше.

За нищо на света нямаше да остави Патриша да се наслаждава на Бран.

Дрю впери поглед в нея, устните му леко се извиха.

— Така си и помислих, че ще ми отговориш. Знаеш ли колко много жени веднага биха се възползвали от възможността да получат всичко, за което са мечтали? Но ти искаш да се грижиш за Бран.

— Казах ти, че го харесвам. — Това бе всичко, което щеше да му признае. Имаше чувството, че когато Дрю пожелаеше нещо, той щеше да го преследва и да използва всички оръжия, които противникът му прояви глупостта да му даде.

Младата жена се приближи до масата и започна да вади продуктите, които бе купила. Щеше да приготви пиле пиката. Ястието беше просто, но тя можеше да направи достатъчно, за да задоволи вълчия апетит на Бран.

— Мислиш ли, че можеш да ми простиш, задето бях лош с твоята приятелка, журналистката? — попита Дрю.

— Вероятно. — Щом като той желаше да смекчи поведението си, то и тя можеше да стори същото. — Но трябва да знаеш, че тя няма представа, че аз познавам някого от вас.

— Така навярно е най-добре. Тя е много упорита. — Дрю скръсти ръце пред мускулестите си гърди. — И находчива. Каква е като приятелка?

Карли вдигна ръка.

— Няма да продължа да я обсъждам с теб, защото тя ми е приятелка. Ако решиш да я посветиш в плановете си, сам можеш да я намериш. — Внезапно я озари една мисъл. — Освен ако интересът не е личен.

Можеше да се закълне, че Дрю леко се изчерви.

— Не. Чисто професионален.

Карли не може да сдържи усмивката си. Беше изумително да види как един секси гений се изчервява заради момиче.

— Ти я харесваш.

Дрю се намръщи.

— Не я харесвам. Тя е досадна и дразнеща и има голямо самочувствие. Както и да е, тя е много интелигентна, а винаги е добре човек да познава враговете си.

— А и освен това има тяло на модел на бански костюми и цялата онази великолепна червена коса, нали? — Беше го хванала натясно.

Той се прокашля и внезапно доби смутен вид, сякаш искаше да смени темата.

— Може и да съм видял някои нейни снимки. Реших, че са фалшиви. Знаеш, че не всички са честни в социалните мрежи.

— На живо е още по-хубава — ухили се Карли. Представи си как Дрю седи зад компютърния екран и се взира в снимките на прелестната ѝ приятелка. Двамата щяха да са като Красавицата и Звяра. Е, ако звярът беше страхотен техно милиардер. — Виждала съм възрастни мъже да се държат като непохватни тийнейджъри само и само да я накарат да им се усмихне.

— Е, това обяснява арогантността ѝ, нали? — Дрю внезапно прозвуча странно надутно. — Навярно никой досега не ѝ е отказвал нищо.

Време беше да го измъкне от неловката ситуация.

— Оставих една торба в колата. Може ли да отидеш да ми я донесеш? Ключовете са на масата до вратата. Предполагам, че ще останеш да хапнеш.

— Не бих отказал вкусна вечеря — отвърна Дрю с усмивка. — Иначе ще трябва да се храня сам с Тагарт, а той ще се впусне да ми разказва надълго и нашироко за някогашните си подвизи в ЦРУ. Разполага с цяла дузина ужасяващи истории. Често си мисля, че това е заобиколният му начин да ме сплаши. Ако вечеряме тук с теб, може малко да укроти топката. Може би.

Карли можеше да се справи с Тагарт. Тя вече го бе разгадала. Той обичаше да говори за семейството си. Вече бе научила, че има две малки дъщери и съпруга с интересно и вълнуващо минало. Щеше да го разпита за тях. Беше чула, че съпругата му отново е бременна.

— Май трябваше да купя повече пилешко. За щастие, винаги мога да направя спагети.

Дрю кимна.

— Ще отида да донеса торбата. И си помисли за това, което казах. Смятам, че Бран се нуждае от теб. Понякога мракът го завладява, но с теб изглежда по-ведър и спокоен. Мисля, че ти разпръскваш този мрак.

Дрю се обърна и излезе.

Карли не беше сигурна, че това бе вярно. Тя никога не бе виждала истинската тъмна страна на Бран. Дрю изваждаше най-вече част от собствената си вина и съзираше нещо, което не беше там. Въпреки това, понякога тя усещаше, че Бран таи в себе си болезнена тъга. И страх.

Предложението на Дрю определено бе интригуващо, но той беше нетърпелив. Двамата с Бран едва отскоро бяха заедно. Имаха нужда от време.

Въпреки че тя беше почти сигурна, че вече бе влюбена в него.

Погледна през задния прозорец. Оттук виждаше мястото, където бе паркирала. Имаше две свободни места, макар че през последните няколко години бе имала нужда само от едно. Сега видя как колата на Бран отбива към паркинга и Дрю вдигна ръка, за да приветства брат си.

Бран спря колата и слезе. По движението на устните му тя разбра това, което казваше.

Какво правиш тук?

От колата се показва и Тагарт.

Да, щеше да има нужда от доста спагети.

Чу как зад нея входната врата се отваря. Разнесе се скърцането, което Бран бе казал, че ще премахне, като смаже пантите.

Всички бяха отвън. Сърцето ѝ почти спря, когато осъзна, че в стаята има някой.

Обърна се и разпозна мъжа от онази нощ. Не този, с когото бе говорила. Беше другият здравеняк, който я бе заплашил.

— Здравсти, опасявам се, че се наложи да се върна, за да се видим — заяви той с гадна усмивка. Насочи пистолет към нея. — Искам да получа още малко пари. Или може би ще се позабавляваме заедно сега,

след като те заварих сама. Недей да крещиш или ще се наложи да те застрелям. А не ми се иска това да свърши толкова бързо.

Тя се опита да достигне един от ножовете, но той тутакси се озова до нея.

13

Бран се намръщи като видя брат си, докато паркираше колата.

— Кутрето нуждае ли се от каишка? — подметна Тагарт иззад огледалните стъкла на слънчевите си очила. Главата му бе облегната назад и Бран бе помислил, че е заспал.

— Кутре? — Какво правеше Дрю тук? Ако беше дошъл да разстройва Карли, щяха здравата да се ступат.

Той го желаше. Заради времето, прекарано с Патриша, отново беше напрегнат и бесен.

— Аха, ти си едно от онези кутрета, които изглеждат милинки и сладки, а после изведнъж побесняваш и си готов да хапеш всички наоколо. Затова отново ще попитам. Нуждаеш ли се от каишка, или ще се справиш с брат си, без да разръфаш месата му?

Бран нямаше нужда от сарказма на Тагарт.

— Ще се справя.

Издърпа ключовете и изхвърча от колата, когато Дрю вдигна ръка. Стоеше до колата на Карли с торба в другата си ръка.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Дрю повдигна вежда, изражението му подсказваше, че не е доволен от тона на брат си.

— Дойдох да кажа на Карли, че съм се погрижил сестра й никога да не бъде преследвана от правосъдието заради измамата, в която е бил замесен бившият й съпруг. Освен това й предложих работа.

Някъде в едно далечно кътче на съзнанието си той искаше точно това за Карли, но в момента единственото, което чу, беше, че Карли е свободна да си тръгне. Да си тръгне от „Кейн Корпорейшън“. Да си тръгне от него. Дрю правеше точно това, което Бран искаше. Щеше да назначи Карли на работа и да я забута някъде по-далеч от Остин.

— И кое, дявол да го вземе, ти дава право да вземеш такова решение? Почакай, сетих се. Ти вземаш всички решения. Каквото и да пожелае шибаният, всемогъщ Дрю, го получава. Искаш Карли да си

отиде и намираш начин да го постигнеш. — Напрежението се бе трупало от дни и сега Бран го усещаше съвсем осезаемо.

— Хей, не заслужавам това — отвърна Дрю и се намръщи. — Мислех, че искаш Карли да излезе от играта. Опитвам се да ти дам това, което желаеш.

— Знаеш ли колко ми е писнало от вечната ти намеса? — Не можа да спре думите да излязат от устата му. Изглежда се изстреляха заедно с целия гняв и разяждащо озлобление, насъбрали се в него. — Стой по-далеч от нея. Аз ще реша кога и как тя ще излезе от играта. Разбра ли ме? Тя е моя. Аз решавам.

— Кутрето май има нужда да ухапе някого — обади се Тагарт, макар че сега звучеше доста по-сериозно. — Мисля, че е избрал теб. На твое място щях да се отнасям с него с изключителна предпазливост, докато не се успокои. Никак не му беше леко с Патриша Кейн. Наложих се да го оставя насаме с нея и изглежда това е причината за настоящата сцена.

— Ти не се бъркай — изръмжа Бран.

Ето ги пред него — двамата големи братя, които отново го караха да се чувства дребен и нищожен. Бран беше слабакът. Той не можеше да се справи, затова му даваха лесната работа. Бран беше толкова крехък.

Можеше да им покаже колко беше здрав. Вече не лежеше безпомощен на пода. Прекалено често му се бе случвало. Аха, вече не лежеше долу и не се оставяше да го ритат.

— Хей, защо не отидем да пийнем по нещо? — Дрю изглеждаше прекалено овладян и спокоен. Гласът му бе дълбок, тонът — примирително успокояващ. Сякаш можеше да го използва срещу кучето, ръмжащо насреща му.

— А ти защо не се прибереш обратно в апартамента и не ни оставиш двамата с Карли сами? Мога да се оправя с нея. И ако още веднъж разбере, че се опитваш да си пъхаш носа в нашите отношения, кълна се, ще се махна, Дрю.

Бран се обърна и закрачи към къщата. Двамата с Дрю се караха, а Карли беше по средата. Трябваше да се успокои. Патриша Кейн го бе накарала да се почувства уязвим и малък, сякаш отново беше онзи глупав тийнейджър и нямаше кой да го спаси. Беше допуснал много грешки. Този път нямаше да ги повтори.

— Не бива да се срещаш с Карли, когато си в това състояние — каза Дрю и пристъпи зад него. — Бран, трябва да седнем и да поговорим. Не осъзнаваш колко безумен изглеждаш в момента.

Това беше неговият идеален брат. Дрю винаги се контролираше. Дрю никога не губеше самообладание, никога не смазваше главата на някой негодник. Дрю постигаше всичко с лекота. Нуждаеш се от пари? Дрю можеше да напише софтуерна програма, с която да спечели милиарди. Нуждаеш се от съвет? Дрю винаги знаеше какво да трябва да се направи. Всички се възхищаваха и уважаваха Дрю.

И съжаляваха Бран. И винаги щеше да бъде така.

Нахлу през вратата и спря, за да си поеме дъх. Някои от думите на Дрю успяха да достигнат до съзнанието му. Карли. Карли не биваше да го вижда такъв. Карли беше мила и прекрасна и не заслужаваше да се изправи пред побесняло куче.

Не беше сигурен, че може да се контролира, значи Дрю беше прав. Трябваше да си върви. Трябваше да се махне оттук и да се напие, да се опита отново да зарови по-надълбоко тази мръсотия. Щеше да я погребее под тонове алкохол и утре да бъде по-добър човек.

Когато се обърна, ръцете му трепереха. Дрю беше зад него. Дали Карли го бе чула да влиза?

— Хайде, нека седнем и да поговорим, а когато се върнем, Карли вече ще е готова с вечерята — заговори Дрю с благ, убеждаващ глас.

В този момент го чу. Беше тихо стенание, сякаш някой изпитваше болка.

Тагарт сигурно също го бе чул, защото обикновено лениво изглеждащият мъж внезапно застана нащрек като ястреб, усетил плячката. Той вдигна ръка, сякаш да ги накара да замълчат.

Бран нямаше намерение да мълчи. Тя беше в беда и той щеше да ѝ помогне. Полетя стремглаво към кухнята, без да обръща внимание на звуците зад гърба си. Те нямаха значение. Сякаш стенанието бе дошло откъм кухнята. Той се втурна през вратата и гледката го накара да застине на място.

Карли бе притисната към хладилника. Държеше я мъж, чиято ръка обвиваше гърлото ѝ. Беше с гръб към Бран и не бе трудно да се забележи, че негодникът не беше усетил, че Бран е влязъл.

— Така, както аз виждам нещата, този, който първия път ти е дал онзи милион, ще плати отново. Този път на мен. Така че сега отиваме в

дома ми и когато тъпанарят с чековата книжка ми даде още един милион, ще може да те вземе обратно. Ще тръгнеш доброволно оттук с мен или ще те убия. Разбра ли?

Бран разбра само едно нещо — червената пелена, забулваща очите му. Не помисли, не спря и не се опита да реши разумно проблема. Мисълта за безопасността на Карли дори не достигна до мозъка му. Единственото, което имаше значение, беше да убие копелето, което ѝ причиняваше болка. Кое то бе наранило него. В този миг му бе трудно да различи минало от настояще.

Отново беше на шестнадесет и се криеше в онази порутена къща, а чудовището го бе намерило. Чудовището ги бе проследило, когато избягаха. То се бе появило, бе сключило ръка около гърлото на Бран и го бе извлякло навън.

Не. Този път нямаше да го позволи. Никога вече.

Червената пелена сякаш покриваше всичко, но Бран не мислеше. Протегна се, сграбчи мъжа и го завъртя. Не виждаше лицето му. По-скоро виждаше друго лице. Толкова ясно. Този път знаеше, че няма да позволи на нищо да го спре. Този път нямаше да спре. Нямаше да слуша никого.

Не беше сигурен колко пъти удари мъжа. Всеки път, когато юмрукът му се забиеше с тъп звук, изпитваше безумно задоволство. Видът на рухналата кръв, звуците от задавания му стон, когато Бран почти сигурно счупи носа му, му донесоха умиротворение. Въпреки че продължаваше да налага нещастника, времето сякаш бе забавило своя ход. Това беше мястото, където се чувстваше удобно, където гневът се изливаше от него и той можеше да диша.

Това го тласкаше никога да не спира. Никога. Не и докато чудовището не умре и не изчезне завинаги.

Той щеше да защити всички. Щеше да спаси Мия и Манди. Щеше да се погрижи никой никога повече да не ги нарани.

В размътения му от яростта мозък всичко се сливаше в един безкраен кошмар, отделните части се носеха около него. Усещаше горещината на огъня и знаеше, че родителите му изгарят. Усещаше ръцете на Мия, обвити около него, чуваше молбите ѝ да не я изоставя. Виждаше очите на Манди, някога толкова красиви, сега празни и угаснали.

Почувства как нещо топло оплиска лицето му и някъде отдалече се разнесе нежен глас.

— Бран. Бран, моля те.

Той се извърна, юмрукът му се вдигна и в следващия миг се намери проснат на пода, а брат му се извисяваше над него.

— Веднага престани! — изкрещя Дрю и застана пред Карли.

Тагарт бе зает да оглежда мъжа на пода.

— Казах ти, че кутрето се нуждае от каишка. За късмет, този ще оживее. Да се обадя ли на полицията?

— Остави ме да разбера какво, по дяволите, става — отвърна Дрю.

— Имаш време — увери го Тагарт. — Този тип още известно време ще е в безсъзнание. Това ли е мафиотът?

Бран се взираше втренчено, погледът му се проясни и светът отново се фокусира. Какво се бе случило? Знаеше какво прави, докато го вършеше, ала сега му се струваше толкова далечно. Бе влязъл и заварил някакъв тип да наранява Карли. Той го бе пребил и не искаше да спира.

Господи, той почти я бе ударил. Тя се бе опитала да го спре, а той се бе нахвърлил срещу нея.

— Карли?

Лицето ѝ беше бяло като платно, сълзи се стичаха по страните ѝ, размазвайки грима.

— Аз съм добре. Добре съм. Трябва да... ще се върна.

Тя изчезна през кухненската врата и той се запита дали не я бе изгубил завинаги.

* * *

Карли пое дълбоко дъх. Какво, по дяволите, се бе случило? Кръвното ѝ бе хвъркнало до небесата, а ръцете ѝ трепереха неистово, докато закопчаваше блузата си. Беше се преоблякла, защото предишната бе изцапана с кръв. Не нейната кръв. Нито тази на Бран. А на онзи мъж. Кръвта пръскаше наоколо, докато Бран пребиваше мъжа.

Не бе сигурна какво я бе изплашило повече — мафиотът или изражението в очите на Бран, когато бе вдигнал юмрук срещу нея.

Той не я виждаше. Не можеше. По обезумелия му поглед тя бе разбрала, че в онзи миг той беше някъде далеч от нея.

На вратата на спалнята се почука, сетне се разнесе дълбок глас:

— Добре ли си, Карли?

Не беше сигурна дали бе готова да го види, но поне той отново звучеше като Бран.

— Добре съм. След секунда ще изляза.

— Вече цял час си вътре. Сигурна ли си, че си добре? Да повикам ли линейка?

Толкова дълго ли бе стояла тук? Беше затворила вратата и бе приседнала за миг, преди да се измие. После влезе в банята, пусна водата и изми лицето си, преди да смени дрехите. Очевидно времето бе минало много бързо. Младата жена се погледна в огледалото. Изглеждаше бледа, но поне размазания грим бе измит.

Отвори вратата.

Бран вече изглеждаше нормално, ала тя все още го виждаше в ума си как отново и отново стоварва юмрук върху онзи мъж. Карли го бе умолявала да спре.

— Той нарани ли те? — Бран не понечи да се приближи към нея.

Тя все още усещаше ръката на нападателя, сключена около гърлото ѝ, стискайки я, докато той ѝ казваше какво ще стане. Щеше да получи парите или да я убие. Карли беше лесна мишена. Той нямаше да позволи да му се изплъзне.

— Нищо сериозно, ще ми мине.

Бран кимна, но продължаваше да избягва погледа ѝ.

— Ще съм по-спокоен, ако някой те прегледа. Мога да те закарам в спешното.

Тя се запъти към стълбите и Бран я последва.

— Не е необходимо, а и аз имам чувството, че не сте се обадили в полицията. В спешното ще задават въпроси и това може да доведе полицаите. Може ли да попитам защо решихте да не уведомявате полицията? — Карли влезе във всекидневната. Изглежда бяха сами. Къщата бе някак зловещо притихнала.

— Тагарт ще се погрижи за всичко. Нашият тип дойде на себе си и призна, че Ди Лука не го е изпращал. Решил е, че си лесна мишена. Сигурен съм, че повече не мисли така.

Да, тя щеше да се изненада, ако онзи негодник престъпеше още веднъж прага на дома ѝ.

— Все още смятам, че би трябвало да се обадим в полицията.

Бран се намръщи.

— И да обясним, че вече сме платили един милион долара на мафията? Уверявам те, че това навярно ще излезе наяве.

Освен това щеше да се наложи да обяснят тежкото състояние на нападателя ѝ. Въпреки че явно ставаше дума за нейната защита, ченгетата навярно пак щяха да задават въпроси. А репортерите можеха да се докопат до историята и да разпространят името и лицето на Бран в медиите.

Дрю се бе погрижил да защити брат си и себе си.

Кланът Лолес винаги щеше да пази тайните си. За пръв път, откакто Бран бе седнал срещу нея в онзи ресторант, тя осъзна колко дълбоки бяха тези тайни. Разбираше го с ума си, но това бяха хора, които бяха сменили имената си, криеха родствените си връзки, спотайваха се в сенките.

— Как можем да сме сигурни, че той няма да се върне? — Може би тя трябваше да се премести, Бран нямаше вечно да е тук, за да пребива онзи бандит. Ако се разчуеше, че тя е лесна плячка, защо да не се появи още някой кандидат за бързи пари?

— Не мисля, че това ще бъде проблем — рече Бран тихо. — Сигурен съм, че докато разговаряме сега с теб, Тагарт обяснява ситуацията на господин Ди Лука. Няма да видим мъжа отново, нито някой от събратята му.

— Защо? Струва ми се, че той може просто да изчака, докато отново остана сама.

— Скъпа, Ди Лука ще се постарее случката да стане за урок на всички останали. Доколкото разбирам, мафиотите си имат свой кодекс на честта. Те не те преследват, ако си платил дълга си. Онзи тип е станал алчен и сега за него ще се погрижат.

Карли не бе сигурна, че иска да знае какво означава това.

— Помислих, че Роджър отново е оплел конците.

— Едва ли. Смятам, че онзи тип е знаел, че някой винаги ще плаща много пари, за да си в безопасност. — Бран отиде до минибара и си наля малко коняк.

Карли рядко пиеше нещо повече от вино, само понякога си позволяваше водка с тоник, но имаше малка селекция от алкохол. Подбрала я бе съгласно съветите на Патриша за подходящи напитки за забавление на гостите. Той се извърна и ѝ подаде чашата. Беше използвал висока коктейлна чаша, но тя реши, че сега едва ли е най-подходящият момент да изнася лекция за правилния подбор на чашите за питиета.

Пое чашата и отпи щедра глътка, докато осмисляше това, което той казваше.

— Ти мислиш, че Ди Лука ще нареди да го убият?

Бран си наля голяма доза от уискито ѝ.

— Аз мисля, че работодателят му ще се погрижи за всичко и няма да се налага да намесваме ченгетата. След няколко дни трябва да заминем за Калифорния. Искаш ли това да се провали, защото ще трябва да се разправяме с полицията? Обаждането в полицията ще повдигне много въпроси, на които ние не желаем да отговаряме. А ти щеше отново да имаш вземане-даване с бившия си съпруг.

— Не, щях да имам вземане-даване с полицията. Те щяха да се оправят с Роджър. — Поради някаква причина не ѝ се нравеше идеята да покрийт случилото се. Разбираше мотивите му, но някак си ѝ се струваше, че това е поредният начин да защитят себе си, а не нея.

— Ще настане бъркотия, Карли, а много скоро ще ни се наложи да се справяме с доста проблеми. — Сега Бран звучеше толкова спокойно и разумно.

Ръцете ѝ все още трепереха.

— Не смяташ ли, че това е по-важно?

Той въздъхна и се облегна на дивана. Толкова много приличаше на разкошния мъж, с когото тази сутрин се бе любила.

— Не. Смятам, че случилото се е незначително. Вече приключи. Аз няма да позволя на никого да те нарани.

Ходеха на пръсти около темата, заобикаляйки я страхливо. Тя наистина беше страхливка. Не можеше да се застави да зададе въпроса.

Бран остави чашата си и се приближи към нея. Прели тя да успее да отстъпи назад, се озова в прегръдките му.

— Знам, че си изплашена. Съжалявам. Толкова съжалявам за това, което ти се случи. Няма да се повтори, защото онзи мъж никога

повече няма да те доближи. Обещавам.

Тя не го отблъсна. Чувстваше се толкова добре. През цялото време, докато беше сама с онзи мъж, копнееше ръцете на Бран да я прегърнат. Мълчаливо крещеше той да я намери, да я спаси.

Вече не знаеше кой в действителност е той. Как можеше да му каже, че беше много по-изплашена от мъжа, в който той се бе превърнал в онези мигове, отколкото от мафията, който я бе нападнал?

Трябваше да го попита за това. Трябваше да го направи. Не можеше да го отмине.

— Искаш ли да поръчам нещо за вечеря? Мисля, че Тагарт и Дрю смятат да се върнат, за да проверят как сме. Редно е да ги нахраним. Можем да седнем и да вечеряме и навярно тогава отново ще се почувстваш нормално.

— Не съм гладна, Бран.

Той я целуна по челото, устните му я докоснаха съвсем леко и въпреки факта, че той едва не бе убил човек, тялото ѝ реагира.

Това най-после я накара да го отблъсне.

— Трябва да поговорим за случилото се. — Тя отиде до бара и си наля още едно питие.

— Не, не трябва. Всичко свърши. Няма за какво да говорим. Вече си в безопасност.

Дали наистина беше?

— Аз те умолявах да спреш.

Той въздъхна нетърпеливо.

— Онзи мъж се опита да те нарани. Няма да се извинявам, защото съм му причинил болка.

— Аз те умолявах да спреш, Бран. Кресях и те молах, но ти не го направи.

— Сериозно ли си ми ядосана, защото натупах онзи мръсник, който искаше да те отвлече и да те размени за мангизи?

Карли пое дълбоко дъх. Истината беше, че тя бе наполовина влюбена в този мъж и навярно се самозалъгваше за останалата половина. Тя бе загрижена за него. Трябваше да достигне до сърцевината на това, което се случваше с него.

— Бран, ти ме изплаши.

Изражението му леко омекна.

— Съжалявам. Явно не си била често свидетел на прояви на насилие и жестокост. Сигурен съм, че това те е изплашило.

— Бран, *ти* ме изплаши.

Той вдигна ръце, очевидно разстроен.

— Хубаво, следващия път, когато някой те нападне, аз ще се опитам да го спра с призива: „Хей, нека всички да бъдем добрички и да слушкаме!“ или нещо подобно.

— Не се шегувай с това. Опитвам се да проумея какво се случи.
— Защо той не можеше да разбере?

— Ти беше нападната! — изкрещя Бран. — Аз се погрижих за това. Ето какво се случи, Карли. Не се опитвай да го подлагаш на психоанализа или да му придаваш по-голямо значение, отколкото е нужно. Бях бесен, задето някакъв мръсник се опита да нарани моето момиче.

— Ти почти ме удари.

Той завъртя очи.

— Сега кой реагира прекалено?

Карли никога нямаше да може да забрави онзи миг.

— Във всеки случай не и аз. Но ти — да. Не знам доколко си спомняш, но накрая, когато се опитах да те отдръпна от него, ти се обърна и почти ме удари. Дрю застана помежду ни.

Челюстта му се скова, лицето му доби инатливо изражение.

— Нямаше да те нараня.

— Можеше, ако ме мислеше за някой друг. Бран, къде беше?

— Бях тук, опитвайки се да те защитя.

— Знам това, но ти реагира прекалено бурно и мисля, че е заради нещо, което някога ти се е случило. — Тя и преди бе виждала хора, страдащи от посттравматично разстройство. Беше отраснала с момиче, чийто баща бе участвал във войната в Персийския залив и дори десетки години след това мъжът подскачаше, когато гръмнеше ауспук на кола. Съпругата му го бе напуснала, а Службата за закрила на детето бе отвела приятелката ѝ, защото баща ѝ не можеше да остане трезвен. Когато се напиеше, той говореше за това, което бе виждал, понякога сякаш отново преживяваше случилото се.

Беше са самоубил малко след като бе изгубил дъщеря си. Карли все още си спомняше как двете с Мери стояха отвън, докато всички съседи клатеха глави и твърдяха, че са знаели, че това ще се случи.

Очите на Бран се присвиха.

— Искаш да дълбаеш в моето детство, Карли? Искаш да надзърнеш в него, за да можеш да видиш дали съм мъжът, който заслужавах? Предполагам, че не желаяш някой противен тип да прецака идеалния ти живот, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ти си жена, която търси идеалното. Искаш всичко да е съвършено, спретнато и чистичко и може би аз не съм този мъж. Може би съм добър за леглото, но не и за нещо повече.

— Бран, не ставай абсурден. Говорим за това, което се случи в кухнята. Ти откачи. Ти не беше наистина тук с мен.

— Предполагам, че твоят рицар на бял кон щеше да се справи със ситуацията без насилие — промърмори той. — Твоят мъж мечта щеше да бъде достатъчно умен, за да обезвреди мъжа с думи.

— Не казвам това.

Той сви рамене, сякаш не беше важно.

— Хей, бебче, ако си мислиш, че ще се просна на дивана ти и ще излея душата си пред теб, не си попаднала на точния мъж.

— Искам да говориш с мен. — Тя видя как ръцете му се свиха в юмруци.

Това не беше Бран, когото Карли познаваше, но май трябваше да се запита дали изобщо го познава. Тя се бе заблудила, мислейки, че действията на един мъж показват същността му. Глупава грешка. Грешка, която отново и отново допускаше.

— Не, ти искаш да ти споделя някаква дълбока тайна. Мислиш ли, че не познавам тази игра, Карли? Искаш да се разкрия, да те пусна в душата си, а после всичко, което кажа, може и ще бъде използвано срещу мен сега и завинаги.

Тя не можеше да понася начина, по който той я гледаше.

— Очевидно нещо днес се е объркало. Не може ли да поговорим за това?

— Не желая да говоря. Искам да продължа напред, но ти няма да го позволиш, нали?

— Защо се държиш по този начин? — Тя не можеше да попречи на напиралните сълзи. Взря се в него през замъглените си очи.

Бран започна да крачи наоколо като тигър в клетка.

— Имах тежък ден. Знам, че и ти също. Не казвам, че ти е било леко. Но аз се опитах да те успокоя, а какво получих в замяна? Куп психарски бръщолевеници, които водят към едно-единствено нещо: ти решаваши, че аз не съм достатъчно добър.

— Защо го казваши?

Той спря и вдигна ръка.

— Знаеш ли какво? Това няма значение. Направих грешка. Трябваше да се обади на ченгетата и да ги оставя те да се оправят. Щеше ли да стоиш тук и да ме гледаш, сякаш съм някакво шибано чудовище, ако го бях направил? Трябваше ли да чакам професионалистите да дойдат да те спасят?

— Разбира се, че не. Радвам се, че ме спаси, но ти беше толкова безмилостен.

— Такъв съм. — Той се обърна, всяка емоция бе изчезнала от красивото му лице. — Искаш истинския Бран? Това е той. Знаеш ли защо не пожелах да те докосна без презерватив, Карли?

Тя поклати глава. Може би той беше прав и двамата бяха прекалено емоционални, за да водят този разговор.

— Това няма значение.

— Мислех, че няма, но има. Ти видя мъжа с огромния попечителски фонд, който се усмихва и изглежда толкова мил и добър. Този, който ти държи вратата отворена и се опитва да се отнася с теб като с принцеса. Но това не е човекът, който бях. Който все още мога да бъда. Мислех, че ще прозреш същността ми, но още първия път, когато не се държа, както ти смяташ, че би трябвало, и ти ме гледаш сякаш съм последната отрепка.

— Не правя това. — Той беше толкова чувствителен, но Карли се нуждаеше от отговори. Не ги ли заслужаваше?

— О, да, правиш го. Да не мислиш, че не познавам превзетото морализаторско изражение, когато го видя? Стриптийзърки. Проститутки. Затова не бих те докоснал без презерватив. Имаш ли представа с колко проститутки съм спал? — От всяка дума, която излизаше от устата му, се процеждаше злина.

Или отрова. Злината бе нещо, с което хищникът се раждаше, но отровата се просмукваше в личността. Тя се разпространяваше бавно и често жертвата не осъзнаваше, че е била отровена.

— Не, не знам — отвърна тя тихо. — Защо не ми кажеш?

— Не мога, скъпа. Отдавна им изгубих бройката. Трябва да са поне стотици. Точно така. Спал съм със стотици жени, а ти ми позволи да докосна почти девственото ти тяло. Поне ме бива в това. Бива ме да докарвам жените до оргазъм. Аз не съм... — Той спря, сякаш щеше да изрече нещо, което не искаше.

Но отровата можеше да бъде премахната от тялото. Жертвата можеше да бъде излекувана. Тя се приближи към него.

— Продължавай. Не си какво, Бран?

Очите му станаха студени.

— Казах ти, няма да го обсъждам.

— Но ако не говорим за това, то винаги ще остане между нас. Ти не можеш да се освободиш от него, ако не говориш за това. Моля те, Бран. Няма да се разочаровам от теб. Обещавам. Искam да бъда тук, до теб. Ако съществува шанс да имаме някакво бъдеще заедно, трябва да го обсъдим. Дрю каза, че нещо ти се е случило.

— Дрю няма право да говори за мен с човек, който не е от семейството. Казах ти, че това нещо между нас ще продължи, докато работим заедно. Не възнамерявам да разкривам миналото си пред жена, която след няколко седмици ще изчезне от живота ми. Ясен ли съм?

Той беше толкова студен. Бран никога не е бил студен. Бран винаги беше топъл. Тя кимна.

— Да, разбрах. Помислих си...

— Знам какво си помислила. Помислила си, че можеш да ме накараш да размисля. Смятала си, че ако спиш с мен, това ще промени решението ми да сложа край на връзката ни, когато работата ни приключи. — Той сви рамене. — Винаги съм бил честен с теб. Казах ти какви са границите.

Той винаги е бил честен с нея, но тя беше почти сигурна, че не беше честен със себе си. Ни най-малко. Той беше жесток, а по природа този мъж не беше жесток.

Или беше? Дали тя бе видяла красотата му и бе останала сляпа за грубата истина под повърхността? Или той издигаше стени, за да се защити, защото на това се бе научил толкова отдавна?

— Може би не се нуждаем от граници.

Бран поклати глава.

— Не прави от това повече, отколкото в действителност е. Бъди по-умна, Карли. Беше права да се страхуваш от мен. Единственото, което обичам повече от това да прекарвам времето си с проститутки, е да пребивам хора. Харесва ми. Копнея за това. Излизам навън и го търся. Дрю свърши страхотна работа през последните няколко години, за да го покрие, но съм прекарал доста време в затвора, за да охладя страстите си. Как ти харесва това? Може би си падаш по такъв тип мъже? Може би съм сгрешил и ти наистина ме искаш. Изглежда ти е приятно да се валяш в калта, така ли е?

На вратата се почука, иначе Карли бе сигурна, че Бран щеше да продължи да излива злъчта и сарказма си. Дрю и Тагарт стояха на прага.

— Здравейте — рече Дрю тихо. — Да не прекъсваме нещо?

Лицето на Бран отново доби празно изражение.

— Нищо. Съвсем нищо. По-късно ще се върна, Карли. Остави одеялата на дивана и включи проклетата аларма.

И без повече да промълви нито дума, той излезе от стаята.

Дрю се извърна към нея.

— Какво, по дяволите, се е случило?

Карли се взираше във вратата, през която бе изчезнал Бран. Не беше напълно сигурна какво се бе случило, но имаше чувството, че е нещо лошо. Струваше й се, че е краят.

— Искях той да ми каже защо се държа така.

Дрю затвори за миг очи.

— Казах ти, че Бран няма да говори за това. Не бива да го притискаш. Той не е опасен. Просто му е нужно време, за да се съвземе. Ще отида да поговоря с него. Той ще се оправи. Стой спокойно и не го съди прекалено сурово.

И хукна след брат си.

И тя остана сама с огромния мускулест мъж.

— Да, те често правят това. Неудобно, нали? — Тагарт заключи вратата. — Знаеш ли какво ще разведри обстановката? Една вечеря. Наложих да се разправам с тъпанарите от мафията, онази откачена префърцунена мадама и побеснели кутрета. И някой предложи ли ми поне едни пържени картопки? Не. Вечерта те мине много по-бързо, ако сготвиш нещо, а аз хапна. А ти не плачи. Защото не мога да се оправям с това. Да се обадя ли на жена си? Или може би имаш някоя приятелка,

на която да позвъниш, когато твоето момче играчка се държи гадно с теб? Не може ли да я помолиш да донесе сандвичи или нещо подобно?

Сърцето я болеше и Карли искаше да се свие на кълбо и да плаче, но какво, по дяволите, трябваше да стори? Запъти се към кухнята и направи единственото нещо, което имаше смисъл. Захвана се да готви. Щеше да намери утеха в това. Готвенето имаше смисъл за нея. Щеше да сложи точните съставки и да се получи нещо ново, нещо, което не е само сбор от продукти. Нещо вкусно и питателно. Можеше да го направи.

Вратата на кухнята се отвори.

— Знаеш ли, онзи тип повече няма да те притеснява — рече Тагарт тихо.

— Да, чух, че си уредил да го убият.

Тагарт се облегна на плота, очевидно ни най-малко притеснен от обвинението ѝ.

— Не съм уредил да убиват никого. Просто запознах шефа му с настоящата ситуация. За късмет, познавам неколцина момчета от мафията. Те са руснаци, но изглежда притежават същия манталитет. Шефът трябва да се ползва с известно доверие или хората ще го издадат на ченгетата. Мафиотите не са типични изнудвачи. Те вземат това, което смятат, че им принадлежи, и си тръгват. Той ми обеща, че е приключил с теб. Сега разбира, че вече нямаш никаква връзка с бившия си съпруг.

Карли напълни тенджерата с вода и я сложи върху печката да заври.

— Хубаво е да го знам.

Гостът ѝ остана мълчалив за миг, но това не ѝ помогна. Младата жена още повече се потопи в нещастieto си. Къде бе сгрешила? Тя се бе изплашила. Но би трябвало да може да поговори с него за това. Как биха могли да имат нещо истинско, ако той не можеше да разговаря с нея?

Втрени се в тенджерата. Водата затрептя, когато започна да завира. Според Бран те нямаха нищо. Щяха да се разделят в момента, в който общата им работа приключи, а на Карли ѝ се струваше, че всичко помежду им бе свършило в мига, в който тя бе започнала да го разпитва.

Тя не можеше да направи нищо, ако Бран не желаете да признае, че нещо не е наред. Все едно да си удрия главата в бетонна стена.

— Той май не желае да бъде побесняло кутре.

Карли стисна зъби, а после се застави да се отпусне.

— Не го наричай така.

— Защо? — попита Тагарт тихо. — Той е точно това. Нямах намерение да прозвучи неуважително. Познавам много мъже като Бран. Те са добри мъже, но са видели твърде много, преживяли са нещо ужасно. Често пъти прекалено много ужасни неща. Неща, които мислят, че никога няма да преодолеят. Затова се усмихват. През по-голямата част от времето те са щастливи кутрета. Те искат да се впишат. Искат да ги гаят и обичат. А после нещо се случва и те хапят ръката, която ги храни.

— Това не е важно. Само мимолетна връзка. Въобразих си прекалено много. — Тя извади спагетите и ги пусна във водата да се сварят. Обикновено предпочиташе домашно приготвени, но рядко имаше време за това. Намери маслото и лимоновия сок, който винаги държеше подръка, и се зае със соса.

— Ако това е вярно, тогава е добре, че сега знаеш какъв е той. — Тагарт седна край кухненската маса и започна да си играе с телефона.

— Бран не е лош човек. — Карли не можеше да понася мълчанието. Дори разговорът с някого, когото почти не познаваше, беше за предпочитане, отколкото да мисли за това, което Бран й бе казал.

— Не съм казал, че е, но в същото време той не е толкова безобиден, колкото Дрю иска да те накара да повярваш. Тази вечер щеше да убие онзи мъж.

Стомахът й се присви.

— Не можеш да си сигурен.

— Както казах, имал съм работа с мъже като Бран. Те са добри мъже, но таят нещо в себе си, което не им позволява да намерят покой. Държат го заключено дълбоко в душата си. Ще ти заявят, че това е тяхно бreme, но го пазят, сякаш е злато. Сигурен съм, че моят приятел, психиатърът, ще ти каже, че това е начин да не признаят пред себе си това, което са преживели. Но аз мисля, че те са изплашени. Ние винаги възприемаме логично нещата. Виним се тогава, когато няма защо и отказваме да назовем истинските виновници, макар че само

произнасянето на истината на глас може да направи нещата много по-лесни.

Той беше много по-дълбок, отколкото изглеждаше на повърхността. Може би всички мъже бяха такива. Тя бе живяла в един свят на повърхностното толкова дълго, че бе забравила какво означаваше да се вгледаш по-надълбоко.

— Какво се е случило с твоето побесняло кутре? — Карли продължаваше да разбърква соса, макар да виждаше околния свят през пелена от сълзи. Изглежда не можеше да ги възпре.

— Кое по-точно? — засмя се Тагарт, но бързо доби сериозно изражение. — Някои от тях все още са там някъде. Продължават да се усмихват на незначителните неща и да се зъбят и нападат всеки, който ги приближи. Моят брат беше един от най-щастливите хора, които съм познавал. После нещо се случи. Нещо ужасно, което едва не го уби. Мисля, че днес той щеше да бъде едно от тези кутрета, ако в живота му не се бе появило нещо.

— Какво?

— Правилната жена.

— Аз не мога да го излекувам — промълви тихо Карли.

— Не, не можеш. Но можеш да го накараш да пожелае да се излекува. Ако искаш, можеш да му дадеш причина да се промени. Или можеш да си тръгнеш и да се защитиш. Изборът е твой. Той няма да те улесни. Ще хапе и дращи и ще го прави с думи, а те нараняват много по-силно, отколкото зъбите и ноктите.

Неин избор. Би трябвало да е просто. Тя би трябвало да си тръгне. Бяха я наранявали толкова много пъти. През последните няколко години цялото ѝ същество беше вцепенено и в това имаше известен покой.

Внезапно Тагарт се озова зад нея и ѝ подаде книжна кърпичка.

— Мога да го бъркам, ако искаш. Брат ми е майстор готвач. Понаучил съм някои неща.

Карли се отдръпна и се опита да попие сълзите.

Голямото момче въртеше дървената лъжица, сякаш знаеше какво прави.

— Помисли за това. От досието ти знам, че не ти е било лесно.

— Трябва да си тръгна. — Дори мисълта караше сърцето ѝ да се свива от болка.

— Какво би посъветвала сестра си? — попита Тагарт. — Понякога това е най-лесният начин да погледнеш на проблема. Ти на практика си я отгледала. Когато сега си мисля за някои неща, се питам какво бих желал за моите момичета. Ако те дойдат при мен и ме попитат какво да правят, какво бих поискал за тях? Няма да мисля за последствията. Човек не би могъл да предвиди последствията. Затова всичко, което в действителност можеш да направиш, е да се запиташ как би искала хората да се държат. Щеше ли да посъветваш сестра си да бъде разумна и да се откаже от една може би предварително изгубена кауза?

— Щеше да зависи от това, дали тя обича този мъж, или не. — От това, дали този мъж е любовта на живота ѝ.

— И ако го обича? Ще ѝ кажеш ли да предпочете безопасността? Ако Мери стоеше пред нея, със сълзи в очите, какво щеше да ѝ каже?

— Щях да ѝ кажа да бъде смела.

— В такъв случай получи своя отговор.

Дали Бран наистина вярваше в това, което бе казал? Или думите му бяха начин да се отдалечи, да прикрие болката, за да не се налага да се изправя лице в лице с нея?

Дали тя беше жената, която можеше да го накара да пожелае да се излекува?

Мисълта той завинаги да остане сам прониза като с нож сърцето ѝ и тя осъзна, че го обича. Истински и без остатък и нямаше връщане назад. Осъзна го, защото се изпълни с увереност, че неговото щастие е много по-важно от нейното собствено.

Нямаше значение, че той не я обичаше. Всичко беше наред. Нейната любов беше важна. Ако ѝ обърнеше гръб, щеше да я превърне в нещо незначително.

Карли пое дълбоко дъх, взела решение.

— Аз ще поема оттук нататък. Защо не извадиш салатата от хладилника?

Той се намръщи.

— Салатата?

Мъже.

— Да, също и лимоновия сладкиш.

Той изпъшка.

— Жени. Винаги ни примамвате с вкуснотии, а после ни принуждавате да ядем салата. Разказвал ли съм ти историята как накарах един терорист да говори само като го хранех с къдраво зеле?

Очертаваше се дълга нощ. Карли разбърка соса и си пожела Бран да е добре и в безопасност.

Бран изпи на екс... вече не беше сигурен колко бяха. Изля в гърлото си поредния шот и тресна чашата на плота, кимайки към бармана да му налее още един. Гневът му избухна, когато забеляза, че очите на мъжа се отместват наляво, сякаш чакат за разрешение, за да изпълнят желанието му.

— Хей, аз съм пълнолетен и ако искам още един шот, го получавам. Ясно ли е?

Барманът въздъхна и наля нова доза от най-отвратителното долнокачествено питие в Централна Флорида. То изгори гърлото на Бран, но беше точно това, от което се нуждаеше.

Искаше да си напомня, че макар брат му да можеше да му осигури най-скъпите неща, той все пак пиеше долнопробно уиски, докато чакаше да съсипе нечий живот.

— Мисля, че той просто се уверява, че няма да се убиеш с тази отрова в бара му, братко — каза Дрю. — Имат навика да не одобряват подобни подвизи.

Естествено, че нямаше да го оставят на спокойствие да се напие до смърт. Той имаше голям брат, който да го наглежда. Дрю се бе плъзнал на седалката до него, преди Бран да успее да заключи вратата на колата. Сега беше почти сигурен, че Дрю е отмъкнал ключовете на джипа и щеше да бъде откаран у дома от идеалния си, трезвен брат. Дрю щеше да спи спокойно, доволен, че се е погрижил за изгубилия ума си брат.

Нещо подобно на ненавист се надигна в гърдите му.

Защо бе наговорил всички онези гадости на Карли? Кой, по дяволите, бе говорил? Думите бяха избликнали от устата му като отровен газ. Той бе стоял там и я бе засипвал с отвратителни мерзости, защото предпочиташе да бъде лошото момче, вместо жалкият тъпак, който не можеше да сдържи гнева си.

Тя искаше да поговорят, но Бран не желаше. Ако тя знаеше... Е, вече нямаше значение. Карли никога нямаше да разбере какъв боклук

бе той и точно това искаше.

Накарал я бе да плаче, да се страхува. Господи, от това го болеше, както никога досега. Да я види да плаче и да знае, че той е причината, бе опустошило душата му.

— Колко е часът? — Не че му пукаше, но трябваше да се върне в дома ѝ, а не искаше да я буди.

Дали щеше да си спомни проклетия код?

— Късно е — отвърна Дрю. Пред него имаше чаша с кафе. — Но всичко е наред. Тагарт е при нея.

Мамка му. Бе я оставил сама с онзи безцеремонен, саркастичен тип. Още едно нещо, което тя навярно нямаше да му прости.

— Искаш ли да ми кажеш защо избра това място, вместо обичайното си свърталище? — Това беше най-дългото изречение, което Дрю бе изрекъл, откакто се бе качил в колата.

Дрю знаеше кога Бран не желае да говори. За разлика от Карли.

— Беше близо. — Лъжа, но тази вечер го биваше в лъжите.

— Не е вярно. Най-близкото място беше стриптийз клубът, в който отидохме вечерта, след като се запозна с нея. Ти винаги ходиш в стриптийз клубове. Понякога си мисля, че го правиш, защото искаш да се почувстваш колкото може по-евтин и мръсен.

— Може би просто обичам да гледам голи жени. Това не ти ли е хрумвало, господин Психиатър?

— Мисля, че не отиде в стриптийз клуб, защото знаеш, че това би наранило Карли.

Бран се засмя, макар че в смеха му нямаше и капка веселие.

— По-рано тази вечер осведомих Карли с колко много стриптийзборки съм преспал. Мисля, че тя знае.

Дрю изруга под нос.

— И защо си го направил?

Бран сви рамене.

— Би трябвало да знае. Смята ме за нещо, което не съм.

— Какво искаш да направиш, Бран? Какво искаш аз да направя? — Дрю прозвуча безкрайно уморено. — Когато ѝ предложих работа, мислех, че правя това, което ти искаш. Мислех, че искаш тя да излезе от играта. Реших, че ако я назнача в „4Л“, тогава може би ще остане наблизко и двамата ще видите дали помежду ви може да се получи.

Точно тук Дрю грешеше.

— Не може.

— Защо?

— Аз не съм мъжът, от когото тя се нуждае. Видя какво се случи тази вечер. Тя се изплаши заради онова малко сбиване. Какво ще стане, когато напълно изгубя контрол? По-добре всичко да приключи още сега. И без това накрая ще я разочаровам. — Той стана на крака и даде знак да му дадат сметката.

— Вече е платена — отвърна барманът с въздишка, която прозвуча като облекчение.

— Разбира се, че е. — Дори не можеше да се погрижи за пиячката си. Естествено, че Дрю трябваше да уреди и това. Обърна се и закрачи към вратата.

Брат му го последва.

— Да се върнем в апартамента. Ще пратя есемес на Тагарт, че ще го вземем по пътя.

И да оставят Карли сама? Може и да беше пиян, но не беше изгубил ума си.

— Аз се връщам у до... в дома й.

Щеше да спи на дивана. Това бе наказанието му, задето бе оплескал всичко. Можеше да има още две седмици. Нямаше да продължи по-дълго от това, но той дяволски съжаляваше, че нямаше да има тези две седмици с нея.

— Тя има вкуса на слънце.

Една ръка го подпря.

— Сигурен съм, че е така, което е добра причина да не й позволиш да те види в това състояние. И без това достатъчно се нагледа за една вечер.

Но тогава тя щеше да бъде сама. Въпреки че се бяха погрижили за един от проблемите й, Бран не можеше да понесе мисълта да я остави сама.

— Миналата нощ някой се опита да я убие.

— Не, някой се опита да убие Патриша.

— Не го знаем със сигурност. Карли е тази, която пострада — упорито настоя той. Земята сякаш се люлееше под краката му, но не беше ли винаги така? Кога бе имал сигурна и солидна земя, по която да върви?

Уискито го бе направило прекалено сантиментален. Или може би фактът, че Карли бе скъсала с него.

Не с думи, но трябваше само да погледне лицето ѝ, за да разбере, че всичко бе приключило още преди истински да е започнало.

— Какво се случи между вас двамата тази вечер? — попита Дрю, докато отваряше пасажерската врата на колата.

Бран не възрази. Не можеше да шофира. И без това беше глупаво да тръгва с колата и ако Дрю не беше с него, щеше да си повика такси. Определено нямаше да се обади на Карли. В никакъв случай. Щеше да се промъкне в дома ѝ и на сутринта да се държи, сякаш двамата бяха само партньори и нищо повече.

Да се опита да се преструва, сякаш никога не я е докосвал с устни, не бе прокарвал език по женствеността ѝ. Сякаш никога не я бе виждал да достига върха, не бе усещал тялото ѝ да се стяга под неговото.

Да, можеше да го направи. Налагаше се да се преструва, защото никога нямаше да я забрави.

— Тя реши, че не ме познава достатъчно добре. Мислела, че ме познава, но събитията от вечерта я накарали да размисли. — Поне не фъфлеше. Беше успял да спре, преди да започне да заваля думите. Можеше що-годе да върви. Трябваше само да стигне от колата до дивана.

— Мисля, че трябва да се прибереш у дома, Бран.

— Не. Имам работа за вършене. — Нямаше да позволи това да го надвие. Той можеше да се справи. Нямаше да разочарова всички. Беше изгубил Карли. Нямаше да се прибере в Остин с подвита опашка. — Патриша Кейн нае мен. Не теб. Тя иска мен.

Това беше част от проблема. Бран потръпна при мисълта.

Вратата се затръшна, Дрю се плъзна до него, завъртя ключа и подкара към уютната къща на Карли с жълтите завеси и меки възглавници. Всичко в тази жена бе подканващо.

Уморен. Беше толкова дяволски уморен, а въпреки това изглежда не можеше да намери покой.

— Посочи ми една основателна причина да не те изтегля от операцията — промърмори Дрю. — Мисля, че допуснах ужасна грешка. Райли беше прав. Не това би искал баща ни. Не и ако това означава да те загубя.

— Не можеш да ме заставиш да се прибера у дома.

— Мога да те отвлека и да те отведа на онзи шибан остров, където изпратихме сестрата на Ели — избоботи Дрю под нос.

— Не искам да си отивам у дома. — Той искаше да бъде с Карли. Дори и да не беше *истински* с нея. Дори и тя да го гледаше сякаш е най-голямата отрепка на земята. Искаше да довърши започнатото. Ако Дрю отменеше мисията, той никога повече нямаше да я види. Тя щеше да постъпи някъде на работа или онзи шибаняк Кени-младши щеше да намери начин да създаде собствено шоу с нея. И тя навярно щеше да се омъжи за някой, който не носи чудовище в себе си. Следващия път, когато я видеше, тя щеше да говори от телевизионния екран за шибания си идеален съпруг и прекрасните деца, които имат.

А той щеше да продължи досегашния си живот. Щеше да се смее и да се преструва, че не се разлага отвътре, докато повече не можеше да издържа нито секунда и не стовареше бушувания си гняв върху някой негодник. Винаги се уверяваше, че е някой, който го заслужава. Откриваше мъже, които тормозеха жени и после даваше свобода на юмруците си.

Ами ако се случеше някой път да не е толкова внимателен? Ако някой ден наранеше човек, който не го заслужава? Или стигнеше твърде далеч и парите и влиянието на Дрю нямаше да успеят да го измъкнат?

Щеше ли да свърши в затвора като първия съпруг на Карли?

Това беше достатъчно добра причина, за да стои по-далеч от нея.

Преди да се усети, Дрю вече навлизаше в малкия паркинг пред редицата къщи на нейната улица. Видя, че на долния етаж още свети. Тагарт навярно беше там, яко вбесен, задето са го накарали да чака.

Бран успя да слезе от колата и се заизкачва нагоре по стълбите.

— Един ден ще ме убиеш, Бран.

Той се втренчи във вратата.

— Не и ако не ми позволиш. Замислял ли си се някога, че може би трябва да ме оставиш да си отида? Доста се питам за това. Знам, че понасяш отвратителното ми поведение, защото се чувстваш виновен, но това никога не е било заради теб, Дрю. Винаги е било заради мен. Може би, ако мама и татко не бяха умрели, аз никога нямаше толкова добре да опозная себе си. Никога нямаше да видя какъв съм дълбоко в

душата си, но това нямаше да промени същността ми. Просто щях да я скрия. Аз не съм като теб, Райли и Мия.

— Какво, по дяволите, означава това?

Бран поклати глава. Не искаше да говори за тази гадост. Не бе говорил за това с Карли. И мамка му, със сигурност нямаше да го направи с Дрю. Бяха минали много години и най-големият му брат не подозираше колко надълбоко сбъркан беше той и Бран нямаше намерение да му казва сега. Стигаше му, че един човек, на когото държеше, го гледаше сякаш е чудовище. Нямаше намерение да стават двама.

Колко време щеше да мине, докато си я избие от главата? Беше излъгал Дрю за стриптийз клуба. Не беше отишъл там, защото нито една от онези жени не беше Карли. Беше спал с тях, защото те се бяха сблъскали с тъмната страна на живота и го приемаха за това, което можеше да им даде — забавление, малко суха пара, за да се измъкнат за известно време от блатото, жестоко наказание на мъжете, които се бяха отнесли зле с тях.

Карли искаше повече. Тя щеше да го иска целия, а той бе доказал, че това не е достатъчно.

Беше взел решение. Щеше да влезе, да си събере нещата и да я остави сама. Щеше да направи това, за което Дрю настояваше. Щеше да се прибере в Остин и нямаше да поглежда назад. Щеше да се примири със съдбата си.

— Ако си тръгна, ти ще я наглеждаш ли? — Отвътре се чувстваше мъртъв, но тази пустота нямаше нищо общо с изпития алкохол.

— Да — тихо отвърна Дрю. — Ще се погрижа да е в безопасност.

Бран кимна и отвори вратата.

Както винаги, къщата беше гостоприемна и приветлива. Всекидневната се къпеше в мека светлина. Карли не беше оправила дивана. Не го чакаха одеяла и възглавници. Тук никой вече не го приветстваше с добре дошъл.

— Мисля, че шмекеруваш — разнесе се дълбок глас.

— Не, просто съм по-добра от теб — отвърна познат, жизнерадостен глас. — Трябваше да приема залога. Досега да съм ти измъкнала всичките пари, Таг.

Дрю изключваше алармата, когато кухненската врата се отвори и Тагарт мина през нея, клатейки глава.

— Е, радвам се, че не го направи, защото щеше да се наложи да обяснявам на жена си как съм изгубил на покер от една декораторка. — Кимна към Бран. — Добре ли си, за да нощуваш тук, или аз да остана?

Той отвори уста да отговори, когато Карли се появи. Беше се преоблякла в долнище на пижама и тениска, косата ѝ бе събрана на кок, а краката ѝ бяха обути в чехли. Изглеждаше толкова нежна и уязвима, че той закопня да я вземе в обятията си, но бе изгубил това право, когато се държа толкова жестоко и злобно с нея.

— Той е добре — заяви Карли и поклати глава. — Е, вони на кръчма, но утре ще се чувства добре в пълния смисъл на думата. Вие се прибирайте. Всички трябва да ставаме рано, затова трябва да го сложа да си легне.

Какво? Колко алкохол бе изпил? Да не беше изпаднал в несвяст?

Ръката на Карли се плъзна в неговата.

— Ще можеш ли да се качиш по стълбите?

— Диванът е тук долу.

— Възрастните хора спят в леглата си, Бран. Да вървим да си лягаме. Ще трябва да сме свежи и бодри в понеделник сутрин, а ти не можеш да приличаш на заклет пияница, излочил цял магазин за алкохол. Или стриптийз клуб.

— Нямаше стриптийз клуб — побърза да уточни той. — Не. Само бар. Там дори нямаше жени.

Застаналият до него Дрю кимна.

— Почти съм сигурен, че беше гей бар. Знаеш ли, винаги съм си мислел, че ще се чувствам добре в подобно заведение. Показах се прав. Трима ме сваляха. — Той погледна към Карли. — Можеш ли да се справиш с него?

— Мога — увери го тя.

Нещо не беше наред.

— Ние се скарахме.

— Да — съгласи се тя. — А сега вече не се караме. Сега ще си лягаме.

— Ами утре? — Да не би тя да възнамеряваше утре отново да го засипе с въпроси?

— Ще се справим с препятствията едно по едно. Засега идваш в леглото с мен. — Ръката ѝ стисна неговата.

И Бран забрави за всичко, което бе наговорил на Дрю. Остин се превърна в далечен спомен, защото нямаше начин да заміне за там, когато Карли му предлагаше нещо друго. Той я остави да се сбогува с брат му и Тагарт, успя да се задържи прав, докато тя заключваше и активираше алармата. После му помогна да се качи горе, съблече дрехите му и грижливо го настани в леглото, преди да угаси лампата и да легне до него.

Една топла ръка погали гърдите му.

— Всичко ще бъде наред, Бран.

Той се пресегна и сложи ръката си върху нейната, задържа я върху сърцето си, докато топлината ѝ започна да се просмуква в кожата му.

— Остани с мен.

Тя не отвърна, но притиснатото ѝ тяло до неговото беше достатъчен отговор. Засега. Той беше благодарен и на това.

Бран се отпусна и се предаде на съня.

* * *

Карли вдигна глава от печката, когато Бран влезе. Усмихна му се, припомняйки си как се бе вкопчил в нея предишната нощ. Ръцете му се бяха обвили около нея и той ѝ бе прошепнал: *Остани с мен.*

Тя не му бе отвърнала, но бликналите дълбоко в нея емоции едва не я погълнаха.

Можеш да го накараш да пожелае да се излекува.

Думите на Тагарт тутакси изплуваха в съзнанието ѝ. Тя бе мислила над тях. Не можеше да излекува Бран. Никой не можеше да излекува душевните рани на друг човек. Но навярно можеше да му помогне да осъзнае, че би могъл да се почувства по-добре.

— Добро утро. — Думите прозвучаха дрезгаво, сякаш гърлото му бе възпалено.

— Изпи ли аспирина, който ти оставих? — Бе му оставила лекарство срещу махмурлука върху нощното шкафче до главата му.

Той се отпусна на стола.

— Да. Освен това изпих цяла бутилка вода.

Карли се извърна и му наля втори лек — ароматно и силно колумбийско кафе.

— Изпий това, докато приготвя закуската.

Очите му под тежките клепащи я наблюдаваха предпазливо.

— Защо си правиш този труд?

Младата жена беше размишлявала през цялата нощ. След като веднъж бе взела решение, беше лесно да го следва.

— Защото ти си заслужаваш усилията, Бран.

— Не ги заслужавам. Наистина съм извършил всички онези неща, за които ти разказах. Не си играех игрички с теб.

Тя отново се извърна към тигана с цвъртящия бекон. Беконът беше нещо рационално. Бран не беше, защото в него бе стаена известна лудост. Това може и да я бе изплашило малко предишния ден, но тя вече бе взела решение кое бъдеще е по-лошо — онова, в което щеше да е в безопасност, но нямаше да се е опитала да бъде с него, или онова, в което знаеше, че е направила всичко, за да бъде с мъжа, когото обича.

Тя беше смела.

— Бил си развратник — отвърна тя. — С колко момичета спаминалата нощ?

Той въздъхна.

— С нито едно, Карли. Излязох и се напих, защото се скарахме.

И това бе разтърсило неговия свят. Тя беше стресната и изплашена от поведението му. Песимистичният му мозък го бе отвел във възможно най-лошото място.

Нещо дълбоко разтърсващо и мрачно се бе случило с Бран. Нещо, което го бе накарало да вярва, че не е достоен да бъде обичан. Заради преживяното той беше нащрек при всеки конфликт, винаги очакваше да бъде отблъснат.

— Тогава си изпий кафето, ние ще се справим с всичко.

— Това не променя нищо — пророни той с тъга в гласа. — Аз все още не желая да ти дам онова, което искаш.

— Не те моля да разголиш душата си. Моля те да обичаш себе си достатъчно, за да преодолееш някои проблеми, но ако не можеш, аз няма да те изоставя. — Карли трябваше да знае едно нещо. Колко далеч бе готов да стигне той? Ако тя отстъпеше малко, той щеше ли да

го приеме? Или щеше да продължи да упорства? — Освен ако наистина не мислиш всичко онова, което ми каза снощи.

Бран скочи от мястото си прекалено бързо за мъж, измъчван от зверски махмурлук.

— Не го мислех. Бебче, не мислех нищо от онова, което ти наговорих. Моля те, прости ми.

Това беше всичко, което тя искаше. Той стоеше до нея, гърдите му се притискаха към гърба ѝ, ръцете му се обвиха около талията ѝ.

— Прощавам ти. Надявам се, че занапред ще бъдеш по-мил с мен.

Главата му се склони напред и се сгуши във врата ѝ.

— Толкова съжалявам, че те изплаших.

Кутрето се нуждаеше от внимание. Тя се намръщи. Бран трябваше да престане да мисли по този начин за себе си.

— Добре съм, но си наясно, че по някое време ще трябва да поговорим, нали?

Бран се скова.

— А ако не мога?

— Не знам. — Карли не бе сигурна дали можеше да има продължителна връзка с мъж, който не желаете да говори с нея за важните неща. Винаги трябваше да бъде нащрек, винаги разтревожена, че той може отново да експлодира.

Той се дръпна назад и тя чу стърженето на стола по пода.

— Миналата нощ мислех да се върна в Остин. Не смятам, че мога да го направя. Близостта ѝ ме притеснява.

Хей, той говореше за нещо. Не точно за това искаше да говорят, но внезапно ѝ се стори като пробив. Карли извади бекона и го остави да се отцеди няколко минути от мазнината.

— За близостта с Патриша ли говориш? Това ли те притеснява?

— Да.

Една дума. Трябваше да му я измъкне с ченгел. Остави чинията пред него. Миналата нощ, когато Бран бе заспал, Карли бе решила, че той се нуждае от нормален живот. Имаше нужда от обикновено ежедневие. Той намираше успокоение и комфорт, ако знаеше какво следва. Сигурна бе, че дори в годините на зрелост в живота му е имало голям хаос. Дрю е прекарвал времето си, изграждайки компанията, а

след това Бран е започнал работа там. Дълги часове. Той е имал нужда от домашен уют. Нейното кутре трябваше да бъде опитомено.

Един ден щеше да каже на Иън Тагарт какъв негодник е, задето ѝ посади тази мисъл в главата. Сега изглежда не можеше да си я избие.

— Искаш ли препечена филийка?

Погледна я предпазливо, сякаш тя всеки миг щеше да го изрита.

— Разбира се.

— Имам и конфитюр от кайсии.

— Аз обичам от грозде. — Изрече го нацупено, сетне поклати глава. — И от кайсии става.

Сърцето ѝ се сви. Бран за пръв път ѝ казваше какво обича. Прекарал беше целия си живот да се съгласява, да приема това, което е на разположение, което е било по-лесно. Карли преглътна с усилие напиралите сълзи.

— Добрата новина е, че имам и конфитюр от грозде. — Извърна се, за да не забележи той, че едва сдържа сълзите си. — Ще се увериш, че имам всякакви конфитюри и желета. Някои съм ги приготвила лично. От време на време ни канят във ферми, където отглеждат плодове, и се случва да се прибирам у дома със страхотни сладка.

— Мога да ям и конфитюр от кайсии — отрони той тихо.

Карли сложи пред него бурканчето с конфитюр от грозде.

Колко пъти в живота си се е примирявал с това, което са му предлагали, защото е бил в положение, когато нуждите и желанията му не са имали значение? Неговата безкористност беше част от чара му, но в същото време и част от проблемите му. Тя сложи ръка върху главата му.

— Знам, че можеш, но обичам да ти давам това, което обичаш. Това ме кара да се чувствам добре, затова, моля те, ще опиташ ли моя конфитюр от грозде?

— Добре. — Отново прозвуча предпазливо, сякаш всяка нейна дума беше капан.

Всяко нещо по реда си.

— А сега трябва да приготвя яйцата. Винаги ядеш това, което аз ям. Бих искала да знам как обичаш яйцата, Бран. Моля те не спори с мен. Искам да знам.

— Обичам ги на очи, с рохкав жълтък.

През повечето време Карли ги приготвяше бъркани, защото почти винаги ѝ беше все едно. Не беше трудно да се нагоди към него и да изпълни желанието му. Струваше ѝ се, че никой не се бе нагаждал към Бран или по-скоро го бяха правили погрешно. Дрю се примиряваше с тъмната страна на най-малкия си брат, защото смяташе, че той е виновен за съществуването ѝ. Време беше да види дали задоволяването на ежедневните му нужди щеше да го направи по-склонен да се разкрие.

Или тя просто се заблуждаваше, мислейки си, че ако се грижи за един мъж, той толкова силно щеше да се нуждае от нея, че да се откаже от твърдото решение да пази тайните си.

Карли счупи яйцата. Така или иначе, времето им заедно беше ограничено.

— Конфитюрът е вкусен — рече той и се облегна на стола.

— Радвам се. — Може би трябваше да му покаже, че е добре да говори за това, да се открие пред нея, защото е подходящата жена.

Поне се молеше да е такава. Възнамеряваше да положи усилия, за да открие дали е вярно.

— Какво те притеснява у Патриша? Какво се случи вчера? — Карли подходи отдалеч към проблема, гласът ѝ бе спокоен, сякаш обсъждаха времето.

— Тя ми показва достатъчно ясно, че съм добре дошъл да прекарам известно време насаме с нея — отвърна той с напрегнат глас.

Карли усети как цялото ѝ тяло се сковава. В гърдите ѝ избухна гняв, но се застави да го потуши.

— Ще заявя съвсем недвусмислено на извратената кучка да държи по-далеч проклетите си ръце от теб.

Да, нямаше да бъде никак деликатна. Отиде да вземе мобилния си телефон, готова да се обади на Патриша и да ѝ обясни как точно селячката от Алабама смята да защити своя мъж.

Изведнъж се намери в скута на Бран, който се изкиска.

— Еха, виж ти. Не е нужно да защитаващ честта ми. Всичко е наред. Мога да се справя с нея. — За пръв път от караницата им предишния ден той звучеше като нейния Бран.

— Или може да я цапардосам в съвършения ѝ нос, дело на пластичната хирургия, и веднъж завинаги да ѝ дам да се разбере.

Той я прегърна силно.

— Мисля, че ще те уволни и тогава ще остана сам с нея. По-добре не го прави.

Карли въздъхна и прокара ръка през косата му.

— Тя няма да те насили, не и физически.

Той остана притихнал за миг.

— Това ми напомня за нещо, което се случи, докато бях в приемните семейства. Не са ме насилвали сексуално или нещо подобно. Просто една от жените ми даде да разбере, че съм добре дошъл в леглото ѝ. Почувствах се безпомощен, а не ми се нрави да се чувствам така.

— Ти не си... — Не знаеше как да попита.

— Не, но това доведе до нещо по-лошо. Може ли да закусваме? Искам просто да прекарам една приятна сутрин с теб.

Карли го целуна по челото и стана, за да довърши яйцата.

Това беше началото.

Една седмица по-късно Карли погледна Бран и съжали, че не бяха сами в самолета. След като вече се бяха издигнали на необходимата височина, стюардесата им се усмихна и попита дали ще желаят нещо за пиене.

Бран се усмихна.

— Не бих отказал една бира.

Стюардесата го дари със сияйна усмивка, сякаш знаеше, че Бран е един от онези мъже, които винаги се отнасят мило и грижовно с жените. Жените винаги се държаха така в присъствието му. Това беше нещо, което Карли бе забелязала през последната седмица, откакто той се бе превърнал в обичайно присъствие в „Кейн Корпорейшън“. Всички жени се изчервяваха, когато общуваха с Бран. Те се усмихваха и си шепнеха, закрили уста с длан, докато го изпиваха с поглед.

Ненавиждаше ги до една. И определено ненавиждаше факта, че Бран не беше единствено неин.

През цялата седмица Патриша бе направила всичко възможно, за да ги държи разделени. Изпращаше Карли в една посока, докато отвеждаше Бран в друга. Обикновено Карли беше тази, която винаги придружаваше шефката, но напоследък тя изглежда се нуждаеше само от Бран.

Отпращаше Карли у дома и задържаше Бран в офиса до късно през нощта, независимо че имаше нощен телохранител.

Карли и Бран не се бяха любили от онзи първи ден. Будеше се в прегръдките му, но после му се обаждаша и двамата трябваше да потеглят за офиса.

Наистина мразеше шефката си. През цялата седмица нямаше никакъв напредък в отношенията им, а сега времето им заедно почти изтичаше.

Работата им бе почти приключила.

— За мен нищо, благодаря — отвърна тя на стюардесата. Някак си случаят не изглеждаше подходящ за шампанско.

— Донесете ѝ чаша коняк, от отлежалия — поръча Бран, преди да се обърне към Карли. — Прекалено си напрегната. Всичко ще бъде наред.

Тя кимна и се загледа през прозореца. Много скоро щяха да прелетят над Алабама. Нямаше да може да види малкия град, от който бе избягала, но през последните няколко години навярно поне стотина пъти беше прелитала над него.

Когато той бе казал, че всичко ще е наред, говореше за плановите в Калифорния. Нямаше предвид тях двамата. През последната седмица Бран изглеждаше странно спокоен, сякаш нямаше нищо против дистанцията помежду им. Може би беше вярно. Може би се чувстваше щастлив, задето през изминалата седмица тя нямаше възможността да му досажда с въпросите си и да го анализира. Целуваше я от време на време, но Карли вече не усещаше да я желае.

Сякаш просто вяло изпълняваха обичайните си задължения и се движеха по течението към неизбежния край.

Някак си бе мислила, че той ще положи повече усилия.

— Заповядайте — каза стюардесата и постави питиетата на масичката между тях.

Карли не посегна към своето. Знаеше, че трябва да се усмихне и да се включи в играта, но не можеше. Беше по-лесно да се съсредоточи върху работата. Докато стюардесата се усмихваше лъчезарно на Бран, преди да се оттегли, Карли отвори лаптопа и се зае отново да преглежда менютата. Не че вече не го бе правила поне милион пъти, но това беше нещо, върху което можеше да се съсредоточи.

Както и разположението на гостите. Само през следващата седмица бяха планирани три вечери и това не включваше големия прием, с който се отбелязваше началото на новия сезон. Разположението на гостите се бе превърнало в проклятието на живота ѝ. Винаги беше трудно да определи кой до кого да седи, имайки предвид, че почти всички взаимно се ненавиждаха. Ако на света съществуваше по-отвратителна група от човешки същества от лосанджелиската тайфа на Патриша, Карли още не я бе срещала.

Толкова много егоцентризъм. Толкова много злоба и завист.

— Хей, не можеш ли по-късно да се заемеш с това? — попита Бран.

— Имаш ли нужда от нещо? — Тя не вдигна глава. Напоследък сърцето ѝ се свиваше от болка само като го погледнеше.

— Да, но мисля, че ми трябва малко уединение, за да го получа — промърмори спътникът ѝ, преди да откопчае колана си и да се изправи. — Ей сега се връщам.

Карли се зачуди за миг какво има предвид, но после се върна отново към менютата. Вечерята в четвъртък щеше да е веганска. Една от гостенките на Патриша този сезон беше изгряваща млада актриса, върла поддръжничка на ползата от пълното вегетарианство, макар че тя най-вече бе загрижена за калориите. При все това младата звезда щеше да се вбеси, ако не поднесяха гурме ястия с изискани вегански специалитети, въпреки че тя почти нямаше да ги опита.

През последните дни единственото, което Бран ѝ позволяваше, изглежда беше да го храни. О, той бе достатъчно грижовен и внимателен. Всеки ден я отвеждаше с колата на работа, а ако се наложеше да остане до късно, винаги ѝ осигуряваше транспорт или си вземаше почивка и лично я откарваше. Държеше я за ръката. Изобщо в офиса беше влюбено гадже, а у дома мил приятел.

Но нито веднъж не я бе отвел в леглото и не се бе опитал да я люби.

Може би се бе отегчил от нея. Карли нямаше много опит. Беше се опитала да го задоволи и за нея бе фантастично, но за него навярно не беше нищо особено. Той имаше богат опит. Може би не желаше да го прави отново. Може би беше доволен, че двамата щяха да си свършат работата, а след това да си стиснат ръцете и да се разделят.

На Карли ѝ се бе сторило, че той изпита огромно облекчение, когато не го притисна за нещо повече онази сутрин преди седмица. Тогава си бе помислила, че е така, за да могат да продължат връзката си, но очевидно е било, за да продължат гладко мисията.

Това я устройваше. Всичко бе наред. И без това беше глупаво да си мисли, че той би искал дългосрочни отношения с нея. Той беше... ами, той беше Бран и всички женски погледи се втренчваха прехласнато в него, когато влезеше в стаята. А тя си беше тя и това бе всичко.

Усети как Бран се отпуска на седалката до нея. Карли бе започнала да се чуди дали не е вкиснат, задето трябваше да пътува с нея, вместо с останалите от екипа. Изглежда, се бе сприятелил с

неколцина от колегите. Непрекъснато говореше с някого, шегуваше се и се смееше. Навярно за краткото време, откакто беше във фирмата, Бран се бе сприятелил с много повече хора, отколкото тя през всичките тези години. Патриша пътуваше с голям, още по-люксов частен самолет. На борда му сигурно щеше да има още по-красиви стюардеси, с които Бран да флиртува.

— Хей, защо не прибереш този компютър?

Карли не вдигна глава. Беше сигурна, че се е изчервила и навярно изглеждаше нелепо.

— Имам куп работа за вършене, преди да пристигнем в Ел Ей. Ако искаш, има филми на разположение. Сигурна съм, че ще ти пуснат нещо за гледане.

— Не желая да гледам филм. Искам да гледам теб. Ще те гледам, независимо дали го искаш, или не. Така че трябва да решиш дали ще се любувам на благоприличната версия на Карли, или ще се насладя на малко порно. Лично аз предпочитам порно версията на Карли.

Тя се взря в него.

— Какво?

Той се бе ухилил с най-палавата си, секси усмивка.

— Свали си дрехите.

Сега вече тя се изчерви по съвсем различна причина.

— Бран, няма да го направя тук, а и за какво по-точно ме молиш?

Очите му леко се присвиха.

— Първо, не те моля. Искам да свалиш дрехите си, защото е трудно да те любя, ако си облечена. Така че сваляй дрехите.

Тя тресна капака на лаптопа.

— Не си ме докосвал цяла седмица.

— Какви ги говориш? Постоянно те целувам.

— Само за прикритие.

Той се намръщи.

— Прикритие?

— Да, нашето прикритие. Целуваше ме, когато се налагаше. Държеше ръката ми, когато другите ни наблюдаваха.

Бран изпухтя продължително, явно раздразнен.

— Не съм мислил за това, че другите ни гледат. — Поклати глава. — Или може би да. Не знам. Възползвах се винаги, когато можех.

Изобщо не се бе възползвал.

— Не си длъжен да се преструваш, Бран. Аз ще си свърша работата.

— Да се преструвам?

Да не би да беше тъп?

— Да, да се преструваш. Тук не е нужно да се правим на любовници. Всичко е наред. Ти не си ме докоснал цяла седмица. Схванах. Физическата част не е нещо, което желаеш. Може би никога не си я желал.

— Не бях сигурен дали го искаш. След онази нощ се отнасяш към мен, сякаш съм крехък като стъкло. Или сякаш се боиш от мен. Надявах се, че е най-вече защото се нуждаеш от време. Между другото, на мен не ми е нужно. Моето приятелче беше кораво като камък през цялата шибана седмица, но Патриша ме държеше до късно в офиса и ти вече спеше, когато се прибирах у дома. — Той я изгледа изпитателно за миг. — Бях внимателен, защото знаех колко те изплаших през онази нощ. Не искам да се страхуваш от мен.

Можеше ли да му вярва? Беше толкова объркана. Искаше да му вярва. Веднъж той ѝ бе казал, че никога няма да я излъже и досега не го бе правил. Винаги бе честен и открит за всичко.

С изключение на онази нощ, когато се бяха скарали, двамата се разбираха невероятно добре.

Бедата бе, че Карли не желаше само да се разбира добре с него.

Той се наклони напред.

— Карли, не бива да си мислиш, че не те желая. Тази седмица беше истинско мъчение за мен. Да не би да смяташ, че съм искал да бъда далеч от теб? Да не би да мислиш, че съм искал да бъда близо до нея?

Изражението му не се бе променило, но нещо в начина, по който го изрече, я накара да омекне. Бяха пропилили една седмица заради работата и обстоятелствата. Нима искаше да изгуби още време заради ината си?

— Липсваше ми.

Ръката му покри нейната.

— И ти ми липсваше. Нямах представа колко много.

Бран се протегна зад Карли, за да я подхване, издърпа я към себе си и я нагласи в скута си. Ръцете му се сключиха около нея, главата му

се отпусна върху рамото ѝ.

За пръв път от седмица младата жена се почувства в безопасност. Знаеше, че не трябва да е така, но самата му близост бе истинско блаженство. Облегна се на гърдите му и се предаде. Истината беше, че не я бе грижа защо не я бе докосвал. Нямахше значение, щом сега го правеше.

В мига, в който я помилва, цялото ѝ тяло завибрира от енергия. Усети как кожата ѝ оживя, сякаш знаеше, че скоро щеше да бъде докосвана, галена и обичана.

— Мислех, че повече не ме искаш. — Някак си не ѝ се струваше правилно да го лъже, когато беше в скута му, толкова близо до него. Беше по-лесно да се открие, да свали маската, която носеше. Не искаше да я носи с него. Никога.

Устните му обсипаха шията ѝ с малки, задъхани целувки.

— Това е невъзможно. Искам те през всяка секунда от деня, бебче. Сдържах се, защото аз бях този, който се издъни. Искях ти да дойдеш при мен, ала ти не го стори, а през останалото време не бяхме сами и когато най-после оставахме насаме, беше толкова уморена, че едва държеше очите си отворени. Мислиш ли, че не копнеех да те събудя, да те претърколя по гръб и да се потопя в теб? През целия ден мислех само за това. Трябваше да следя и наблюдавам Патриша, а можех единствено да мисля колко е готино да те чукам.

Ръката му се плъзна по бедрото ѝ, дръпна нагоре полата ѝ, откривайки голата плът. Навсякъде, където я докосваше, тялото ѝ пламваше в жарко и нетърпеливо очакване. Тя усети как става влажна за него.

Точно това ѝ бе липсвало, дълбоката връзка, която чувстваше в мига, в който ръката му я докоснеше. Навярно той бе слабостта, която тя не можеше да превъзмогне.

— Искам да бъде повече от чукане. — Ако трябваше да бъде честна, беше готова на всичко.

Въздишката му помилва кожата ѝ.

— Повече е. Бебче, това е само дума. Ако искаш, ще го наричам правене на любов. Ще го наричам, както искаш.

Не желаше да чува думата *любов* от устата му, освен ако не я казваше искрено.

— Целуни ме.

Ръката му се придвижи нагоре по бедрото ѝ, приближавайки до най-съкровеното ѝ място.

— Преди мразех да заспивам, защото имах кошмари. Знаеш ли какво сънувам сега? Сънувам теб. Сънувам те под мен, върху мен, до мен. Никоя друга, само ти. Всичките ми сънища са изпълнени с теб. Изминалата седмица беше истинско изтезание за мен. Мразех да минавам покрай бюрото ти и да не мога да те завлека в някой празен кабинет, където да вдигна полата ти и да любя до забрава готиното ти дупе. Всеки път щом ме погледнеше, членът ми се втвърдяваше като камък.

Как успяваше да го постигне? Само допреди две минути тя бе потънала в самосъжаление и готова да обяви връзката им за мъртва, а сега можеше да мисли единствено за ръката, която я галеше през бикините. Той плъзна пръст и погали клитора ѝ, карайки я да потрепери. Тя усещаше натиска на твърдата му пулсираща ерекция до дупето си и това я накара да се задъха, предвкусвайки удоволствието.

Пръстът му отново се плъзна по клитора ѝ, но този път се притисна по-силно. Главата ѝ се облегна на широкото му рамо, докато мощните му бедра разтвориха широко нейните, осигурявайки му достъп до женствеността ѝ.

Някъде в далечината зазвъняха предупредителни звънчета. През ума ѝ прелетяха милион и една причини защо това беше лоша идея, но тя се улови за единствената, която ѝ се стори неоспорима.

— Бран, не сме сами.

Езикът му обходи мидичката на ухото ѝ.

— Сами сме, както е и редно да бъдем. В момента нашата мила стюардеса флиртува с капитана, а след това ще бъде за още час в кухнята. Осведомих я, че доста дълго време няма да се нуждаем от нея.

— Мислиш ли, че тя знае какво правим? — Трябваше да стане от скута му, но всеки път щом се опиташе, пръстът му отново я потъркваше и погледът ѝ се разфокусираше.

Свободната му ръка се плъзна нагоре и обхвана едната ѝ гърда.

— Дали знае, че смятаме да се чукаме? Да, мисля, че ѝ е напълно ясно.

— Но ти не си казал нищо, нали? Само че искаме известно уединение. Може да реши, че имаме делова среща.

— Разбира се. Само дето ѝ казах, че ще се чукаме.

Карли ахна потресено и се опита да се измъкне от ръцете му, но те я стиснаха по-здраво.

— Бран, не биваше да ѝ го казваш. Може всички да разберат.

— Те знаят — прошепна той. — Знаят, че ние на практика живеем заедно и се обзалагам, че вече са разбрали, че пенисът ми обича да прониква дълбоко в теб всеки път, когато ми се удаде възможност. Обясних на нашата стюардеса, че шефката ни е зла кучка, която цяла седмица ни е държала разделени и че не мога да чакам и секунда повече да те награбя. Е, това беше много дискретно, нали?

Явно на Бран не му беше ясно значението на тази дума, но не ѝ пукаше.

— Все едно. Това толкова много ми липсваше. Но как може да ми липсва нещо, което в действителност никога не съм имала?

Държеше я здраво, галейки я с пръст, така че много скоро тя щеше да полети.

— Ние го имахме, а после аз развалих всичко. Но повече няма да го направя. Повече няма да видиш онази част от мен, Карли. Обещавам ти. Мога да се справя.

Тя се съмняваше в това. Знаеше, че гневът в него отново ще изригне. Той трябваше да се научи да се владее, но изглежда не желаше, а и разполагаша с толкова малко време. Трябваше много скоро да реши какво ще прави. Бран щеше да се върне в Остин, а тя трябваше да реши какво иска.

Искаше Бран, но не беше сигурна, че може да се получи. Не желаше да постъпва като Дрю и да пренебрегва факта, че някой ден заради проблемите си навярно Бран щеше да свърши в затвора или в гроба. Не желаше отново да преживява всичко това, но в същото време не можеше да си представи живота без него.

— Нека ти покажа — прошепна дрезгавият му глас в ухото ѝ, като изтри всяко съмнение, оставяйки на негово място единствено наслада. — Знаеш ли какво ми причинява това? — Палецът му продължаваше да притиска клитора и, докато пръстите му се плъзнаха по-надолу. — Откликваш толкова вълшебно, сякаш си създадена за мен. Кажи ми, че не си го правила за него.

За него? Замъгленият ѝ от възбудата мозък едва успя да осъзнае думите.

— За бившия ми съпруг ли говориш? Не. Не, не съм го правила за никой друг. Бран. Никой друг не ме е карал да се чувствам така.

— Никой друг не те е разгорещавал и не те е карал да тръпнеш влажна и готова за секс?

— Не и като теб. Никога толкова бързо. Ти трябва само да ме докоснеш. — Карли искаше да се притисне до него, да го застави да действа по-бързо, но ръката му я бе приклепила, краката му държаха нейните разтворени. Беше напълно във властта му и имаше чувството, че на него точно това му харесва.

— Достатъчно е само да си помисля за теб и вече съм готов — промърмори в ухото ѝ. — Искам това да продължи дълго. Много дълго.

Тя не бе сигурна дали говори за секса, или за тях, но това нямаше значение, защото пръстът му бе вътре с нея. Не мислеше за нищо друго, освен за това, което правеше в момента с нея и до какви върхове на екстаза можеше да я извиси. Дългите му пръсти я обладаваха, докато палецът му продължаваше да обхожда клитора ѝ. Тялото ѝ се изви. Тя изкрещя, когато я заля вълната на удоволствието, забравила, че могат да ги чуят.

— Да, това исках. Исках да те чуя. Те нямат значение. Никой няма значение, освен ти и аз. Ти си моя и твоите звуци са мои. Искам ги. — Тазът му се притисна към нея, сякаш повече не можеше да издържа и секунда. — И те желая.

Тя също искаше нещо, но ако го оставеше да се наложи, той щеше да я обърне и отново да я доведе до оргазъм. Изглежда се бе посветил на мисията да докаже, че може. Карли искаше и тя да има поне малко контрол.

— Моля те, вдигни ме. — Едва разпозна собствения си глас. Това секси мъркане от нейната уста ли излезе?

Ръцете на Бран се стегнаха за миг около нея.

— Не искам да те вдигам.

Тя не може да сдържи усмивката си, защото той звучеше като нацупено дете, което не искаше да даде любимата си играчка.

— Не мога да се съблека, ако не ме вдигнеш.

— Ще се съблечеш гола за мен? Тук? Сега?

Бран бе подценил дарбата си да убеждава. Оргазмът, който бе получила сега, бе нищо в сравнение с върховното блаженство, с което

я бе дарил преди. Тя искаше всичко. Имаше да наваксва цяла седмица и някак си, когато беше с него, обичайната Карли изглежда изчезваше и тя се превръщаше в жената, която вземаше това, което желаше, без да я е грижа за последствията.

А тя искаше да го люби с уста.

— Да. — В мига, в който ръцете му се отпуснаха, тя се изправи на крака. Огромното облекчение, което изпитва, я накара да осъзнае колко напрегната се е чувствала през по-голямата част от времето. Винаги бе имало очи, които да я наблюдават и съдят и това я бе карало да бъде строга към себе си. Но сега, с него, нямаше място за свян. Той ѝ предлагаше нещо, което тя ценеше много повече от гордостта си. Искаше да бъде едно цяло с него, а това означаваше да забрави обичайното си благоприличие и да бъде Карли, която Бран бе освободил от оковите на задръжките и правилата.

Тази Карли нямаше нищо против да бъде гола с него.

Младата жена се извърна и видя, че той я наблюдава. Беше се облегнал назад с бира в ръка, самото vyplъщение на безгрижието, докато отпиваше от бирата и се наместваше по-удобно.

И в този миг тя си спомни, че този мъж бе ценител на стриптийзъорки.

Погледът му се втвърди.

— Недей. Не знам какво точно си мислиш, но не го прави. Искам да те видя гола. Не искам срамежливостта ти да ми попречи да ти се насладя. Погледни възбудата ми и ми кажи, че не си мисля колко прекрасна си без всички тези дрехи. Свали ги. Разкрий се за мен.

Той беше мъж, който обичаше да гледа.

Е, тя нямаше да го разочарова и щеше да му устрои шоу.

* * *

Възбудата му го болеше, докато я чакаше да реши. Бран бе видял светлината в очите ѝ да помръква и знаеше, че тя си мисли за онази злобна помия, която бе излял отгоре ѝ в нощта, когато се скараха. Ако можеше да върне думите си назад, щеше да го стори, въпреки че някои от тях бяха истина. Беше спал с много жени и почти всички имаха много по-голям сексуален опит от Карли. Тогава защо тя беше

единствената, за която копнееше? Винаги когато бе пожелавал жена, се намираше някоя, с която да си легне.

Сега това се бе променило и жената, която желаше, имаше конкретно лице. Лицето на Карли. Имаше усмивката на Карли, нейните чувствени извивки и сладкия ѝ южняшки акцент.

Той се нуждаеше от нея за много повече, отколкото за секс, но не беше сигурен, че го заслужава.

Ръцете ѝ посегнаха към копчетата на блузата ѝ и в този миг всичко изгуби значение. Щеше да я люби по всички възможни начини. Щеше да заговорничи и да стори всичко, което бе по силите му, за да я задържи, когато мисията им приключеше.

Изминалата седмица бе истински ад. Той жадуваше толкова отчаяно за нея, но беше стоял настрана, защото не бе сигурен, че ще може да се контролира. По цял ден се подчиняваше на заповедите на онази жена, усмихваше се, макар че дяволски добре знаеше какво правеше тя. Прибираше се много късно в дома на Карли и първото му желание беше да я събуди, да я покрие със себе си, да заличи от тялото ѝ всички неприятности и тревоги от деня, да я накара да крещи от удоволствие, а той отново да се почувства мъжът, който искаше да бъде.

Но дали можеше да бъде мъжът, от когото тя се нуждаеше? Това бе въпросът, който през цялата седмица не му даваше мира. Можеше ли да бъде мъжът, който бе готов да забрави миналото, за да има бъдеще с нея?

Трябваше да престане да мисли за това. Това бе ключът. Вместо това щеше да мисли за нея. Тя вече бе завладяла сънищата му. Нямаше абсолютно никаква причина да не завладее и мислите му през деня. Когато бяха лоши, той щеше да се съсредоточи върху нея.

И щеше да се контролира. Тя не биваше никога повече да вижда другата му страна. Никой не биваше. Трябваше веднъж завинаги да престане да дава воля на несдържаното насилие и гнева си.

Оптимизъм. Това бе неговата нова кодова дума.

Страст бе друга хубава дума. Усети тази дума, когато тя стигна до третото копче на строгата блуза, която носеше, и гърдите ѝ започнаха да надничат изпод плата. Красиви гърди, които изпълваха шепите му, с розово кафеникави зърна, които жадуваха за устните му, умоляваха за вниманието му.

Разполагаха с часове преди да кацнат. Колко пъти можеше да я накара да изпита оргазъм? Щеше ли да бъде достатъчно, за да я задържи при себе си, когато всичко това приключеше? Дали сексът беше достатъчно здрава верига, за да я привърже завинаги към него?

За пръв път истински се замисляше за предложението на Дрю. Брат му беше готов да направи инвестиция, която да направи Карли новата Патриша Кейн и щеше да постави Бран начело на новото начинание. Той се пазареше със съдбата, надявайки се, че парите, сексът и обещанието за власт щяха да я накарат да пренебрегне факта, че Бран бе като ходеща бомба със закъснител.

— Покажи ми повече. — Нямаше значение, защото той щеше да намери начин да се погрижи за нея. — Отърви се от този сутиен.

Харесваше му как тя се изчервяваше. Кожата ѝ още бе румена от преживяния оргазъм, устните ѝ бяха подпухнали от целувките му, ала тя все пак успяваше да се изчерви. Можеше хиляди пъти да я доведе до оргазъм и тя пак щеше да си остане невинна.

Внезапно съжали, че Карли не е единствената жена, която е познал. Какъв ли щеше да бъде животът му, ако я бе срещнал преди години? Ако родителите му не бяха умрели и той бе отраснал в някоя спретната къща с бяла ограда, съдбата го бе срещнала с Карли и той се бе оженил за нея?

Пропъди мисълта, защото това не се бе случило и никога нямаше да се случи. Не можеше да бъде невинен с нея, можеше само да я закриля и пази.

Тя захвърли блузата и преди Бран да успее да премигне, разкопча сутиена. Погледът ѝ се стрелна към мястото, където бе изчезнала стюардесата.

— Тя няма да дойде.

Устните на Карли леко се извиха.

— А ако самолетът се разбие?

— Тогава трябва да побързаме.

Нямаше да крие колко силно я желае. От никого. Беше казал на закачливата стюардеса, че ако не иска да види доста скандални секс сцени, не бива да си показва носа, докато самолетът не започне да се снижава за кацане.

Жената се бе усмихнала разбиращо, давайки му да разбере, че това не е първото самолетно родео на борда на този самолет, бе му

показала къде има презервативи и развеселено се бе оттеглила.

И ако този секс марафон се разчуеше, той нямаше нищо против. Искаше всички до един в „Кейн Корпорейшън“ да разберат, че той принадлежи на Карли. Без значение кой плащаше така наречената му заплата.

— Какви прекрасни гърди — пророни тихо, докато страстта бушуваше в гърдите му. — Защо не ги докоснеш?

Тя обхвана гърдите си, ноктите ѝ с розов маникюр контрастираха с кожата.

— Ето така? Така ли искаш да ги докосвам? — Определено тази игра му харесваше. Натрупаните през седмицата стрес и тревога започнаха да се стопяват.

Ръцете ѝ стиснаха гърдите, палците ѝ затъркаха зърната.

Да, тя не обичаше, когато той беше прекалено нежен. Харесваше ѝ, когато поемаше контрола. Дори засега да се изразяваше само в устни команди. Когато отново се озовеше в ръцете му, щеше да иска той да е малко груб. Неговото момиче не беше крехко цвете. Беше корава, емоционално и физически. Можеше да се справи с него.

— Потъркай зърната между палеца и показалеца.

Тя се подчини, дишането ѝ се учести, когато ги потърка. Зърната ѝ станаха твърди и зачервени от удоволствие.

— Кажи ми нещо, Карли. Обичаш ли, когато смуча зърната ти? — Харесваше му да ѝ говори мръсни думички. Тя не би изрекла подобни, но откликваше на неговите. Ако ѝ позволише, можеше да се превърне в игрива развратница.

— Да — промълви тя пресипнало. — Обичам, когато смучеш зърната ми, Бран.

Това беше всичко, което той искаше.

— Сега свали полата.

Пръстите ѝ се спуснаха надолу и палците се плъзнаха под колана на полата. Дрехата беше от бяла прозрачна материя, малко в бохемски стил. Харесваше му, но гола я харесваше повече. Тя смъкна полата надолу по краката си. Бе изритала сандалите си веднага щом бяха заели месата си. Той бе забелязал този неин навик. Ако не се налагаше да носи обувки, тя предпочиташе да бъде боса. Когато се приберяха у дома, тутакси ги сваляше. През половината време, докато седеше зад

бюрото, обувките ѝ бяха до нея. Можеше да притегли краката ѝ в скута си и да ги разтрива, докато я превърнеше в мъркащо котенце.

Време. Нуждаеше се от повече време, за да създаде вечерни ритуали като разтриване на ходилата, дълги любовни игри в леглото и под душа, докато мие косата ѝ. Тя беше чувствително създание. Щеше да бъде лоялна на мъжа, който ѝ даваше спокойствие и наслада.

Стоеше пред него само по бели памучни бикини, които бяха толкова дяволски мокри, че не скриваха нищо. Приличаше на красива девойка, чийто любим я бе задоволил, но тя очакваше още.

— Ела тук. — Той се намести по-напред и разкрачи бедра, за да се настанят тя между тях.

Карли прекоси разстоянието, което ги делеше, приближавайки прекрасното си тяло до неговото. Ръцете му погалиха бедрата ѝ, едва не запяха от радост, почувствали се като у дома в минутата, когато двамата се озоваха кожа до кожа. Бран се приведе и зарови нос между краката ѝ, вдъхна дълбоко аромата ѝ. По дяволите, обичаше това ухание. Искаше винаги да го усеща около себе си. Прокара език по влажния плат, а тя потръпна и простена.

— Моля те, Бран.

Обичаше, когато му се молеше.

— Да. Свали бикините и седни на седалката си. Разтвори широко крака и аз ще ти дам това, което искаш.

Ръцете ѝ се заровиха в косата му.

— Не. Не искам това. Имам предвид, че го искам, но първо искам нещо друго.

Той искаше да ѝ даде всичко. Искаше да поиграе с нея, както би казал зет му. Играта означаваше да изследват границите на сексуалната си връзка. Играта означаваше да открият какво доставя удоволствие и на двамата. Играта щеше да ги обвърже, да изгради интимност помежду им.

— Какво искаш, бебче? Какво искаш повече от това, да почувстваш езика ми?

— Ти да почувстваш моя.

Бран си пое дълбоко дъх. Да, мамка му, и той го искаше.

— Получих медицинските изследвания, според които съм напълно здрав. Повече няма нужда да се притеснявам и въздържам.

— Искам да те вкуся.

— Тогава падни на колене. — Той се отпусна назад. Определено можеше да играе тази игра. — И разкопчай панталона ми. Но внимавай, много съм твърд.

Едва можеше да диша, толкова бе възбуден.

Карли се отпусна на колене между краката му и се нагласи в позата, в която той желаше. Точно там, където той я искаше. Впи поглед в него, докато ръцете ѝ се придвижиха към копчето на панталона. После смъкна ципа.

— Виждам.

Ръцете му обхванаха облегалките на креслото, пръстите му се забиха в него, за да не се протегне и да не я притегли точно там, където я искаше. Това беше нейното шоу. Засега.

— Какво смяташ да правиш?

Тя облиза пухкавите си устни, в очите ѝ засия светлина.

— Мисля, че ще те целуна.

Пъхна пръсти под ластика на боксерките и освободи възбудата му. Бран въздъхна от облекчение. Върховете на пръстите ѝ погалиха кадифената плът. Цялото му тяло се напрегна от предвкушване на удоволствието.

— Първо го докосни. Поеми го в ръка. Можеш да бъдеш груба. Няма да се счупи.

Пръстите ѝ се обвиха около него и гореща вълна се разля по цялото му тяло. Ръката ѝ се раздвижи. Карли изглеждаше опиянена от възможността да го докосва. Все още им предстояха толкова много съвместни преживявания. Трябваше да се изследват и опознаят. Бран никога не бе прекарвал толкова време с нито една жена. Използваше секса, за да се почувства по-добре, доставяше удоволствие на жената, за да се увери, че и той има място на този свят.

Но не и с нея. С нея Бран искаше и да вземе. Искеше всичко, което тя можеше да му даде. Карли го правеше малко егоистичен. Не беше сигурен дали това е добре, но сякаш му харесваше.

Тя се надвеси над него и изненадващо целомъдрено целуна възбудата му. Той простена от задоволство, а сетне си пое дълбоко дъх, когато езикът ѝ се плъзна надолу.

В гръбнака му избухнаха огнени пламъци, принуждавайки го още по-здраво да се вкопчи в страничните облегалки на креслото. Искеше да вплете пръсти в косата ѝ, да я принуди да го поеме целия.

Застави се да остане неподвижен, докато тя го проучваше с език. Толкова хубаво. Чувстваше се толкова дяволски хубаво.

— Точно това искам — изхъхри той с едва доловим глас. — Устата ти е идеална.

Езикът ѝ описа кръг и се спусна надолу. Той изсъска, когато зъбите ѝ леко го одраскаха, но се наслади на усещането върху кожата си, което отново насочи вниманието му към момента.

Бран сведе поглед към нея и най-сетне си позволи да докосне косата ѝ. Мека и копринена. Като самата Карли. Всичко в Карли беше меко — от тялото до сърцето. Пръстите му се оплетоха в косата ѝ, не я направляваха, по-скоро ѝ подсказваха какво иска. Повече. Повече от устата ѝ върху тялото му. Повече от нея в живота му. Просто повече от самата нея.

Тя не спираше да го люби с уста. Влажно, топло и меко... Бран се остави по течението на божествения поток.

Усети, че не може да се сдържа нито секунда повече. По-късно щеше да прояви егоизъм. Сега искаше да я извиси отново до върховете на оргазма, да почувства стегнатата ѝ женственост.

А още повече — искаше да я гледа.

— Спри. — Той дръпна леко косата ѝ. — Ела тук и ме възседни.

Карли го близна за последен път. Бран я притегли нагоре, нетърпелив да се слее с нея. Никога не се бе чувствал толкова истински, както когато бе дълбоко в Карли Фишър. Когато беше с нея, той не бе най-незначителният брат. Беше Бран, който можеше да я направи щастлива.

Тя го караше да вярва, че и той можеше да бъде щастлив.

Езикът ѝ се преплете с неговия, когато се целунаха. Отначало беше срамежлива, но когато решише, неговото момиче се отдаваше докрай. Той обожаваше колко щедра и всеотдайна е тя.

Изправи се и плъзна влажните си бикини надолу по бедрата.

— Значи лекарят ти потвърди, че си здрав?

— Да, а ти вземаш противозачатъчни хапчета.

— Повече никакви стриптийзъорки, Бран — закани се тя и се намръщи.

Как можеше да ѝ обясни, че не желае никоя, освен нея? Как можеше да я накара да разбере?

— Повече няма да има никоя друга. Само ти. Само ние.

Той беше решен да се получи. Някак си. Все щеше да измисли начин.

Карли се нагласи в скута му.

— Докато сме заедно.

Той смяташе това да продължи много дълго време. Сграбчи бедрата ѝ и с мощен тласък проникна в нея, сливайки ги в едно. Стисна зъби, за да потисне напирашщото желание да се освободи. Тя беше толкова тясна. Той я притискаше здраво, чу стенанието ѝ, когато я изпълни докрай. Бран се сдържаше, приковал поглед в нея, изпълнен с копнеж този миг да продължи вечно.

— За дълго време, Карли. За много дълго. Никога не съм желал жена така, както желая теб.

Тя отново го целуна. Езиците им се извиваха в чувствен танц, докосваха се и си играеха, докато той ѝ даваше време да свикне с него. Задържаше я неподвижно, целуваше устните ѝ. Сетне се плъзна надолу. Изви леко гърба ѝ, за да има по-добър достъп до гърдите ѝ. За това беше жадувал през цялата седмица, да я има отворена и готова за удоволствието, гола и гостоприемна, приветстваща го у дома.

— Ти дори не си свалил дрехите си — прошепна Карли, докато той целуваше гърдите ѝ.

Обожаваше начина, по който тя се гърчеше.

— Следващия път ще ги сваля. Чух, че самолетът разполага с баня, душ и всичко останало. Ще трябва да се изкъпем след всички мръсни неща, които възнамерявам да направя с теб.

Време беше да започва. Имаха само още пет часа. Може би щеше да успее да осъществи всичко, което искаше. Можеше да я люби с часове, но след ден отново щеше да е на работа и ако всичко вървеше по план, по някое време тази седмица мисията им щеше да приключи. Той трябваше да се увери, че когато изпълнеха задачата си, тя щеше да тръгне заедно с него.

Бран стисна бедрата ѝ.

— Ела. Отведи и двама ни там, където искаме да бъдем.

Никога досега в живота си не бе правил секс без презерватив. Не искаше нищо да ги разделя. Изведнъж го осени мисълта, че едно бебе щеше да е добър начин да накара Карли да остане при него. Тя щеше да се омъжи за него. Това щеше да я задържи при него. Едно дете щеше да ги свърже завинаги.

Внезапно в ума му изплува картина на Карли с бебе.

— Целуни ме. — Ставаше емоционален. Тя го правеше такъв. Никой друг в живота му, освен нея, не бе успявал да извади наяве чувствата му. Гняв, ярост, всичко това винаги клокочеше под повърхността. Но Карли го караше да чувства нещо повече. Карли го караше да желае повече.

Тя се приведе напред. Не промени ритъма си, докато синхронизираше движенията си с неговите.

Двамата препускаха към шеметните висини, вкопчили се един в друг.

Той усети как ноктите ѝ се забиват в плата на ризата му. Обичаше, когато тя подивяваше и го белязваше. Карли потръпна в обятията му, когато достигна върха.

Оргазмът ѝ възпламени неговия. Завладя го божествено удоволствие, докато мъжествеността му проникваше все по-надълбоко.

Карли се притисна към него, тялото ѝ обви неговото.

— Значи това означава да правиш секс в самолет?

— Да. Мисля, че трябва да станем редовни пътници. — Той въздъхна и се отпусна. Дрехите му бяха тотално раздърпани, но не му пукаше. Нищо нямаше значение, освен жената в обятията му. Целуна я. Двамата изглеждаха блажено отмалели, опитващи се да удължат този миг.

Бран искаше вълшебството да продължи безкрай.

Карли огледа елегантната бална зала. Малцина имаха бални зали в дома си, но имението на Патриша Кейн можеше да се мери с Версай. Всеки детайл от имението на площ от близо петстотин и шестдесет квадрата с изглед към океана бе старателно подбран — от италианските мраморни подове и изящните гипсови корнизи до басейна и фонтана. Днес къщата посрещаше двестата най-близки приятели на Патриша.

— Чуваш ли ме добре? — прозвуча мъжкият глас в ухото ѝ.

И в ушите на още неколцина души, за които Патриша не подозираше. Карли не беше свикнала с всички тези шпионски джаджи. За щастие, определено беше свикнала постоянно да има слушалка в ухото си. Тази просто беше на различна честота. На избраната от Дрю Лолес.

— Чувам те.

Никой нямаше да се усъмни заради това, че говореше в слушалката. На подобни партита тя постоянно разрешаваше всевъзможни проблеми.

— А аз виждам през камерата. Засега всичко е наред — разнесе се спокойният глас на Дрю в ухото ѝ.

Карли носеше миниатюрна игла върху коктейлната си рокля. Приличаше на звезда с диамант, но всъщност беше още една от шпионските джаджи. Тя щеше да позволи на Дрю и екипа извън къщата да виждат какво става от нейната перспектива. Е, по-точно от перспективата на лявата ѝ гърда.

Погледна към долния етаж. Гостите се движеха навън и навътре от балната зала, плъзгащите врати бяха отворени към задния двор и великолепната гледка към Тихия океан. Облечените в смокинги сервитьори си проправяха път през тълпата, предлагайки шампанско и ордъври. Свиреше струнен квартет, а Карли бе уредила по-късно да пее една от най-популярните оперни певици на „Метрополитън“.

През последните пет години редовно бе организирала този прием, но никога не се бе чувствала по-нервна. Ръцете ѝ леко трепереваха и изглежда нямаше да се успокоят.

Това беше. Ако Бран откриеше онова, което търсеха, връзката им щеше да приключи. Е, тя трябваше да вземе решение какво ще прави. Имаше чувството, че Бран няма нищо против да се виждат още известно време. Дори се шегуваше как двамата трябва да заминат на почивка. Беше предложил да я отведе някъде за няколко седмици.

Чудеше се дали това не беше неговият начин да се сбогуват. Или пък неговият начин да сложи ново начало във връзката им.

През последната седмица беше спала с него всяка нощ. Той се прибираще късно и я любеше. И на сутринта отново. Когато се любеха, Карли имаше чувството, че тя му е необходима.

Но когато се опитваше да поговорят за нещо сериозно, той ставаше уклончив и сменяше темата.

Що за бъдеще имаше тя с мъж, който не желаше да говори с нея за миналото си? Който дори не желаше да признае, че има проблем? Тя не би могла да изгради истински живот с него. Винаги щеше да бъде в очакване той да експлодира и да разруши всичко, което бяха създали.

Наблюдаваше го, когато той влезе в залата. Засега следваше плътно Патриша, но след няколко минути щеше да възникне спешна ситуация, изискваща неговото присъствие. Всичко бе идеално планирано. Поне стотици пъти бяха обсъждали стъпка по стъпка цялата операция.

Предишната нощ Бран бе успял да откъдне електронната карта за достъп за личния кабинет на Патриша. Той я бе дал на Кейс да извади дубликат и я бе върнал, преди тя да усети липсата ѝ. Дрю бе хакнал домашната алармена система. Можеше да заглуши сигнала, сигнализиращ отварянето на вратата. Бран имаше в джоба си уред, който щеше да копира информацията от всичките ѝ компютърни устройства и в същото време да свърже Дрю със сейфа в кабинета. Всички устройства бяха електронни, което ги правеше напълно уязвими за точно тази страна на злия гений на Дрю. Бран щеше да претърси бюрото ѝ, дрешника и всичко в нейната светая светих.

Доколкото Карли знаеше, той щеше да бъде единственият човек, освен Патриша, който е бил в онази стая, откакто имението е било

построено. Тя го наричаше своето убежище, нейният личен рай. Карли никога не бе престъпвала прага му.

— Това онази личност ли е, която ми се струва, че е? — прозвуча ниският глас на Дрю в слушалката.

Карли сведе поглед и ахна.

Шелби Гейтс влезе в балната зала, сякаш беше господарката на имението. Носеше дизайнерска рокля, показваща всичките ѝ убийствени извивки и приличаше на жена с мисия.

Мисия, която можеше да разбие на пух и прах тяхната и това щеше да бъде пълна катастрофа.

— Ще ѝ откъсна главата. Кажи на Кейс да изчака, докато заема отново позиция, преди да започне играта. И пак повтарям, дръж топката извън игра. Схващаш ли? — Карли заслиза по стълбището.

— Чувам те. Но изобщо не схващам. Мисля, че си гледала прекалено много шпионски филми. Знаеш ли, че терминът „топка“ всъщност се отнася за ядреното куфарче на президента. — Дрю както винаги беше изтъкан от логика.

Нека я съди, задето бе проспала „Еър Форс 1“.

— Разбираш ли какво ти казвам?

— Да, Карли. Вече осведомих Кейс, че е възникнал малък проблем. Ако не изведеш онази жена оттук, ще се постарая тя никога повече да не ме притеснява. Мога да наредя да я отведат на един от безбройните самотни острови, където няма да може да причинява неприятности. Притежавам няколко такива.

Тя не се съмняваше в думите му. Беше разбрала, че Дрю Лолес никога не се шегуваше с отмъщението. Въобще, този мъж рядко се шегуваше с каквото и да било.

— Какво е облякла тази напаст? — Дрю звучеше още по-бесен отпреди малко. — На това пола ли му викат? Все едно е увила лейкопласт около задника си.

— Това е модел на Ерве Леже — тросна се Карли раздразнено. Шелби изглеждаше фантастично в жълтата рокля. — И е съвършено благоприлична.

— Може би, ако се носи от някоя супермоделка, която никога в живота си не е помирисвала чийзбургер. Върху тази жена би трябвало да се смята за престъпление. — Звучеше ужасно превзето за мъж, който бе възплъщение на самия грях, когато свалеше ризата си.

Веднъж бе влязла във фитнес залата и го бе заварила заедно с Бран и Кейс по време на една от тренировките им. Имаше всевъзможни модерни фитнес уреди, но единственото, което бе видяла Карли, бяха невероятно привлекателни мъжки гърди. Въпреки че не беше толкова секси колкото Бран, Дрю определено можеше да се похвали с мускули. Никой мъж, който говореше като супер умник, нямаше право да изглежда така без риза.

— Определено ще я уведомя за неодобрението ти.

— Аха, кажи й, че ако още веднъж я спипам да се опитва да хакне личната ми компютърна система, няма да я изпратя на самотен остров — парира Дрю. — Ще се озове в затвора.

Гневът в гласа му я накара да се усмихне. Хубаво беше да види, че някой на този свят можеше да изкара от нерви Дрю.

— Тя е проникнала в личната ти компютърна система?

— Просто е извадила късмет.

Карли се промушваше през тълпата. Видяла бе Патриша да се отправя към басейна, където се бяха разположили неколцина от най-щедрите й инвеститори с чаши със скоч и бърбън в ръце.

Шелби изви врат, опитвайки се да види над множеството от глави. Макар и покачена на безбожно високи токчета, това явно й струваше усилия.

— Ще падне от тези токчета — избоботи в слушалката гласът на Дрю, досущ като магаренцето Йори. — Като че ли има нужда да прави краката си по-дълги.

Карли успя да достигне до приятелката си.

— Каква изненада да те видя!

Очите на Шелби блеснаха, но тя се включи в играта и се наклони напред за прегръдка.

— Аз също много се радвам да те видя.

Карли я прегърна, приближавайки до ухото й.

— Какво, по дяволите, правиш тук, престъпнице?

— Ето как трябва да се говори с нея — заяви Дрю. Задоволството придаде дълбочина на тембъра на гласа му.

Шелби се намръщи.

— Не съм престъпница.

Карли я улови за лакътя и я поведе към място, където можеха да си поговорят, без да привличат внимание.

— Нахлуването в чужда собственост е престъпление и точно в това ще те обвини Патриша, ако те залови тук. Как влезе?

— Името ми беше в списъка на поканените — отвърна неканената гостенка, продължавайки да се мръщи, докато Карли я влачеше към другия край на балната зала.

— Аз лично одобрих списъка. — Карли изтика приятелката си в коридора, който ги отведе в крилото с личните помещения на обитателите на имението. Наблизо стоеше охранител, но за щастие беше човек на „Маккей-Тагарт“ и им кимна да минават. — Ти не фигурираше в него.

Тя набута Шелби в най-близката стая. Оказа се салон. Имението разполагаше с няколко. Точно този беше личният салон на Патриша. Мебелите бяха удобни, а стените бяха украсени с произведения на изкуството, които тя колекционираше, и лавици с книги, които навярно никога не бе чела.

Изведнъж Карли остана като ударена по главата от мисълта какво бе направила Шелби, за да фигурира името ѝ в списъка с гостите.

— Ти си хакнала компютъра ми?

Може би Дрю имаше право.

Шелби се извърна, скръствайки ръце пред щедрия си бюст.

— Смятам да се изправа срещу нея, Карли. Искam да ѝ задам няколко важни въпроса. Този път няма да ти позволя да ме разубедиш.

Карли пое дълбоко дъх.

— Скъпа, знам, че смяташ това за добра идея, но си избрала лош момент. Трябва да си вървиш.

Шелби поклати глава.

— Не мога. Не мога да докажа, че тя е убила брат ми, но мога да разруша империята ѝ. Искam да знам какво е направила с Франсин Уелс. Жената направо е изчезнала от лицето на земята и аз мисля, че Патриша я е убила.

— Тя знае за Франсин Уелс? — Гласът на Дрю се бе снижил почти до шепот.

Но пак беше прекалено силен. Тя го игнорира. По-късно щяха да се занимават с мистериозната жена, която се предполагаше, че е била предшественицата на Карли.

— Разполагаш ли с някакво доказателство?

Шелби стисна челюст.

— Налице са доста съвпадения. Трябва да застана срещу нея и да видя как ще реагира.

— Ще реагира като те тикне в затвора, Шелби. Ще те дискредитира и ще те разкъса на парчета. Искам да я оставиш на мира.

— След всичко, което тази жена ти е причинила? След начина, по който се е отнесла към сестра ти? Ти ще ми откажеш възможността да я погледна право в очите и да ѝ заявя, че знам какво е сторила?

Карли се протегна и сложи ръка върху ръката на Шелби.

— Знам какво е сторила. Обещавам ти, че когато можем да го докажем, ще те оставя да се конфронтираш с нея.

— Питай я за Франсин Уелс — каза Дрю.

За човек, който ѝ бе наредил да пази мисията в тайна, той бе ужасно разговорлив. Как се предполагаше да го направи, без да обясни на Шелби, че един Лолес ѝ диктува в ухото?

— Може би никога няма да успея да докажа какво е причинила на брат ми, но навярно мога да направя нещо повече. — Шелби се приведе и зашепна: — Мисля, че става дума за нещо много по-голямо, отколкото съм си представяла, Карли. Когато брат ми е започнал да се рови в бизнес делата ѝ, той е открил нещо друго. Нещо, което е свързано със събития от преди двадесет години. Тревожа се за теб. Някой много усилено се стареа да ми попречи да разследвам.

Аха, най-после нещо се подреждаше.

— За Франсин ли говориш? Тя ли е свързана със събитията от преди двадесет години?

Шелби кимна.

— Странно е, но откакто ти ми каза за нея, не мога да престана да мисля за това. Тя е призрак, но невинаги е била. Преди двадесет години е била много видима. После сякаш изведнъж е изчезнала от лицето на земята.

— Накарай я да продължи да говори — нареди Дрю. — Искам да разбера всичко, което знае за Франсин Уелс. Мисля, че аз съм пропуснал нещо. Бран я спомена преди време, но напоследък започнах доста да мисля за тази жена. Ако Франсин Уелс е човекът, за когото я смятам, тя е била много близка с баща ми.

— Ти мислиш, че Патриша има нещо общо с изчезването ѝ? От това, което знам, тя е помогнала на Патриша да изплува преди години. Тя е била мозъкът зад бизнеса.

Шелби отстъпи назад и закрачи из помещението.

— Но информацията за нея е доста оскъдна. Изчезнала е от Далас в деня след смъртта на Бенедикт и Айрис Лолес. Освен това е работела за същата компания. Намирам за странно, че е опразнила апартамента си и е заминала без никакво предупреждение. Дори не се е свързала с никого от приятелите си. Осемнадесет месеца по-късно тя се появява във ведомостта на новосъздадена компания с името „Страткаст“. Изчезнала е и оттам и ето къде историята става още по-странна. Веднага след като Патриша е продала акциите си от „Страткаст“, Франсин цъфва във Флорида, но в държавния регистър няма никакви данни, че притежава някаква собственост или поне жилище. Не е била назначена на работа в компанията, но очевидно Патриша ѝ е плащала в брой.

По гърба на Карли полазиха ледени тръпки. Нищо чудно, че Дрю се интересуваше от Франсин.

— Разбираш, че аз никога не съм я срещала. Само съм чувала истории за нея. Тя никога не е идвала в офисите, но Патриша често ходеше да я посещава. Останала съм с впечатлението, че Франсин е прекарвала доста време с Патриша, затова се обзалагам, че Патриша е плащала за къщата, апартамента или където там е живяла. Мнозина от служителите на „Кейн Корпорейшън“ вярват, че тя е била творческият мозък зад компанията. Патриша е била само фасадата, а Франсин — жената с идеите.

— Защо си е тръгнала? Преди четири години напълно е изчезнала. И Патриша не е плащала за жилището ѝ. Открих кореспонденция между Франсин и някакъв адвокат. Потърсих адреса, който тя е използвала. Жилището е собственост на Лия Уокър. Лия е загинала в автомобилна катастрофа по същото време, по което е изчезнала и Франсин.

Стомахът на Карли се сви на топка от очевидния извод. За смъртта на колко души бе виновна Патриша?

— Аз си мислех, че Франсин навярно е била доста възрастна дама. Предположих, че просто е починала.

— Била е на възрастта на баща ми. Работила е за него — заговори Дрю в ухото ѝ. — Не помнех името, докато Хач не раздвижи спомените ми. Работила е директно под ръководството на баща ми. Била е много интелигентна и е обичала да пише програми. Той я е

научил на много неща. Това, което не е умеела, е да готви. Хач си спомни един случай, когато се опитала да приготви торта за рождения ден на баща ми. Объркала захарта със сол. Трудно ми е да повярвам, че тя е била мозъкът зад „Раят на Патриша“.

Как е могъл да я познава? Тогава е бил на четиринадесет. Не си представяше, че е бил близък с колегите на баща си, но все пак това беше Дрю. Още от най-ранна възраст сериозно се е интересувал от програмиране. А и навярно старателно е проучил всички, които са били близки с родителите му.

— Имам някои сведения за нея — обясни Шелби. — Била е по-млада от Патриша и няма смъртен акт на нейно име. Прерових архивите с неидентифицираните жертви в Сан Агустин и районите около Ел Ей, но попаднах в задънена улица. Знам, че тя е изчезнала след убийствата и вероятно е потърсила закрила при Патриша Кейн. Смятам, че тя е жената, която е влязла в болничната стая на Стивън Касталано, преди той да почине. Той навярно е знаел нещо за нея и Патриша, което те са искали да потулят. Затова искам да я открия, но мисля, че те са по петите ми. Когато се сдобия с достатъчно доказателства, ще отида при единствения мъж, когото те не могат да купят.

О, господи. Не казвай Дрю Лолес. Не казвай Дрю Лолес.

— И кой е той?

Шелби изправи рамене.

— Името му е Дрю Лолес. Той е син на Бенедикт и след като се сдобия с доказателство, че родителите му са били убити, ще отида при него. Той живее някъде там и вярва на това, което са му казали от полицията. Мисли, че баща му е убил майка му. Няма представа, че е било заговор.

— Мамка му! — изруга Дрю.

Карли се извърна и промърмори под нос, защото беше прекалено хубаво да е права поне за едно проклето нещо.

— Нали ти казах.

Шелби беше увлечена да говори за плана си.

— Бях много внимателна. Разговарях с няколко души в тъмната мрежа^[1] за това, но не съм споделила с никого какво се опитвам да направя. Има един мъж, с когото работя. Мисля скоро да му кажа и смятам, че той ще може да ми помогне, но трябва да съм сигурна.

— Аз съм мъжът, за когото тя говори — призна Дрю. — Не ѝ го казвай. Аз трябва да ѝ разкрия истината. Но се налага да я посветим в плана. Трябва да ѝ кажеш за кого работиш и след това да се разкара оттам. Патриша се е раздвижила. Ако обяви началото на вечерята порано, всички ще сме прецакани.

Карли изпусна въздишка на облекчение.

— Шелби, аз работя за Дрю Лолес. Той всъщност постоянно ми лази по нервите и в момента не спира да ми дудне в ухото. Ние работим заедно и ще се възползваме от този прием, за да открием един файл, който се надяваме да съдържа информация за това, как Патриша, Стивън Касталано и Филип Стратън са били в заговор за убийството на Бенедикт и Айрис Лолес. Повярвай ми, той знае.

Шелби се закова на място и се ококори слисано.

— Майтапиш се, нали?

— Ни най-малко, освен това той е прикрепил видеокамера върху мен, така че навярно в този миг зяпа право в циците ти — завърши изповедта си тя.

— Карли!

Тя напълно пренебрегна възмутения протест на Дрю.

— Ти работиш за Андрю Лолес? — попита Шелби, този път в гласа ѝ прозвуча нотка на надежда. — Не се бързай с мен.

— Не се бързам. Затова днес не бива да създаваш неприятности. Имаме реална възможност да открием информацията, от която се нуждаем и сега е най-благоприятният момент. След днешния ден ще измине поне една година, преди отново да имаме такъв шанс. Тя дава подобен прием само веднъж годишно.

Шелби кимна.

— Добре. Ще направя това, което искаш.

— Кажи ѝ, че скоро ще се свържем с нея — прозвуча отчаяното ръмжене на Дрю в ухото ѝ. — Хач иска да говори с нея. Той много добре е познавал Франсин. Изненадан е, че тя въобще може да е била замесена с Патриша. Искаме да видим всичко, с което Шелби разполага. Утре тя може да лети заедно с нас за Остин.

Карли щеше да присъства на тази среща. Дори само за да му натякне, че милион пъти му го е казала.

— Дрю предлага утре сутринта да дойдеш с нас в Остин.

В очите на Шелби светна надежда.

— Ще дойда. Ще донеса всичко, с което разполагам. Как мога да помогна тази вечер?

— Измъкни се незабелязано. — Карли погледна часовника си. Закъсняваха. Трябваше да се върне на мястото си. Цялата тази мисия приличаше на подредено в редица домино. Нямахте да се получи, ако първата плочка не беше правилно поставена. — Просто се измъкни оттук и се постарай Патриша да не те забележи.

Шелби я прегърна.

— Ще го направя. Обещавам. Късмет, Карли.

Приятелката ѝ забърза към вратата.

— Ще трябва да ѝ кажеш, че ти си мъжът, с когото е флиртувала онлайн — рече Карли. Нещата щяха яко да се оплескат, ако Шелби сама го откриеше. Изобщо не се съмняваше в това. Дрю щеше да си спести много неприятности, ако признаеше, че е сгрешил. Шелби разбираше необходимостта да се действа под прикритие.

Навярно можеха да поговорят за това по време на приятна вечеря. Щеше да ѝ достави удоволствие да влезе в ролята на сватовница.

— Карли, трябва да отидеш до камината.

Младата жена завъртя очи, въпреки факта, че той не можеше да я види. Обърна се и се запъти към вратата.

— Дрю, нямам време за игрички.

— Спри и се върни при проклетата камина.

Той беше най-дразнецият мъж. Сега пък се интересуваше от изкуство? Тя покорно се обърна с лице към стената. Полицата над камината беше красиво изработена, в тон с топлите нюанси на стаята. От двете страни се виждаше колекцията от книги на Патриша. Карли предполагаше, че в тази стая бяха подредени романите. В имението имаше друга голяма библиотека, съдържаща готварски книги и томове, посветени на архитектурата и декорирането на дома.

— Искам да се приближиш до онази ваза.

В средата на полицата бе поставена ваза. Беше красива, но изглеждаше странно не на място, тъй като повечето вещи в салона бяха произведения на изкуството. Тази, макар и с прилична изработка, очевидно беше дело на любител. По глазурата се виждаше лека украса. Тоновите преливаха от светли до смолисточерни към дъното. Беше достатъчно голяма, за да побере дузина цветя, но Карли никога не бе

виждала Патриша да я използва за цветя. Вазата винаги бе седяла в средата на полицата.

— Стои тук, откакто работя за Патриша. Да не си любител на керамиката?

— Моята майка я е направила.

Карли застина.

— Сигурен ли си?

— Беше върху полицата над нашата камина до деня, в който тя умря. Мислех, че е била унищожена в пожара. Какво прави тук? Майка ми обичаше тази вещ, бе първата ѝ истинска творба. Беше ми казала, че останалите били изкривени, но за пръв път тази се получила както трябва. Онзи ден опече кексчета, за да го отпразнуваме и сподели, че обмисля да се посвети на изкуството.

Карли долови вълнението в гласа на Дрю.

— Искаш да я открадна ли?

Почукването на вратата прекъсна диалога. Сърцето на младата жена едва не изхвъркна от уплаха, но си заповяда да не се паникьосва. Когато вратата се отвори, тя започна да говори:

— Не, не искам соса да се сервира върху пилето. Трябва да бъде в купичка отстрани и ще откъсна нечия глава, ако не е. — Извърна се и видя насреща си банкет мениджъра.

Добре. Изглеждаше, сякаш бе влязла тук, за да размени няколко думи с готвачите. Карли изви вежда.

— С какво мога да ви помогна?

Господин Търнър се намръщи извинително.

— Съжалявам, че би безпокоя, но трябва да знам как ще преминем от коктейлите към поднасянето на вечерята.

— Върви с него, Карли — изрече Дрю с глух глас. — Това няма значение. Единственото, което ни интересува, е да проникнем в кабинета ѝ.

Усети как сърцето ѝ се свива, но знаеше, че той е прав.

— Нека погледна. Искам преходът да е възможно най-гладък.

Мислено се помоли и мисията да протече така.

* * *

Бран пристъпи напред и докосна слушалката в ухото си. Времето за действие бе настъпило и нямаше връщане назад. Всичко, за което се бяха подготвяли, всички години на саможертва, се свеждаха до това. Патриша беше последният жив човек, който би могъл да разполага с доказателството, от което се нуждаеха.

Патриша се смееше на шегата на някакъв сенатор. Приличаше на истинска ледена кралица и всички наоколо я гледаха в захлас. Не го разбираше. Единственото, за което можеше да мисли, бе жената, чиято черна коктейлна рокля скриваше прекалено много чувствените ѝ извивки.

Беше поискал да ѝ купи нова рокля, да я заведе на „Родео Драйв“ и да си избере нещо ярко и блестящо. Карли бе отхвърлила желанието му със смях. Очевидно на подобни събития тя трябваше да стои в сянка.

Един ден тя щеше да бъде центърът на приемите, които даваше. Щеше да бъде центърът на целия му свят.

Тя винаги пламенно откликваше на ласките му, тогава защо имаше чувството, че я губи?

Трябваше да престане да се отдава на подобни мисли. Те го изнервяха. Утре сутринта Карли щеше да дойде с тях в Остин. Това би трябвало да е достатъчно засега. Бран щеше да се постарее, да се установи на новото място и постепенно щеше да си проправи път в живота ѝ. Карли щеше да се обвърже с него и той щеше да стори всичко по силите си, за да я направи щастлива.

Щеше да забрави за миналото и да се съсредоточи върху бъдещето. Това беше всичко, което трябваше да направи.

Огледа се и видя, че смяната му е на път. Кейс си проправяше път през тълпата. Като останалите членове на охранителния екип, Кейс беше облечен в смокинг, който скриваше факта, че носеше по тялото си повече от едно оръжие.

— Госпожице Кейн, боя се, че възникна проблем, с който се налага да се справя. Кейс ще стои до вас, докато отсъствам.

Тя се намръщи.

— Е, добре. Предполагам, че мога да издържа господин Тагарт за известно време, но гледай да се върнеш по-бързо. — Тя оправи реверите на смокинга му. — Уредих по време на вечерята да седиш до мен.

Това беше новина за Бран.

— Мога да ви пазя по-добре от разстояние.

— И какво му е забавното на това? А сега, бягай. — Отпрати смразяваща усмивка към Кейс. — Здравейте, господин Тагарт.

Сенаторът повдигна вежди.

— От „Маккей-Тагарт“? Скъпа моя, ти доста си се издигнала в този свят, щом ги използваш за лична охрана.

Кейс кимна на Бран, докато минаваше покрай него. Зад гърба си Бран чу Кейс да обяснява колко бил горд да работи за жена като Патриша Кейн.

Да, налагаше се да бъде по-добър актьор. Неговият зет го биваше много повече в преструвките и фалшивите усмивки.

Бран искаше единствено да се добере до нужната информация и да изчезне по-далеч оттук. Можеше да довърши смяната си на приема, а на сутринта да връчи оставката си. Патриша все още щеше да разполага с услугите на „Маккей-Тагарт“, а те щяха да имат време да прегледат данните и да открият това, което им бе нужно.

А двамата с Карли щяха да започнат нов живот. Тя щеше да приеме работата в „4Л“ и двамата да уредят отношенията си. О, тя още не се бе съгласила да приеме работата, нито бе казала, че ще се премести, но щеше да прекара следваща седмица в Остин с него и той щеше да се постарее тя никога да не пожелае да си тръгне.

Каква надежда имаше за тях, ако тя не желаше да говорят за бъдещето, а той не искаше да се задълбава в миналото?

Младият мъж изтика мисълта от главата си, докато вземаше по две стъпала наведнъж. Карли го чакаше там горе и той възнамеряваше да си свърши работата и колкото се може по-скоро да измъкне и двамата от опасността.

Тя крачеше пред кабинета. Тази част от резиденцията, наречена „забранена зона“, беше доста тиха и далеч от периметъра на охранителния екип.

Бран си пое дълбоко дъх и закрачи към нея. Още една задача и щяха да бъдат свободни. Това бе всичко. Само това и щяха да приключат. Той можеше да предаде всичко на Дрю и да изчезне.

Ако тя не пожелаеше да се премести в Остин с него, той щеше да се премести при нея. Никога нямаше да я напусне.

Очите на Карли се разшириха, когато Бран изкачи последните стъпала.

— Готов ли си? Не можеш да останеш вътре прекалено дълго.

Бран отиде право при нея и направи това, за което копнееше през целия ден. Сграбчи я в обятията си и впи устни в нейните. И тъмните гласове, които му нашепваха през целия ден, замлъкнаха.

Тя беше неговият покой.

Бран удължи целувката, опивайки се от близостта ѝ. Когато се отдръпна, беше готов за последния етап от мисията.

— Ще се върна след минута. Обичам те, Карли.

Сърцето му се изпълни с щастие, когато видя как ченето ѝ увисна и той изчезна през вратата, преди тя да успее да промълви и дума.

Нека си мисли известно време върху думите му.

Засуети се за миг, докато лявата му ръка се придвижи наляво, за да открие ключа на лампата.

— Наистина ли ѝ го каза просто така?

Мамка му. За един прекрасен миг бе забравил, че брат му бдеше в ухото му и можеше да чува почти всичко. Дрю се намираше на около километър и половина от имението, седнал в апартамент под наем, навярно приличащ на най-големият извратеняк на света, защото бе заобиколен от монитори. Имаше камери върху всеки един член на екипа.

— Не можеше ли да почакаш да открия ключа на лампата, преди да започнеш да ми опяваш?

— След като намериш ключа и го натиснеш, ще имаш да вършиш работа, затова сега е най-подходящият момент да ти опявам. Всъщност не ти опяхах. Бях изненадан, че ѝ казваш подобно нещо по средата на сериозна работа. Премести ръката си нагоре.

Какво си мислеше брат му, че прави той?

— Търся. Знаеш ли, ще ми е много по-лесно, ако си затвориш устата. А ѝ го казах, защото тя трябва да го знае.

— Сигурен ли си, че не ѝ го каза, за да не те напусне, когато всичко това приключи? Мисля, че ще ѝ е нужно нещо много повече от обяснение в любов, Бран. Мисля, че трябва да се видиш с някого, когато се върнем в Остин.

Къде, по дяволите, беше проклетият ключ? Бран извади телефона си, за да включи фенерчето.

— Ще се виждам с някого. Ще се виждам с Карли.

Успя да го включи.

— Имам друго предвид — заяви Дрю в ухото му. — Някой, който ще ти помогне да разрешиш проблемите си. Обърни се към стената, трябва да е там.

Най-големият му проблем в момента беше проклетият навик на брат му вечно всичко да контролира. Но в момента не желаше да мисли за това.

— Прав си. Трябва да се съсредоточа върху работата.

Завъртя телефона и откри една подова лампа. Слава Богу.

Дръпна шнура ѝ и стаята се освети в меки тонове на зелено, синьо и жълто. Бе една от онези лампи с цветно стъкло, които сякаш бяха излезли от друг век. Беше сигурен, че Карли знае как се наричат, но шибаното нещо едва осветяваше помещението.

— Кейс познава един тип в Далас, който успешно се справя с проблемите на ПТС — продължи Дрю. — Хей, ето там е бюрото.

— Ако не млъкнеш, ще изхвърля слушалката. Ясно ли е?

По линията се разнесе дълга въздишка.

— Използвай флашката, която ти дадох, за да свалиш информацията, а после потърси сейфа.

Бран долови разочарованието в тона на брат си.

Приближи се до бюрото, видя компютъра и пхна флашката в гнездото. Мониторът тутакси светна и поиска парола, а програмата върху флашката се задейства.

Това беше специалността на Дрю — да открива изобретателни начини да се сдобива с информация. Ако конкретно този компютър беше включен към интернет, нямаше да е нужно да проникват тук. Дрю щеше да направи всичко дистанционно.

Екранът просветна, когато програмата въведе паролата и започна да тегли файловете. Много файлове.

Бран въздъхна и включи малката лампа върху бюрото. Оказа се, че не е само за декорация.

— Засега се справям добре — рече той тихо и се зае да отваря чекмеджетата на бюрото. Очевидно господарката на дома си падаше

по канцеларските джунджурии. Имаше цяло чекмедже, пълно с грижливо подредени пособия и моливи във всички цветове.

— Ти едва не уби онзи мъж. Това изплаши не само Карли. На мен също ми изкара акъла.

— Сега не му е нито времето, нито мястото. — Бран отвори друго чекмедже и откри няколко писма. Взе едно и разпозна пощенския адрес на адвоката на Стивън Касталано.

— Изглежда никога няма да има подходящ момент. Чудя се дали наказваш себе си, или мен.

Бран подмина думите на брат си, защото тази посока на мисли го правеше неспокоен. Изнервен. Той нямаше отново да поеме по този път. Щеше да се съсредоточи върху проклетата си задача. Отвори плика и извади писмото. Беше написано върху бланка на адвокатската кантора и изглеждаше официално.

— Извинявай, Бран. По-късно ще поговорим за това. Сега навярно трябва да се насочиш към сейфа.

Но Бран беше много по-заинтригуван от написаното върху листа.

Със съжаление ви уведомяваме, че макар завещанието да ви посочва като единствен получател на цялото съдържание на банковия сейф, установихме, че въпросният сейф е празен. Според банковия архив, пет дни преди да се прочете завещанието на господин Касталано, една жена с ключ е влязла и е била оставена сама в трезора. Разбираме гнева ви от този обрат на събитията, но кантората ни не носи отговорност за съдържанието на сейфа. Ние, разбира се, ще ви свържем с управителя на банката, но той твърди, че вие сте отишли и сте опразнили съдържанието на сейфа.

Прилагам копие от подписаните формуляри за достъп за указания ден.

— Четеш ли това? — попита Бран, опитвайки се да нагласи камерата под ъгъл, така че Дрю да може да види писмото.

— Пет дни преди прочитането на завещанието означава в деня на смъртта му. Знам го със сигурност — отвърна Дрю. — Навярно Касталано е скрил там своя файл. Няма абсолютно никаква причина

Патриша да пише на адвокатите му и да се ядосва и разстройва, ако се е докопала до файла. И така, имало е три изобличаващи файла, за които знаем.

— Филип Стратън е унищожил своя и го е заменил с нещо, което да помогне на Ели.

— Да, а сега и този на Касталано е изчезнал — промърмори Дрю замислено.

— Кой е наследникът на Патриша Кейн? — Бран прерови останалата част от бюрото, но не откри нищо важно, освен бележки с идеи за шоуто ѝ. — Кой ще получи нейния файл, когато тя умре?

— Според това, което Ели смята, се предполага, че последният останал жив ще унищожи всички файлове. Файлът на Стратън е трябвало да се наследи след смъртта му от останалите живи членове. Понастоящем този на Касталано е трябвало да стане притежание на Патриша. Така тя би разполагала с файловете на всички и е можела да реши дали да унищожи цялото доказателство.

— Но има замесен и четвърти участник. — Бран се раздвижи и се зае с търсенето на сейфа. Според информацията, с която разполагаха, е бил доставен и монтиран в тази стая, но той не беше сигурен къде точно.

— Да. Мисля, че ще се наложи да поговоря с твоето гадже. Тя изглежда премълчава нещо — заяви Дрю тихо.

— Премълчава? — Бран се огледа и спря като закован. — Виждаш ли това, което и аз виждам?

Зад бюрото на Патриша висеше голям портрет на жена с гарвановочерна коса. Беше облечена в бяло, косата ѝ бе вдигната в елегантен кок. Взираше се пред себе си, а устните ѝ бяха извити в лека усмивка.

Това беше майка им.

— Добре, тук става нещо шантаво и аз искам да знам какво, по дяволите, е то — изръмжа Дрю.

— Защо Патриша има портрет на майка ни?

Тя изглеждаше толкова красива. Бран си спомняше колко бе спокойна и ведра, колко идеална беше във всичко, което правеше. Понякога нощем Бран мечтаеше за къщата, в която бяха живели, припомняше си как домът им винаги ухаеше на хубаво, а вечерята беше сервирана на масата. Майка му обичаше да изпробва нови

рецепти, а той толкова мрънкаше и се цупеше заради това. Капризничеше и нищо не искаше да яде. Вечер след вечер тя беше принудена да му пече сирене, за да хапне поне нещичко.

— Не знам, но мисля, че трябва да потърсиш сейфа зад картината. Патриша изглежда е проявявала голям интерес към майка ни.

Какво означаваше това? Стомахът му се преобърна само като си помисли за очевидния извод. Докосна рамката. Беше позлатена и когато я дръпна, портретът се завъртя, откривайки сейфа, който търсеше.

— Тук е.

Застави се да мисли за предстоящата си задача.

— Действай според плана. — Гласът на Дрю беше плътен и успокояващ. — Спомни си как трябва да прикрепиш устройството.

Бран се съсредоточи, отблъсквайки мислите, заплашващи да го завладеят. Спомените от детството напиреха да нахлуят в съзнанието му, разклащайки самообладанието му. Трябваше да се овладее, защото кръвта му отново започваше да бучи във вените. Успя да отмести предния панел на сейфа и откри жака, към който трябваше да прикачи устройството, което щеше да преодолее защитната система. Включи го и отстъпи назад.

— Готово.

— Добре. Почти свършихме — прозвуча в слушалката успокояващият глас на Дрю.

— Как е Карли? — Тя щеше да го чака отвън. Нямахше да си тръгне. Последното, което искаше, беше да цъфне някой от персонала и да ѝ причини неприятности.

— Твоето момиче знае как да се държи. Появи се един от гостите, но тя успя да го отдалечи от кабинета. Разполагаш с няколко минути, но трябва да приключваме.

Сейфът изпиука и се отключи. Бран пристъпи напред и дръпна дръжката.

Сейфът беше абсолютно празен.

— По дяволите! — Младият мъж затвори вратичката, свали устройството и го пхна в джоба си.

Извърна се към компютъра. Нямахше да знаят дали са се добрали до нещо, докато не отвореха файловете.

Всички усилия можеха да се окажат напразни. Целият им труд можеше да отиде по дяволите и да се окажат с празни ръце, но той щеше да отведе Карли, преди да разберат. Не можеше да я остави тук.

Иначе щеше да се е провалил.

Информацията трябваше да е в компютъра. Защо ѝ е иначе на Патриша личен компютър без никаква връзка с интернет?

— Бран, мисля, че е време да тръгваш. Копирането на файловете трябва да е приключило.

Приключило беше. Бран грабна флашката, прекоси стаята и изгаси лампите. Трябваше да запази спокойствие и да се махне оттук.

Скоро всичко щеше да свърши.

— Отвън чисто ли е? — попита Бран.

Дрю можеше да вижда коридора.

— Да, но трябва да излезеш и да завиеш наляво. Слез по задното стълбище.

Това не беше маршрутът, който бяха планирали, но Бран беше подготвен. През изминалата седмица бе пребродил къщата надлъж и шир и лесно можеше да стигне до кухнята по стълбището за прислугата. Оттам можеше да се върне при Патриша и да поеме остатъка от смяната си за вечерта. На сутринта двамата с Карли щяха да са заминали.

Измъкна се възможно най-тихо от стаята и се увери, че ключалката е щракнала зад гърба му. Мисълта, че Патриша Кейн държеше в личния си кабинет портрет на майка му, тежеше като олово върху плещите му. Какво бе правила тя през всичките тези години? Дали бе седяла в кабинета си, усмихвайки се на победения си враг? Дали бе запазила портрета като възпоминание за греховете си? Или беше трофей?

Бедата бе, че той не можеше да си спомни този портрет някога да е бил в дома им. Баща им беше модерен човек. Имаха само снимки, направени лично от баща им или от фотограф, който майка им бе наела, за да снима цялото семейство.

Никой нямаше рисуван портрет.

Канеше се да завиеш наляво, когато го чу.

— Престани. Веднага си махни ръцете от мен — каза Карли с тих глас, сякаш се опитваше да не прави сцена.

Бран се обърна.

— Бран, аз изпратих вече телохранител при нея. Ти мини по уговорения маршрут.

Но Бран не чуваше брат си. Чуваше единствено страха в гласа на Карли.

— Говоря сериозно, Бран. Стегни се и запази самообладание.

Ала това беше невъзможно. Не и когато видя какво се случваше. Светът на Бран се обагри в червено и той направи единственото, което можеше.

Хвърли се в атака.

---

[1] Част от уеб пространството, изискваща специфичен софтуер или разрешение за достъп. — Б.пр. ↑

Карли проследи с поглед как Бран се вмъкна в кабинета и тутакси въздъхна от облекчение.

Хубаво беше да остане малко насаме с мислите си. Дрю щеше да направлява Бран, докато върши своята част от работата и тя имаше няколко минути за себе си.

Какво, по дяволите, щеше да прави? Искаше Бран, но не беше сигурна колко дълго щяха да продължат отношенията им. Дали беше готова да се премести в другия край на страната, заради връзка, която изглеждаше обречена от самото начало?

Може би беше време да помисли за бъдещето си. Ако тази вечер успееш да изобличат Патриша, тя трябваше да вземе решение.

Ако приемеше да работи за Дрю, щеше да бъде обвързана с Бран, а ако връзката им не се получи, тя щеше постоянно да бъде близо до него. Как щеше да понесе да го гледа, докато той продължава с предишния си живот? Дали щеше отново да се върне към стриптийз клубовете и безразборния секс? Дали щеше да се бие толкова често, че един ден да я събуди обаждане, че е получил твърде много удари?

Може би трябваше да се замисли да започне някъде на съвсем ново място. Чикаго или навярно Ню Йорк. Или пък да се премести по-близо до Мери. Сестра ѝ щеше да учи още няколко години и може би не беше зле самата Карли да постъпи в колеж.

Перспективата за живот без Бран ѝ се струваше толкова мрачна. Сякаш преди той да се появи в живота ѝ, целият ѝ свят беше само в черно и бяло. Щеше да ѝ бъде толкова тежко да потъне отново в безцветното и скучно ежедневие.

Погледна надолу към вестибюла. Тук горе беше толкова тихо. Карли чуваше далечния шум от приема на долния етаж.

Дали някой от онези влиятелни хора би ѝ обърнал внимание, ако напуснеше компанията на Патриша? Едва ли. Щеше да бъде принудена да напусне този бранш, а и нямаше да получи препоръки от единствената си работодателка през последните пет години. Щеше да

се наложи да помоли за това стария си шеф в магазина за платове, където бе работила в Алабама. Да бе, това щеше да е голям възход в кариерата ѝ.

Ако не останеше с Бран, дали Дрю би ѝ помогнал? Или щеше да я накара да избира между неговото предложение и да бъде изоставена на произвола на съдбата?

Младата жена погледна часовника си. Скоро щяха да поднесат вечерята. Беше подготвила всичко до най-малката подробност, но Патриша щеше да очаква тя да е долу и да наблюдава настаняването на гостите. След това бе свободна да се оттегли от сцената и двамата с Бран можеха да поговорят за това, което бе открил.

Още няколко часа и тя щеше да е свободна.

Защо това вече не ѝ изглеждаше толкова вълнуващо?

— Стори ми се, че те видях да се качваш тук.

Карли замръзна на място и се извърна. Кени-младши вървеше по коридора отляво. Сигурно се бе изкачил по задното стълбище. Горният етаж не бе достъпен за гостите, но Кени беше от „семейството“ и знаеше всички входи и изходи.

Ако заловеше Бран да излиза от кабинета, щяха здравата да загаят. Биха изгубили единственият си шанс да успеят, а Патриша щеше да унищожи всички доказателства, с които разполагаше.

Трябваше много бързо да разкара Кени оттук.

Лепна си сияйна усмивка и се помоли той да не чуе думкащите удари на сърцето ѝ.

— Здравей. Искях да отдъхна за малко, преди лудницата да започне. Знаеш как протичат тези вечери.

Кени беше облечен в стилин смокинг, косата му бе прибрана назад. Завареният син на Патриша беше привлекателен мъж за жените, които си падаха по неговия тип. Длъгнест, с идеално оформена брада, той беше въплъщение на пари и власт. Кени застана близо до нея край перилото и сложи ръка върху нейната.

Ръцете му бяха меки. Никога досега не се бе замисляла за това, но усещаше ръката му топла и мека върху нейната.

Кени нямаше мазолите на Бран, нито притежаваше грубата му сила.

— Да, знам как протичат тези вечери. Всеки един от онези смотаняци долу ще има оплакване или някакво искане. Някои са на

веганска диета, друга на палео диета. Но причината да го правят не е защото действително искат нещата, за които настояват.

Карли знаеше точно какво има предвид той.

— Правят го, защото по този начин се чувстват специални и всемогъщи. Това ме подлудява, но мисля, че този път съм предвидила повечето изисквания. Добра съм не само в предвиждането, но и в протакането.

— Разбира се. Ако го направиш прекалено бързо, ще решат, че не им отделяш специално внимание.

Това обаче не би имало успех, ако останеха с впечатлението, че никой не си е направил труда да им достави желаното. Тя си бе изработила правилото за петте минути.

— Въпреки че всичко е готово и на линия, ние чакаме пет минути, преди да го отнесем на масата. Предвидила съм го в графика на вечерта. Като споменах график, май почивката ми свърши. Трябва да се връщам долу.

Тя се обърна и се отправи към стълбището, водещо към балната зала, молейки се Кени да я последва.

— Какво прави този тук? — попита Дрю в ухото ѝ.

Да не би той да си мислеше, че Карли ще спре, за да му отговори? Извърна се и видя, че Кени я следва по петите. Тя му се усмихна.

— Искаш ли да ме придружиш до долу? Бих свалила тези обувки, но мащехата ти ще припадне, ако ме види.

Кени я възнагради с топла усмивка и галантно ѝ предложи ръка.

— Разбира се. Моята мащеха би трябвало да падне на колене и горещо да благодари на Господ, че си тук. Тя щеше да оплеска всичко.

— Много добре, Карли — обади се Дрю. — Ще кажа на Бран да слезе по задното стълбище. Натъкнахме се на дребно усложнение, но ще се справим. Дръж този тъпанар по-далеч от Бран. И бъди внимателна. Той флиртува с теб, а според мен е от типа мъже, които се дразнят и стават агресивни, когато ги отхвърлят.

Това беше абсурдно, но тя не можеше да обясни отношенията си с Кени точно в този момент. Пристъпи към стълбището. Токчетата ѝ не бяха много високи, но можеше да се прави на безпомощна девица, ако това означаваше да спаси Бран и да попречи да го спипат.

— Не знам защо, но си мисля, че Патриша ще каже, че просто това ми е работата — отвърна Карли, когато започнаха да слизат. След няколко минути щяха да завият наляво и да се върнат в балната зала. Карли вече чуваше квартета, който изпълняваше творба на Брамс.

Кени внезапно спря и дръпна ръката ѝ.

— Всъщност специално те търсех. Искях да поговорим насаме, по-далеч от цялата тази шумотевица. Мисля, че дойде времето двамата с теб да обсъдим напускането ти на „Раят на Патриша“.

Карли погледна нагоре. Вече се бяха отдалечили достатъчно и той нямаше да може да види Бран, докато се измъква от кабинета. Дрю щеше да се погрижи по кой път да тръгне брат му. Въпреки това тя щеше да се чувства по-добре, ако слезе в балната зала.

— Знаеш, че баща ти няма да ти позволи да направиш шоу, което да е конкуренция на нейното.

— Баща ми страда от бъбречна недостатъчност. Няма да живее и месец. — Изрече го напълно бездушно, все едно говореше за насекомо върху перваза на прозореца.

— А след това ще се наложи с години да се съдиш с мащехата ти за завещанието му — изтъкна Карли практично. — Според Патриша, тя получава телевизионната компания.

— Ще го оспорвам докрай. В предбрачния ѝ договор е записано, че няма право да изневерява на баща ми, а и двамата знаем, че го е правила. Ще спечеля това дело, Карли, и ще изградя цяла нова телевизионна компания, специално за твоето шоу. Без теб тя няма да има нищо. Няма да може да намери някой, който да върши твоята работа.

Беше ѝ приятно, че Кени има такова доверие в нея, но не бе сигурна, че и тя изпитваше същото към себе си.

— Патриша ще намери някой друг, който да я вдъхновява, както би се изразила тя.

— Мисля, че двамата с теб трябва да седнем и да го обсъдим. Можем да си вземем по едно питие и да поговорим за реални числа. Да те отнема от моята мащеха, ще бъде за нея удар под кръста и обявяване на война, а аз съм готов да се обзаложа, че имам повече муниции от нея. Възнамерявам да постигна успех, Карли, и искам да бъдеш мой партньор.

Младата жена въздъхна и реши да му даде отговора, който се надяваше, че ще ѝ спечели малко време. Ако всичко се развиеше по план, тя никога повече нямаше да го види. Искаше завинаги да напусне обкръжението на Патриша. Със сигурност нямаше да се обяви за претендент за овакантия пост на кралицата.

— С удоволствие ще поговоря с теб. Може би след приема. Както казах, вечерята скоро ще бъде сервирана.

Той сложи ръка върху перилото зад нея, приклепвайки я като в менгеме.

— Мисля, че вечерята малко ще се позабави. Доколкото разбрах, са извикали някъде твоето момче. Тя няма да започне вечерята без него.

Тревогата се надигна като тихо барабанене в тялото ѝ. Нещо не беше наред, но сега не можеше да се разкрещи. Нито да се бори с него.

— Защо ѝ е на Патриша да чака Бран? Уверявам те, че в момента с нея е друг бодигард. Вече има постоянна охрана.

Той поклати глава и не помръдна нито на сантиметър.

— Не, доколкото разбрах, тя е сменила твоето място, за да включи гаджето ти. През цялата вечер той ще седи до нея. Замисляла ли си се какво означава това?

Означаваше, че Патриша отново се опитваше да сложи гнусните си лапи върху мъжа на Карли. Но нищо нямаше да постигне и Карли не изпитваше ревност. Знаеше дяволски добре, че Бран не изпитва и грам желание към онази жена. Обаче я притесняваше фактът, че това можеше да изнерви Бран, защото навярно щеше да се почувства неудобно.

— Ще поговоря с Патриша. Няма да изглежда добре, ако бодигардът ѝ седи до нея.

Ако можеха да са сигурни, че са се сдобили с това, което им бе нужно, тя щеше да отиде право при шефката си и да излее целия гняв, натрупал се в нея от толкова дълго време. Но докато Дрю не прегледаше файловете, свалени от компютъра, трябваше да продължат според плана.

Кени стоеше неприятно близо до нея, нахлувайки в личното ѝ пространство.

— Не смятам, че ще постигнеш нещо. Виж, време е да си отвориш очите и да видиш какво става. Всички останали знаят, че тя

ще ти го отнеме. Той няма да остане с теб. Ще отиде при парите. Той не е нищо повече от един жиголо. Не може да ти даде това, от което се нуждаеш, но аз най-после осъзнах къде сгреших с теб.

— В момента грешиш с мен — прошепна тя.

Виждаше хората да прекосяват вестибюла.

— Не. Най-после ще постъпя правилно. Не разбирах колко си чувствена. Винаги си изглеждала толкова студена, но сега го проумявам. Ти имаш нужда от мъж. Не от онова момче, с което си играеш. На теб ти трябва някой, който ще те отведе там, където искаш. — Той се приближи още повече, главата му се сведе и устата му покри нейната.

— Карли, изпратих Кейс при теб. Той ще се оправи със ситуацията. Разбираш ли? Запази спокойствие и ние ще те измъкнем от тази каша. Кълна се, че този кучи син ще се прости с топките си, когато приключи с него. — Гласът на Дрю бе добре дошъл.

Тя се опита да се отскубне, но ръцете на Кени я държаха здраво. Прекалено здраво. Карли се изви, но той я притисна към перилото.

— Престани! — изсъска тя, когато той прекъсна целувката, за да си поеме въздух. Тя беше странно спокойна. Мисълта, че Дрю бе видял какво се случва и бе предприел действия, за да се справи с неловкото положение, ѝ поддейства успокояващо. — Веднага си махни ръцете от мен.

— Знам, че си мислиш, че само защото той е по-млад, е по-добър за теб, но няма да му позволя да съсипе всичките ми планове — заяви Кени грубо. — Подготвям това от деня, в който разбрах какво наистина правиш за онази кучка. Аз ще я унищожа и ти ще ми помогнеш. Можем да го направим по лесния начин, бебче. Можеш да се съюзиш с мен и след време дори бихме могли да обсъдим възможността да направим отношенията си официални. Но няма да ти позволя да си тръгнеш.

Тя го блъсна силно, защото изглежда Кейс се бавеше.

— Това не го решава ти.

В този момент тя забеляза един фотограф в подножието на стълбището.

Кени я привлече към гърдите си.

— Точно така. Снимките ще цъфнат утре по страниците на всички жълти вестници и моята мащеха ще те уволни. Ще те разкъса

на парчета, защото си златотърсачка, и ти няма да има къде да отидеш. Избери. Или аз, или се връщаш в караваната.

Беше ѝ писнало от това семейство. Отново го бутна. Нуждаеше се само от няколко сантиметра помежду им, за да вдигне коляното си. Беше вземала уроци по самозащита от Бран и Кейс. Почти беше сигурна, че с малко повече сила можеше така да изрита този кретен, че да завре топките му в задника.

В един миг се бореше да се измъкне от ръцете му, а в следващия той летеше надолу по стъпалата, притиснат от деветдесет килограма чиста ярост.

— По дяволите! — изруга Дрю. — Карли, добре ли си? Трябва да откопчим Бран от него. Той ще го убие.

Тя наблюдаваше ужасено как Бран започна да налага зверски Кени, а фотографът се сдоба със сочен материал.

Младата жена се запрепъва надолу по стъпалата.

— Бран. Бран, моля те. Моля те, бебче. Искам да спреш.

Беше прекалено късно. Лицето му пламтеше в яркочервено.

Кейс си проправи път през тълпата.

— Всички да се отдръпнат!

Кейс пристъпи зад Бран, внимавайки да не се подхлъзне в кръвта, вече изцапала белия мрамор. Обви яката си ръка около гърлото на Бран и го затегли. Бран се съпротивляваше и се опита да забие лакът в корема на зет си.

— Не искам да те задуша, Бран. Откажи се — помоли го Кейс.

Бран се сражаваше с въображаемите демони, очите му бяха празни, докато се извиваше, опитвайки се да се освободи от хватката на Кейс.

Карли пристъпи пред него, трябваше да го върне обратно.

— Махни се от него, Карли. Той ще те нарани — заповяда Дрю.

Тя нямаше да го остави така.

— Бран, моля те, опомни се. Бран, имам нужда от теб.

Той спря, ръцете му се отпуснаха и празното изражение в очите му изчезна. Челюстта му се стегна от напрежение, когато Кейс го пусна и се отдръпна.

Някой бе помогнал на Кени да се изправи. Той целият беше в кръв, но когато погледна към Бран, очите му заблестяха от гняв.

— Ще те съдя. Ще се постарая да лежиш в затвора заради това.

Очите на Бран запламтяха и Карли сложи ръка върху гърдите му.

— Какво става тук? — Патриша пристъпи през тълпата, смръщила лице. Отправи поглед към Кейс. — Освен ако не искаш да се озове в затвора, ще трябва на секундата да го изведеш оттук. Кени, искам и ти да си вървиш. Карли, погрижи се за приготовленията за вечерята.

Ръката на Бран улови тази на Карли.

— Тя идва с мен.

Но Карли не можеше. Ако това, от което се нуждаеха, не беше на онзи компютър, те трябваше да имат вътрешен човек или всичко, което бяха преживяли, щеше да е напразно.

— Карли, ако искаш да си тръгнеш, върви с него — рече Дрю тихо. — Ако не сме се добрали до това, което ни е нужно, ще намеря друг начин.

Някак си това направи нещата още по-трудни.

— Или ще се обадя в полицията и всички ще бъдете арестувани — додаде Патриша. — Но предпочитам да не я намесвам. Вие и без това причинихте достатъчно скандали за една вечер. И, Кени, ще им кажа да отведат и теб. Решението е на Карли.

Посланието беше съвсем ясно. Ако Карли останеше, Патриша нямаше да извика полиция. Ако си тръгнеше, на Бран можеше да бъдат предявени обвинения за нападение. Да, той я защитаваше, но това едва ли щеше да има значение, след като фотографът очевидно бе доведен от Кени.

Ръката на Бран се стегна около нейната.

— Да вървим.

Тя отстъпи назад.

— Аз оставам.

Погледът на Бран я прониза като лазерен лъч.

— Ела с мен. Веднага.

Кейс се изпречи помежду им.

— Трябва ли аз да те извлека оттук. Бран? Тя взе решението си и сега трябва да оставим тези мили хора да се върнат на приема. Аз ще поема смяната ти, а ти трябва да знаеш, че съм длъжен да докладвам за този инцидент на шефа.

В очите ѝ запариха сълзи. Защо Бран не можеше да проумее, че тя трябва да остане?

— И се изнеси от моята къща за гости — заяви Патриша. — Очевидно няма да продължиш връзката си с моята асистентка. Не и ако тя иска да остане тук.

Бран поклати глава.

— След пет минути няма да ме има. Разбирам кога не съм желан. Сбогом, Карли. Забавлявай се с тази тълпа. Очевидно тук ти е мястото. Той се обърна и се отдалечи.

— Карли, сервирането на вечерята трябва да започне след пет минути или си уволнена.

Карли пое дълбоко дъх, събра цялото си достойнство, извърна се и се отправи към кухнята.

— Карли, той не искаше да каже това — обади се Дрю.

Тя спокойно измъкна слушалката от ухото си.

Чакаше я работа и смяташе да я свърши. Въпросът за бъдещето ѝ с Бран вече бе излишен. Тя нямаше такова.

Но имаше още едно последно нещо, което можеше да даде на това семейство.

* * *

— Какво, по дяволите, си мислеше? — изръмжа Дрю, когато Бран влезе през вратата.

Денят и без това беше скапан, а все още му предстоеше да свърши доста неща, които не желаше. Последното, от което се нуждаеше, беше брат му да му чете лекция. Хвърли му флашката.

— Ето я твоята информация. Ние сме вън от тази история. Прави каквото искаш, но повече не ме моли да бъда част от това. Ако още веднъж застрашиш живота на Карли, аз лично ще се разправам с теб. Разбра ли ме?

Дрю застина, лицето му доби каменно изражение.

— Аз не съм застрашил живота ѝ.

— Опита се да ме държиш настрана от нея, докато е била нападната. Тя ми принадлежи. Карли не е пионка в твоята игра и ти няма да вземаш решения за нас. Ние сме вън от играта.

Хач се появи от кухнята. Взе флашката от ръцете на Дрю и поклати глава.

— По дяволите, Бран. Той изпрати Кейс да се погрижи за нея. Не я е оставил да се оправя сама.

Ала Бран бе приключил с всички тях. Освен това беше приключил игрите със самия себе си.

Не можеше да продължава по този начин. Не и ако искаше да бъде мъжът, който Карли заслужаваше. Беше крил тайните си толкова дълго, че те се бяха превърнали в основна част от същността му. Когато я бе погледнал, когато тя бе сложила ръка върху сърцето му и го бе помолила да се върне... нямаше предвид само дадения момент. Тя го бе помолила да загърби миналото и да открие бъдещето с нея. Поне това бе чул той. В онзи момент той най-после беше чул това, която тя му бе казвала през цялото време.

Бран я обичаше. Трябваше да избере нея. Трябваше да бъде честен с нея, дори и накрая тя да го отхвърлеше.

Но внезапно бе осъзнал, че тя нямаше да го направи. Тя щеше да разтвори широко ръце и да го приветства с добре дошъл у дома. Всичко, което той трябваше да направи, беше да избере нея.

— Бран, трябва да отидеш при Карли — каза Дрю, докато Хач пъхаше флашката в слота на компютъра. — Тя не е избрала Патриша пред теб.

Бран поклати глава. Да не би брат му да беше пиян или надрусан?

— Тя бе вярна на мисията, Дрю. Знам го. Карли не би избрала Патриша пред мен. Това е абсурдно. И разбира се, че ще отида при нея, но трябва да се промъкна незабелязано. Обаче първо трябва да свърша нещо друго.

— Тогава защо, по дяволите, я засегна така? — изсумтя Дрю възмутено.

Бран изпъшка.

— А какво трябваше да кажа? Да падна на коляно и тутакси да ѝ се обясня в любов? Карли знае, че всичко бе само преструвка.

— Не съм толкова сигурен — със съмнение поклати глава Хач, докато файловете започнаха да се свалят върху диска на компютъра. — Тя изхвърли слушалката си. Не желае да говори с нас.

Сърцето му болезнено се сви. Нямаше начин да е повярвала на това, което бе казал.

— Тя е сама?

Дрю вдигна ръка.

— Кейс я наблюдава, а и не е махнала камерата. Мога да виждам какво се случва. В момента работи. Вечерята почти е приключила и тя се оправя с хората от кетъринга. Обаче ние имаме друг проблем. Някой ни е закачил опашка.

— Какво означава това?

Дрю прокара пръсти през косата си.

— Това означава, че някой се е закачил за безжичния ни интернет и шпионира. Досега да съм го изключил, но не желая да изгубя връзка с Карли. Мисля, че може да е някой от хакерите на „Маккей-Тагарт“. Знам, че Иън не беше във възторг от тази работа. Той навярно ни държи под око, но все пак съм притеснен. Докато той не се обади, за да потвърди, няма да съм спокоен. Не желая някой да види информацията ни.

Значи всички бяха видели издънката му. Всички бяха наблюдавали как едва не провали мисията, а след това заряза Карли там, пред цялата онази тълпа. Дали тя бе повярвала, че той си е тръгнал, проклинайки я?

— Отново изгубих контрол и откачих.

— Да, така е. — Дрю пое дълбоко дъх. — Време е да поговорим.

— Мисля, че се налага да се видя с онзи тип, за когото говори Кейс, но само ако успея да убедя Карли да дойде с мен. Ако не, ще се наложи да ми препоръча терапевт там, където ще се установим. — Това можеше да изгладя нещата помежду им. Карли щеше да се почувства по-добре, ако той полагаше усилия да се справи с проблемите си.

Дрю застина и слисано се втренчи в него.

— Какво каза?

— Обичам Карли, а това означава, че трябва да преодолее цялата гадост, която съм преживял. Трябва да бъде мъжът, който тя иска да бъде. Това означава и още нещо. Трябва да бъде откровен с теб. Ти ме изостави, Дрю. — Ненавиждаше напирещите в него емоции, но трябваше да се освободи от тях. Сега осъзнаваше, че това стоеше между него и Карли. Дори когато се любеха, гневът, клокочещ в него, ги разделяше. Той не желаше това. Нито секунда повече.

Очите на Дрю се затвориха и той кимна.

— Знам, че го направих.

— Кажи ми защо. Никога не съм те питал, защото мислех, че знам отговора.

Брат му отвори очи и Бран остана изненадан, защото те не бяха ясни. Блестяха издайнически.

— Беше по-лесно да те изоставя. Бях зает, за да градя компанията, а ти беше тийнейджър. Мислех да те прибера от приемните домове, след като пораснеш още малко, както постъпих с Райли. Искане ми се да ти кажа, че е било само за да осигуря бъдеще за всички нас, но не е вярно. Аз исках отмъщение и го избрах. Предпочетох отмъщението пред теб, Бран.

Бран си пое дълбоко дъх.

— Добре.

Хач се изправи, изглеждаше по-стар от годините си.

— Не бива да мислиш, че вината е на Дрю.

Дрю вдигна ръка.

— Недей, Хач. Това е между мен и Бран.

— А не би трябвало да бъде, по дяволите. Той не бива да гледа обвинително към теб — изрече Хач с нисък, дрезгав глас. Застана пред Дрю и погледна Бран в очите. — Ти трябва да гледаш мен. Самият Дрю бе все още дете. Аз бях възрастният. Аз изоставих всички вас. Всеки един от вас. Изоставих теб и няма ден, през който да не страдам от това.

О, изведнъж се почувства добре. Нещо се бе отворило в Бран.

— Ти си бил най-добрият приятел на баща ми. Той ти е вярвал.

— Аз бях твой чичо — промълви Хач. — Не по кръв, но аз присъствах на раждането ти. Това беше моя отговорност, а аз избрах бутилката пред децата на най-добрия си приятел. Направих го и не знаех как да говоря с теб за това. Ние те взехме от болницата след онзи ужасен ден и ти не каза нищо. Ти никога не каза нищо, затова се опитах да бъда твой приятел.

Хач беше този, който го заведе в стриптийз клубовете, след като изритаха Бран от колежа за сбиване. Хач го бе записал в друго училище.

По своя странен начин той се бе опитал да го научи да оцелява и да се бори с демоните си, след като Бран бе заплашил, че ще избяга, ако го изпратят отново на терапия. Бран бе сигурен, че мнозина ще кажат, че Хач му е повлиял лошо, но той бе открил своето място в

стриптийз клубовете. Там се чувстваше по-добре, много повече у дома, отколкото в света на Дрю.

Всички те бяха сираци. Никой от тях не знаеше как да се справя в живота. Дрю имаше своето отмъщение. Райли — жените. Хач бе намирал утеха и забрава в бутилката, а след това наглеждаше и закриляше Бран.

Време беше да осъзнае, че всички те бяха направили най-доброто, на което са били способни.

Бран погледна най-големия си брат.

— Би ли го направил отново? Да избереш отмъщението?

— Не. Не бих. Попитай ме. Попитай ме каквото искаш и ми позволи отново да избирам.

Значи брат му наистина разбираше.

— Откажи се. Ако не го сториш, ние отново ще се разделим. Аз също обичах родителите ни, но не желая да изгубя още близки хора. Моля те, нека това бъде краят. Ако открием името на четвъртия в онази флашка, предай всичко на „Маккей-Тагарт“ и ги остави те да се оправят. Нека отново бъдем семейство.

— Добре. — Дрю сложи ръка върху рамото му. — Ще го направя заради теб.

Нещо в него се отпусна. Нещо, което беше стегнато толкова отдавна, че той бе забравил какво означаваше да си спокоен. Имаше нужда брат му да го изрече на глас, да признае какво се бе случило. Изведнъж му беше странно лесно да каже следващите думи:

— Прощавам ти, Дрю. И на теб, Хач.

Озова се насред здрава мъжка прегръдка. Беше необикновено. И прекрасно.

След миг Хач и Дрю се отдръпнаха, а Бран се усмихна. От години не бе чувствал такава лекота в душата си.

— Ще ни кажеш ли някога какво се е случило през онази нощ? — попита Дрю.

— Да, но първо трябва да го кажа на нея. — Сега Карли беше най-важната за него. Тя заслужаваше да чуе изповедта му преди всички други. — И тогава ще се наложи с години да посещавам терапевт, защото очевидно имам проблеми с гнева.

Не беше толкова лошо да го признае на глас.

Хач подсмръкна, преди да се извърне към компютъра.

— Ще имаш късмет, ако онзи тъпанар не те съди.

Дрю имаше отговор на това.

— Уверявам те, че няма да го направи. Имам запис как онзи кретен на практика се опитва да изнасили Карли. Няма да се колебая да го съсипя с него, ако си позволи да преследва някой от семейството ми.

А сега това семейство включваше и Карли Фишър, която много скоро щеше да се сдобие с нова фамилия, ако зависеше от Бран. Или може би той щеше да се сдобие с нова, ако тя не пожелаеше да вземе неговата. Нямаше значение, стига да носеха една и съща.

— Мамка му. — Хач се извърна, очите му бяха широко отворени. — Пипнахме я.

— Какво? — Дрю пристъпи зад Хач. — За убийството?

Хач поклати глава и посочи екрана.

— Не. Не можах да открия нищо за убийството или за останалите играчи. Никъде не се споменават Касталано, Стратън или Франсин. Но това са файлове с информация за подкупите, които е давала на определени правителствени служители, за да си затварят очите, че плаща нищожни заплати на работничките си. Тази информация съдържа доказателство, че тя наема деца под десет години да работят в задграничните ѝ фабрики. Ето защо е криела тези файлове и компютърът няма връзка с интернет. Трябвало е да пази доказателствата за парите, които е плащала на корумпираните служители и не е могла да позволи това да се разчуе. Дяволите да го вземат. Това ще унищожи цялата ѝ империя, когато го публикуваме в интернет. — Намръщи се към Бран. — Ще го публикуваме, нали? Не си настроен всеопрощаващо и тям подобни лигавщини, нали?

За него щеше да бъде удоволствие да унищожи злата кралица.

— Направи го. Но ще го сторим по правилния начин. Ще имаме нужда от журналист. Мисля, че Карли познава една. И, хей, след като вече няма ние да се занимаваме с разследването, Дрю най-после може да признае пред себе си, че си пада по сексапилната журналистка.

Лицето на Дрю се обагри в приятно розово.

— Аз не... Тя е много привлекателна по един симетричен начин. Но не смятам, че е подходящата журналистка за това. Освен ако...

Брат му никога нямаше да престане да заговорничи. Това беше в кръвта му.

— Отивам да взема моето момиче. Деактивирай охранителната система в къщата за гости заради мен, братко. Трябва да отида и да подготвя сцената. Имам да изкупвам доста грешки. Добрата новина е, че знам как да направя щастлива тази жена.

Това бе нещо, в което възнамеряваше да стане експерт.

Карли влезе в къщата за гости и въздъхна, докато заключваше вратата. Бяха изминали часове и тя най-сетне можеше да си поеме дъх. И да помисли какво да прави с остатъка от живота си.

Беше успяла да издържи до края на вечерта и да направи това, което реши, че ще бъде прощалният ѝ подарък за клана Лолес. След като Патриша я бе освободила с презрителна гримаса и ѝ бе наредила да се яви на сутринта, за да обсъдят липсата ѝ на професионализъм, Карли се бе промъкнала обратно в салона и когато напусна голямата къща, вазата на Айрис Лолес се гушеше скрита в огромната ѝ ръчна чанта. Щеше да я даде на Дрю като последен дар за Бран.

Към края на вечерта бе поставила слушалката в ухото си и Дрю отново бе на линия. Той ѝ бе обяснил, че са се сдобили с това, което им е нужно. Тя беше свободна.

Трябваше ли да тръгне с него? Трябваше ли да му се обади и да поговорят? Или да приеме горчивата истина, че помежду им нямаше да се получи?

Или можеше да се бори. Да се бори за него. Да се бори за тях.

Бръкна в чантата и извади телефона си. Номерът му беше на бързо набиране. Чу го да звъни. Наистина да звъни. Сякаш беше тук, съвсем наблизо.

— Хей — обади се познат глас. — Не е нужно да се обаждаш. Аз съм тук.

Бран излезе от кухнята с чаша вино в ръка. Беше облечен само по дънки, смъкнати под талията. Навярно се бе отървал от смокинга при първия удобен случай. Карли трябваше да признае, че макар да ѝ харесваше с официално облекло, в тези дрехи беше безбожно красив.

— Какво правиш тук?

Той пристъпи напред ѝ и подаде чашата.

— Мисля, че се нуждаеш от това, бебче. А на въпроса ти — къде другаде бих могъл да бъда?

Тя пое чашата, но я остави настрана. Може би по-късно щеше да ѝ е нужна, защото въпреки факта, че беше щастлива да го види, двамата не можеха да пренебрегнат случилото се. Бран изглежда си мислеше, че може да избухне и сетне да забрави за това. Повече не можеха да се крият от истината. Тя го обичаше.

Господи, тя го обичаше и трябваше да рискува да го види как си отива, защото любовта ѝ бе важна. Беше смисълът на живота ѝ и тя искаше двамата да се борят заедно за нея.

— Каза, че си тръгваш.

Той пристъпи още по-близо. Извисяваше се страховито над нея, но изражението му бе нежно.

— Знаех, че съм се издънил, Карли, и трябваше да направя така, че да изглежда убедително за пред Патриша. Изгубих контрол и се извинявам, че побеснях така, но трябва да знаеш, че няма да позволя на никого да те нарани, независимо какво ще ми струва. Говорех сериозно. Обичам те.

Думите я стоплиха, ала не бяха достатъчни.

— Не можем да продължаваме по този начин.

Той обхвана лицето ѝ в шепи и го наклони назад, за да може тя да надникне в очите му.

— Ще се видя с всички терапевти, с които пожелаеш. Ще работя върху проблема си. Ще го направя с теб или без теб. Ако не можеш да бъдеш с мен сега, пак ще го направя, защото искам да бъда мъжът, който ти искаш да бъда. Обичам те. Ти си моята любов и искам да ти споделя нещо, за което ми е трудно да говоря.

Сърцето ѝ се изпълни с надежда.

— Искам да можеш да ми кажеш всичко. Аз също те обичам. Ако искаш да работиш върху проблемите си, аз ще бъда с теб. Ще бъда с теб от първата до последната стъпка.

Той се приведе и я целуна по челото.

— Не го казвай, преди да си чула всичко, което имам да ти казвам, бебче. Може да не се чувстваш по същия начин, когато разбереш какво съм направил. Когато бях по-млад, бях много себичен.

Тя обви ръце около него. Не ѝ хрумваше дори едно-едничко нещо, което той би могъл да е сторил, за да я накара да си тръгне от мъжа, който беше сега.

— Ти ми каза, че приемната ти майка те е сваляла.

Ръката му се плъзгаше нагоре-надолу по гърба ѝ, сякаш намираще успокоение в близостта ѝ.

— Тя не беше точно моя приемна майка. Беше гадже на мъжа, който ръководеше дома. Не беше истинска комуна за сираци, но мъжът на практика се издържаше, като позволяваше на бездомни тийнейджъри да живеят в дома му. Беше мръсник. Моля те, не си мисли, че всички приемни домове, в които съм бил, са били такива. Не бяха. Аз отдавах прекалено голямо значение на това и сега се питам дали е било нужно. Имаше няколко души, които се грижиха прекрасно за мен и единствено обстоятелствата ги принудиха да се откажат от мен. Аз бях трудно дете, меко казано.

Карли разбираше, че детството му е било объркано и в живота му никога не е имало сигурност. Не е имал стабилен дом, нито хора, на които да разчита в трудни моменти. Онзи скапан парк с каравани беше пълен с жени, които щяха да ги нахранят двете с Мери, ако майка им не се прибереше у дома, и с мъже, които да ги защитят. Някога това ѝ се струваше ужасно място за живеене, но сега разбираше, че поне бе имала семейство.

— Бях там от три месеца и се научих кога да се покривам — продължи Бран. — Ако той се прибереше у дома с бутилка уиски, се стараех да не му се пречкам. Спазвахме правилата му и той не беше толкова лош, но когато се напиеше, ставаше отвратителен.

— Не си ли могъл да поговориш с надзорника си? — Карли не разбираше как работи системата.

— Бих могъл, но тогава срещнах Манди и не исках да ме разделят с нея.

Трябваше да се досети, че е имало замесено момиче.

— Обичал си я?

— Да — призна той тихо. — Тя беше красива и умна и беше мила с мен. Имахме планове. Бяхме на шестнадесет и градахме планове, когато пораснем, да отидем заедно в колеж. Тя си нямаше никого, затова реших, че ще дойде с мен. Сега, когато се връщам назад, си мисля, че съм се опитвал да променя случилото се с мен и Мия.

— Сестра ти?

Той кимна.

— Двамата избягахме заедно от първия ни приемен дом. Бяхме толкова малки. Мислех, че ако успея да намеря Дрю и Райли, всичко

ще бъде наред. Едва не убих и двама ни и малко след това социалните служби ни разделиха. Мисля, че повтарях онзи момент. Мисля, че често го правя. Искам да се хвана за нещо. Искам нещо да е постоянно и реших, че това ще бъде Манди.

— И отново си избягал.

— Да. Жената... щом ме завареше сам и започваше да флиртува с мен. Дори тогава бях едър. Навярно съм изглеждал по-голям от шестнадесет.

— Недей. Тя е знаела на колко си години, Бран. Тя е била възрастната. Вината е била нейна. — Нямаше да му позволи да усложнява една проста ситуация.

— Вината беше нейна — съгласи се той с въздишка. — Знаеше на колко съм години и аз никога не съм я окуражавал. Чувствах се неловко. Не желаех да бъда в това положение. Една нощ тя се опита да ме целуне и аз я отблъснах. Тя заяви, че ще каже на гаджето си, че съм ѝ се нахвърлил и той щял да се погрижи за мен.

— И тогава си решил да избягаш.

— Никой нямаше да ми повярва. Писнало ми беше да се чувствам притиснат в ъгъла. Манди не желаше да ме остави да тръгна сам. Предполагам, че сме били глупави и сме смятали, че ще бъде романтично приключение. По онова време дори не мислех да отида при Дрю. Щях да оставя миналото зад гърба си. Цялото. Само аз и тя по пътя на живота. — Той потръпна. — Не продължи и една нощ.

Карли не бе сигурна, че иска да чуе останалото, но Бран имаше нужда да го сподели.

— Какво се случи?

— Измъкнахме се рано вечерта. Имахме само малко открадната храна, две бутилки с вода и дребна сума пари, която Дрю бе успял да ми изпрати. Той ми даваше всичко, което можеше да отдели, а по онова време нямаше много. Започваше бизнеса си и издържаше Райли в колежа. Работеше на две места, Райли също работеше и каквото успееха да заделят, ми го изпращаха. Налагаше се да крия парите. Някой винаги ги крадеше, но тогава бях спестил около сто долара.

Колко ли му е било тежко? Макар че тя никога не бе разполагала с много пари, ги беше харчила за сладки лакомства и детски забавления. Бран никога не бе имал нито едно от двете.

— Къде отидохте?

— Вървахме много дълго време. Мислех, че знам къде е автобусната гара, но съм се заблудил и съм поел в погрешна посока. Постоянно бях нащрек и очаквах полицията да се появи. Това е разликата между две деца бегълци на осем и шест години и двама изчезнали тийнейджъри. Никой всъщност не го е грижа за тийнейджърите. Това осъзнаваш, когато си в системата. Изглежда с годините губиш стойността си. Всяка изминала година все повече те отдалечава от надеждата за истински дом. Затова двамата с Манди смятахме, че можем да се справим сами. Както и да е, стана късно и застудя. Искях да наема стая в някой мотел, но нямаше да приемат двама тийнейджъри под осемнадесет. Така че се озовахме в изоставена къща на края на града.

— Сами ли бяхте? Наистина ли беше изоставена?

— Така мислехме — отвърна той. — Устроихме се да преспим в една от задните стаи, но по някое време през нощта се появи някаква група. Не бяхме разбрали, че мястото се използва от наркомани, за да се друсат.

— Да не е било място за продажба на наркотици?

— Нещо подобно. Събудих се посред нощ, когато някой нахлу при нас. Беше яко надрусан. Не съм сигурен дали изобщо осъзнаваше какво прави. Започна да ме удря, а след това се появиха още двама. Те ме пребиха до смърт, а после Манди се опита да ги спре. Не я спасих. — Бран пое накъсано дъх. — Лежах на пода, а един от тях я бутна, тя падна, удари си главата и повече не стана.

Сърцето ѝ се сви от болка за него.

— Бран, ти не си бил виновен.

— Тя беше там заради мен, а аз не бях достатъчно силен, за да я спася. Манди беше там, защото аз не можах да издържа и да направя това, което бе нужно, за да опазя и двама ни. Защо не можах да го направя? Знаеш ли колко много момчета на моята възраст щяха да приемат това, което онази жена предлагаше?

Колко ли тежки са били тези няколко последни седмици за него? Да бъде поставен в подобна ситуация с жена, която имаше власт над него, сигурно е било ужасно мъчително за Бран. Тя го погледна.

— Имал си право да откажеш.

Той я целуна по челото.

— Нещата не опират до това дали имаш право, или не, бебче. Много по-сложно е. В онзи свят, в който живееш, човек бе длъжен да направи своя избор, никой от които не беше добър. Въпреки всичко, което ми се бе случило, аз все още бях идеалист.

— Манди е умряла?

Ръцете му леко се стегнаха и Карли осъзна, че той търсеше успокоение в нея. Беше хубаво да те използват за това.

— Пропълзях до нея, след като те си отидоха. Единият крак и двете ми ръце бяха счупени, имах и няколко пукнати ребра. Тя си бе ударила главата и очевидно бе умряла на място. Останах там с нея два дни, преди да ни открият.

Той е лежал там с доказателството за своя провал. Навярно е искал да умре. Бил е толкова млад, сам и тежко ранен.

— Бебче, нищо от това, което се е случило, не е било по твоя вина. Нищо. Ти си бил дете.

— Ние всички бяхме деца. Правехме това, което мислехме, че е най-доброто, за да оцелеем, и нямаше връщане назад. Не смятам, че доскоро съм го осъзнавал. Ние се опитахме да възкресим дома, който родителите ни бяха създали. Искам да изградя нещо ново с теб. — Погледна към нея. В очите му блестяха сълзи. — Кажи ми, че имам шанс. Кажи ми, че не съм чакал прекалено дълго.

Тя бе разбрала едно нещо. Никога нямаше да изостави този мъж.

— Обичам те. Някой ден ще се омъжа за теб, Брандън.

Той притисна чело в нейното.

— Ще дойда с теб. Ако искаш да се върнеш във Флорида, аз също ще се върна там.

Внезапно Карли осъзна, че няма да има връщане назад.

Смяташе, че иска да се махне, но сега, след като Бран бе тук, бъдещето ѝ се струваше много по-отворено, с безкрайни възможности. Защо да се установява някъде? Вече не беше нужно да се бори сама с живота. Вече не беше длъжна да бъде изпълнителната служителка на Патриша, нито да държи главата си сведена и да се опитва да издържи.

Време беше да разбере колко е корава.

— Ще дойда с теб в Остин, но ние заедно ще изградим нещо, Бран. Ти и аз. Ние ще изградим империя.

Лицето му се озари от сияйна усмивка.

— С твоя ум и моята подкрепа. Не мисля, че можем да се провалим. А и няма да ни навреди фактът, че имаме сто милиона долара в банката.

Не, нямаше да навреди. Тя се повдигна на пръсти и притисна устни към неговите.

— Каквото и да се случи, ние ще сме заедно в това, Бран. Ти и аз. Нищо няма да ме отдели от теб. Разбираш ли?

Той отново я целуна, този път по-страстно. Устата му се впи в нейната, пръстите му се заровиха в косата ѝ, дърпайки главата ѝ назад.

— Ти и аз.

Езикът му проникна навътре и завладя устата ѝ. Беше ѝ приятна тази проява на господство. Карли го остави да поеме контрола. Той ѝ бе дал толкова много от себе си тази нощ и тя искаше да му се отплати, да му даде всичко, което искаше от нея. Беше лесно. Нямаше защо да се тревожи, че Бран ще вземе, без да даде. Те бяха заедно и това означаваше нещо за него. Той не търсеше начин да се издигне в света, нито я използваше, за да стигне донякъде.

Тя беше местоназначението на Бран. Тя можеше да бъде неговото тихо пристанище.

Плъзна ръце нагоре по гърдите му, почувства топлата му кожа под дланите си. Той не спираше да я целува, тялото ѝ пламна. Умората ѝ изчезна и я завладя възбуда.

— Можем да заминем на сутринта — прошепна той. — Възнамерявам да те любя до забрава в самолета. Обичам да те любя в частни самолети. Самолетът на Патриша прилича на барака в сравнение с джета на „4Л“. Толкова много ще се забавляваме, бебче.

Захапа леко ухото ѝ и се зае с роклята. Ръцете му напипаха ципа на гърба ѝ и го смъкнаха. Отвори закопчалката на сутиена и тя остана пред него само по бикини. Когато той я погледна, кожата ѝ настръхна, сякаш предвкусвайки първата му ласка.

Карли обаче мислеше, че той бе забравил за няколкото разлики между двата самолета. Много съществени разлики.

— Да, но самолетът на „4Л“ ще е пълен със семейството ти.

Много скоро щеше да бъде и нейното семейство, така че едва ли щеше да е редно да я видят гола.

Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ към дупето. Привлече я към себе си, разделяха ги само плата на дънките му и нейните бикини.

— Но те сигурно ще заговорничат. Винаги планират нещо. Няма дори да забележат, когато се измъкнем и отидем в спалнята, за да прекараме няколко часа там.

— На борда има спалня?

— О, бебче, големият брат пътува със стил — увери я той. — Ако спалнята е прекалено скучна за теб, ще те заведа в кабинета и ще те чукам направо върху бюрото. За мен няма значение, стига по-скоро да съм с теб. Ще трябва да свикнеш с това. Сега, когато вече не е нужно да се занимавам с онази жена, мога да бъда там, където желая. А именно върху теб.

Бран я вдигна и тя обви крака около кръста му, а той отново я целуна. Отпрати се към спалнята, която двамата споделяха, откакто бяха пристигнали в Калифорния.

— Искам да си имаме наш дом — промълви тя, докато я отнасяше към леглото.

Бран живееше с брат си и Хач и тя не се съмняваше, че домът им е прекрасен, но те се нуждаеха от свое гнезденце. Трябваше да научат всичко един за друг, за да изградят стабилна връзка.

— В такъв случай ще се забавляваме, докато пазаруваме за нашето жилище. — Той я пусна да стъпи отново на крака и се взря сериозно в нея. — Всичко, което поискаш. Аз не те излъгах, Карли. Обичам те. Това означава, че ти си на първо място. Над семейството ми. Над самия мен.

Бран би поставил много малко неща над семейството си, но това означаваше бракът за него. Той не се отнасяше лекомислено към него. Ако се оженеше за нея, това щеше да е, защото искаше да изживее остатъка от живота си с нея. Господ знаеше, че и тя копнееше да е с него.

— Ти също си на първо място за мен, Бран. — Твърде дълго бе поставяла нуждите на сестра си над нейните собствени, но Мери не само щеше да разбере, тя щеше да е на седмото небе от радост и да се поинтересува колко братя има Бран, когато се запознае с него.

— Свали си бикините за мен. — Бран отстъпи назад.

Е, тя знаеше, че той обича да гледа. И след като възнамеряваше от сега нататък да бъде единствената стриптийзърка в живота му, трябваше да бъде добра. Може би щеше да се наложи да се запише на

един от онези курсове по кардио стриптийз. Обзе я дива възбуда. Той я караше да се чувства така.

А тя му носеше стабилност и умиротворение. Това беше идеалната комбинация.

Карли бавно се извърна, наклони се и сложи ръце върху матрака.

— Искаш ли шоу, Бран?

Той се изкиска, звукът бе нисък и секси.

— Аз винаги обичам шоуто, бебче.

И тя щеше да му устрои едно.

Изпъна гръб и разтвори широко крака. Бран най-много обичаше да наблюдава нейната наслада. Много бързо го бе разбрала. Той достигаше върха, когато ѝ доставяше удоволствие.

— Знаеш ли, мисля, че започвам да разбирам защо зет ми е толкова обсебен да пляска сестра ми по дупето. Боже, осъзнавам, че звучи извратено. Казвам само, че Кейс обича разни сексуални игрички и внезапно осъзнах, че и аз не съм против това. — Той пристъпи зад нея и тя усети ръцете му върху дупето си. Дланите му обхванаха двете полукълба. — Дявол да го вземе, това е произведение на изкуството.

— Мислех, че искаш шоу. — Тя имаше желание да продължи с чувственото проучване, но беше сигурна, че тази нощ двамата нямаше да издържат дълго. Толкова отчаяно жадуваше да го почувства в себе си.

— Тогава ми покажи какво умееш. — Той отстъпи назад, но не много далеч.

Карли усети как светът около нея избледнява. Останаха единствено тя, Бран и техните чувства. Усещания. Само тона имаше значение сега. Започна с емоцията, която тя изпитваше към него, но се разля по цялото ѝ тяло, карайки кожата ѝ да настръхне. Тялото ѝ внезапно оживя, никога не е било по-пълно с живот. Усети как гърдите ѝ докосват меката памучна завивка. Зърната ѝ щръкнаха. Докосването на плата беше като милувка. Карли се надигна и отново се изправи, хладният въздух погали кожата ѝ. Плътна пръсти надолу към бедрата си. Много бавно смъкна бикините си, разкривайки полукълбата на дупето си. Винаги бе смятала, че дупето ѝ е прекалено голямо и изобщо не е секси, но Бран я бе накарал да промени мнението си. Обичаше да я докосва там. Прокарваше пръсти по извивките ѝ и ги любеше.

Тя изрита бикините и обходи с ръце бедрата си, сетне ги вдигна към главата. Бе прибрала косата си в благоприличен кок, който трябваше да изчезне. Дръпна фуркетите, които придържаха косата ѝ и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка, когато тя се разпиля на кичури по гърба ѝ. Дива и волна, също като нея самата.

Карли се обърна и отново се облегна на леглото.

— Искаше да сваля бикините. Какво ще правиш сега?

Очите му блеснаха.

— Ще правя всичко, което поискам.

Тя нямаше нищо против, тъй като единственото, което искаше той, беше да ѝ достави удоволствие. Но още не.

— Първо ще гледаш. Ще ме гледаш, докато докосвам гърдите си.

Вдигна ръце и обхвана гърдите си с длани, палците ѝ помилваха зърната. Те се втвърдиха и тя ги потърка между палците и показалците си.

— Обичам, когато целуваш зърната ми. Когато езикът ти ме обхожда. И сега мога да го почувствам. Усещането се заражда в гърдите ми, а сетне се разлива по цялото ми тяло. Ставам влажна и готова за теб. Само за теб.

Дънките му отпред обещаващо се издуха.

— Тогава може би трябва да ми позволиш да те имам.

Със сигурност щеше да я има, но в момента тя се забавляваше. Реши да разсее напрежението. Определено беше истинско изкуство да дразни този мъж.

Бран я наблюдаваше, облегнал гръб на скрина, в който дрехите им бяха сгънати в спретнати купчинки една до друга. Харесваше ѝ, че бельото ѝ е в чекмеджето до това на Бран. Разбира се, още повече ѝ харесваше, че той се бе заел с прането, защото тя беше прекалено заета с доставчиците от кетъринговата компания. Дори не го бе помолила. Беше напъхал всичко в пералнята и няколко часа по-късно Карли го бе заварила да сгъва прилежно дрехите.

Да, този мъж заслужаваше шоу.

— Знаеш ли какво още обичам у теб, Бран? — Тя се отдръпна назад, докато почувства таблата на леглото зад гърба си. Много бавно разтвори крака. Женствеността ѝ остана открита за Бран. Нямаше значение, че въздухът в стаята бе хладен. Карли цялата пламтеше от жар.

Той се втрени в нея, ръцете му се насочиха към ципа на дънките.

— Кажи ми.

Пръстите ѝ се спуснаха надолу, докоснаха леко гърдите и корема, който беше малко заоблен, за да е секси. Но не и сега. Тя усещаше силата си. Бран ѝ бе подарил това и тя възнамеряваше да му се наслади докрай. За пръв път в живота си се чувстваше сексапилна и обичана. И определено ѝ се нравеше да дразни този мъж.

— Имаш най-талантливият език на света, Брандън Лолес.

— Да, когато някоя жена е красива колкото теб — промърмори дрезгаво той. Смъкна дънките, заедно с боксерките, освобождавайки възбудата си. Тя обичаше да го гледа. Той се приближи до ръба на леглото, извисявайки се над нея. — Може би ще ми позволиш да те вкуся сега.

— Но шоуто още не е свършило. — Тя плъзна един от пръстите си с идеално оформен маникюр по женствеността си. — Не съм ти казала кои са всички неща, които обичам в теб.

— Няма нужда. Аз съм обичан. Разбрах. Нека го направим.

Но сега Карли водеше играта.

— Още не. Мисля, че трябва да чуеш всичко, Бран. И мисля, че имаш нужда да се погалиш. Не бих искала да не си готов за мен.

Ръката му сграбчи вече твърдия му член.

— Аз винаги съм готов за теб, но моля те продължавай. Кажи ми какво обичаш в мен, но да знаеш, че по-късно отмъщението ми ще бъде безмилостно.

Карли не се съмняваше в това. Той не обичаше да бърза и определено го биваше да я кара да му се моли. Тя вече си представяше дългите часове, когато щеше да се гърчи от сладост, извисена над ръба, преди мъжът ѝ най-после да се смили и да я накара да полети. Така че сега нямаше да пропусне тази възможност.

— Обичам, когато си възбуден и колко добре се чувствам, когато ме любиш.

Карли го наблюдаваше как се държи в ръка. Всяка линия и всяка част от тялото му бяха свършени. Толкова мускулист и красив. Тя погали гънките между бедрата си, докато си представяше, че пръстът ѝ е езикът му. Когато я целуваше там, той сякаш я поглъщаше докрай.

Младата жена преплете поглед с неговия и осъзна, че това бе надпревара със страстта. В мига, в който достигнеше оргазъм, той щеше да бъде отгоре ѝ и тя нямаше да може да стори нищо. Намерението се четеше в очите му. Тази нощ той щеше отново и отново да я извисява до върховете на екстаза. Позволяваше ѝ да определи темпото, но в мига, в който тя се понесеше по вълните на удоволствието, той отново щеше да поеме контрола.

И точно това искаше тя.

Не можеше да удължава прекалено дълго този миг. Мръсните думички и пламъка в очите му вече я бяха докарали до ръба. Пръстът ѝ притисна точното място и тя беше безпомощна. Оргазмът разцъфтя по кожата ѝ и тя цялата порумения от блаженство и щастие.

Той мигом се озова отгоре ѝ. Бран движеше едрото си мускулесто тяло с грацията на хищник, метна се върху леглото и разтвори широко краката ѝ. Преди тя да успее да си поеме дъх, устата му покри женствеността ѝ.

— Това е мое.

Тя беше негова и беше съвсем естествено да му принадлежи, защото и той, дявол да го вземе, ѝ принадлежеше.

— Твое е.

Бран сведе глава и доказа, че беше също толкова добър, колкото и тя. Не се сдържаше, любеше всяка частица от женствеността ѝ. Тя вдигна ръце и се вкопчи в таблата, борейки се със себе си, за да не се притисне към него. Всяка клетка в тялото ѝ пламтеше от блаженство, цялото ѝ същество беше фокусирано върху източника на това върховно удоволствие. Бран се раздаваше без остатък, даваше ѝ всичко, което имаше. Той простена и звукът отекна върху кожата ѝ.

Не биваше да чувства това. Не и отново. Не толкова скоро. Някак си той го бе изтръгнал от нея. Тя откликваше на този мъж, така както никога не си бе представяла, че е способна. Нямаше значение, че бе получила оргазъм само преди няколко минути. Отново беше на ръба. Освобождението трептеше и я мамеше, дразнеше и измъчваше.

Когато си мислеше, че ще полети, той се отдръпваше.

— Не и без мен. Не и този път. Утре ще те оставя да свършиш десет пъти, но тази нощ те желая прекалено силно. — Той се издърпа нагоре, демонстрирайки фантастичното си тяло.

Тя беше безсилна да стори каквото и да било, можеше само да го наблюдава, наслаждавайки се на начина, по който той се движеше. Нейният Бран. Той беше безобразно красив и не можеше да вини другите жени, че го зяпат прехласнато. Стига да не пипат. Той беше неин. Само неин.

Карли погали мускулестия му торс.

— Ще бъда ревностна собственичка, Бран — предупреди го тя. Той трябваше да знае в какво се забърква.

В очите му лумнаха пламъци, когато сведе поглед към нея.

— Аз съм твой. Не искам никоя друга и ти трябва да знаеш, че никога няма да пожелаая друга жена. Ти си всичко за мен. Не съжалявам за нищо, което съм преживял, защото то ме доведе при теб. Бих искал да спася Манди, но с изключение на това, докато имам теб, знам, че всичко си е струвало. Разбираш ли ме?

Това беше най-силната клетва, която той можеше да даде. Тя определено разбираше. Цялата болка, която бе изстрадал, и която отново би понесъл заради нея. Тя също не би променила нищо. Всичко, през което бе преминала, я бе довело до този миг и до този мъж. Правилният мъж.

— Обичам те, Бран. Обичам всичко в теб. Доброто, лошото, светлината, мрака. Искам те всякакъв. — Сега вече го бе осъзнала. Никога нямаше да го напусне.

Той я целуна по челото, моментът бе почти тържествен.

— И аз те обичам, затова ще получиш най-доброто от мен. Не бих ти дал по-малко. Вземи ме.

Той се притисна и навлезе мощно в нея. Само Бран можеше да я дари с това усещане. Беше единственият мъж, който можеше да я накара да се почувства така, сякаш е нещо повече, когато я любеше.

Той се отпусна, притискайки я с цялата си тежест, докато целуваше устните ѝ. Застина, сякаш повече от всичко на този свят желаше да удължи този миг. Нямаше никакво значение, че все още не са се подписали. Те щяха да станат съпруг и съпруга. Сватбата просто щеше да отбележи този факт. Решението беше взето тази нощ.

Тя беше негова, а той беше неин и двамата щяха да създадат семейство. Това бе всичко, което Карли някога бе искала и при все това изглеждаше толкова просто. Светът беше жесток и пъден със сложни

противоречия, но ако винаги можеха да се връщат към този безценен миг, щяха да преодолеят всичко.

Животът беше поредица от избори, които я бяха довели до Бран — нейният последен избор. Той. Винаги и вечно щеше да бъде той.

Любимият ѝ се задвижи, показвайки ѝ, че я бе разбрал. Неговият избор беше също като нейния. Той щеше да бъде с нея, да остарее с нея, избирайки единствено нея до края на дните им.

Бедрата му се движеха. Тя се изви и се притисна към него, за да я изпълни без остатък. Точно това искаше тя. Колкото е възможно поздрава и неразрушима връзка. Тазът му потръпна до слабините ѝ, цялото ѝ тяло откликна и оргазмът отново я помете.

Карли изкрещя името му, когато той застина и се изпразни в нея. Тя обичаше да усеща този миг, топлата струя, нахлуваща в нея. Един ден това щеше да означава нещо различно. Щеше да означава повече любов за двамата, но днес тя бе доволна, че не съществуваше нищо друго, освен тях двамата.

Младата жена се отпусна назад, цялото ѝ тяло потръпна в безсилна нега.

Когато той също се отпусна нежно върху нея, тя разбра, че тази нощ далеч не бе свършила.

* * *

Докато Карли ставаше от леглото, Бран я наблюдаваше. Беше малко изненадан, че не е изморена. Беше я любил три пъти, а и вече беше дяволски късно. Но не можеше да се възпре. Изпитваше нужда да остави отпечатъка си дълбоко в нея. Желанието беше истинско безумие. Сега, когато знаеше, че тя винаги ще е до него, искаше да го изкрещи на целия свят. Искеше да сложи пръстен на пръста ѝ и всички буми да бъдат подписани.

Трябваше да признае, че може би винаги щеше да търси начин да я затвори в клетка, да я задържи.

Карли отиде до мястото, където той бе захвърлил ризата си, преди тя да се прибере у дома. Дупето ѝ беше възпаление на съвършенството. Бран я наблюдаваше как взема ризата му и я увива около себе си.

— Знаеш, че това не ти е нужно — рече той. Предпочиташе да я гледа гола през цялото време. Не ѝ трябваха никакви дрехи. Беше достатъчно красива без тях. — Можеш да останеш така, както си. Нямам нищо против.

Устните ѝ се извиха в най-сладката усмивка.

— Не съм спуснала завесите във всекидневната.

Какво общо имаше това?

— Е, и? Мислиш ли, че някой обикаля навън из имението на Патриша по това време на нощта?

Беше толкова сладка, когато мислеше, че той е казал нещо глупаво. Бран го знаеше. Завърташе очи, а после въздъхваше.

— По време на приемите тя не включва алармената система. Прекалено много хора идват и си отиват и ще е така в продължение на часове. Ако не ми беше толкова бясна, аз все още щях да съм в къщата. Патриша обикновено използва това време на вечерта, за да избере някой, с когото да прекара нощта. Подозирам, че е била планирала това да си ти.

Той беше изненадан, че не му се бе наложило да се промъква през охраната. Големите порти бяха оставени отворени. Патриша бе спорила с него за това. Беше заявила, че не желае гостите ѝ да се озоват във въоръжен лагер. Нейната упоритост се бе превърнала в негово спасение. Беше успял да влезе направо и да се уедини в къщата за гости, която двамата с Карли споделяха през изминалата седмица.

— Знаеш, че това никога нямаше да се случи, нали? — През цялата седмица той постоянно бе на нокти, заради явните сексуални намеци на Патриша. Това го правеше неспокоен и той с усилие потискаше гнева си, но сега, след като бе взел решение как да действа, му се струваше по-лесно да се справи със ситуацията. Сякаш душата му се бе отпуснала, знаейки, че той ще намери начин да се справи с проблемите си. Не като ги загърбва, а като ги разрешава, за да има бъдеще.

Това беше истинският дар, който му бе направила неговата бъдеща съпруга.

Ръцете ѝ погалиха косата му.

— Знам. Добре ли си?

Бран простена, но се усмихна. То винаги щеше да бъде там. Миналото му бе белязано с неговата уязвимост. Може би затова не

можеше да го признае, преди Карли да се появи. Тя го бе направила силен.

— Добре съм, бебче. От сега нататък всяка откачена мадама, която си мисли, че ме притежава, ще си има работа с теб. Ще те изпращам директно ти да се оправяш с нея.

Карли винаги щеше да се опитва да го закриля.

— И добре ще направиш. Ще им дам да се разберат. Както казах, аз съм доста ревностна собственичка.

Той й вярваше. И дяволски добре знаеше, че и той беше същият. Никой нямаше да докосне неговото спасение. Отпусна глава върху ръката си.

— Нямам нищо против собственическото ти чувство. Мисля, че много скоро ще откриеш, че сме си lika-прилика, бебче. А сега, я ми кажи защо стана от леглото? Няма абсолютно никаква причина да го правим, преди слънцето да изгрее. Дрю ще изпрати кола в безбожно ранен час. Трябва в осем да сме на летището. Преди да се усетиш, ще сме в Далас. Ще уредя някой да опакова багажа ти в къщата ти във Флорида и да ни го изпрати другата седмица. Дотогава, направи списък на това, от което ще се нуждаеш, и всичко ще ни очаква, когато се приземим. За тази цел не са ти нужни дрехи.

Тя нямаше да се нуждае от дрехи доста дълго време. О, би могла да каже, че щяха да й трябват, за да се качи на самолета, но той много бързо щеше да ги свали.

— Мислех, че заминаваме за Остин.

Той се надигна в леглото. По лицето му се изписаха няколко изражения.

— Трябва да поговорим за това. Терапевтът, когото мисля да посетя, живее в Далас. Той е специалист по посттравматичните стресови разстройства.

Тя пристъпи към него и протегна ръка.

— Тогава известно време ще останем в Далас. Това звучи прекрасно, Бран. Можем да си намерим наше жилище и да започнем да мислим какво искаме да правим.

Той искаше нея. Отново и отново. Но знаеше, че накрая ще трябва да я подели със света.

— Можеш да започнеш да планираш как искаш да организираш шоуто си.

Тя се усмихна.

— Нашето шоу.

Това беше неговото момиче. Тя нямаше да го изключи от плановете си. Той щеше да си скъса задника от работа, за да сбъдне мечтите ѝ.

— Нашето шоу. Нашата телевизионна компания. Нашата марка. Ние можем да направим всичко.

Усмивката върху лицето ѝ го накара да повярва в думите си.

— Щом сме заедно.

— Тогава се връщай в леглото. — Имаха още няколко часа. Той трябваше да я остави да поспи. Накрая. Когато малкият му приятел повече нямаше сили, можеше да поспят малко.

Карли се засмя и звукът изпълни стаята, когато тя се отдръпна от него с широка усмивка.

— Не. Нужна ми е минута, за да се възстановя. Освен това трябва да поговоря с теб за нещо, което направих.

Бран седна в леглото, чаршафът се свлече до кръста му. Тя си бе помислила, че той я напуска. Какво бе направила? Бяха прекарали разделени няколко часа. Бран се надяваше, че не е подписала документ за нещо постоянно. Не че съществуваше нещо истински постоянно. Беше го научил от Райли. Щеше да накара брат си да анулира всичко, което е подписала. Той щеше да я измъкне.

— Какво си направила, бебче? Да не би Патриша да те с накарала да подпишеш нов договор?

Тя завъртя прекрасните си очи.

— Не съм подписвала нищо. Смятах да напусна „Кейн Корпорейшън“, освен ако Дрю не пожелаеше да остана.

Той щеше да я измъкне от бойното поле на братовата му война. Искаше всички да го напуснат. „Маккей-Тагарт“ щяха да разрешат проблема и да открият престъпниците, а те щяха да седнат и да решат как най-добре да постигнат справедливо възмездие. Щяха да приключат с отмъщението.

— Напускаш още утре. Без предизвестие. Всички препятствия са отстранени. Аз няма да те оставя тук.

Нослето ѝ се сбърчи очарователно. Да, това беше гримасата ѝ „Ти-си-глупак“.

— Като че ли аз искам да остана. Не. Прибирам се у дома с теб. Но мисля, че докато си тръгвах, може и да съм извършила престъпление.

Бран се намръщи.

— Престъпление?

Тя кимна.

— Знаеш ли, че се наложи да спра Шелби?

Той нямаше представа за това. Бран бе чувал само това, което Дрю бе искал да чува. В резултат бе последвало бурното му спречкване с Кени Джоунс-младши, който навярно щеше да го съди. Щеше да им се наложи да се оправят и с това.

— Да — отвърна Карли. — Тя се появи на приема, искаше да се конфронтира с Патриша. Аз я отведох в първата стая, която ми попадна. Оказа се някакъв салон на първия етаж. Виждала съм го стотици пъти, но Дрю забеляза нещо, което ми бе убягвало. Почакай тук. Ей сега се връщам.

Тя се обърна и той я изпрати с поглед, докато се отдалечаваше.

По дяволите, това момиче беше супер. Никога не бе виждал толкова красива жена отпред или отзад.

Бран се излегна обратно върху леглото и си позволи да се отпусне. Тя беше негова. Щеше да остане до него. И той щеше да се вслушва в съветите ѝ. Карли не го бе обвинила за това, което се бе случило с Манди. Той навярно вечно щеше да се вини, но отношението ѝ към него не се бе променило. И това му бе дало сили да се изправи срещу демоните.

Всъщност тази вечер той се бе изправил срещу доста неща. Беше застанал срещу Дрю и Хач и най-после им бе казал колко са го наранили. Дълго време това му се бе струвало проява на страхливост, но сега осъзнаваше, че всъщност беше смелост. Искаше се голям кураж да се изправиш срещу някого и не само да му кажеш истината, но и да си готов да чуеш неговата. Дрю и Хач бяха признали какво изпитват и сега помежду им всичко беше наред.

Мамка му. За пръв път от много време, помежду им всичко беше наред.

Трябваше да се види с Мия. Трябваше да застане пред нея и да ѝ се извини, задето я бе накарал да избяга с него. Тя нямаше да го обвинява. Бран не бе сигурен дали сестра му изобщо си спомняше, но

имаше нещо освобождаващо в това, да споделиш какво се е случило. Да помолиш за прошка и да я дадеш.

Карли му бе дала този дар.

Бран бе прекарал толкова дълго време, питайки се дали е достоен за любов. Но не това беше въпросът, който трябваше да си задава. А да се запита дали той беше способен да обича. Това бе най-главното в целия му живот. Любовта му към Карли го бе превърнала в по-добър човек. Любовта му към нея бе прогонила самотата. Дори тази вечер тя да го бе отхвърлила, любовта му към нея щеше да го издигне над животното, в което си бе позволил да се превърне.

Беше се примирил с оцеляването, вместо да живее пълноценно.

Никога вече. Той щеше да почете Карли, почитайки живота. Щеше да направи всичко, за да се излекува. И това го караше да се чувства толкова дяволски добре.

Младият мъж въздъхна и се замисли. Щеше да се върне в Далас, където всичко бе започнало. Той е бил роден там. В известно отношение пак там бе умрял. Дрю ги бе преместил в Остин, когато най-после имаше възможност, сякаш по някакъв начин градът ги бе белязал и осквернил.

Но Мия бе срещнала Кейс в Далас. Сега Бран щеше да открие там новата версия на самия себе си.

Чу се тътрещ звук и Бран се изправи в леглото.

Не бе сигурен защо, но нещо го подтикна да не извика. Беше на върха на езика му да изрече името ѝ и да попита какво я е забавило. Не го стори, защото ледени тръпки се спуснаха по гърба му.

Не бяха сами. Вече не.

Не бе сигурен откъде го знаеше, защото не беше чул нищо, освен плъзгане по плочките, но дяволски добре усещаше, че някои друг беше там с нея. Може би се дължеше на всичките тренировки с Кейс, но по-скоро бе заради годините, когато се налагаше да познава заобикалящата го обстановка. Никога не се бе чувствал в безопасност. Винаги трябваше да е нащрек.

Изправи се бавно, не желаше да се издаде. Ловко нахлузи дънките и се приготви за действие. Въпреки че бяха отседнали в къщата за гости, постройката беше доста голяма. Имаше три спални, две всекидневни и кабинет. Бран бе почти сигурен, че тя е отишла в

голямата всекидневна, която беше най-отдалечена от главната спалня, която споделяха.

Бран застина, заслушвайки се напрегнато и тогава го чу.

— Не се движи.

Не беше изречено от Карли. Гласът бе дълбок и мъжки. Време беше да си размърда задника.

Сърцето му почти бе спряло и той усещаше как червената пелена заплашва да го обгърне.

Пое дълбоко дъх. Карли се нуждаеше от нещо повече от побесняло животно. Заради нея той трябваше да запази спокойствие и хладен разум, ако искаше да разбере какво става.

Приблужи се до чантата си, където бе оставил пистолета си, който от седмици носеше със себе си. Беше прекарал дълги часове на стрелбището. Когато бе решил да мине под прикритие, бе започнал да тренира с Кейс. Беше станал много изкусен с оръжието.

Усещаше го добре в ръката си. Някак си то го успокояваше и му напомняше, че това не е сбиване. Това беше мисия.

— Върви и се погрижи за мъжа — нареди плътен глас.

— Ако го нараните, няма да ви дам нищо — заплаши ги Карли.
— Ще ви се наложи сами да го търсите.

Бран се придвижи по коридора и се промъкна в малката спалня, без да включва осветлението. Ако причината за това нахлуване беше дългът ѝ към мафията, той се закле, че щеше да разпердушини цялата им организация. Карли говореше, значи беше жива. Не биваше с нищо да застрашава живота ѝ.

— Хубаво, върви и го доведи и тогава ще видим дали тя няма да се разприказва.

Той зачака, заслушан за стъпки, които щяха да му подсказват, че някой се приближава. Дъските на пода изскърцаха леко и през пролуката на вратата Бран видя, че мъжът върви към спалнята. Беше облечен в черно, грамадното му тяло изглеждаше заплашително.

Бран се измъкна навън и последва първия им нападател. Вървеше близо до стената. Да застреля мъжа, не беше решение. Силният изстрел щеше да привлече внимание, а той не беше сигурен още колко мъже имаше в къщата. Беше чул един глас и се надяваше да са само двама, но не можеше да разчита на това.

Погледна към ръката на мъжа. Беше дошъл подготвен. Пистолетът му имаше заглушител.

Трябваше му този пистолет. Може би, ако очистеше двама от хората му, Ди Лука щеше да се замисли. Разбира се, след като Бран приключеше с тях, повече нямаше да има Ди Лука. Бе платил единия милион, защото не желяеха да намесват полицията. Бяха се съсредоточили да унищожат Патриша и се налагаше да фокусират всичките си сили върху тази цел. Този път Бран щеше да посвети живота си, за да се увери, че този негодник никога повече нямаше да преследва жена му.

Хвърли се напред и нападна, стоварвайки с все сила пистолета върху главата на мъжа. Бран беше с поне осем сантиметра по-висок от него и Кейс го бе научил къде да удрия. Чу се изпукване и мръсникът политна наред, но леглото му попречи да падне.

— Хей, побързай! — извика мъжът от всекидневната.

— Сипах го — отвърна Бран, преправяйки гласа си, за да звучи колкото се може по-дълбоко и грабна оръжието на мъжа. Два пистолета бяха по-добре от един. Замисли се за миг да застреля мерзавца в главата, но после осъзна, че ще се наложи да обяснява на Карли защо е застрелял невъоръжен човек.

Освен това нямаше да е зле някой да отговори на въпросите му.

— Е, доведи го тук! — заповяда шефът му. — Тази кучка ми създава проблеми.

О, онзи нямаше да оживее. За разпита му беше нужен само един. Можеше да убие другия.

Сега Бран се движеше чевръсто, готов да стреля в мига, в който му се удадеше възможност. Спря в края на коридора. На отсрещната стена имаше огледало. Можеше да огледа обстановката.

Карли беше на колене, към тила ѝ бе притиснато дулото на пистолет. Мъжът, който я бе нападнал, беше сам.

— Ето каква е сделката, скъпа — заговори той. — Ти ще ни дадеш това, за което дойдохме, или ще убием приятелчето ти. Уверявам те, че вече е в ръцете на помощника ми и никак няма да е приятно, ако ни забавиш по някакъв начин.

Карли пое дълбоко дъх и когато заговори, гласът ѝ беше изненадващо спокоен.

— Първо искам да видя приятеля си. После ще ви кажа къде е то.

Къде беше кое?

Нямаше време за това. Мъжът беше опрял пистолет до главата ѝ, а вторият бандит нямаше да остане завинаги в безсъзнание. За щастие, огледалото му позволяваше да види кой къде е, а обучението на Кейс го изпълваше с увереност.

Бран напълно се владееше. Можеше да го направи. Нямаше да се подаде на гнева, нито щеше да позволи на страха да го завладее. Не и когато на карта бе заложен животът на Карли. Усещаше как яростта заплашва да изригне на повърхността, но той я обузда.

Дишай. Пристъпи напред. Завърти се и се прицели.

Той стреля и преди мъжът да е успял да се обърне и да го види, в главата му зейна дупка и той политна към пода. Разнесе се тъп звук от падащо тяло.

Карли беше на крака и в прегръдките му, преди Бран да успее да си поеме дъх. Тя обвини ръце около него.

— Помислих, че ще те убият.

Той я притисна за миг до гърдите си.

— Ние сме добре. Извади телефона си и се обади в полицията. Онзи в спалнята не е мъртъв. Ще го вържа и ще се опитаме да разберем защо Ди Лука не се е отказал да те преследва.

Тя отстъпи назад, ръцете ѝ трепереха.

— Не мисля, че е бил Ди Лука. Те не искаха пари. Искаха нещо друго. Искаха нещо, което откраднах от дома на Патриша.

Преди Бран да успее да каже каквото и да било, рамото му отхвъркна назад и изведнъж вече не можеше да диша. Видя как върху лицето на Карли се изписа изражение на пълен ужас.

Докосна гърдите си и напипа влага. Кръв. Краката му се подкосиха и той усети как Карли се опитва да го подхване. Но светът губеше очертания и пред очите му притъмня.

Последното, което видя, беше разплаканата Карли, после той се отнесе някъде много далеч и всичко потъна в мрак.

Карли не можеше да диша. Светът сякаш бе забавил своя ход и тя се молеше да сънува, защото Бран лежеше на пода с дупка в гърдите и навсякъде имаше кръв. Толкова много кръв.

Завладя я абсолютна паника и светът отново се завъртя с пълна скорост.

Трябваше да направи нещо, иначе Бран щеше да умре. Имаше куршум в тялото. Откъде бе дошъл този куршум? Вече нямаше значение, защото той бе там и трябваше да излезе. Той умираше, а тя не можеше да помръдне.

Налагаше се да се добере до телефона и да се обади в полицията. Бърза помощ. Той се нуждаеше от линейка.

— Не докосвай телефона, ако не искаш да свършиш като него.

Карли вдигна глава и видя, че на прага стоеше жена. Облечена бе в черно, но не като мъжете, които бяха нахлули първи. Тази жена беше елегантна. Дори носеше обувки с прекалено високи токчета за убийца, която трябваше да бяга. Качулката на мантията ѝ бе вдигната, но Карли можеше да види лицето ѝ.

Беше с деликатни черти, с високи скули, озарено от яркозелени очи. Очите ѝ бяха леденостудени, когато тя погледна към Бран.

— Много прилича на баща си. Не толкова, колкото Дрю, но приликата е видима.

Изрече го с емоцията на жена, току-що убила насекомо.

Карли се премести и го закри с тяло, опитвайки се да го защити, доколкото можеше. Той все още дишаше. Дишането му бе плитко, но тя го усещаше. Докато сърцето му биеше, имаше надежда. Тя нямаше да позволи да го застигне втори куршум.

— Какво искаш, Франсин?

Имаше само едно обяснение. Жената пред нея, която бе застреляла Бран, беше Франсин Уелс. И тя определено не беше някоя възрастна дама, жертва на Патриша.

Устните ѝ се извиха в леко развеселена усмивка.

— Досети се, така ли? Знаеш ли, че имах любовна връзка с баща му? Сигурна съм, че той не знаеше. Горкият Бенедикт, превърнат в светец, и добродетелната му съпруга. Тя беше най-жалкото същество на земята. Аз я освободих.

Как, по дяволите, щеше да се измъкне от всичко това?

— Какво искаш?

— Искам флашката, разбира се. Искам това, което всички играчи в нашата малка игра желаят.

— Не е у мен.

— Разбира се, че е у теб. Видях те да я вземаш. Предполагам, че още не си успяла да я предадеш на Андрю. Знаеш ли, ако баща му притежаваше половината от неговия устрем и концентрирана отдаденост, щеше да бъде забележителен човек. Всъщност се възхищавам на Дрю. Но той трябва да престане безполезно да се рови в миналото. Там няма да намери нищо, освен болка. А сега, дай ми вазата.

— Вазата? — Думата сякаш нямаше смисъл. Какво общо имаше вазата с всичко това?

Франсин въздъхна.

— Защо ще крадеш онази глупава и непотребна ваза, ако не знаеш, че точно там Пати е скрила своята флашка? Сещаш се, нали, онази, която съдържа информация за нашето споразумение как да се отървем от проблемите и междувременно да натрупаме доста пари. Очевидно не сме се доверявали един на друг. Всеки един от нас имаше копие на файла, за да се подсигури, че никой няма да отиде в полицията. Не става дума само за Бенедикт и Айрис. Там са документирани всичките ни грехове. И тази е единствената останала. След като се сдобия с нея, никой няма да може да ме спре.

— Ти си убила Стивън Касталано — пророни Карли с треперещ глас.

— Разбира се. Това, което никой не знае, е, че аз убих и Филип Стратън. Малко повече морфин в системата му, след като се уверих, че той е унищожил своето копие на файла, и му отдадох заслуженото. Той бе станал сантиментален на стари години. Изтрил файла, защото знаел, че той ще съсипе шансовете на дъщеря му да застане начело на компанията. Аз унищожих флашката на Касталано. Сега ще взема и

тази на Пати и всичко ще приключи. Искам я веднага. — Тя насочи пистолета към главата на Карли.

— Ти ще убиеш и двама ни. — Карли не беше глупава.

— Това е риск, който ще ти се наложи да поемеш — отвърна жената и сви нехайно рамене. — Или мога да пусна още един куршум в онзи слабак, проснат там, и да сложа край на мъките му. В крайна сметка това може да е по-добре за него.

— Ще ти кажа къде е. — Карли усещаше хладния метал на пистолета на Бран, допрян до ръката ѝ. Оставаше ѝ само да се надява, че е дръпнал предпазителя, защото единственото, което можеше да направи, беше да се прицели и да стреля, когато ѝ се удадеше възможност.

— Добре, защо не го направиш?

— В чантата ми е. Тя е точно зад теб. Можеш да я видиш ей там. — Тя не се бе опитала да я скрие. Беше си тръгнала без да я е грижа, че Патриша може да я залови. По това време шефката ѝ оглеждаше преценяващо Кейс. Нямахте да ѝ се получи. Карли вярваше, че помладият Тагарт можеше да се справи с развратната ѝ шефка.

Франсин отстъпи назад, без да откъсва поглед от Карли.

Още колко време му оставаше на Бран?

— Защо мислиш, че Патриша е запазила вазата? — Беше готова да говори каквото ѝ дойде наум, за да отвлече вниманието на жената, да отложи мига, в който Франсин щеше да се отърве от всички свидетели.

Франсин посегна към чантата на Карли и облечената ѝ в ръкавица ръка извади вазата.

— Пати си мислеше, че е влюбена в Айрис Лолес. Това е спомен за нейната изгубена любов и последното доказателство, че онази глупава кучка някога е съществувала.

Пусна вазата на пода. Тя се разби с трясък, който отекна в стаята. Карли видя това, което проблясваше между парчетата. Миниатюрна флашка.

— Започнахме с хартия — обясни Франсин. — Когато технологиите се развиха, минахме на флашки. Сега намерих и четирите и съм свободна.

— Сигурна съм, че Патриша ще има какво да каже по въпроса.

— Убих Пати преди няколко часа. Тя избра неподходящия млад мъж на приема, но винаги съм знаела предпочитанията ѝ. Аз го изпратих и той си свърши работата. Един от бодигардовете много скоро ще я открие. Така че аз печеля.

Жената се наведе, за да вземе флашката и Карли се възползва от възможността. Вдигна пистолета и стреля, звукът разтърси стаята.

— Глупава кучка. — Франсин падна назад, но бързо се изправи на крака. В едната ръка държеше флашката, а в другата насочения пистолет.

Карли стреля отново и я улучи в ръката.

Франсин изсъска, но това не я спря. Тя дръпна спусъка и Карли почувства как сякаш пламък опари тялото ѝ, когато куршумът се заби в лявата ѝ ръка.

Свлече се на колене и тогава чу най-прекрасния звук.

Воят на сирените.

С треперещи ръце отново вдигна пистолета.

Франсин вече стоеше на прага.

— За съжаление, ще се наложи ти да отвлечеш вниманието. По дяволите. Кажи на Лолес да стоят по-далеч или ще ги убия всичките. Отново.

Вратата се затръшна и цялото тяло на Карли се разтърси от конвулсии. Не можеше да спре да трепери. Франсин щеше да се върне. Щеше да се върне, за да убие Бран, и Карли бе единствената, която можеше да защити и двамата.

Застави пронизваното си от болка тяло да се изправи, стиснала пистолета.

Когато вратата отново се отвори, тя едва не застреля Кейс.

Отпусна се от облекчение, когато осъзна, че повече не беше сама.

— Ще ни е нужна линейка. Всъщност две. Двама са ранени. Огнестрелни рани — казваше той.

Тя се протегна и напипа ръката на Бран. Надяваше се, че където и да отидат, двамата щяха да бъдат заедно.

Университетска болница, Лос Анджелис

Три дни по-късно

Бран погледна към Карли и се намръщи.

— Повече не искам желе, нито каквито и да било воднисти буламачи. Имам нужда от месо. Донеси ми една голяма говежда пържола, бебче. Тук, под чаршафите, има нещо за теб.

Карли завъртя прекрасните си очи и поклати глава.

— Да, мога да си представя.

Хей, нали не го бяха простреляли там долу. Всичко се нареждаше чудесно.

— Ела. Досега не сме го правили в болница. Може да е забавно.

Годеницата му го възнагради с поглед, който той вече добре познаваше.

— Когато лекарят каже, че можеш да приемаш твърда храна, аз ще бъда първата, която ще ти я донесе. Дотогава си на бистър бульон и желе.

— Ти ядеш истинска храна.

— На мен не са ми махнали далака — напомни му тя. — И никой не е отрязал част от белия ми дроб. Моето нараняване беше по-леко, не са засегнати никакви вътрешни органи.

Не беше съвсем вярно. Тя бе лошо простреляна в лявата ръка, но вече беше на крака и се движеше. Според брат му, Бран е бил в операционната десет часа и лекарите не са давали гаранция за живота му.

Въпреки това той се възстановяваше забележително добре за човек, който едва не бе умрял, и всичко беше заради нея.

— Добре, ще сключим сделка. Аз ще изпълнявам стриктно всички заповеди на лекаря, но в минутата, в която той обяви, че мога да се движа, ти цялата ще бъдеш моя, бебче. Отиваме във Вегас.

Устните ѝ се извиха.

— Няма да стане. Знам какво се опитваш да направиш.

— Не му позволявай да те убеди — рече Мия, когато влезе в стаята, понесла букет жизнерадостно разцъфнали цветя. Явно не беше сама. Беше довела съпруга си, а Райли и Ели ги последваха. — Ще ти каже, че отивате заради секса, храната и забавленията, а после ще те напие и преди да се усетиш, ще се озовеш пред олтара с него, в бяла рокля, обкръжена с петнадесет шаферки и фалшив Елвис.

Кейс се бе ухилил до уши, докато плътно следваше жена си.

— Абсолютно вярно, братко. Това е начинът да се действа в такива случаи.

Бран не се опитваше да шикалкави. Наистина копнееше час по-скоро да надене пръстен на пръста ѝ. Особено след като очевидно някаква откачалка от миналото на баща им искаше да ги види всичките мъртви.

— Мислех, че можем да отскочим до там и да приключим с формалностите. Ако предпочиташ благоприлична сватба в съдебната палата, можем да го уредим. Сватбата на Райли и Ели беше много хубава.

Райли се нацупи.

— Ще ми се да не го беше казал.

Ели се намръщи.

— Нашата сватба стана набързо и целта беше да не вляза в затвора. И макар да бях щастлива, че не съм се озовала в някоя килия, не бях мечтала точно за такъв сватбен ден.

— Аха, е, нито пък аз бях мечтал точно за такава първа брачна нощ — додаде Райли и се ухили. — Но ние я наваксахме, при това много бързо.

Ели направо сияеше, когато позволи на Райли да я привлече поблизо.

— Е, меденият месец беше страхотен.

Бран погледна към Карли.

— Виждаш ли, и ние трябва да го направим.

— Не, някой в това семейство трябва да има голяма старомодна сватба и тъй като не смятам, че това ще бъде Дрю, значи ще си ти. — Сестра му сложи цветята в една ваза. Цялата стая бе пълна с цветя и подаръци с пожелания за скорошно оздравяване, включително от Иън Тагарт, който му бе изпратил бронежилетка и картичка, върху която пишеше: *Следващия път носи това.*

Ели погледна към Карли.

— Съгласна съм. Време е това семейство да се събере, за да отпразнува нещо, което няма да завърши с престрелка. Освен това се обзалагам, че Карли има една от онези големи книги с всякакви планове за сватбата ѝ.

Карли се изчерви.

— Не е за мен. Просто съм писала доста статии за списания за сватби и украси.

Явно Бран нямаше да отиде във Вегас.

— Е, в такъв случай го направете по-бързо. Струва ми се, че ако се събереш с Мия и Ели, трите ще организирате всичко.

Можеше да приеме традиционна сватба в църква със стотици гости, но нямаше да чака дълго. Искаше час по-скоро да направи тази жена своя съпруга.

На вратата се почука кратко и влезе Дрю с мрачно изражение. Опита се да се усмихне, когато видя Бран, но нещо се въртеше в главата на брат му.

— Как е пациентът днес? — попита Дрю.

— Заядлив — отвърна Карли с усмивка. — Значи се възстановява.

— Брат ми никога не е заядлив — възрази Дрю и поклати глава. — Обикновено той е най-сговорчивият и добър мъж на земята, но в твоє присъствие става твърдоглав.

Защото Карли нямаше да го изостави. Вече знаеше, че повече не бива да приема с готовност това, което животът му подхвърляше. Той трябваше да се цени. Тя го бе научила на това.

— Или може би прекарвам прекалено много време в компанията на големите си братя. Като заговорихме за твърдоглавие, как вървят нещата с Шелби?

Лицето на Дрю доби непроницаемо изражение.

— Казах ѝ, че съм размислил. Тя може да напише историята си или да не я напише. Няма да я спра, но няма и да ѝ помогна. От сега нататък тя е сама. Казах ти, че се отказвам. Мисля, че така е най-добре, ако това, което Карли ни разказа, е вярно.

Карли бе споделила, че Франсин Уелс бе заплашила всички тях. А като се прибавеше и фактът, че Кейс бе открил тялото на Патриша Кейн, когато бе отишъл да провери Карли, Бран напълно ѝ вярваше.

Освен това тя му бе казала, че Франсин е заявила, че е имала любовна връзка с баща му. Но не беше толкова сигурен дали да ѝ вярва за това.

— Вчера прекарах доста време с полицията на Лос Анджелис. — Карли се настани на стола до леглото. — Те ще довършат портрета на жената, който им помогнах да направят и ще разпространят описанието ѝ в полицейския бюлетин. Тя няма да се измъкне безнаказано и няма да има възможност отново да ни навреди.

— Аз предадох цялата информация на Иън и екипа му — обясни Дрю. — Оттук нататък те ще се погрижат за всичко.

— Ще я открием — обеща Кейс.

Поговориха още малко и си тръгнаха. Мия и Кейс отидоха на вечеря с Райли и Ели, а Дрю се отправи към апартамента, който бе наел за тях.

Сам.

Бран се надяваше, че брат му нямаше винаги да бъде сам.

Карли седна и сложи ръка върху неговата.

— Знаеш ли, може би ще е забавно да планирам сватбата.

Той поднесе ръката ѝ до устните си и я целуна.

— Разкажи ми за сватбата на мечтите ти.

Щеше да бъде щастлив да я сбъдне.

* * *

Дрю зарея поглед към великолепия тихоокеански залез.

В далечината се виждаше осветения кей. Светлината и енергията, които струяха оттам, го изпълваха с желание да бъде някъде другаде. Той не принадлежеше на това място. Не принадлежеше на слънцето. Някак си в Остин успяваше напълно да го избегне. Денят му започваше преди изгрев и свършваше дълго след като слънцето бе залязло.

Аз съм истинско калифорнийско момиче. Обичам да усещам слънцето върху лицето си.

Беше му го написала преди по-малко от три часа. Той ѝ бе изпратил имейл, в който обясняваше, че повече нямаше да работи върху случая, но нямаше да ѝ попречи тя да продължи. Извинил ѝ се бе за действията си. Беше добавил, че ако някога отиде в Остин, биха могли да се срещнат на по питие. Беше се пошегувал за тексаската жегга. Беше вежлив и ѝ бе обяснил, че е направил всички гадни неща, за да защити семейството си. Накрая я бе поканил на вечеря в знак на разкаяние, задето бе пуснал федералните по петите ѝ.

Тя му бе отговорила. Нямала нищо против жеггата. Може би биха могли да се срещнат.

Мамка му. Той се изчервяваше като шибан тийнейджър и мислеше какво да ѝ пише.

Нищо. Нямаше да ѝ пише нищо. Ако тя някога дойде в Остин, щеше да я изведе на вечеря, може би щеше да я отведе в леглото и толкова. Той не беше от мъжете, които изпращат закачливи есемеси до великолепни палави червенокоски.

Незнайно как тя бе пробила бронята му. Накарала го беше да изпитва чувства.

Но той не искаше да изпитва чувства.

Сега, когато Бран беше добре, а Мия и Райли бяха уредили живота си, беше време и той да се замисли какво иска да прави.

Бедата беше, че нямаше никаква представа. Освен да я види. А това наистина беше лоша идея.

Вратата зад него се отвори и Хач влезе, препъвайки се в стаята.

Дрю въздъхна.

— Дълга нощ?

Хач се втренчи в него за миг.

— Има неща, които не знаеш. Неща, които не ми се искаше да ти казвам.

Затова ли го нямаше четири дни? Хач бе изчезнал, след като се увери, че операцията на Бран е приключила успешно. Дрю се бе учудил, но понякога Хач ставаше потаен. Беше решил, че когато се бе извинил на Бран, задето ги е изоставил, Хач беше изживял своеобразен катарзис и вече можеше да продължи напред, освободен от тежестта на вината, но изглежда той отново се бе хванал за бутилката.

— Тогава не ми ги казвай. — За него беше толкова просто.

Когато се свлече на дивана, Хач сякаш се бе състарил с години.

— Ти сериозно ли смяташ да сложиш край на отмъщението?

Дрю не бе сигурен как иначе да постъпи. Беше обещал на Бран. Беше предал всичко свързано с Франсин Уелс на „Маккей-Тагарт“. Трябваше да приключи, а и нямаше голям избор. Патриша Кейн беше намерена мъртва от свръхдоза наркотици. Полицията търсеше мъжа, с когото е била видяна да влиза в спалнята си, но Дрю знаеше, че няма да го открият. Накрая щяха да заключат, че Патриша сама е взела наркотиците и случаят щеше да бъде обявен за инцидент.

Франсин очевидно умееше да прикрива следите си.

— Обещах на Бран, че ще се откажа. Вчера предадох всичко на „Маккей-Тагарт“ — обясни Дрю. — Макар да се предполага, че ще получа полицейската скица на Франсин. Освен това поръчах на Адам Майлс да провери записите от камерата на Карли. Не мисля, че тя е подозирала, че камерата е продължила да снима.

— Брат ти знае ли, че е направил порно? — Хач прозвуча почти развеселено.

Дрю поклати глава.

— Ние никога няма да му го кажем. Той сигурно ще иска да го гледа, но Карли ще се притесни и разстрои. Аз самият не съм го гледал по тази причина. Майлс ще ми го изпрати и ще изтрие записа от компютъра си, когато приключи. Карли ще умре, ако реши, че е в архивите на „Маккей-Тагарт“. Аз ще го запазя в моя компютър, в случай че ни потрябва. Камерата е снимала само от два ъгъла. Роклята е била на пода доста дълго, а по някое време от безкрайния им сексмаратон — думите са на Майлс, не мои — Карли я е преметнала върху облегалката на стола. Има няколко кадъра с Франсин, но той трябва да изчисти образа. Ще ги изпрати по-късно тази вечер.

Хач отново се умълча.

— Заради това, което Карли каза ли си такъв? Или заради портрета на майка ми в салона на Патриша? — Не беше тайна, че Хач с бил влюбен в майка му. Той бе повярвал на Хач, когато възрастният мъж го бе уверил, че нищо не се е случило между тях двамата. Освен това смяташе, че Хач и до ден-дневен оплакваше майка му.

Хач се облегна назад с въздишка.

— Нещата са много по-сложни, отколкото изглеждат на едно дете. Човек може да оплеска живота си и пак да бъде добър баща.

Аха.

— Значи той наистина е имал любовна връзка с Франсин?

— Да — призна Хач. — Продължила е около година, до деня на смъртта му. Той ми бе споделил, че майка ти е изстинала към него. Че двамата много се карали, но и аз не знам всичко. Говореше, че обмисля да се разведе. Имаш ли някаква представа колко много съжалявах, че не го направи?

Защото това е щяло да спаси живота на майка му. Телефонът в джоба му завибрира.

— Това вече няма значение. Аз дадох дума на Бран и ще я удържа. Обещах му, че самият аз няма да преследвам Франсин.

Дрю сведе поглед към екрана. Ето я. Полицейската скица. Не можеше да я види на телефона си. Настаня се пред лаптопа.

— Не мога да си избия този портрет от главата, Дрю. Има нещо събъркано в него — рече Хач.

— Е, знаеш, че Франсин е заявила на Карли, че Патриша е била влюбена в майка ни. — Последните няколко дни бяха доста тежки. Дрю знаеше, че бракът на родителите му не е бил идеален. Той беше по-голям от братята и сестра си. Помнеше кавгите, които избухваха между родителите му. Спомняше си как майка му натякуваше на баща му, че ролята на съпруга и майка ѝ е отнела всичко в живота.

Беше късно през една нощ и той не можеше да заспи. Още си спомняше студения ѝ глас. Изобщо не приличаше на обичайния глас на майка му. Тя казваше, че има юридическо образование, а баща му никога не се вслушвал в съветите ѝ.

Дрю се опита да изтласка мислите от главата си. Не се бе сдобил с файла и той навярно вече беше изтрит. „Маккей-Тагарт“ бяха добри, но не можеха да възстановят това, което е унищожено.

Така че постъпи като братята и сестра си и продължи напред. Бъди мъж. Покани Шелби на среща. Покани я и виж как ще се развият нещата.

— Тогава защо я е убила? — Хач отново го върна към темата на разговора им. — Ако Пати я е обичала, защо я е убила?

— Заради пари, разбира се. — Изглежда Майлс също бе свършил възложената му работа. Имаше имейл от него с три прикачени файла. Очевидно беше успял да отдели три добри снимки на убийцата.

Докато полицейската скица се зареждаше на лаптопа му, той използва таблета, за да свали снимките от Майлс.

— Не ми харесва това, че Патриша имаше неин портрет в дома си. Айрис никога не е позирала за проклетия портрет. А и на него изглежда по-възрастна, отколкото беше — оплака се Хач. — Сякаш я е състарила. Сякаш тя все още е била жива.

По гърба на Дрю пробягаха ледени тръпки, когато снимката се появи на екрана.

Това бе жената, която бе нападнала Карли и едва не бе убила брат му.

Отново.

Какво не беше наред с очите му? Екранът се размаза. Той разтърка очи, за да фокусира погледа си и в същия миг стомахът му се преобърна.

Щеше да познае тези очи навсякъде. Изумруденозелени очи, а камерата бе уловила и кичур лъскава черна коса. Същата като на Бран.

Зад него Хач ахна.

— Какво, дяволите да го вземат, е това?

Възрастният мъж сочеше към екрана на лаптопа. Върху него се виждаше полицейската скица. Карли я бе пресъздавала идеално, от елегантния нос до високите скули. Те се шегуваха, че вместо да учи право, е трябвало да стане модел.

— Това е моята майка.

Хач поклати глава.

— Не.

— Това е Айрис Лолес. — Той никога повече нямаше да я нарече своя майка. Не и след това, което бе направила.

Хач се строполи на колене.

Но Дрю остана прав, предателството втвърди сърцето му, както никога досега.

Беше обещал на Бран, че няма да преследва Франсин Уелс. Не беше казал нищо за Айрис Лолес.

Време беше да покаже на майка си какво бе научил в нейно отсъствие.

*Историята продължава в следващия роман на Лекси Блейк
„Отмъщение“.*

Издание:

Автор: Лекси Блейк

Заглавие: Разплата

Преводач: Диана Кутева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Редактор: Стамен Стойчев

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Милена Моллова

ISBN: 978-619-157-216-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6802>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.